LAURA KNEIDL
VOLUMUL 1
SERIA NU MI-E FRICĂ
Nu mi-e frică...
rao passion

„O scriitură sensibilă și o poveste trepidantă, care m-a captivat și m-a emoționat în mod deosebit. Datorită căldurii și realismului lor, am simțit personajele ca pe niște prieteni buni, după doar câteva pagini."

EVA BOYER, *weltbild.de*

„Laura Kneidl descrie vârtejul emoțiilor și gândurilor lui Sage cu multă răbdare și empatie și face din grupul cunoscuților ei din Nevada o gașcă studențească din care ți-ai dori să faci parte."

glimrende.de

biblioteca rao

Laura Kneidl

Nu mi-e frică…

Traducere din limba germană
LAURA GODINA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Kneidl, Laura
Nu mi-e frică… / Laura Kneidl; trad. din lb. germană: Laura Godina. — Bucureşti: RAO Distribuţie, 2021
ISBN 978–606–006–588–3
I. Godina, Laura (trad.)
821.112.2

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9–11, sect. l, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Laura Kneidl
Berühre mich. Nicht.
© 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln
Toate drepturile rezervate

Nu mi-e frică…
© RAO Distribuţie, 2021
Pentru versiunea în limba română

2021

ISBN 978–606–006–588–3

Pentru exploratoarele care sunt mereu alături de mine – Bianca, Caro, Kim, Mona, Nadine, Rebecca şi Yvonne.

Playlist

Sia – Never Give Up
Danko Jones – Don't Fall In Love
Katelyn Tarver – You Don't Know
Casper – Ariel
Emilie Autumn – Manic Depression
Kaleo – Automobile
Disturbed – The Sound Of Silence
Florence + The Machine – Long & Lost
Rihanna feat. Calvin Harris – We Found Love
Hozier – Work Song
Jennifer Rostock – Deiche
Adele – Chasing Pavements
Zella Day – Wonderwall
Johnny Cash – One
Silverstein – Smile In Your Sleep
Seether feat. Amy Lee – Broken
Hurts – Stay
Slipknot – Snuff
Slipknot – Goodbye
MIKA – Happy Ending

Capitolul 1

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Aceste cuvinte îmi reveneau mereu în minte, în speranţa că într-o zi creierul meu ar uita acest sentiment absurd. Însă acea zi nu era astăzi.

Mi-am şters palmele umede pe blugi, inspirând şi expirând. Aerul din bibliotecă era uscat şi rece din cauza aerului condiţionat. Mirosea a praf şi a clei, folosit cu siguranţă la lipirea cotoarelor deteriorate ale cărţilor.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Am clipit în timp ce făceam un pas înainte, cu genunchii tremurându-mi. Bibliotecarul, aflat în spatele mesei, cu părul de culoare închisă şi cu o umbră de barbă în jurul maxilarului, de parcă în această dimineaţă nu mai avusese timp să se bărbierească, încă îmi aştepta răspunsul. Avea degetele groase, cu unghii roase, şi purta o verighetă aurită. Îmi zâmbea.

Nu i-am întors zâmbetul, lăsând intenţionat o şuviţă din părul meu şaten să îmi cadă pe faţă. În mâna dreaptă simţeam o furnicătură ce anunţa un atac de panică. Aceste stări nu apăreau, în mod normal, în situaţii obişnuite din viaţa de zi cu zi, însă

pesemne că mediul nou mi le provoca. Am înghiţit cu greu, fiind pe punctul de a răspunde, însă nu puteam da glas cuvintelor pe care mi le alesesem cu atâta grijă de dimineaţă. Neajutorată, am arătat spre tabla fixată lângă masă:

Căutăm ajutor, ajutoare pentru catalogarea cărţilor din depozit.

Bibliotecarul mă examină cu atenţie, în timp ce eu blestemam semestrul care începea oficial într-o săptămână. În acel moment, mi-aş fi dorit foarte mult prezenţa celorlalţi studenţi. De fapt, nu iubeam foarte mult aglomerările urbane. De obicei le evitam. Îmi plăcea să fiu mai degrabă o persoană printre multe altele, decât în centrul atenţiei. Cu excepţia câtorva vizitatori, biblioteca era goală, iar eu, singura persoană de la biroul de informaţii, aşa că privirea bibliotecarului era îndreptată numai asupra mea.

— Doriţi să vă depuneţi cererea pentru postul de asistent?

— Da!

Vocea îmi devenise un şoptit răguşit.

Bibliotecarul îşi ridică sprâncenele deasupra ochelarilor. Cunoşteam această expresie, o văzusem pe chipul a sute de oameni.

Toţi mă considerau cam sărită de pe fix sau timidă patologic. Nu eram nici una, nici alta, însă îmi făcea plăcere ca toţi să creadă asta. Era mult mai bine când nu se ştia adevărul.

— Studiaţi aici? întrebă curios bibliotecarul.

Am dat din cap că da.

Bibliotecarul se uită în calculator.

— Şi cum vă numiţi?

Numele meu.

Îmi ştiam numele.

Trebuia doar să-l pronunţ.

— Sage Derting.

Bibliotecarul introduse numele în sistem.

— L-am găsit. Bărbatul îşi încreţi fruntea. Nu aţi introdus nicio adresă. Să consider că nu mai locuiţi în Maine?

Am scuturat din cap. Amintirea că eram atât de departe de Maine îmi mai domoli starea de panică.

Scopul călătoriei mele fusese să mă eliberez de evenimentele din trecut şi asta îmi reuşise până acum. Luni întregi arsesem de dorinţa de a evada, făcând tot ce îmi stătuse în putere ca să adun cu greu ultimul bănuţ pentru a-mi uşura venirea. Pe drumul lung de aproape trei mii de kilometri, benzina, gustările, o noapte într-un motel, o anvelopă dezumflată şi un schimb de ulei mă costaseră aproape tot ce mai era în cont. Aveam nevoie urgentă de acest

loc de muncă. Pe unde mai căutasem săptămânile trecute, fusesem refuzată, de aceea nu puteam lăsa să-mi scape şi această şansă.

Am tuşit uşor.

— Sunt în căutarea unei locuinţe, am spus. Nu a fost dificil să găsesc această minciună, iar bibliotecarul nu mi-a mai pus alte întrebări.

Acesta căută sub tejghea, scoase un formular şi mi-l împinse pe deasupra mesei.

— Aţi ajuns cu întârziere, spuse el, însă nu ne-am decis pe cine să alegem. Mergeţi tot înainte până la culoarul G, apoi o luaţi la stânga. Mai este o jumătate de oră până închidem.

Îmi întinse apoi un pix pe care era inscripţionată sigla universităţii.

Am privit pixul şi am încercat să-mi dau seama cât de mult ni s-ar fi apropiat degetele dacă l-aş fi luat. Cincisprezece centimetri. Nu ar fi fost o atingere directă, dar, în orice caz, am fi fost foarte aproape.

— Am ceva de scris la mine, am răspuns, luând formularul şi părăsind în grabă locul.

Nu mai simţeam atât de puternic furnicătura din mână în timp ce mă îndreptam pe culoarul care ducea spre locurile de lectură aflate în partea din spate a bibliotecii. Câţiva studenţi sosiţi mai devreme se plimbau printre imensele dulapuri din lemn. Îi observam pe fiecare în parte, însă acordam o mai

mare atenţie bărbaţilor decât femeilor. Toţi erau cufundaţi în lectură sau cu nasul în laptopuri, încât nici nu mi-au observat prezenţa. Am luat-o la stânga pe culoarul G, descoperind mai multe mese din acelaşi lemn de culoare închisă ca rafturile de cărţi. La un capăt al încăperii stăteau faţă în faţă doi tipi. Unul, aşezat cu spatele la mine şi aplecat asupra cărţii sale, îşi plimba resemnat degetele prin păr, de parcă nu ar fi înţeles niciun cuvânt din ce citea. Celălalt, pierdut în gânduri, îşi rodea creionul, şi cu degetele celeilalte mâini bătea nervos pe suprafaţa mesei. O parte din mine remarcă înfăţişarea lui perfectă. Avea o piele de culoare mai închisă, părul negru ca pana corbului, iar bicepşii care i se profilau sub tricou arătau că nu îşi petrecea timpul numai în bibliotecă. Totuşi, cealaltă parte din mine, împotriva oricărei logici, mă conduse în partea opusă a culoarului. M-am aşezat acolo, pe un loc liber, lângă o fată.

Aceasta ridică privirea din carte şi îşi încreţi fruntea.

— Da? întrebă ea sceptic.

— Bună, am zâmbit. Ai putea să-mi împrumuţi ceva de scris?

— Bineînţeles.

Căută în rucsac şi îmi întinse un pix care arăta precum cel pe care bibliotecarul mi-l oferise mai înainte. L-am luat fără a ezita.

— Mulţumesc!

— Vrei să te înscrii pentru postul de asistent? întrebă fata, arătând spre formularul din faţa mea.

Ceea ce mi-a atras atenţia în acel moment erau brăţările de piele de la încheietura mâinii ei, o împletitură din pietricele şi elemente aurii care împrumutau şnururilor maronii o tentă de eleganţă şi feminitate.

Am încuviinţat.

— Te-ai înscris şi tu pentru postul de asistent?

— Nu, nu este pentru mine să pierd timpul într-o pivniţă prăfuită. Am fost deja acceptată la cafeneaua din partea de sud a campusului. Le Petit. Pronunţă acest cuvânt cu un puternic accent franţuzesc. Îl cunoşti?

— Da, am trecut pe lângă el.

Fusesem deja în micul local după ce descoperisem la avizier un anunţ pentru un loc de muncă. Intenţionasem să încerc să obţin un post acolo, însă am renunţat imediat. Mesele din interiorul sălii erau atât de apropiate unele de altele, încât era imposibil să te mişti fără a atinge clienţii. Şi apoi, localul era de necuprins cu privirea, iar proprietarul, cu umerii laţi şi privirea lui rece, îmi provoca frică.

— Mă numesc April, se prezentă fata.

Părul blond îi cădea lin în valuri peste umeri, scoţând în evidenţă faţa ei trasă. Mi-am dat seama că

era prima persoană de aceeaşi vârstă cu care schimbasem câteva vorbe de la sosirea mea în Melview.

— Eu sunt Sage.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. April îşi puse carnetul de însemnări în cartea pe care apoi o închise. Studiezi în primul semestru?

Am încuviinţat.

— Şi tu?

— Da. M-am mutat aici de două săptămâni şi lucrez intens pentru cursurile pregătitoare. Nu ajunge că suntem chinuiţi cu învăţatul în timpul semestrului? spuse ea suspinând.

Am râs, plină de înţelegere.

— Din ce zonă eşti?

— Brinson, răspunse April, un mic oraş la câteva sute de kilometri de aici.

Melview se situa în apropierea Lacului Tahoe, care era înconjurat de numeroase rezervaţii naturale, fiind despărţit de oraş şi de universitate prin câteva păduri.

— Eşti din zonă? continuă ea.

— Nu, sunt din Maine, am răspuns scuturând din cap.

— Uau, eşti destul de departe de casă!

Am ridicat din umeri, aruncându-mi apoi privirea peste formularul de înscriere. Dacă ar fi fost după

mine, ar fi putut să fie şi mai mare distanţa. Ceea ce era bineînţeles o nebunie. Cinci mii de kilometri erau mai mult decât suficient, cu toate acestea îmi plăcea ideea existenţei unui ocean între mine şi trecutul meu.

— De fapt, am vrut să merg în vestul Statelor Unite ale Americii, am răspuns evaziv.

— Şi de ce nu în California?

— Universitatea din California m-a respins.

— Îmi pare rău să aud asta, însă dacă nu ai fi fost acum aici, nu ne-am fi cunoscut, aşa că nu există niciun motiv să fii tristă. April îmi rânji, când deodată telefonul mobil aflat lângă ea pe masă începu să vibreze. Râsul îi dispăru de pe faţă, iar la citirea mesajului scoase un suspin. Trebuie să merg după fratele meu. Poate că ar fi momentul să-şi ia carnetul de conducere. Îşi adună toate materialele şi le îndesă în rucsacul ei negru. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sage. Poţi să-mi dai numărul tău de mobil?

— Cu plăcere!

Am făcut schimb de numere de telefon şi mi-a urat succes cu postul.

M-am uitat în urma ei până când a dispărut în spatele următorului raft, asigurându-mă dintr-o privire laterală, înainte să încep să completez formularul de înscriere, că băieţii erau încă adânciţi în activitatea lor.

Cu cinci minute înainte de ora închiderii bibliotecii, mi-am depus cererea pentru post. Am pus formularul pe masă, pentru a evita orice atingere cu bibliotecarul. Acesta studie foaia, aprobă mulţumit şi mă anunţă că mă va contacta în zilele următoare. Am afişat un zâmbet cât am putut de natural şi am părăsit clădirea veche.

La origine, Universitatea din Melview fusese o şcoală particulară, biblioteca fiind considerată centrul instituţiei, aşa cum reieşea de pe pagina de Internet. Abia în anii ’50, şcoala fusese renovată şi transformată şi, de atunci, campusul se extinsese în permanenţă, ceea ce condusese la un amestec arhitectonic interesant. Câţiva directori intenţionaseră să păstreze stilul vechi, care aducea aminte de Harvard şi de celelalte universităţi de top. Alţii, din contră, se axaseră pe modernizare, astfel încât existau nu numai clădiri din piatră, ci şi construcţii noi cu ziduri drepte, multă sticlă şi metal.

Îmi plăcea această îmbinare de vechi şi de nou şi, în timp ce părăseam campusul încă gol, îndreptându-mă spre parcare, m-am întors încă o dată să privesc biblioteca. Soarele aproape că apusese, însă nopţile în Nevada erau în această perioadă a anului foarte blânde. În Maine, termometrul arăta rar treizeci de grade, iar eu aveam mai multe pulovere şi geci decât aş fi avut vreodată nevoie aici. Ce-i drept, îmi lipseau

banii necesari pentru a-mi reînnoi garderoba. Aveam nevoie urgent de postul de la bibliotecă. Şi, făcând abstracţie de garderobă, fără bani, studiile mele s-ar fi încheiat în scurt timp. Abia îmi puteam permite să urmez cursurile unei universităţi, după ce toate bursele îmi fuseseră refuzate, neputându-mă baza nici pe sprijinul familiei. Probabil că mi-ar fi dat banii necesari, dacă aş fi cerut, însă nu aş fi făcut asta. Împrumutând bani, aş fi avut obligaţii pe care nu aş fi vrut să şi le asume familia mea. Şi, din această cauză, decât să mă întorc în Maine, mai degrabă aş fi locuit sub un pod.

Am ajuns la locul unde era parcată vechea mea camionetă Volkswagen, pe care de trei luni o puteam numi proprietatea mea. Lacul roşu era zgâriat şi avea pete de rugină, motorul scotea zgomote ciudate, iar tapiţeria era roasă. Pentru oricine altcineva, maşina era un hârb. Însă eu o iubeam. Nu aveam habar de mecanică sau de altceva asemănător, însă Volkswagenul îmi redase libertatea şi, în afară de asta, îmi oferise un acoperiş deasupra capului timp de o săptămână.

Am împins uşa glisantă şi m-am urcat în maşină. Am deschis imediat cele trei lanterne pe care le fixasem de plafon cu şnururi, bandă adezivă şi sârme. Acestea luminau interiorul maşinii care adăpostea în acest moment întreaga mea viaţă. Într-o parte se afla

sacul meu de dormit, sub care pusesem o saltea, pentru ca tabla să nu fie atât de rigidă. Aveam doar o pernă şi o pătură confecţionată din petice de culoare roz şi violet, pe care răposata mea bunică mi-o cususe la naştere. Nu era prea mare şi era destul de decolorată, cu fire deşirate şi cu găurele. Însă nu mă lăsa inima să o arunc, fiindcă era cel mai valoros bun al meu. Această pătură mă ducea cu gândul la o perioadă când totul părea în ordine şi, dacă trăgeam adânc aer în piept, îmi dădeam câteodată seama că încă are mirosul casei bunicii mele, al fursecurilor, al plantelor medicinale şi al siguranţei. În cealaltă parte a maşinii, lângă patul meu provizoriu, se găseau două grămezi de cutii cu haine. Câteva cutii din plastic, în care păstram accesorii create de mine şi pe care le vindeam pe platforma de Internet Etsy, ocupau restul spaţiului.

M-am aşezat pe sacul de dormit, m-am înfofolit în pătură şi am citit mesajul pe care mi-l trimisese mama în urmă cu o oră:

> *Am încercat să te sun, însă nu am reuşit să te găsesc. Trebuie să merg acum la serviciu. Poate încerc în pauză să dau de tine, în cazul în care nu se face prea târziu. Te iubesc! Mama.*

Am citit mesajul încă o dată, în speranţa că vorbele ei vor declanşa ceva în mine. Nostalgie. Dor de casă şi de locul natal. Însă nu era nimic din toate acestea, doar amintiri pe care voiam să le uit. Am înghiţit cu greu şi, pentru a nu trezi niciun sentiment de suspiciune, i-am trimis mamei un mesaj în care îi uram o noapte liniştită în spital. Nu bănuia cum se desfăşurau lucrurile pe aici.

Înainte să mă pierd în gânduri negative, am tras una dintre cutiile cu accesorii, în care păstram lanţurile deja începute, şi m-am apucat de treabă.

De la vârsta de 15 ani am început să creez brăţări, lanţuri şi cercei, ceea ce trebuia să fie la început numai o eliberare de gânduri. Să înşir coliere şi să lipesc cercei m-a ajutat să nu mă mai gândesc la situaţia mea, dar, între timp, munca artizanală devenise o evadare din cotidian. Toată lumea era a mea când stăteam în camionetă, învelită în pătură şi cu perlele în jurul meu. Pentru un moment, realitatea părea că dispare şi pot visa la o viaţă în care frica nu există. Cu cât confecţionam mai multe accesorii, cu atât mă apropiam mai mult de această realitate.

Prietena mea Megan fusese cea care m-a determinat să vând pe Internet colierele şi cerceii. Nu mi-am făcut la început prea mari speranţe, dar, spre surprinderea mea, au existat mai multe persoane interesate de ele. Nu câştigasem o avere din asta, însă

fără aurul şi argintul fals şi bentiţele din piele nu mi-aş fi putut permite evadarea din Maine.

De fapt, nu trebuia să fiu aici. Numai studenţii care locuiau în cămine aveau voie să intre în locuinţe fără însoţitor. Dar nu aveam de ales atunci când voiam să fac un duş.

Am aşteptat momentul prânzului, observând fetele din cămine îndreptându-se spre cantină. Am pândit în faţa uşii, lăsând impresia că aş fi fost ocupată cu telefonul mobil, până când două fete au părăsit clădirea. Erau atât de adâncite în conversaţie, că nu m-au remarcat. Nu am ezitat şi, înainte ca uşa să se închidă din nou, m-am furişat înăuntru, îndreptându-mi umerii şi străduindu-mă să adopt o atitudine cât mai sigură.

Coridoarele goale de la începutul semestrului, cufundate într-o linişte fantomatică, vor aparţine în curând trecutului. Pe alocuri răzbăteau zgomote din încăperi. Cu un prosop la subraţ, am urcat scările. Fiecare etaj avea câte un duş comun, însă după cum observasem cu câteva zile înainte, la primul etaj fuseseră montate duşuri noi, iar eu voiam să-mi permit acest lux. Puteam să văd de pe scări tăbliţa cu inscripţia *Baie,* aşa că am grăbit paşii.

Dintr-odată se deschise o uşă. Am tresărit, dar am mers mai departe pentru a nu atrage atenţia. Însă nu m-am aşteptat ca un bărbat să iasă din cameră.

Am încremenit. Individul care stătea acum în faţa mea îmi părea personificarea întregii mele frici. Era înalt, în comparaţie cu statura mea de un metru şi şaizeci şi cinci de centimetri. Un tatuaj i se zărea pe tot braţul drept, iar pe degetul arătător mi se părea, de asemenea, că zăresc o umbră. Aceasta îmi distrase atenţia de la mâinile lui, mâini libere cu care în orice moment m-ar fi putut prinde şi lipi de perete. Dintr-odată mi se făcuse atât de frig, de parcă prin vene îmi curgea apă îngheţată în loc de sânge şi o senzaţie surdă mi se răspândea prin membre.

Am tras brusc aer în piept când tipul îmi întâlni privirea. Ochii lui erau ca o zi ploioasă, neclari, reci şi întunecaţi, buclele blonde-închis îi acopereau faţa şi un rânjet strâmb şi caustic îi apăru pe buze. Încet, trase uşa în urma lui.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Mantra nu mă ajută. În acest moment, frica mea era într-adevăr reală. Îmi era atât de familiară, ca un vechi cunoscut, fiind încă o dată convinsă că o pot controla.

Tipul se îndreptă spre mine cu paşi calculaţi. Voiam să o iau la fugă, însă eram prizoniera

propriului meu corp. Cu cât se apropia mai mult, cu atât îl puteam observa mai bine. Tatuajul de pe braţul lui era alcătuit din figuri geometrice care alcătuiau un model simetric. Umbra de pe degetul său avea forma unui fulger. O mică boltă îi decora nasul, prea bine proporţionată ca să fi fost cauzată de o fractură, iar un hematom i se zărea pe gât.

Deşi acest tip doar mă privea, creştea în mine impulsul să strig după ajutor. Însă chiar dacă aş fi vrut cu adevărat, nu aş fi putut scoate nici măcar un sunet.

Între timp, tipul blond era destul de aproape de mine. Dacă aş fi întins braţul, l-aş fi atins. Mă privi şi el, însă de data aceasta avea o privire aspră. Nu îi plăceam?

— Nu m-ai văzut! şopti el ameninţător.

Am dat din cap automat.

Cu un zâmbet mai larg, trecu pe lângă mine, îndreptându-se spre scări.

Am rămas pe loc nemişcată, până când paşii i se auziră din ce în ce mai încet. Am închis apoi ochii şi am tras aer în piept pentru a mă linişti. Mâinile îmi tremurau puternic, iar muşchii mi se relaxau încet. Nesigură pe picioare, am pornit spre baie, uitându-mă mereu în urmă. Tipul nu mă urmărea, aşa că am reuşit să mă furişez în baia comună.

Cinci minute mai târziu, mă aflam sub unul dintre noile duşuri din care curgea apă caldă. Nu simţeam efectul de relaxare pe care mi l-aş fi dorit, dar, între timp, sentimentul de panică dispăru, numai un ecou surd de disconfort încă mai rămăsese în mine şi nu mă lăsa să-l uit pe acel bărbat. Cine era el de fapt? Şi ce făcea în căminul de fete? Răspunsul era evident, iar semnul de pe gât era un indiciu clar. Eram probabil paranoică şi instabilă psihic, dar cert nu eram proastă. Cu siguranţă, nu toate fetele de optsprezece ani aveau aceeaşi relaţie tulbure cu parteneri de sex opus, aşa cum aveam eu.

Ştiam că reacţia mea era iraţională şi, presupun, şi puţin smintită. Nu era corect ca toţi bărbaţii să fie incluşi în aceeaşi categorie şi comparaţi cu *el.* După judecata mea, bibliotecarul, de exemplu, era pesemne un familist convins, care întreprindea cu copiii lui diverse activităţi, un om paşnic. Dar acest ceva, ce îmi provoca frică, nu avea nicio legătură cu raţiunea. Era un instinct, o măsură de protecţie ce mă presa de îndată ce o prezenţă masculină, fizic superioară mie, îmi apărea în faţă.

În lunile de dinainte de susţinerea examenului de absolvire a liceului, am avut adesea întâlniri cu psihologul şcolii. Am vrut să descopăr ce semnificaţie avea frica asupra persoanei mele, ca să pot înţelege totul mai bine. Am încercat să analizăm problema,

ceea ce ne reuşise până la un punct. Dr. Pacat accentuase mereu faptul că m-ar putea ajuta cu adevărat doar dacă îi povesteam totul. Pentru asta, nu eram încă pregătită, şi consecinţă faptul că întâlnirile noastre au început să devină din ce în ce mai rare, până când au încetat.

Am oprit apa şi am lăsat să-mi curgă în mână o cantitate mare de şampon cu miros de mango, cumpărat din magazinul cu produse ieftine. Făcea într-adevăr clăbuci, aşa cum îmi doream şi dacă ar fi existat acolo şi un radio, ar fi fost duşul perfect.

Cu faţa îndreptată către jetul de apă şi cu ochii închişi, mi-am clătit spuma din păr, când deodată sună telefonul mobil. Nu era un cântec la modă sau ceva asemănător, ci doar un piuit. M-am înfăşurat repede în prosopul pe care îl pregătisem deja şi am ieşit de sub duş. M-am dus repede spre locul unde îmi lăsasem hainele şi, cu degetele umede, am scos telefonul mobil din buzunarul pantalonilor.

— Alo?

— Domnişoara Derting? întrebă o voce de bărbat. Mă simţeam uşurată să ştiu că frica nu mă împiedica, acum cel puţin, să vorbesc la telefon cu bărbaţi.

— Sunt domnul Strasse de la bibliotecă. Aţi aplicat pentru postul de ajutor în depozit. Am vrut să vă anunţ că aţi primit postul şi că…

Cuprinsă de un val de uşurare, nu am înţeles ultimele lui cuvinte. M-am abţinut să scot un ţipăt şi am ţopăit emoţionată.

Am un loc de muncă!

Am un loc de muncă!

Am un loc de muncă!

Un loc de muncă!

Un serviciu pentru care eram plătită. Poate că în curând îmi puteam permite şi un pat adevărat.

— Veniţi luni la bibliotecă după ultimul dumneavoastră curs şi vă voi pune la curent cu alte informaţii. Aveţi timp? întrebă politicos bibliotecarul.

— Bineînţeles! am adăugat cu entuziasm.

Desigur că eram conştientă ce însemna asta. Va trebui să merg singură cu domnul Strasse în depozit. Însă nu aveam de ales. Mai bine petreceam câteva minute cu acest bărbat într-o pivniţă întunecoasă, decât să trebuiască să lucrez tot semestrul într-un bar sau într-o cafenea. Această muncă era exact ceea ce îmi trebuia: să fiu singură şi izolată de ceilalţi. Puteam să îmi petrec timpul în bibliotecă, fără să existe cineva care să-mi distragă atenţia şi fără îngrijorarea că un tip ameninţător mi-ar intersecta calea.

Capitolul 2

Prima zi a semestrului începu cu dureri de spate. Când am vrut să cobor din camionetă, am simţit o arsură ce se întindea de la umeri în jos, spre coloana vertebrală, până la coccis. Am 18 ani, dar dormitul pe podeaua unei maşini nu face nimănui bine, indiferent de vârstă.

În timp ce în ultimele zile auzisem doar freamătul străzii, ciripitul păsărilor şi murmurul uşor al unor conversaţii matinale ocazionale, azi mă întâmpinară o grămadă de voci. De când campam pe locul de parcare, nu văzusem complexul universitar atât de plin de viaţă ca astăzi. Peste tot erau studenţi, unii în picioare, alţii aşezaţi sau pur şi simplu în trecere, iar locul de parcare era, cu mici excepţii, plin.

Am clipit instinctiv la apropierea unor băieţi. M-am uitat la feţele lor ca să văd dacă descopăr semne de ostilitate. Însă nimeni nu părea să fie interesat de mine şi scânteia de panică, ce încă ardea în mine, se stinse din nou. Am tras aer în piept, mişcându-mi corpul la stânga şi la dreapta, până când o durere suportabilă îmi străbătu coloana vertebrală, iar muşchii începură să se destindă.

— Bună, Sage!

Mi-am lăsat braţele în jos şi m-am uitat nedumerită în jurul meu. În Melview, în afară de

April, nu îmi cunoştea nimeni numele. Aceasta traversă locul de parcare şi veni direct spre mine. Mă gândisem de câteva ori zilele trecute să-i scriu un mesaj, însă de fiecare dată am renunţat, de frică să nu spun ceva greşit.

— Bună dimineaţa! Ai emoţii? întrebă ea.

Am dat aprobator din cap, iar privirea îmi fugi de la ea către clădirile ce se înălţau în spatele ei şi care îşi aruncau umbrele asupra gazonului.

— Crezi că aş atrage atenţia dacă aş lipsi astăzi?

April îşi strânse buzele roşii.

— Bănuiesc că nu, însă vrei să rişti într-adevăr? Şi mai târziu să aterizezi lângă persoana cea mai ciudată de la seminar, numai pentru că acolo ar fi un loc liber? întrebă ea.

Am scuturat din cap, în timp ce imagini ale străinului pe care îl întâlnisem în cămin îmi fulgerau privirea.

— Mai bine nu, am rostit.

— Atunci, cunoşti răspunsul, spuse April îndreptându-şi curelele rucsacului. Ai primit postul de la bibliotecă?

Am zâmbit.

— Da, astăzi merg pentru prima dată.

Gândul de a fi singură în depozit cu domnul Strasse îmi dădea dureri de stomac, cu toate acestea abia aşteptam să câştig în sfârşit bani.

— Sună de parcă te-ai bucura cu adevărat.

— Într-adevăr mă bucur, am afirmat solemn.

April îşi ridică sceptic o sprânceană bine conturată.

— Cu siguranţă îţi poate face o mare plăcere, într-o zi atât de frumoasă ca asta, să-ţi petreci timpul în subsol.

— Acolo este răcoros, am precizat, luându-mi geanta din VW.

Am vrut să împing portiera, însă mişcarea mea a făcut ca April să-şi îndrepte atenţia asupra maşinii. Mă apucă de braţ şi mă opri, înainte să închid portiera. Curioasă, aruncă o privire în interiorul VW-lui. Lanternele de pe tavan erau stinse, însă cu toate acestea, era suficientă lumină de afară ca să-şi poată da seama ce este înăuntru. Şi deşi eram mândră de această camionetă şi de ceea ce simboliza pentru mine, îmi era totuşi ruşine de April. Abia ne cunoşteam, iar acum aflase că nu am un acoperiş adevărat deasupra capului. O maşină nu era considerată un domiciliu stabil.

April îşi trase capul din maşină şi mă privi.

— Spune-mi, te rog, că nu locuieşti aici.

— Nu locuiesc în maşina mea, am răspuns.

— Asta este o minciună, nu-i aşa?

— Da.

— Nu poţi locui înăuntru, afirmă April.

— Desigur că pot. Am ridicat din umeri, încercând să minimalizez situaţia. Aş face orice ca să alung îngrijorarea şi compasiunea din privirea lui April. Volkswagenul nu era cea mai bună soluţie, însă existau lucruri şi mai rele. Le-am experimentat pe propria piele.

— În niciun caz nu poţi rămâne aici, spuse April. Îmi inspectă sacul de dormit, muşcându-şi gânditoare buza de jos. Voi vorbi cu fratele meu, spuse dintr-odată, cu fermitate în voce.

— Despre ce?

— Îl voi întreba dacă poţi dormi câteva zile pe canapeaua noastră, până când vei găsi o locuinţă. Ezită un moment. Îţi cauţi un apartament, nu-i aşa?

— Nu, mărturisesc eu.

April ridică din nou o sprânceană.

— Nu?

— Da… adică nu… Vreau să zic că nu caut o locuinţă, am explicat, bâlbâindu-mă şi am închis portiera camionetei. Îmi place maşina mea şi, în afară de asta, nu vreau să deranjez pe nimeni.

— Dar nu deranjezi, te invit. Deşi portiera era închisă, privirea ei poposea încă asupra VW-ului meu. Şi, în afară de asta, invitaţia nu are niciun interes personal. Aş avea nevoie de puţină susţinere. Îţi poţi închipui cum este să fii mereu înconjurată numai de tipi?

Am scuturat din cap.

— Este îngrozitor, spuse April. Fratele meu locuieşte de trei ani în acest apartament pe care îl vede ca pe propriul său imperiu. Peste tot sunt împrăştiate cărţile şi DVD-urile lui, iar eu sunt dojenită şi dacă îmi las în baie un tuş de ochi. Iar cel mai bun prieten al lui este mereu acolo. Se holbează amândoi tot timpul la televizor, fără a-şi adresa un cuvânt unul altuia sau joacă un joc caraghios pe computer, Ego-Shooter. Iar eu pierd un nou episod din serialul meu preferat.

— Îmi pare rău. Nu am întrebat-o pe April cum puteam dormi pe canapea, atât timp cât fratele ei şi prietenul acestuia se jucau tot timpul cu arme virtuale, însă îmi era oricum indiferent. De ce te-ai mutat la fratele tău, dacă te enervează atât de mult?

April suspină, în timp ce ne îndreptam dinspre locul de parcare spre universitate.

— Pentru că ne înţelegem bine. Ştiu, sună plictisitor. Cine poate fi prieten cu propriul frate? Însă, lăsând la o parte problema apartamentului şi a femeilor, el este cel mai bun.

— Nu consider asta plictisitor, am afirmat, fără să mă uit în ochii lui April. În schimb, mi-am lăsat privirea să colinde printre studenţii care ne intersectau drumul. Nimeni nu îmi dădea atenţie şi, în loc de frică, simţeam doar nelinişte, ca de cele mai

multe ori când mă aflam printre oameni. Însă această formă de teamă nu mă paraliza şi atât timp cât ceilalţi păstrau faţă de mine distanţa cuvenită, nu exista pericolul unui atac de panică.

— Mi-ar plăcea să fiu prietenă cu sora mea.

— Mai mică sau mai mare? mă întrebă April.

— Mai mică. Are 13 ani, ca să fiu mai precisă. Este foarte supărată pentru că m-am mutat aici. Cel puţin, aşa bănuiesc. De la plecarea mea din Maine, nu am mai vorbit cu ea, deşi i-am promis că o voi suna. Doar la gândul că nu puteam şti ce ar fi însemnat asta pentru noul meu început, nu fusesem capabilă până acum să stabilesc o legătură cu trecutul.

— Îi dau dreptate surorii tale. Fraţii mai mari sunt egoişti. Întotdeauna primesc totul înaintea celorlalţi şi nu ştiu să aprecieze nimic, mărturisi April.

Puteam să apreciez mai mult universitatea şi distanţa faţă de Maine, decât ar fi putut Nora înţelege vreodată. Însă nu aveam cum să îi spun asta lui April, aşa că am ignorat zâmbind remarca ei.

Aceasta îşi trase un elastic de păr de pe încheietura mâinii şi îşi prinse părul blond ondulat într-un coc dezordonat.

— Voi vorbi totuşi cu fratele meu, pentru a-l pune în gardă, în cazul în care te decizi să-mi accepţi invitaţia, chiar şi numai pentru o noapte. Maşina ta nu poate fi confortabilă.

— Mulţumesc, am răspuns eu fără a mai adăuga ceva la comentariul său. Îţi promit să mă gândesc la ce mi-ai propus.

Am zâmbit şi am încheiat subiectul. Am pornit agale prin campusul care se întindea spre bibliotecă, trecând pe lângă câteva locuinţe şi pe lângă cantină.

— Care este primul tău curs? mă întrebă April puţin mai târziu.

— Ştiinţe sociale. Al tău?

— Fizică.

— Fizică? am întrebat derutată, cu ecou în glas.

Ea dăduse aprobator din cap.

— Ce vrei să faci mai târziu cu asta?

— Încă nu ştiu, însă îmi plac pur şi simplu fizica şi matematica.

— De ce? am întrebat.

— De ce nu?

Am privit-o pe April insistent.

— Şi eu a trebuit să urmez săptămânal un curs elementar de matematică, iar asta a fost deja prea mult. Nu este evident?

April începu să râdă.

— Ce pot să spun? Îmi place logica din spatele acestor materii. De îndată ce ai înţeles calea care duce spre rezultat, nu te mai poate surprinde nimic. Şi pentru că tot vorbim despre cursuri, trebuie să plec acum. Îşi netezi bluza de culoare deschisă, cu nasturii

aurii, trăgându-şi marginea din faţă, ca să se asigure că aceasta stătea perfect în betelia blugilor. Cum arăt? întrebă ea.

— Ca o studentă care în prima ei zi de curs dansează rock-and-roll.

Un zâmbet larg îi apăru pe buze şi ne-am luat rămas bun. Cursurile de ştiinţe umaniste aveau loc în clădirile vechi, în partea estică a bibliotecii, iar cele de ştiinţe naturale se desfăşurau în noile edificii din partea de vest.

În timp ce mă îndreptam spre sala de curs, am simţit imediat că nu mai eram distrasă de la gândurile mele. Fără prezenţa lui April, receptam lumea din campusul universităţii mult mai intens. Un student trecea în grabă prin dreapta mea. Un alt tip îmi intersecta calea, aproape lovindu-se de mine. Şi chiar în spatele meu mergea un bărbat cu păr negru şi lung. Aş fi putut jura că mă urmărea încă din parcare.

Datorită prezenţei celorlalţi studenţi, am accelerat paşii. Eram conştientă că aici, la universitate, trebuia să-mi depăşesc frica, însă acesta era preţul pe care trebuia să-l plătesc pentru a mă simţi liberă cu adevărat. Existau, de fapt, şi universităţi numai pentru femei, însă am refuzat încă de la început să urmez una dintre ele, neputând accepta ideea ca trecutul să mă ţină prizonieră în acest fel. Am vrut să duc o viaţă normală şi cândva voi

fi pregătită pentru asta. Numai frica îmi stătea în drum, iar singura posibilitate să o birui era aceea de a o înfrunta.

Mi-am îndreptat umerii, mergând spre clădirea unde se ţinea primul meu curs. Unul dintre avantajele că locuiam de câteva zile în campusul universităţii era acela că mă puteam orienta mai bine. Posibilităţile de a-mi găsi ocupaţie într-o camionetă erau limitate, de aceea mă plimbam mult prin campus, făcând din asta un fel de joc, cu scopul de a descoperi noi drumuri şi scurtături. Cu toate acestea, mergeam adesea la bibliotecă, pentru a-mi prelucra noile comenzi Etsy la calculatoarele cu acces public. De când mă mutasem de acasă, îmi lipsea propriul echipament tehnic. A trebuit să-mi las acolo notebookul pe care îl folosea şi familia, iar pe telefonul mobil nu mai aveam spaţiu de stocare. Absenţa mea de pe Internet se repercuta sesizabil în această perioadă asupra vânzărilor şi recenziilor mele. Clienţii reclamau tot mai des că nu reacţionam suficient de repede la întrebările lor, însă deocamdată nu puteam schimba nimic.

Am ajuns la Facultatea de Ştiinţe Sociale. Era o construcţie nouă, proiectată însă în stilul arhitecturii vechi. De la distanţă nu se observa diferenţa. Piatra era mai stabilă, obloanele montate drept, iar aerisirea

funcţiona mult mai bine decât în clădirile de odinioară.

Publicul primului meu curs putea fi cuprins cu privirea. Încăperea adăpostea numai vreo 50 de studenţi şi mă întrebam dacă pentru toţi, ca şi pentru mine, proaspeţii absolvenţi de liceu erau la fel de uşor de recunoscut. Tăcuţi, aceştia erau aşezaţi pe scaunele lor, cu toate uneltele de scris împrăştiate în jur, aşteptând profesorul, în timp ce studenţii din anii mai mari stăteau ghemuiţi pe mese sau discutau în grupuleţe. Erau multe studente şi înainte de a risca să am vecin de bancă un student, m-am aşezat repede pe un loc liber între două fete din primul semestru. M-au studiat cu priviri sceptice, dar le-am ignorat, fiindcă eram oricum destul de surescitată. Până acum, April şi drumul până aici mi-au distras atenţia, însă acum m-am întrebat brusc dacă m-am decis bine pentru aceste cursuri. Ce se întâmpla dacă nu-mi plăceau? Aveam o părere destul de clară despre ceea ce voiam să fac în viitor şi să îmi dau seama acum că studiul nu îmi promitea nimic sau că îl uram ar fi fost o mare dezamăgire.

Doamna conferenţiar universitar Carson nu ne lăsă să aşteptăm prea mult. Era o femeie înaltă, de vârstă mijlocie, care purta o fustă şi un top ce ar fi putut foarte bine să aparţină garderobei uneia dintre studentele ei. În ordine alfabetică, a citit numele

noastre de pe o listă de prezenţă, după care a trebuit să ne prezentăm grupului cu care vom lucra intensiv pe parcursul primului semestru. Cu numai şapte studenţi, am reuşit chiar să povestesc ceva despre mine, fără să mă bâlbâi. În final, doamna conferenţiar ne-a prezentat programa şi ne-a explicat ce pretenţii are la examene şi cum se va calcula nota la sfârşitul semestrului.

Cursul s-a terminat destul de repede şi, împreună cu alte câteva studente, m-am grăbit spre partea de nord a clădirii la următorul curs: *Introducere în psihologie.*

Încăperea era mai mare şi se strânseră cam 200 de studenţi. Erau şi aici mai multe studente decât studenţi, dar numărul era mai echilibrat. Am prins un loc lângă două studente, fără să observ prezenţa unui tip chiar în spatele meu. Singurul lucru care mă oprea să o iau razna era masa solidă din lemn, aflată între noi, o barieră nu atât de uşor de trecut. Totuşi, trebuia să-mi şterg tot timpul mâinile umede de blugi, ca să pot ţine pixul între degetele reci. Am simţit continuu dorinţa să mă întorc pentru a putea privi direct presupusul pericol. Am rezistat însă acestui impuls şi am urmărit în schimb fiecare pas al profesorului Eriksen, care urca scările auditoriului pentru a împărţi bibliografia necesară pentru cursurile sale şi

pentru examene. Lista lungă de titluri ne făcu pe toţi să oftăm îngroziţi.

— Aştept de la dumneavoastră să citiţi fiecare dintre aceste cărţi, afirmă Eriksen, cu braţele încrucişate la spate. Unora, probabil că le pare prea mult, este adevărat, însă psihologia este o temă complexă. Ea nu funcţionează ca o administraţie economică. Fiecare om este altfel şi fiecare tablou clinic al unei boli este diferit…

Ultimele cuvinte ale lui Eriksen nu le mai auzisem, fiindcă în acel moment o atingere pe umeri mă făcu să tresar. Tipul care stătea în spatele meu mă înghionti cu pixul. De ce făcuse asta? Am strâns din dinţi, încercând să respir mai departe liniştită. Ne aflam la urma urmei într-un auditoriu. Nu era niciun motiv de îngrijorare.

Tipul mă atinse uşor a doua oară. L-am ignorat, însă când m-a înţepat a treia oară în umăr, mi-am pierdut stăpânirea de sine. M-am răsucit pe scaun şi m-am împins cu spatele de masa mea.

L-am privit fix, în timp ce el învârtea pixul între două degete. Râdea. Era îmbrăcat cu un tricou negru pe care era imprimat un personaj care îmi aducea aminte de un anumit joc video şi, în ciuda caniculei, purta o căciulă, trasă mult spre spate, lăsând la vedere câteva fire de păr negru.

— Bună, zise acesta.

Am rămas mută şi am clipit.

Tipul îşi drese glasul şi îşi înclină capul.

— Te-am văzut mai înainte mergând cu April prin campus.

Nu era o întrebare, ci o mărturisire. Am dat din cap.

— O cunoşti? Vocea mea era un şuşotit, însă pentru faptul că profesorul Eriksen îşi ţinea cuvântarea, nu putea nimeni să creadă că îmi este frică.

— Dintotdeauna, răspunse el.

Teama mi se domoli când mi-am dat seama pe cine aveam în faţă. Nu mă aşteptam să-l întâlnesc la acest curs tocmai pe fratele lui April. Exceptând ochii, nu semănau prea mult. Totuşi, în timp ce ai lui erau albastru-deschis, strălucitori, ochii lui April erau mai degrabă gri. Avea o privire prietenoasă, ceea ce făcu ca muşchii mei să se mai relaxeze.

— Mă numesc Gavin, spuse el.

Gura îmi era uscată şi, înmuindu-mi buzele, de asemenea uscate, mi-am spus numele:

— Sage!

Zâmbetul lui Gavin deveni mai larg, iar eu eram fericită că nu încercase să-mi întindă mâna.

— Eşti fata din bibliotecă.

Am ezitat.

— Ţi-a povestit despre mine?

A dat aprobator din cap, ceea ce nu m-a mirat. April îmi spusese că se înţelegea bine cu fratele ei.

— Ai primit jobul?

— Da, astăzi este prima mea zi.

Nu înţelegeam de ce îi dădeam această informaţie, cu siguranţă că ar fi aflat de la April. Posibil ca sentimentele mele iraţionale să fie în sfârşit în măsură să se sincronizeze cu raţiunea care, în acest moment, nu îşi făcea griji din cauza lui Gavin.

El zâmbi.

— Cool!

— Cool! m-am auzit repetând ca o toantă, aşteptând ca el să mai adauge ceva, fiindcă mie îmi lipseau cuvintele. Nu am vorbit niciodată atât de mult cu un băiat de vârsta mea şi nu ştiam ce trebuia să spun. Gavin rămase de asemenea mut şi ne-am holbat tăcuţi unul la celălalt.

Privirea lui era atât de insistentă, încât mi se făcuse pielea de găină pe braţe. Am înghiţit cu greu, buzele mi s-au întredeschis, însă tot nu puteam scoate vreun sunet. Înainte ca situaţia să devină penibilă, m-am întors cu spatele spre el, acordând atenţie profesorului Eriksen şi blestemându-mă. Îi va povesti lui April cât de ciudat m-am comportat?

Cursul se terminase şi, în timp ce toţi se grăbeau spre ieşire, am rămas aşezată la locul meu, făcând în aşa fel încât să pară că îmi luam notiţe, deşi

adevăratul motiv era că voiam să evit contactul cu ceilalţi la părăsirea sălii. Nu îmi plăcea să rămân aici singură, însă aceste trucuri cu care mă obişnuisem de mulţi ani îmi făceau viaţa mai suportabilă.

Capitolul 3

După ultimul curs, m-am dus la bibliotecă. La biroul de informaţii, m-a salutat domnul Strasse. Mi-a întins mâna, însă eu am evitat să fac la fel. Cu voce scăzută, i-am murmurat ceva legat de bacterii, făcându-l să mă privească uşor iritat.

Strasse m-a condus pe lângă rafturile pline de cărţi, până în ultimul colţ al clădirii, unde un cordon roşu oprea accesul studenţilor. În spatele barierei se afla o scară care ducea jos, la subsol. L-am urmat păstrând distanţa cuvenită, până în faţa unei uşi închise.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Mantra m-a ajutat, la fel şi gândul la ce s-ar întâmpla dacă aş eşua în jobul acesta şi ar trebui să mă întorc în Maine. Acesta mi-a dat puţină siguranţă şi a făcut situaţia mai suportabilă.

— Puteţi ieşi oricând fără cheie din depozit, dar nu mai puteţi intra, preciză Strasse, deschizând uşa cu un cip pe care îl ţinu în dreptul clanţei.

Becul din interior se aprinse automat şi lumină o încăpere în care erau încolonate rafturi metalice, apropiate unul de altul. Aerul era rece şi uscat, ca şi în restul bibliotecii. Mirosea greu, de la praful vechi de ani buni.

Domnul Strasse mă conduse în interiorul depozitului, iar eu a trebuit să fac un efort să mă concentrez nu doar la postura corpului lui, ci şi la ceea ce spunea.

Sarcina mea era ridicol de uşoară. Trebuia să iau o cutie cu cărţi, să aleg fişele de catalogare potrivite din dulap şi să introduc datele titlurilor respective în calculator, în format digital. La sfârşit, trebuia să dau fiecărei cutii un număr pe care îl introduceam în computer, ca să poată fi găsită repede, la nevoie, oricare dintre cărţi. Atât. Era munca ideală pentru a-ţi elibera mintea şi a scăpa din stresul vieţii cotidiene de student.

— Aveţi întrebări?

Am dat din cap că nu.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, ştiţi unde mă găsiţi.

Am dat din cap aprobator. Un minut mai târziu, uşa se închidea în urma domnului Strasse. Eram singură.

Paşii mei răsunau prin încăpere, când am mers spre unul dintre rafturi ca să scot prima cutie cu cărţi.

Pe carton era praful gros de un deget. L-am şters cu grijă şi am început să verific cărţile vechi.

După aproximativ o oră, eram gata cu prima cutie. Deşi sarcina nu era prea grea, fiecare pas în parte îmi lua mai mult timp decât îmi calculasem. Mai cu seamă că nu toate fişele de catalogare erau aranjate în dulap în ordine alfabetică.

Tocmai puneam prima cutie la loc în raft când am auzit uşa depozitului deschizându-se. Probabil că era domnul Strasse, care voia să se asigure că totul era în ordine. Mi-am îndreptat spatele, constatând, mândră de mine, că nu-mi era frică. Munca manuală monotonă a avut mereu efect calmant asupra mea. Mi-am netezit bluza, ignorând urmele de praf de pe material, şi am ieşit din spatele raftului. Era el.

El era aici.

În faţa mea.

La cinci metri de mine stătea tipul din cămin. Am simţit că mi se strânge stomacul, în timp ce mă holbam la cerneala neagră de sub mâneca tricoului lui. Imagini pe care mai degrabă le-aş fi uitat îmi apăreau acum în faţa ochilor, tăindu-mi respiraţia. Simţeam furnicături în braţe şi în picioare.

— Bună! Vocea lui avea aceeaşi tonalitate joasă ca în amintirea mea. Tu eşti Sage? Nici măcar nu am realizat că am dat aprobator din cap, însă era evident că o făcusem, pentru că el continuă:

— Eu sunt Luca. Vom lucra împreună la catalogare.

Nu!

Nu!

Nu!

NU!

Deodată existau numai aceste cuvinte.

Vom lucra împreună la catalogare.

Imposibil!

Nu putem lucra împreună.

În niciun caz!

Exclus!

Să suport câteva momente să stau cu domnul Strasse aici în pivniţă era una, dar cu tipul acesta? NU!

— Eu cred că ne-am mai întâlnit, continuă el, făcând un pas spre mine. Avea un rucsac în spate. Îşi băgă mâinile în buzunare, relaxat.

— În cămin. Îţi mai aminteşti? Când rosti asta, îi apăru un zâmbet discret pe buze.

Era prea mult pentru mine în acel moment. L-am ocolit la distanţă, am deschis brusc uşa şi am trântit-o în urma mea. M-am repezit spre coridorul întunecat, urcând scara până în bibliotecă. M-am bucurat de prezenţa celorlalţi studenţi care mă distanţau de Luca. Dar, cu toate astea, mergeam grăbită printre rafturile cu cărţi, căutând un locşor liniştit. Îmi

dădeam seama de privirile mirate ale celorlalți, dar nu-mi mai păsa.

Până la urmă, am găsit un culoar gol. Am alergat până în capătul lui şi m-am lăsat să alunec în jos între perete şi raftul cu cărţi. Mi-am strâns picioarele la piept, mi-am cuprins genunchii cu braţele. Deşi alergasem cel mult câteva sute de metri, abia respiram şi în faţa ochilor îmi licăreau mici puncte negre. Gâfâind, simţeam o senzaţie caraghioasă de uşurare că am scăpat întreagă. Ca şi când Luca mi-ar fi pus cuţitul la gât în semn de salut.

Ce face tipul ăsta aici? Domnul Strasse nu pomenise de alt ajutor sau mă înşelam? Îmi aminteam de confirmarea domnului Strasse şi de cum ţopăisem de bucurie sub duş, ratând o parte din vorbele lui. Oare atunci să-mi fi vorbit de Luca? Posibil, însă nu mai conta. Eu eram aici şi el la fel. Mă întrebam cum să procedez. După primul instinct, ar trebui să-mi depun demisia imediat. Genul ăsta de reacţie era tipic pentru mine, dar nu-mi rezolva problemele. Aş fi putut să-l evit, însă nu m-ar fi protejat faţă de realitatea noii mele vieţi. Joburile pentru studenţi în Melview erau limitate şi foarte căutate, iar eu, cu puţina mea experienţă, nu făceam parte din categoria celor mai doriţi angajaţi, după cum mi-au demonstrat până acum numeroasele refuzuri primite. Şi chiar dacă aş încerca să-mi evaluez şansele mai optimist, ar

dura ceva vreme până să găsesc un loc potrivit nevoilor mele. În plus, nu aveam prea mult timp la dispoziţie. Aveam nevoie de cărţi şi materiale pentru cursuri, iar din cei 43 de dolari şi 22 de cenţi, cât mai aveam în cont, nu mi le permiteam. Să nu mai vorbesc de faptul că mă cam săturasem să mă furişez la duşuri, să dorm în camioneta mea şi să mă hrănesc cu sandviciuri de la automate. Iar un credit pentru studenţi nici nu intra în discuţie. Taxa semestrială era suficient de mare şi ultimul lucru de care aveam nevoie erau noi datorii şi dobânzi pe care trebuia să le plătesc. Nu voiam să părăsesc facultatea plină de datorii.

Mi-am ridicat capul şi mi-am sprijinit bărbia pe genunchi. Culoarul nu mai era gol. La câţiva metri de mine stătea un domn în vârstă. Pentru scurt timp, am fost uimită să îl văd aici, până mi-am amintit că universitatea oferea cursuri gratuite pentru pensionari.

Bărbatul avea părul cărunt şi destul de rar, lăsând să i se vadă pielea capului pătată. Când m-a observat stând acolo jos, a început să mă studieze cu ochi mijiţi. Un zâmbet uşor şi totodată trist îi apăru pe buze, ca şi când mi-ar fi înţeles durerea. I-am zâmbit şi eu, dar şi-a îndreptat privirea din nou spre cărţi.

De ce nu mă puteam comporta la fel în prezenţa lui Luca? De ce vedeam o ameninţare în fiecare

muşchi, în fiecare centimetru din corpul lui şi în fiecare cuvânt?

Am oftat dar, chiar dacă o parte din mine se opunea, ştiam ce era de făcut. Orice argument, cât de cât demn de luat în seamă, îmi confirma că trebuie să îmi păstrez jobul, să îmi depăşesc frica şi să găsesc o cale de a lucra împreună cu Luca. De ce tocmai cu el?

De ce trebuia asta? Nu putea fi cineva ca fratele lui April? Cineva cu o privire vioaie şi un zâmbet prietenos, care nu se asemăna cu o grimasă seducătoare a necuratului?

Mi-am reprimat întrebările. Nu ajuta la nimic, nu puteam schimba cu nimic situaţia, ci trebuia doar să mă supun. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre biroul de informaţii.

Domnul Strasse nu m-a întrebat de ce am părăsit depozitul şi, până să realizez, mă aflam deja în cadrul uşii de la subsol. Interiorul meu vibra de emoţie, însă trebuia să îmi acord o şansă. Altfel, frica din mine ar fi câştigat şi nu puteam permite ca trecutul să îmi saboteze viitorul.

Am tras adânc aer în piept şi am intrat.

Luca stătea în faţa computerului. Se tolănise pe scaunul vechi de birou, de parcă ar fi fost un fotoliu comod. Cu mâinile la ceafă şi cu capul lăsat pe spate, se holba în tavan. Încă nu mă observase, aşa că am folosit momentul pentru a-l studia mai bine. Purta o

pereche de blugi negri şi un tricou gri care îi accentua braţele musculoase şi tatuajul. Buclele blonde îi cădeau dezordonate, iar pe gât încă se mai zărea urma unui sărut.

Trebuie că scosesem vreun sunet, căci în acest moment Luca se întoarse spre mine şi îşi plimbă ochii cenuşii peste corpul meu încordat. Vârfurile degetelor îmi erau umede şi reci şi speram din tot sufletul să nu poată observa de la distanţă cât de tare tremur.

Câteva secunde, Luca mă privi insistent şi un zâmbet forţat îi apăru din nou pe buze.

— Dacă data viitoare mai fugi aşa de panicată, ar fi bine să spui motivul. Am crezut că arde ceva.

Mi-am strâns buzele, înclinând din cap.

— O luăm de la capăt? întrebă el şi se ridică de pe scaunul care scârţâi sub greutatea lui.

În timp ce venea spre mine, îi urmăream concentrată cu privirea braţele şi mişcările mâinilor. M-a costat toată forţa de care eram capabilă ca să nu îl evit când se opri în faţa mea.

— Bună, eu sunt Luca. Mi-a întins mâna, în timp ce eu fixam degetul lui tatuat. Fulgerul, care aducea cu semnul lui Harry Potter, avea un zimţ în plus şi mă întrebam ce ar fi putut însemna. Tu trebuie să fii Sage. Lucrăm împreună la catalogare.

Mă uitam când la chipul, când la mâna lui. Ezitam. Nu, nu ezitam, ştiam că nu îl voi atinge. Era oricum mult prea aproape de mine.

— Am mâinile pline de praf, am răspuns şi mi le-am băgat demonstrativ în buzunarele blugilor. Era o scuză neconvingătoare, pe care am pronunţat-o împleticit.

Luca ridică o sprânceană şi îşi lăsă mâna în jos.

— Domnul Strasse mi-a zis că ţi-a explicat totul.

Am aprobat dând din cap. Iarăşi.

— Şi? Luca mă privea, aşteptând o reacţie. Colţul drept al gurii îi tresări şi eu am fost sigură că inima nu-mi mai bate, dar nu de încântare. Vrei să îmi explici sau trebuie să ghicesc?

Am scuturat din cap a refuz. În sfârşit aveam un motiv să păstrez o oarecare distanţă între noi. Prinsă între Luca şi propria mea teamă, picioarele mi se împleticiseră în timp ce voiam să fac un pas înapoi, astfel că m-am poticnit spre raftul unde lucrasem înainte.

În spatele meu am auzit un tuşit care se asemăna cu un râset suprimat. Fără să am vreo reacţie, am tras din raft o cutie cu cărţi şi am ţinut-o ca un scut în faţa pieptului.

— Trebuie să iei un carton, i-am zis lui Luca, fără să îl pierd din ochi. M-am dus la dulapul cu fişele de catalogare şi am pus cutia pe jos. Paşii lui răsunau în

încăpere, în timp ce mă urma. Cauţi fişele corespunzătoare cărţilor şi introduci datele în calculator, am spus, arătând spre carcasa veche, cu ventilatorul zgomotos. La sfârşit, numerotezi cutia şi introduci numărul în sistem, astfel încât conţinutul să poată fi găsit uşor.

— Asta e tot? întrebă Luca.

Am dat din cap aprobator, aşteptând puţin să văd dacă mai zice sau mai întreabă ceva, apoi am deschis cutia şi am scos prima carte din ea. Era un volum de istorie cu pagini îngălbenite, unele se şi desprinseseră. M-am dus să caut fişa, totuşi nu puteam uita complet de Luca. Chiar şi fără să-l privesc, eram perfect conştientă de prezenţa lui. Îi zăream mişcările cu coada ochiului şi auzeam cum se dusese la un raft să îşi ia o cutie. Paşii lui lăsară un ecou în încăpere, înainte să îşi depună cartonul lângă al meu. Din cauza prafului care se ridică, tuşi. Mă încordasem. Era aproape. Prea aproape. Şi totuşi nu împietrisem şi eram încă acolo. Frica era în continuare prezentă, dar componenta mea emoţională şi ilogică pesemne că a înţeles care vor fi consecinţele dacă nu voi reuşi să-l accept pe Luca.

În orele următoare, am lucrat împreună în tăcere, făcând tot ce era posibil să îl evit. Altă fată ar fi dat orice să fie singură în depozit cu unul ca el. Posibilităţile care se iveau dintr-o astfel de situaţie

erau nelimitate, însă tocmai din cauza asta îmi făceam griji. Cel puţin, de data asta, frica mea nu era nemotivată şi fără sens. Cu timpul, înţelesesem că Luca nu era aici ca să îmi facă rău. Şi el voia să câştige bani, ca şi mine, iar tăcerea lui exprima clar cât de indiferentă îi eram. Nu îl interesam şi, atâta vreme cât nu îi ieşeam în cale, eram în siguranţă.

Cel puţin asta speram.

Capitolul 4

În dimineaţa următoare, mă trezi un ciocănit. Oftând, am clipit şi am deschis ochii. Noaptea trecuse prea repede. Am încercat să ignor vizita, când am auzit din nou bătăi ca de ciocan în peretele camionetei.

— Un minut, am strigat eu cu voce răguşită, dezvelindu-mă din sacul de dormit. Am îndreptat pătura cusută din petice ce îmi acoperea umerii şi am aprins una dintre lanterne. Aruncând o privire asupra telefonului mobil, am observat că mama mă sunase din nou. Am deschis mesajul pe care mi-l trimisese.

— Sper că ai avut un început bun. Ne lipseşti. Mama.

Fără să răspund mesajului, mi-am aruncat telefonul într-una dintre cutiile cu accesorii.

Mă simţeam epuizată şi fără putere, deşi dormisem mai bine de zece ore, însă durerea de spate mă reţinea să mă întind din nou pe suprafaţa dură de metal. După munca de la bibliotecă, mă simţeam distrusă, atât psihic, cât şi fizic. Ziua de ieri şi, în primul rând, prezenţa lui Luca, m-au stors de putere. Panicată şi uşurată în acelaşi timp, mă împiedicasem la ieşirea din bibliotecă, iar nervozitatea din stomac se declanşase şi ea, aşa că am vomat câteva minute mai târziu în spatele unui tufiş.

Stările mele de teamă erau asemănătoare ruletei ruseşti, însoţită de credinţa că orice moment ar putea fi ultimul, iar nervii erau întinşi la maximum. Întotdeauna, cel căruia îi venea rândul şi apăsa pe trăgaci murea în interior, pentru ca apoi, în cazul în care glonţul nu se declanşa, să se bucure pentru câteva minute de viaţă, până când îi venea din nou rândul. Schimbul permanent între frică şi uşurare te domină în totalitate. Şi trebuia să rezişti tentaţiei ca să nu apeşi pe trăgaci de şase ori consecutiv, doar ca să pui capăt nesiguranţei. Nu că aş fi încercat să mă sinucid. Mă gândisem de multe ori la asta, însă erau gânduri incoerente, cum majoritatea tinerilor le au o dată în viaţă.

Cineva bătea din nou în uşa camionetei. Am aruncat o privire în jos, constatând uşurată că nu purtam pijamaua de culoare roz, care îmi era de fapt prea mică. Cu siguranţă că fusesem mult prea epuizată ca să mă schimb, îmi dădusem jos numai blugii. În grabă, mi-am luat o pereche de colanţi şi am deschis uşa maşinii.

Nu m-am mirat să o văd acolo pe April, ea fiind singura care ştia că locuiesc în Volkswagen. Era îmbrăcată cu nişte blugi de culoare închisă şi cu o cămaşă în carouri, care îi era cam mare. Ţinuta ar fi putut fi mai simplă, dacă nu ar fi combinat-o cu un lanţ gros şi cu cerceii mari, care la mine ar fi părut de prost gust, însă ei i se potriveau perfect.

— Bună dimineaţa, somnoroaso!

Am strâns ochii, orbită de lumina puternică a dimineţii.

— Bună dimineaţa!

— Pot să intru? Am adus micul dejun, spuse April. Ridică o pungă de hârtie şi două pahare din plastic aşezate într-un suport de carton. Mirosul de cafea proaspătă îmi pătrunse în nări.

— Micul dejun. Cuvânt magic, am afirmat eu.

M-am dat la o parte ca să poată urca în camionetă.

De îndată ce ne-am aşezat pe sacul meu de dormit, April îmi întinse unul dintre pahare.

— Mulţumesc, însă nu era nevoie.

— Cele mai plăcute surprize sunt cele de care nu ai nevoie. April zâmbi şi scoase din pungă două brioşe cu ciocolată. Numai privindu-le, îmi lăsă gura apă, iar stomacul începu să-mi chiorăie. Nu-mi aminteam când am mâncat ultima dată o brioşă. Erau un fel de lux pe care nu mi-l mai puteam permite de când plecasem de acasă.

— Mulţumesc, am repetat eu, sorbind câte puţin din cafea. Cum a fost prima ta zi?

— Obositoare. April suspină. Cursurile pregătitoare au fost oricum destul de dificile, însă cele adevărate sunt îngrozitoare. După zece minute, aveam deja probleme în a-l urmări pe profesor. A stat tot timpul cu faţa către tablă, mâzgălind ceva cu un scris indescifrabil. Aaron, unul dintre colegi, a întrebat pe la jumătatea cursului dacă pe viitor nu ar fi mai bine să lucreze cu laptop şi cu proiector. Profesorul Strock l-ar fi dat bucuros afară pentru această remarcă.

— Sună minunat, am murmurat eu.

— Da, afirmă April, dându-şi ochii peste cap. La tine cum fost?

M-am gândit puţin, neştiind ce ar trebui să răspund. Cursurile mi s-au părut interesante, colegii sunt drăguţi, m-au ignorat toţi, cu excepţia lui Gavin. Şi, cu toate dificultăţile de început, mi-am ţinut teama

sub control şi am putut astfel să lucrez toată după-amiaza împreună cu Luca.

— Bine, am răspuns.

— Bine? întrebă April, ridicându-şi sprâncenele. Asta este tot ce poţi să spui?

— Foarte bine, am rectificat eu. Ştiinţele sociale sunt un joc de copil, în psihologie trebuie să citim un milion de cărţi, iar lucrarea ştiinţifică fără laptop va fi o adevărată provocare, însă nu una care nu se poate realiza.

— Îţi pot împrumuta laptopul meu, atunci când nu am nevoie de el, spuse April muşcând o bucată din brioşa ei.

— Nu este nevoie. Pentru ce există bibliotecă?

— Ca să rătăceşti printre rafturi? April mişcă din sprâncene şi am crezut un moment că face aluzie la Luca, până când mi-am dat seama că nu îi povestisem nimic despre el.

Am tuşit uşor, schimbând rapid tema.

— Apropo, l-am întâlnit pe fratele tău.

Aceasta rânji.

— Ştiu.

Nu părea să-i fi povestit de tăcerea mea penibilă şi m-am întrebat dacă şi astăzi, la curs, Gavin se va aşeza în spatele meu. Speram asta. Avea ceva care îmi ţinea teama în şah. Deşi era încă prezentă, Gavin mă

făcea să o simt mai puţin, iar eu voiam neapărat să descopăr motivul.

— Sinceră să fiu, micul dejun este de la el, spuse April, lingându-şi ciocolata de pe degete. El mi-a spus că ieri păreai destul de încordată şi că ai avea cu siguranţă nevoie de asta. Mi-a întins apoi zece dolari ca să ne cumpărăm ceva de mâncare.

Numai la gândul că Gavin se preocupa de mine, m-a luat dintr-odată cu călduri şi am simţit cum faţa mi s-a înroşit. Speram ca April, în lumina difuză a camionetei, să nu observe asta. Eu însămi nu eram sigură ce avea să declanşeze în mine acest sentiment. Mă simţeam penibil că Gavin m-a putut citi aşa cum sunt? Sau trebuia să mă bucur că se gândise la mine?

— Foarte atent din partea lui, am afirmat eu.

— Da, oftă din greu April, dându-şi ochii peste cap. Ieri l-aş fi strâns de gât cu plăcere când m-a alungat de pe canapea. Apoi m-a luat prin surprindere cu acest gest, aşa că nu mai pot fi supărată pe el. Este probabil egoistul cel mai atent pe care l-am cunoscut vreodată. Şi, în afară de asta, la sfârşit de săptămână nu este acasă. April pronunţă lent ultima propoziţie, privindu-mă în acelaşi timp plină de speranţă.

Mi-am încreţit fruntea.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că pot, în sfârşit, să-mi urmăresc serialele, iar tu nu mai trebuie să dormi în

maşină, deoarece canapeaua este liberă de vineri seara până duminică după-masă.

— Unde pleacă fratele tău? am întrebat.

— Tata l-a chemat acasă, ca să repare împreună acoperişul. Mama noastră vitregă şi-a făcut rezervare la wellness la sfârşitul săptămânii, iar eu nu vreau să distrug timpul preţios dintre tată şi fiu, de aceea rămân aici. Vii, nu-i aşa?

— Nu ştiu, am ezitat eu.

— Te rog! April mă privi încrezătoare. Nu vreau să îmi petrec timpul singură. Şi, în afară de asta, cineva trebuie să mă oprească să mă îndop cu cinci pungi de chipsuri.

Eram conştientă că ideea de a nu fi singură şi chipsurile erau numai pretexte de a mă lua din maşină şi asta nu i-o puteam lua în nume de rău. Cu siguranţă, aş fi făcut acelaşi lucru în locul ei. Iar fără Gavin acolo, nu exista de fapt niciun motiv să îi refuz invitaţia.

— În regulă, însă numai dacă fratele tău este de acord.

— Bineînţeles că este, zâmbi April, băgând restul de brioşă în gură.

Am râs şi trebuia să mărturisesc că mă bucuram să petrec mai mult timp cu April. Fără cea mai bună prietenă a mea, Megan, care rămăsese în Maine, eram destul de singură în Nevada. Îmi lipsea persoana cu

care să vorbesc, însă şi ideea de a dormi două nopţi pe o canapea, în loc de camionetă, era destul de tentantă.

În timp ce îmi mâncam brioşa, April îmi prezenta detaliat serialele pe care le urmărea, iar eu i-am povestit despre accesoriile mele. După cum am remarcat, în timpul liber, April naviga pe pagina de Internet şi îmi cunoştea magazinul de pe Etsy. Se oferi chiar să mă ajute cu comenzile, la sfârşit de săptămână.

A doua zi la facultate a fost cu mult mai relaxată decât prima, motivul fiind probabil acela că nu a trebuit să merg în depozit, ceea ce însemna că nu aveam să-l văd pe Luca.

La cursul de psihologie, Gavin era aşezat cu câteva rânduri mai în spate. A dat din cap când m-a văzut, însă nu m-a abordat de data aceasta. M-am gândit pe moment să merg la el şi să-i mulţumesc pentru micul dejun, însă mi-am alungat gândul tot atât de repede cum îmi venise.

După următorul curs despre lucrarea ştiinţifică, cu un sandvici cu brânză de la automat în mână, m-am îndreptat spre camionetă. În timp ce mâncam, răsfoiam una dintre cărţile de pe lista profesorului Eriksen, pe care o împrumutasem de la bibliotecă în pauza de masă. Nu înţelegeam decât o parte, dar nu aveam voie să subliniez, pentru că era o carte împrumutată. În schimb, am lipit o mulţime de semne

la informaţiile pe care mai târziu voiam să le caut pe Internet.

Seara, în timp ce lucram la o bijuterie, savurând singurătatea, sunetul telefonului mobil îmi întrerupse gândurile. Am pus la o parte colierul pe care îl confecţionam, sperând totuşi să nu fie din nou mama, care încerca să ia legătura cu mine. Am scos telefonul de sub pătură şi am suspinat uşurată la vederea numelui Megan pe ecranul telefonului. Cu bucurie, dar şi cu conştiinţa încărcată, am răspuns.

— Bună!

Mă întâmpină tăcerea, urmată de un euforic:

— Trăieşti!

— Mă gândeam că ar trebui să dau un anunţ la categoria persoane dispărute.

Pentru o fată, Megan avea o voce profundă şi în acelaşi timp senzuală. Îmi plăcea la nebunie să o aud vorbind. În unele nopţi, când nu puteam dormi, fiindcă teama mă ţinea prinsă în realitate, o sunam pe Megan. Adesea îmi povestea până în cel mai mic detaliu despre ce făcuse în timpul zilei sau despre arta ei. Câteodată însă, îmi citea pur şi simplu ceva cu voce tare. Vocea ei avea un efect liniştitor asupra mea şi nu numai o dată glumisem pe seama faptului că va fi aleasă lector pentru cărţi audio.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat, i-am spus. Mi-am dat accesoriile mai la o parte, întinzându-mă pe

sacul de dormit. Este totul bine în Maine? Sau în New York? Sau unde te afli acum.

Megan începu să râdă.

— Maine. Şi, da, aici este totul ca şi până acum, exceptând faptul că Walmart şi-a triat toate rafturile. Foarte interesant. Iar eu tocmai mi-am vopsit părul în turcoaz.

— Sexy! Am râs nu foarte surprinsă de această veste. De când aveam 15 ani, Megan îşi colora părul în toate culorile curcubeului. Lunar, trecea de la verde la albastru, apoi la roşu şi la diverse combinaţii mai închise, cu nuanţe de alb, gri şi negru. Şi, indiferent de cât de ciudată era culoarea, ei îi stătea mereu bine.

— Ţi-am trimis o fotografie pe email, spuse Megan.

— Mă voi uita mâine, i-am răspuns.

— Scrie-mi cum ţi se pare.

— Cu siguranţă grozavă, i-am spus, completând. Ca întotdeauna.

Megan scoase un oftat amuzat şi zeflemitor totodată.

— Sper, pentru că în următoarele săptămâni nu se va schimba. Şi acum povesteşte-mi de Melview. Cum a fost prima ta zi la universitate?

— Plină de evenimente, am răspuns.

— Plină de evenimente bune sau rele? întrebă aceasta.

Mi-am tras pătura veche peste mine. Zilele în Nevada erau călduţe în această perioadă a anului, totuşi nopţile deveneau reci şi, fără căldură, se făcea foarte repede frig în maşină.

— Nu ştiu. Ceva din amândouă, am răspuns, povestindu-i de Gavin şi de încrederea pe care o simţeam faţă de el. Nu am vrut să merg atât de departe şi să-i mărturisesc că puteam da ochii cu el fără să-mi fie teamă sau să am îndoieli, însă exista ceva în persoana lui care îmi tempera neliniştea. Era aceeaşi situaţie ca şi în cazul domnului în vârstă din bibliotecă sau cu poştaşul nostru din Maine. Aceştia nu deşteptau în mine aceeaşi groază ca Luca sau alţi bărbaţi. Corpul înţelegea instinctual că puteam avea încredere în ei şi acelaşi lucru era valabil şi pentru Gavin.

— Sună extraordinar, spuse Megan după un timp. În afară de psihologul şcolii, Megan era singura care ştia de teama mea, dar şi de intensitatea ei, deşi ceea ce o declanşase nu îi era cunoscut.

— Adevărat? am întrebat nesigură, fiindcă nu prea simţeam că ar fi extraordinar. Să admitem că avusesem o conversaţie cât de cât acceptabilă cu Gavin şi că discutasem cu Luca. Era asta suficient pentru a cataloga totul drept extraordinar?

— Adevărat, confirmă încă o dată Megan. Acest Gavin pare cu adevărat drăguţ şi April la fel. Mă

bucur pentru tine că ai întâlnit repede oameni cu care te înţelegi. Nu trebuia să pronunţe aceste cuvinte, ceea ce rostise puteam să deduc din tonul ei, şi anume că îşi făcuse griji din pricina mea.

— Poate chiar mă bucur puţin să-l revăd mâine pe Gavin, am mărturisit.

Megan scoase un ţipăt de entuziasm.

— Este atât de palpitant! Vreau neapărat o fotografie cu el. Descrie-mi cum arată!

— A... Mi-am dres glasul. Are părul negru, puţin mai lung, dar pentru că în ultimele zile a avut tot timpul căciulă, nu i l-am putut vedea prea mult. Până acum purtase numai tricouri pe care erau imprimate figuri animate. Este destul de bronzat, cu o tentă roşiatică. Poate că familia lui provine din Mexic.

Megan scoase un sunet aluziv.

— Sună sexy!

— Aşa şi este. Am râs cu nervozitate. Însă cel mai frumos lucru la el sunt ochii. Au un albastru atât de deschis, încât te poţi oglindi în ei.

Sunt altfel decât ochii gri pe care de asemenea nu-i pot uita. Însă nu voiam acum să mă gândesc la Luca, pentru a nu-mi strica buna dispoziţie.

— Mă bucur că îţi merge atât de bine, spuse Megan şi mi-am dorit să o pot îmbrăţişa în acest moment. Ar fi nemaipomenit dacă ar ieşi bine cu Gavin. Îi vei propune o întâlnire?

Am scuturat puternic din cap.

— Este cam devreme. Ne cunoaştem numai de două zile.

Deşi cuvântul cunoaştem era destul de exagerat în ceea ce ne privea. Aproape tot ce ştiam despre el aflasem de la April.

— Şi, în afară de asta, nu ar suna ciudat să îl întreb dacă ne putem întâlni?

— De ce nu? Femeia este independentă. Emancipare, dragă!

— Poate mai târziu, am răspuns, încercând să-mi imaginez cum ar fi să-l abordez pe Gavin, să-i propun o întâlnire, să fiu singură cu el, să-l sărut. Voiam să ştiu ce senzaţie simţi când eşti cu un bărbat. Câteodată visez la asta, fiindcă numai în vise sunt curajoasă.

Lucrul în echipă era cu siguranţă o invenţie a diavolului, altfel nu îmi puteam explica existenţa acestui tip de tortură. Nici nu îmi găsisem miercuri bine locul la cursul domnului Eriksen, că acesta ne şi informă că trebuie să ne împărţim în grupe, pentru ca săptămâna următoare să putem susţine lucrări împreună. A format grupe de patru sau cinci studenţi şi nici cinci minute mai târziu mă aflam deja la o masă, în bibliotecă, împreună cu Annabelle, Gavin şi Connor. Încercam din răsputeri să nu las panica să mă învingă.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Când Connor mi-a întâlnit privirea, m-am străduit să rămân liniştită. Să-mi ies din fire, nu m-ar ajuta şi, privind obiectiv, Connor nu era un bărbat care să inspire frică. Era înalt, avea umeri înguşti şi purta nişte ochelari cu rama prea mică. Cu toate acestea, simţeam că nu am aer în prezenţa lui. De ce nu am avut voie să ne alegem grupa?

— Eriksen are într-adevăr o problemă, spuse Annabelle, sprijinindu-se pe scaun, cu braţele încrucişate deasupra pieptului.

Am făcut tot posibilul pentru a ocupa locul de lângă ea. Connor şi Gavin stăteau în faţa noastră.

— Crede probabil că este singurul care predă la universitate. Bineînţeles că nu am nimic mai bun de făcut decât să citesc pentru cursul lui zece cărţi despre dezvoltarea personalităţii, să fac o prezentare şi să învăţ deja pentru examen, pe care bănuiesc că nu îl voi lua.

În gând, îi dădeam dreptate lui Annabelle. Nu era vorba că nu aveam timp sau că nu eram capabilă. Să învăţ nu îmi era greu şi cele mai multe informaţii mi le însuşeam foarte repede, însă cu examenele am avut întotdeauna o problemă. Înconjurată de elevi, acum studenţi, nu mă puteam concentra. Prezenţa lor era ca o bătaie permanentă de ciocan în occiput, solicitând

de la mine prea multă atenţie, în loc să mă pot concentra pe examene, prezentări sau altceva asemănător.

— Cu o astfel de atitudine, cu siguranţă nu vei lua examenele, murmură Connor, aflat în spatele laptopului său, plin de numeroase teşituri şi zgârieturi, semn că fusese folosit mult.

— Am totuşi o viaţă în afara studiului, spuse Annabelle.

— Nu şi pentru Eriksen, se amestecă Gavin. Îşi luă căciula de pe cap, pe care, în ciuda temperaturilor crescute, o purtase toată ziua, şi îşi trecu mâna prin părul de culoare închisă.

I-am urmărit mişcarea degetelor.

— Mai am prezentarea de acum doi ani. Putem să o folosim. Unul îi poate schimba forma şi adăuga ceva. Cu siguranţă, Eriksen nu îşi va da seama.

Connor îşi ridică interesat privirea de la laptopul său.

— Ai mai frecventat cursul?

Gavin dădu aprobator din cap.

— În ce semestru eşti? întrebă Annabelle, aplecându-se peste masă, până când nu i-am mai văzut decât părul de culoare închisă. Era împletit în codiţe subţiri, la vârfuri având perle mici, care zornăiau uşor ca un vârtej atunci când se mişca.

— În al cincilea, răspunse acesta.

— Şi ce faci la cursul de Introducere în psihologie?

— Îmi împrospătez cunoştinţele, zise Gavin.

— Tocilarule, îl înţepă Annabelle şi, în timp ce acest cuvânt ar fi însemnat pentru Connor o jignire, avu asupra lui Gavin efectul unei porecle dragi. O invidiam pe Annabelle, cât de uşor putea flirta cu Gavin. Şi chiar dacă aş fi fost mai degajată în prezenţa lui, tot ar fi durat până să pot vorbi atât de uşor cu el.

Annabelle şi Gavin discutau despre studiu, în timp ce Connor era destul de ocupat cu laptopul său ca să îmi dea atenţie, aşa încât m-am cufundat în scaun, iar fâlfâitul din piept a început să-mi dispară încetul cu încetul. Mi-am scos telefonul mobil din buzunarul pantalonilor şi am deschis mesajul pe care mama mi-l trimisese cu o seară înainte. Nu am răspuns nici la acesta şi nici la cel dinainte. Mi-aş dori să înceteze să-şi mai dea osteneala. Cu fiecare mesaj drăgăstos, creştea în mine furia pe care o simţeam pentru ea. Cum ar putea să îi fie dor de mine? Cum ar putea să-şi facă griji? Cum ar putea să-mi spună să am grijă de mine, atât timp cât mulţi ani nu remarcase ce se petrecea în interiorul propriilor patru pereţi? Îmi iubeam mama. Ea şi Nora însemnau totul pentru mine, însă în ultimele luni, înainte să plec în Nevada, de abia le mai suportam prezenţa. De fiecare dată când mă îmbrăţişau sau vorbeau numai cu mine,

speram să observe ceva, să spună ceva, fiindcă eu nu puteam. Aş fi aşteptat asta în special de la mama mea. Însă tăcea şi închidea ochii în faţa realităţii.

— Sage? Te simţi bine? întrebă Annabelle.

Am ridicat capul.

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă eşti bine, repetă aceasta. Se întoarse spre mine şi mă privi îngrijorată.

Am privit pe lângă ea, în direcţia lui Gavin care, între timp, aplecat deasupra laptopului, îi explica ceva lui Connor. Am clipit iritată, uitându-mă din nou spre Annabelle.

— Totul este în regulă. Eram adâncită în gânduri. Aţi stabilit?

Un zâmbet viclean îi apăru pe buze, fluturând un bilet pe care îl ţinea strâns între degete şi pe care era notat un număr de telefon. Am presupus că era numărul lui Gavin. De fapt, mă referisem la proiect, însă nu m-am mai străduit să-i explic asta.

— Ai un prieten? mă întrebă ea, punând bucata de hârtie în buzunarul pantalonilor.

Am râs încordat.

— Nu!

— Eşti singură benevol?

— Putem spune şi aşa. M-am aplecat ca să-mi pun telefonul din nou în buzunar şi să evit expresia

mirată a lui Annabelle. Voia să afle mai multe detalii pe care nu i le puteam da.

— Şi eu, spuse ea după un timp, sprijinindu-şi coatele pe masă. Doi ani am avut un prieten la liceu, însă el a vrut neapărat la NYU.

— Şi tu nu ai vrut?

Annabelle strâmbă din nas.

— Nu am fost acceptată.

— Nici eu, am replicat. M-am înscris din cauza lui Megan, care petrecea mult timp acolo, deşi, de fapt, niciodată nu intenţionasem să studiez în New York. Numai Vermont şi New Hampshire m-ar fi despărţit de Maine, aproape şase ore de mers cu maşina, distanţă care nu era suficientă pentru a lăsa trecutul în urmă.

— Unde te-ai înscris? întrebă Annabelle.

Tocmai voiam să-i răspund şi să-i înşirui universităţile, când am fost întreruptă de o voce cunoscută.

— Bună!

Luca.

Privind atentă peste umeri, respiraţia mi s-a oprit involuntar. Ar fi trebuit să fiu pregătită pentru asta, la urma urmei, luni, în timpul serviciului, nu îl pierdusem nicio secundă din ochi. Statura, tatuajele şi râsul lui uşor amuzat ar fi trebuit să-mi fie familiare. Cu toate acestea, înălţimea, cerneala neagră a

tatuajului şi zâmbetul său caustic m-au găsit cu totul nepregătită. Dintr-odată, tensiunea din piept, pe care mai înainte o putusem înăbuşi, era din nou prezentă. Mi-am strâns degetele în pumn, tremurând de nervi. Ce voia de la mine?

— Hei, îl salută Gavin, spre surprinderea mea.

Mi-am încreţit fruntea. Se cunoşteau?

Luca luă un scaun de la masa învecinată şi îl puse lângă noi. Se aşeză călare pe el, cu braţele sprijinite pe spătar, şi privi în jur. Rămase mirat când îmi întâlni privirea.

— Ah, bună, Sage! Nu te-am văzut.

— Bună, am răspuns, cu răsuflarea tăiată, silindu-mă să zâmbesc. La acest răspuns, oricine ar fi fost probabil jignit, eu mă simţeam uşurată, că nu venise aici pentru mine.

— Luca, ei sunt Annabelle şi Connor, îi prezentă Gavin pe ceilalţi.

Connor dădu din cap spre Luca, iar eu aveam impresia că o roşeaţă discretă i se ivi în obraji sau poate era doar din cauza luminii.

Annabelle îi întinse mâna, cu acelaşi zâmbet caustic cu care îl întâmpină mai înainte pe Gavin.

— Mă bucur să te cunosc.

— Şi eu, replică Luca.

— De unde vă cunoaşteţi? întrebă Annabelle.

— Provin din acelaşi oraş ca Gavin, răspunse Luca. Şi lucrez împreună cu Sage. Mă fixă cu privirea şi-mi zâmbi cu superioritate.

Am simţit o strângere neplăcută în stomac. Râde de mine? Poate să vadă disconfortul în ochii mei?

Nu părea că Annabelle a observat ceva.

— Unde lucraţi? întrebă ea.

— Aici, arată Luca în direcţia scărilor de la subsol, din spatele său. Facem inventarul cărţilor vechi, al donaţiilor, al cadourilor şi al altora din depozit.

— Sună interesant.

— Aşa este, răspunse Luca.

Gavin scoase un pufăit dispreţuitor, pentru care Luca îi articulă o lovitură nu foarte discretă în gambă. Gavin se strâmbă teatral.

— Idiotule, murmură Luca, râzând în acelaşi timp. Era un râs gutural, aproape grosolan, care îmi ridică părul de pe braţe. Îmi doream să plece. Nu ajunge că trebuie să petrec după-amiaza cu el?

— Nu ai altceva de făcut decât să ne împiedici să lucrăm? întrebă Gavin.

— Nu. Am o oră liberă, afirmă Luca, sprijinindu-şi demonstrativ bărbia pe braţe. Şi de acolo nu se vedea că munciţi din greu.

— Aparenţele înşală, spuse Gavin.

Luca mormăi ceva.

— Aha! Şi ce faceţi?

— Lucrăm la o prezentare pentru Eriksen.

— Aha! Luca îşi ridică sprâncenele. Nu-i aşa că veţi aborda o nouă temă şi în niciun caz nu veţi folosi materialele tale vechi?

— Bineînţeles, răspunse Gavin, privind jignit. Ce îţi închipui? Niciodată nu i-aş lipsi pe colegii mei de această experienţă de viaţă.

— Aşa este. Luca îşi dădu ochii peste cap şi din mişcarea colţului gurii se putea ghici comentariul caustic ce îi stătea pe buze. Însă reflectă mai bine şi continuă cu mai multă seriozitate. Ce mai face Captain?

O expresie îngrijorată îi apăru pe faţă lui Gavin.

— Merge spre bine. Să-l fac să-şi ia medicamentele este pentru mine cel mai mare consum psihic. I-am gătit azi-dimineaţă piept de pui cu morcovi, spuse Gavin.

Am rămas uimită. April îmi pomenise de Captain? Nu puteam să-mi aduc aminte, însă trebuia să fie vorba de un animal de casă.

— Sună interesant, zise Luca.

Gavin dădu din cap şi în privirea lui îngrijorată se zări o fărâmă de uşurare.

— Trebuie să merg mâine din nou cu el la medic. Dacă problema cu stomacul nu se rezolvă şi va avea nevoie de mai multe pastile, mă voi hrăni în curând numai cu mâncare de câine.

— Dacă ai nevoie de bani, spune-mi, replică Luca fără a ezita. Faptul că îi oferă unui prieten ajutorul atât de firesc şi necondiţionat îl făcu să crească în ochii mei. M-am simţit dintr-odată mai destinsă în prezenţa lui. Aparent, venise la masa noastră numai pentru a vorbi cu Gavin, fără un motiv ascuns în ceea ce mă priveşte.

Gavin începu să râdă.

— Îţi mulţumesc!

— Pentru nimic.

— Captain este câinele tău? se amestecă Annabelle în discuţie.

— Da! Se numeşte, de fapt, Jack.

— Dar Captain este cool, remarcă Luca.

Gavin strâmbă din nas.

— Dar acesta nu este numele lui.

— Ai fi putut să-l schimbi, spuse Luca.

— Se numea Jack atunci când l-am luat din adăpost şi reacţionează la numele acesta. Nu te numesc pur şi simplu Legolas doar pentru că numele acesta sună mai cool decât Luca, afirmă Gavin.

Luca pufăi.

— Bineînţeles, Frodo.

Gavin îi aruncă o privire sumbră.

— Frodo? Îţi retragi cuvintele dacă vrei să-l mai vizitezi azi pe Jack.

Luca îşi ridică braţele cu un gest de capitulare.

— Nu am zis nimic.

Mi-a venit să zâmbesc. Cu siguranţă câinele însemna mult pentru ei şi ei înşişi unul pentru altul. Am simţit dintr-odată nevoia de a o suna pe Megan. Discuţia de ieri fusese cu siguranţă mult prea scurtă. Îmi era dor de prietena mea cea mai bună şi chiar dacă April era extraordinară, nu putea umple golul pe care despărţirea de Megan îl lăsase în urmă. Eram încă mult prea străine una faţă de cealaltă.

— Ar fi mai bine să plec, spuse Luca, împingându-şi scaunul înapoi la cealaltă masă. Sunt aşteptat la prânz. Modul în care pronunţă cuvântul „masă” sugera de fapt că nu era vorba de mâncare. Trec în seara asta, cam pe la ora 20.00, pe la tine.

Gavin încuviinţă şi îşi luară rămas bun.

— Încântat de cunoştinţă, Connor şi Annabelle. Pe mai târziu, Sage.

— Pe mai târziu, am răspuns cu un zâmbet încordat. *De-abia aştept!*

Nu!

Această zi mă ura, altceva nu putea fi. Probabil că ambele zile la MVU au decurs prea bine pentru mine şi acum karma voia să se răzbune. Prima dată, lucrul în echipă cu Gavin şi Connor şi venirea lui Luca la masa noastră. Apoi, a trebuit să citesc la un curs cu voce tare un extras dintr-o lucrare de seminar mai veche. Şi, de-abia părăsisem clădirea, că un student cu

un munte de cărţi în braţe se lovise cu spatele de mine. Ca, în final, în timp ce eram la automatul cu mâncare, doi indivizi să se aşeze la coadă în spatele meu. Mâinile începuseră să-mi tremure atât de tare, încât mi-a fost greu să apăs combinaţia de taste necesară pentru sandviciul cu piept de pui. De aceea, nervii îmi erau întinşi la maximum când, în sfârşit, am putut să dispar în depozit.

Savurasem din plin ultimele minute, singură la subsol, însă acum se terminase totul. Puteam auzi deja paşii lui Luca pe coridor. Uşa se deschise dintr-odată, iar singurătatea mea binefăcătoare luă sfârşit.

— Şi, uite aşa, ne revedem, mă salută Luca binedispus. Probabil că întâlnirea lui de după-masă se desfăşurase bine.

— Hei, bolborosii eu, străduindu-mă să lupt împotriva nervozităţii, respirând adânc. Îl întâlnisem pe Luca de trei ori şi niciodată nu au existat semne că ar fi ostil faţă de mine. De ce ar trebui să se schimbe asta dintr-odată?

Am clipit, încercând să mă concentrez pe ce aveam în faţă. Computerul îmi cerea să introduc anul apariţiei cărţii. Totuşi, nu puteam să-mi abat atenţia de la Luca.

Îşi aruncă rucsacul lângă raft şi trase o altă cutie spre dulapul în care se aflau fişele bibliografice. Luă prima carte şi, în mai puţin de zece secunde, îi găsise

fişa corespunzătoare. Făcea asta în ritmul său propriu, fără să-mi acorde atenţie.

La fel ca luni, am lucrat în tăcere. Numai ocazional îşi dregea glasul sau tuşea, probabil că avea o alergie la praf. Am căutat prin geantă după o bomboană pe care aş fi putut să i-o ofer, însă nu aveam nimic la mine.

După o jumătate de oră, am schimbat locurile. El introducea datele în calculator, în timp ce eu mă enervam din nou din cauza sortării proaste a sertarelor. Cum putea găsi Luca fişele atât de repede? Avea nevoie de numai jumătate din timpul petrecut de mine la calculator pentru a introduce datele şi, ca urmare, puţin după aceea, ne aflam amândoi în faţa sertarelor cu fişe bibliografice. Degetele îi alunecau agil deasupra fişelor şi, încă de la început, o găsea întotdeauna pe cea corespunzătoare, ceea ce făcea ca teancul lui să crească într-o fracţiune de secundă.

— Cauţi greşit, spuse el.

— Poftim? Cuvântul îmi ieşise din gură înainte să-mi dau seama de asta.

Arătă spre cartea pe care o ţineam în mână.

— Lucrarea pe care o cauţi nu apare la litera T, afirmă el.

Luca împinse cu piciorul cutia care stătea între noi, aplecându-se spre mine. M-am dat un pas înapoi şi, în timp ce analiza fişele de catalog de pe partea

mea, nu îl pierdeam din ochi. Îşi strânse buzele, încreţindu-şi concentrat fruntea. Obrajii îi erau proaspăt bărbieriţi, iar maxilarul său avea forma unui arc elegant. Era pur şi simplu atrăgător, chiar şi eu recunoşteam asta prin ceaţa difuză a fricii mele. Niciun bărbat, în afară de cei din revistele de modă, nu ar trebui să arate aşa. La înălţimea şi înfăţişarea sa, Luca s-ar potrivi cu siguranţă în acest rol.

— Aici, spuse el, întinzându-mi o fişă.

Am privit-o fără să o ating însă. În schimb, am pus cartea pe dulap. Luca înţelesese mesajul. O luă apoi şi o puse pe teancul lui, care îl depăşea pe al meu. Cum făcea oare asta?

— Cărţile nu sunt întotdeauna sortate după autor, zise el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Cum atunci?

— Nu ţi-a arătat domnul Strasse?

Am scuturat din cap, iar Luca începu să-mi explice procedeul sortării, în funcţie de titlurile operelor, de autori, de manifeste şi alte criterii de care nu auzisem vreodată. Vorbea despre catalogare cu o seriozitate care mă lăsă cu greu să-mi desprind privirea de la buzele lui. Înţelesesem, în final, de ce am considerat că fişele ar fi fost greşit sortate. De fapt, domnul Strasse uitase să-mi explice partea cea mai importantă a muncii mele.

— Ai înţeles? mă întrebă Luca.

Am aprobat. Îmi vâjâia capul. Cu toate regulile şi indicaţiile care existau într-o bibliotecă, puteam să mă consider norocoasă că am prelucrat până acum patru cutii. Aş fi reuşit însă şi mai mult, dacă aş fi înţeles sistemul de la început.

— Bine, replică Luca. Se aplecă asupra cutiei sale, crezând că şi-a terminat prelegerea, când scoase o carte şi mi-o întinse. Deci, unde găseşti fişa corespunzătoare?

L-am fixat cu privirea, aşteptând să ia în glumă întrebarea. Însă, după cum se părea, totul era serios. Îmi flutură cartea în faţă, în semn că trebuie să-i răspund la întrebare. Să-i dovedesc că am înţeles. Mi-am lăsat privirea să alunece de la faţă spre mâna lui şi apoi spre cartea cu coperta monocoloră. Am citit titlul şi numele de pe ea, înainte să mă îndrept spre dulap.

— Poate că ar trebui să arunci şi tu o privire în carte, remarcă Luca.

Am ezitat, încercând să apreciez distanţa dintre mâinile noastre. Aş putea să risc să apuc cartea? Nu părea să aibă vreo intenţie. Dacă ar fi vrut să-mi facă un rău, ar fi putut să o facă mai demult.

Înainte să îmi pierd curajul, i-am smuls repede cartea din mână. Am răsfoit paginile, nefiind sigură la ce ar trebui să dau de fapt atenţie, însă nu voiam să mă demasc în faţa lui, cel puţin nu mai mult decât până acum.

Pas cu pas, am trecut încă o dată prin minte toate aspectele pe care Luca mi le înşirase şi, plecând de la ideea că ştiu unde se putea găsi fişa de catalogare, am pornit să o caut.

Luca mă urmări cu braţele încrucişate deasupra pieptului. După zâmbetul lui rafinat îmi puteam da seama că eram pe drumul cel bun. Pentru moment, eram atât de mândră, încât uitasem de reticenţa faţă de el, făcându-mi numai treaba. La scurt timp, ţineam în mână fişa corectă pe care am pus-o între pagini.

Luca dădu mulţumit din cap.

— Nu a fost atât de greu, nu-i aşa?

— Dacă ştii cum funcţionează, nu este greu, am răspuns, ţinându-mă bine de mânerul sertarului ca, din obişnuinţă, să nu cedez în faţa lui. Nu pot să cred că domnul Strasse a uitat să-mi explice totul.

— Este cam distrat, spuse Luca ridicând din umeri. Însă acum ştii cum trebuie făcut şi, în cazul în care nu găseşti o fişă, anunţă-mă!

— Mulţumesc, am răspuns, luând apoi următoarea carte din cutie.

Eram curioasă de unde ştie atât de multe despre organizarea unei biblioteci, însă nu reuşeam să pun întrebarea cu voce tare. Poate că mi-ar fi reuşit să-i accept ajutorul şi să schimb cu el câteva cuvinte, însă nu eram pregătită să conversez în adevăratul sens al cuvântului.

Capitolul 5

Joia nu se desfăşură mai bine decât miercurea, cu excepţia faptului că nu a trebuit să lucrez la bibliotecă. April mi-a adus din nou micul dejun, însă nu a avut timp să mâncăm împreună. Profesorul Eriksen ne-a atenţionat la cursul lui că jumătate dintre cei prezenţi nu îşi vor lua examenul. Iar la lucrarea ştiinţifică am primit sarcina să scriem un eseu pe o temă la alegere, pentru a ne familiariza cu terminologia, aşa încât, restul zilei l-am putut cu toţii dedica studiului la bibliotecă.

Seara, am căzut epuizată, iar când April mi-a bătut puternic în uşă în dimineaţa următoare, mi s-a părut că nu am dormit decât o oră. Patru zile la rând mi-a adus micul dejun pe care îl plătise Gavin. Cacao pentru ea, cafea pentru mine şi gogoşi cu glazură pentru amândouă. Un lux cu care m-aş fi putut obişnui.

În timp ce savuram gogoşile, i-am povestit despre planul meu de a găti în seara aceea pentru ea. Dacă la sfârşitul săptămânii aveam la dispoziţie o bucătărie, trebuia să profit de acest prilej. Nu eram specialistă, însă îmi era dor de mâncarea care nu era servită în pungi de hârtie sau de plastic. Şi, în afară de asta, voiam să mă revanşez. Deşi Gavin nu era acolo,

puteam totuşi să-i lăsăm şi lui o porţie de macaroane cu brânză. În frigider se păstra mai mult timp, şi va fi un dar ca mulţumire pentru micul dejun pe care mi-l oferise.

April mi-a dat adresa şi am stabilit să ne întâlnim la ea acasă seara, la ora 20.00. Până atunci, canapeaua ar trebui să fie liberă.

La cursul de psihologie, Gavin se aşează cu două rânduri mai în spate şi, înainte să părăsească sala de curs, mi-am făcut curaj şi i-am dorit un sfârşit de săptămână plăcut. Îmi zâmbi, urându-mi acelaşi lucru.

Suna nebuneşte, însă aceste puţine cuvinte avură asupra mea un efect îmbătător extraordinar şi mă binedispuseră. Nu eram sigură că avea legătură cu Gavin sau cu faptul că de data aceasta eu am iniţiat discuţia, dar nu conta. Îmi dădea o senzaţie plăcută că am făcut ceva de care, în urmă cu câteva săptămâni, nu aş fi fost capabilă, iar cu acest sentiment chiar şi cumpărăturile erau mai suportabile.

Înainte de ora 20.00, mi-am parcat camioneta în faţa complexului de apartamente în care locuia April. Mi-am atârnat pe umeri rucsacul în care îmi pusesem câteva haine şi periuţa de dinţi, mi-am luat cumpărăturile la subraţ şi am închis portiera maşinii.

Casa era aşezată în mijlocul unui cartier de locuinţe construit cu siguranţă pentru familii, fiindcă

la numai câţiva metri se afla un loc de joacă. Uşa de la intrare era deschisă şi, după ce am descoperit numele Gibson pe sonerie, am urcat la etajul trei. Pe etaj erau doar două uşi, iar pe una dintre ele era atârnată o tăbliţă în formă de pisică pe care era scris: *Bine aţi venit la Molly!*

M-am întors spre cealaltă uşă şi am bătut.

— Poţi să deschizi? strigă April spre persoana aflată dincolo de uşă.

În locul unui răspuns, am auzit paşi apropiindu-se şi, dintr-odată, m-am temut că mâinile mele umede ar putea înmuia punga de hârtie maro. Am strâns mai tare cumpărăturile la subraţ. Gavin era încă acolo şi asta mă luă prin surprindere. Nu ar fi trebuit să fie plecat? La naiba… dacă aş fi ştiut, aş fi… Ce aş fi făcut? Nu ştiam. Aş fi aşteptat în maşină? Mi-aş fi aranjat mai întâi părul? Sau aş fi cumpărat o pungă mai mare de paste?

Uşa se deschise şi toate întrebările mele nu mai aveau niciun sens. Am deschis surprinsă gura, însă nu am putut scoate niciun sunet. Eram bucuroasă că ţineam atât de bine punga de cumpărături, altfel mi-ar fi căzut cu siguranţă din mână.

— Ce… ce faci aici? am întrebat eu.

Luca se sprijini de tocul uşii şi mă examină cu atenţie:

— Aici locuiesc, zise el.

Pe deplin consternată, m-am holbat la el.

— Mi-a spus că…

Nu pot să cred! El era fratele lui April! Luca, nu Gavin. Cum putuse să-mi scape acest detaliu? Am analizat toate discuţiile mele cu April şi nu-mi aminteam să fi pronunţat vreodată numele Luca sau Gavin. Povestise întotdeauna de fratele său, iar eu am considerat, în mod eronat, că ar fi Gavin, deoarece ştia atât de multe despre viaţa lui April. Era de fapt o concluzie logică, dar, cu toate acestea, mă înşelasem amarnic.

— Vrei să intri sau mai bine rămâi în faţa uşii?

Luca se dădu un pas înapoi, ca să pot intra.

Am ezitat, blestemându-mă pentru că făcusem o astfel de concluzie catastrofală. Un Sherlock Holmes feminin nu aş fi devenit, cu siguranţă. Raţiunea încerca disperată să găsească o scuză, însă era prea târziu. Cumpărăturile şi rucsacul erau un indiciu suficient că mă pregătisem să petrec cu April seara şi sfârşitul de săptămână. Mă bucurasem de asta, iar faptul că Luca era fratele ei, şi nu Gavin, nu trebuia să schimbe cu nimic situaţia. Oricum, nu mai rămânea mult aici, aşa că îmi putea fi indiferent. Sau nu?

— Ce gentilom… Nici măcar nu i-ai luat punga din mână! spuse April plină de reproş, stând acum în faţa mea. Îşi înfăşurase un prosop în jurul capului, iar tivul maioului îi era umed, de parcă tocmai făcuse

duş. Îmi smulse cumpărăturile şi i le puse lui Luca în braţe.

— Du-le în bucătărie!

Luca ridică o mână în semn de salut milităresc.

— La ordine, alteţă! M-am născut ca să vă slujesc, alteţă!

— În sfârşit, realizezi asta, se strâmbă April, scoţând limba.

Luca pufăi întâi, apoi se îndreptă spre bucătărie.

April îl urmări scurt cu privirea, după care se întoarse spre mine.

— Poate fi atât de idiot, însă asta o ştii deja. Iar acum pofteşte înăuntru, flutură din mână nerăbdătoare. Vreau să-ţi arăt locuinţa.

Am tras uşa după mine şi am intrat în apartamentul zugrăvit în alb, cu parchet de culoare închisă. În mijlocul camerei se găseau două fotolii şi o canapea mare, îmbrăcată într-un material în nuanţe de gri. Pe peretele din faţa acestora era fixat un televizor, sub care erau rânduite mai multe console de joc, iar lângă ele se afla un dulap cu o remarcabilă colecţie de jocuri şi DVD-uri. În cameră nu existau plante sau alt fel de decoraţiuni, în schimb erau o mulţime de cărţi. Rafturile păreau să ocupe fiecare centimetru liber de pe pereţi.

— Acesta este livingul, spuse April degajat, cunoscut şi ca împărăţia fratelui meu, din care sunt

alungată când are el chef. Şi acesta va fi patul tău pentru următoarele două nopţi, spuse ea, arătând spre canapea.

Mi-am lăsat rucsacul să-mi alunece de pe umeri şi l-am pus lângă canapea.

— Este în ordine pentru Luca să-mi întind lucrurile aici? şoptesc, ca el să nu mă poată auzi. Nu ar fi momentul potrivit să-i pronunţ numele.

— Bineînţeles, confirmă April.

Am dat din cap. Cum aş fi putut face altfel? Trebuia să am încredere în April şi să sper că nu îl deranjează pe Luca dacă înnoptez aici. Şi, oricum, pleca la sfârşit de săptămână. Nu voi concura cu el pentru canapeaua lui iubită.

— Acolo este bucătăria, spuse April îndreptându-se spre ea, iar eu am urmat-o.

Am observat că şi bucătăria era la fel de spaţioasă ca şi livingul, însă toată atenţia mea nu era îndreptată asupra locuinţei, ci asupra lui Luca, pe care îl vedeam că îşi despacheta lucrurile. Purta un tricou cu logo şi pantaloni de sport negri, lăsaţi pe şolduri.

Ambele îi puneau în evidenţă alura sportivă şi mă întrebam dacă făcea cumva parte din categoria tipilor care dimineaţa, la ora 06.00, alergau în campus în jurul terenului de fotbal pentru a-şi păstra bursa sportivă. Judecând după înălţimea lui, ar fi putut fi jucător de fotbal, însă constituţia corporală părea mai

degrabă aceea a unui înotător. Avea mişcări zvelte şi nu era suficient de zdravăn pentru a fi jucător de teren.

April îmi arătă baia şi camera ei, care, în comparaţie cu restul apartamentului, ducea cu gândul la o scenă de război. Covorul albastru abia se zărea din cauza unui munte de haine, biroul era plin de sticluţe cu parfum şi peste tot erau împrăştiate accesorii. Un lanţ atârna legănându-se de lampa de pe tavan. Când o aprinse, lumina se reflectă în diamantele false, aruncând pe perete pete de culoarea curcubeului.

După ce am făcut turul apartamentului, mai puţin camera lui Luca, l-am zărit pe acesta aşezat pe canapea. Nu purta nimic în picioare şi citea o carte de Stephen King. April se aşează lângă el, făcându-l atent printr-o lovitură de cot.

— Pune cartea la o parte, avem musafiri!

— Tu ai musafiri, nu eu.

— Nu te purta aşa. Îţi permit să vorbeşti aşa doar pentru că o cunoşti, spuse April.

Mi-am încruntat fruntea. Îi permite? Era o glumă?

Luca suspină. Puse un deget între pagini şi închise cartea.

— Nu aţi vrut să-mi gătiţi ceva?

April se strâmbă.

— Dacă vei fi tot aşa de obraznic, îţi voi scuipa în mâncare.

— Şi dacă tu vei continua să fii atât de scârboasă, o vei alunga de aici, arătând spre mine. Pare destul de palidă, spuse Luca.

Mă priveau acum amândoi şi, da, bănuiesc că eram destul de palidă. Asta avea însă mai mult legătură cu faptul că Luca ar putea sta seara la masă cu noi, decât cu ameninţarea lui April. Nu aşa stabilisem. Unde era tatăl lui? Nu ar fi trebuit să fie, în acest moment, căţărat pe acoperişul unei case vechi?

Mi-am dres glasul.

— Nu ştiam că rămâi la masă.

— Nici nu intenţionam, răspunse el, punând un semn de carte între pagini. Însă plouă în Brinson şi, din cauza aceasta, repararea acoperişului a fost anulată.

Nu am putut scoate niciun sunet, buzele luând forma unui oh. Şi deşi în ultimele zile petrecusem multe ore cu Luca în depozit, chiar şi astăzi după-masă, am simţit cum mă cuprinde un val de transpiraţie, de teamă. Nu fusesem pregătită pentru această situaţie şi dispreţuiam imprevizibilul ce mă făcea să-mi pierd controlul.

Luca va rămâne aici.

Va fi tot timpul prezent.

În această locuinţă.

Apartamentul nu era atât de mic precum depozitul, însă în bibliotecă ne aflam pe teren neutru. În public. Chiar dacă eram singuri, eram conştientă că în bibliotecă erau şi alţi oameni. Aici eram în apartamentul lui, în raiul lui. April era şi ea acolo, însă nu era vorba numai de două, trei ore, ci de un întreg sfârşit de săptămână. Un sfârşit de săptămână cu adevărat lung.

— Trebuie să merg la toaletă, am spus strângând din dinţi şi, înainte ca ei să poată reacţiona, am dat buzna în baie, trăgând după mine uşa. Încăperea nu era foarte spaţioasă, cu toate acestea lângă duş se afla şi o cadă. Am tras în jos capacul toaletei din porţelan, ca să mă pot aşeza. Am scos stângaci telefonul mobil din buzunarul pantalonilor, şi cu degete tremurânde am format numărul lui Megan.

A răspuns după al doilea apel.

— Hei, credeam că eşti la April, spuse Megan.

— Aici sunt, am şuşotit cu o voce precipitată.

Ochii mi se umpluseră de lacrimi. Nu pentru că îmi era frică, ci pentru că mă uram că mă aflam acum în această baie. De ce nu mă puteam comporta normal, de ce nu puteam savura momentul? De ce mă tulbura prezenţa lui Luca atât de mult, încât panica făcea să nu-mi mai simt membrele? Nu aveam niciun motiv să mă simt aşa. Luca nu mi-a făcut nimic. Până acum. Totuşi, era ca şi când sentimentele mele erau

conduse de o putere străină mie, în timp ce eu eram prizoniera unui corp ce tremura de frică. Mă bucurasem atât de mult de acest sfârşit de săptămână. Am vrut să-l savurez, iar acum…

— Sage, ce se întâmplă? mă întrebă Megan cu o voce îngrijorată. Cu toate astea, muşchii mi se relaxaseră auzindu-i glasul. Plângi?

Am început să mă lamentez.

— M-am înşelat.

— Înşelat? întrebă ea.

— Referitor la Gavin. Am închis ochii, forţându-mă să respir adânc. Nu este fratele lui April. Este probabil un bun prieten sau aşa ceva. Luca este aici.

Megan ezită pe moment.

— Cine este Luca?

Un moment, am fost iritată de întrebarea ei, până mi-am dat seama că nu i-am pomenit niciodată numele Luca, doar pentru a-l ţine departe de gândurile mele. Acum, nu îmi mai rămânea decât să-i povestesc totul, de la incidentul din cămin la prima zi la bibliotecă şi până la următoarele noastre întâlniri.

— Totul are un sens, am spus în final. Lacrimile mi se uscaseră deja. Am fost prea proastă să fac legătura. Din ce motiv să nu-mi fi povestit April niciodată despre câinele lor? Oamenilor le face plăcere să vorbească despre animalele lor de casă.

— Nu eşti proastă, spuse Megan. Bineînţeles, dacă ai fi întrebat-o pe April de Gavin sau de Captain, ţi-ai fi dat mai repede seama, însă şi Luca ar fi putut să spună ceva. A fost doar o înlănţuire de neînţelegeri.

— Probabil, însă asta nu schimbă cu nimic situaţia mea. I-am promis lui April că voi petrece sfârşitul de săptămână cu ea şi acum el este aici.

Simţeam din nou o strângere în stomac.

— Nu intenţiona să plece la tatăl său?

— Ba da, voia. Însă s-au schimbat planurile.

— La naiba! înjură Megan, iar eu o iubeam pentru că îşi dădea imediat seama care este problema, şi nu încerca să pună întrebări sau să prezinte situaţia într-un alt fel. Ce vrei să faci acum?

— Nu ştiu, am răspuns, ridicându-mă şi plimbându-mă neliniştită dintr-un capăt în altul al micii încăperi. Sunt în apartament şi am la mine toate lucrurile de dormit. Nu am nicio idee cum ar trebui să ies din această situaţie.

— Şi dacă îi spui lui April că nu te simţi bine?

— Asta este exclus. Înainte de toate, m-a invitat la ea ca să mă scoată din camionetă. Dacă îi spun că sunt bolnavă, cu atât mai mult nu mă va lăsa să plec de aici.

Nici nu pronunţasem bine cuvintele, când am realizat că nu aveam altă opţiune decât să rămân. Şi asta în cazul în care nu voiam să distrug prietenia

recentă cu April. Singura posibilitate ar fi să inventez o urgenţă familială, însă asta nu aş face-o. Sub nicio formă.

Un ciocănit în uşa de la baie mă smulse din gândurile mele. Am ridicat privirea.

— Sage? vocea lui April răsună înăbuşit prin uşă. Te simţi bine?

— Totul este în regulă. Vin imediat! am strigat, şuşotind apoi în telefonul mobil: Trebuie să plec. Îţi scriu mai târziu.

— Vei reuşi! îmi spuse Megan înainte să închid.

Am pus telefonul înapoi în buzunarul pantalonilor, încumetându-mă să arunc o privire în oglindă. Deşi nu am plâns cu adevărat, ochii îmi păreau umflaţi de la lacrimile pe care mi le înăbuşisem. Am rupt două bucăţi de hârtie de toaletă, le-am umezit cu apă rece şi mi le-am pus pe pleoapele închise. Am aşteptat un minut, încercând să mă obişnuiesc cu situaţia de a petrece seara cu Luca. Dar nu mai puteam să amân inevitabilul. Stăteam închisă de prea mult timp în această baie.

Am deschis uşa şi m-am întors în living. Privirea îmi căzu automat asupra lui Luca, adâncit din nou în lectura unei cărţi. Cu braţul sprijinit pe spătarul canapelei, arăta la fel de concentrat ca în urmă cu două zile, când mă ajutase cu fişele bibliografice.

Când observă că îl fixam cu privirea, înălţă capul. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu mi-am dat seama că avea aceeaşi culoare a ochilor ca April. Cum putuse să-mi scape această asemănare? Şi totuşi, în timp ce ochii lui April radiau căldură şi prietenie, ochii lui Luca erau... reci?

— Te simţi bine? se interesă April, aşezată lângă el pe canapea. Îşi luase prosopul de pe cap, iar părul ei blond îi cădea în bucle umede peste umeri. Grija i se oglindea din nou în privire.

Am aprobat din cap. Îmi părea rău că îşi făcea griji din cauza mea.

— Am fost puţin ameţită, însă acum mă simt bine.

— Eşti sigură?

Am aprobat din nou.

— Nu am mâncat nimic în afară de gogoaşa de azi-dimineaţă.

Am renunţat la sandviciul pentru prânz, fiindcă ştiam că tot ceea ce trebuia să cumpăr pentru seara aceasta s-ar fi văzut evident în cont.

— Putem să comandăm ceva de mâncare dacă doreşti. Nu trebuie să găteşti, zise April.

— Nu, nu este nicio problemă. Privirea mi se plimbă de la canapea spre bucătărie şi din nou la Luca, încă adâncit în lectură.

— Mă apuc imediat de treabă.

— Te ajut, spuse April, sărind de pe canapea, înainte ca eu să pot protesta.

Această seară trebuia să fie un dar de mulţumire pentru ea şi Gavin, acum pentru Luca, şi nu trebuia să mă ajute, însă nu am oprit-o. Apropierea ei îmi dădea un sentiment de siguranţă şi timpul necesar să mă obişnuiesc cu prezenţa lui Luca.

Capitolul 6

— Cum vă puteţi permite un asemenea apartament? am întrebat-o pe April, uitându-mă în jur, în bucătărie, conştientă că prezenţa fratelui ei, cu pantalonii de sport lăsaţi pe şolduri, nu-mi mai putea distrage atenţia.

Dulapurile erau din lemn, vopsite în alb şi lăcuite, faianţa uşor marmorată, de culoare deschisă, iar blatul făcut din piatră gri-închis lăsa o impresie de rafinament. Singura pată de culoare din încăpere era un imens frigider roşu-aprins. În concluzie, această bucătărie era mult prea elegantă pentru o locuinţă studenţească, precum şi livingul. Chiar şi baia, care, deşi era mică, părea luxoasă. Apartamentul nu se potrivea cu ceea ce numeam eu viaţă de student, lăsând la o parte faptul că nu aveam nici experienţa şi nici posibilitatea de comparaţie.

— Nu plătim chirie, îi explică April, încordându-şi puterile ca să se aşeze pe blatul de lucru. Mama este agent imobiliar şi are câteva apartamente şi case în apropiere. I-a cedat lui Luca acest apartament când a împlinit 18 ani.

— A primit o locuinţă cadou? am întrebat surprinsă.

April dădu din cap.

— Însă nu îi place să-şi amintească de asta. Nu vorbeşte cu multă plăcere despre mama noastră. Despărţirea părinţilor noştri a fost destul de urâtă.

Aveam sentimentul că nici April nu vorbea despre separare cu mai multă plăcere decât Luca, aşa că mi-am reţinut curiozitatea.

— Şi tu ce ai primit de ziua ta? Un iaht? Nu aveam idee ce mi-ar fi dăruit mama mea la 18 ani. Părăsisem casa în dimineaţa zilei mele de naştere, înainte ca ea şi Nora să se trezească. Nu aş mai fi rezistat acolo nicio secundă în plus.

— În loc de apartament, mi-a dat bani. Nu vreau să rămân în Melview. De ce ar trebui să primeşti cadou un apartament, dacă oricum intenţionezi să-l vinzi curând? spuse April.

— Şi de ce lucrezi la cafenea dacă ai atât de mulţi bani?

— Mi-am jurat că nu mă voi atinge de ei până când nu voi începe ceva rezonabil. Ridică din umeri.

În afară de asta, un job plătit prost face parte cumva din experienţa din facultate.

— O experienţă la care aş putea să renunţ, îi şoptesc, în timp ce priveam cu coada ochiului în direcţia lui Luca, prin crăpătura uşii de la bucătărie. Avea telefonul mobil în mână. Oare îi scrie un mesaj lui Gavin?

— Sage?

Am clipit şi m-am întors din nou spre April.

— Da?

— Ce ai spus? Nu am înţeles.

— Nimic important. Am înghiţit cu greu, străduindu-mă să zâmbesc. Ar fi mai bine să începem să gătim.

April îşi frecă mâinile.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea.

Zâmbetul meu forţat se transformă într-unul de mulţumire. Dacă observase cum îl fixasem cu privirea pe fratele ei şi nu îmi spusese nimic însemna că avea destul de mult tact.

— Am nevoie de un tocător, de un cuţit, de un vas şi de ce am cumpărat.

— Pastele sunt pe masă, iar cumpărăturile sunt probabil în frigider. Aduc celelalte lucruri.

April sări jos de pe blatul de lucru şi începu să adune toate cele necesare.

M-am îndreptat spre frigider, vrând să-l deschid, când privirea îmi căzu pe nişte notiţe lipite pe el. Nu erau felicitări sau maxime ca în celelalte gospodării, ci tabele Excel imprimate şi laminate.

O listă de pe o foaie roşie indica în ce cameră şi în ce zi trebuia făcută ordine.

Luni: livingul
Marţi: baia
Miercuri: bucătăria
Joi: camera lui Luca
Vineri: holul din faţa uşii
Sâmbătă: balconul
Duminică: în camera lui April.

Mai jos erau lipite şapte liste, fiecare descriind în detaliu ce era de făcut în fiecare cameră. În living trebuia şters praful şi între spaţiile goale dintre cărţi, iar în baie trebuiau lustruite o dată la două săptămâni spoturile de pe tavan. Pe biletul pentru duminică, cineva însemnase cu un pix roşu:

April locuieşte pe o haldă de gunoi!

Mai jos, cu un alt scris de mână, era făcută remarca:

Şi este foarte bine că este aşa!

— Ştiu ce gândeşti. April venise şi privea pe deasupra umerilor mei. Crezi că Luca glumeşte. Şi, ai dreptate, spuse ea.

O privesc surprinsă.

— El a făcut aceste liste?

April dădu aprobator din cap.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre tabelele Excel perfect aranjate.

— Îi place să fie totul ordonat.

— Este vorba mai mult de organizare decât de ordine, spuse April. Luca iubeşte listele şi nu suportă să nu aibă un plan. Cu siguranţă are şi o listă pentru toate celelalte liste. La el, fiecare zi este planificată cu exactitate şi, dacă orice nu funcţionează cum şi-a propus, devine nervos.

— Îţi baţi joc de mine!

April dădu din cap a negaţie.

— De aceea este atât de prost dispus, fiindcă nu are niciun plan pentru sfârşitul de săptămână. Credea că va petrece timpul cu tata, în Brinson, iar acum…

Mi-am încruntat fruntea. Ceea ce spunea April nu se prea potrivea cu părerea pe care o aveam despre Luca. Însă dacă mă gândeam cu câtă pasiune vorbise despre ordinea şi sortarea fişelor bibliografice, totul avea un sens.

— Exagerează, spuse Luca.

Tresării la auzul vocii lui şi m-am întors spre el. Stătea în tocul uşii cu mâinile încrucişate la piept.

— Nu exagerez, îl contrazise April.

— Nu am nicio listă pentru celelalte liste, afirmă el.

M-am dat un pas înapoi când am observat că se îndrepta agale spre frigider. Îşi luă de acolo o sticlă cu apă şi apoi se întoarse în living.

— Ai văzut! Este smintit. Nu a negat că de aceea ar fi prost dispus, interveni April.

Sau este prost dispus pentru că sunt eu aici.

April suspină, uitându-se pe tabelele Excel.

— Toată această planificare mi se pare o aiureală. A moştenit evident acest obicei de la mama, chiar dacă nu ar recunoaşte asta niciodată. Eu sunt mai relaxată, ca tatăl nostru. *Carpe diem!*

— Şi mie îmi place să am un plan şi să îmi fac liste, am mărturisit.

Ce-i drept, nu mi le concep în Excel, ci în mintea mea. În primul rând, când sunt pusă în faţa unor mari provocări sau când trebuie să depăşesc anumite situaţii, îmi este de ajutor să-mi notez fiecare lucru pe care trebuie să-l fac. Gândul de a fi între oameni îmi insufla teamă. Îmi este mai uşor dacă îmi imaginez că mă aşez în maşina mea şi pornesc motorul, conduc

prin oraş şi apoi îmi găsesc un loc de parcare. Şi, după ce reuşesc asta, pot să mă bucur că am învins patru obstacole, înainte să trebuiască să mă lansez într-o adevărată aventură.

— Nu mă deranjează ca totul să fie planificat, spuse April. Am un plan pentru cinci ani de şcoală, însă Luca exagerează cu asta.

— Şi ce cuprinde planul? am întrebat interesată.

— Lucruri obişnuite. Să am o diplomă, să-mi găsesc un serviciu, să-mi fac un tatuaj… Se opri dintr-odată, iar eu mi-am dat seama că mai voia să adauge ceva, însă renunţă. Iar tu, ce vrei să faci în anii următori? mă întrebă.

Marele ţel pe care mi l-am stabilit la terminarea liceului, mi l-am atins odată cu sosirea la Melview. Mai existau totuşi câteva lucruri pe care le planificasem.

— Îmi doresc să-mi găsesc o locuinţă, am afirmat.

— Te înţeleg, a adăugat April.

— Şi, în afară de asta, vreau să-mi vând accesoriile pe piaţă.

— Nu ai reuşit?

— Nu, nu mi s-a ivit ocazia până acum.

Am găsit această scuză fără a clipi. Ideea era că frica m-a împiedicat întotdeauna. În urmă cu o jumătate de an, îmi găsisem chiar un loc de

prezentare a mărfii, însă am dat înapoi în ultimul moment.

— Aici se va ivi cu siguranţă această ocazie. Există câteva pieţe săptămânale sau câteodată şi târguri cu mâncare, cu accesorii, îmbrăcăminte sau ce se mai poate vinde, spuse April. Ce mai ai în plan?

— Vreau să particip la o adevărată petrecere studenţească.

Un zâmbet larg îi lumină faţa.

— Asta se rezolvă. Săptămâna aceasta, am primit zece invitaţii.

— De la cine? am întrebat.

— De la tipii de la cursurile mele. Acesta este avantajul când studiezi într-un domeniu care aparţine bărbaţilor. La seminare nu sunt prea multe femei, iar bărbaţii roiesc în jurul lor ca moliile în jurul luminii. Îşi mişcă sprâncenele tendenţios. Iar unii dintre ei sunt deja ieşiţi din pubertate. Spune-mi ce îţi place la un bărbat şi îţi caut unul.

— Vorbeşti ca un dealer, am afirmat râzând nervos, ca să-mi ascund incertitudinea. Nu aveam idee ce ar trebui să-i răspund. Ca să trag de timp, m-am întors spre frigider şi am scos ce am cumpărat. Nu ştiu exact… Ţie ce îţi place?

— Nu am un anumit tip de bărbat. April ridică din umeri. Atât timp cât este drăguţ cu mine, se poartă frumos şi mă înţelege, sunt fericită. Toate celelalte

sunt opţionale. Deşi ar fi mai uşor să te rezumi numai la culoarea părului.

— Probabil, am murmurat.

April observă lipsa mea de entuziasm în această conversaţie, iar eu eram fericită că încheie subiectul despre planuri de viitor fără să mai rostească vreun cuvânt. Existau câteva ţeluri pe care voiam să le ating în următorii ani, dar nu eram încă pregătită să le împărtăşesc cu April.

Am început să gătim. În timp ce eu dădeam brânza pe răzătoare, iar ea toca verdeţurile, vorbeam despre filme, seriale şi despre actorii pe care i-am fi acceptat aşa cum sunt. Am întocmit o listă, fiind de la început de acord ca primul loc să fie ocupat de Tom Hiddleston. Îmi era mai uşor să vorbesc despre aceşti bărbaţi, decât despre Gavin şi Luca. Puteam să-i simpatizez de la distanţă. Aceste staruri de la Hollywood erau la fel de îndepărtate de realitatea mea ca orice vis, iar dacă l-am fi întâlnit vreodată pe Tom, cu siguranţă i-aş da prioritate lui April.

— James Dean! Era o nebunie în filmul *Rebel fără cauză,* am spus amestecând în sosul de brânză care fierbea.

— Este adevărat, însă el nu contează, spuse April cu seriozitate în voce. James este mort, iar aici este vorba de tipi care şi-ar putea petrece noaptea cu noi. Atât timp cât nu învie, nu are voie să fie pe listă.

Am suspinat.

— Ar fi frumos dacă ar învia. Ar putea să-i înlocuiască pe Zac Efron sau pe Shia LaBeouf.

April îşi încruntă privirea.

— Mai joacă încă în filme?

— Cine, Zac sau Shia? am întrebat.

— Shia.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu, însă în Sia-video de acum câţiva ani era extraordinar.

— Ce ştii despre Grant Gustin?

— Tipul din *Glee?* am întrebat.

— Da, joacă şi în *The Flash.*

April dădu uşor din mână, scoţând un şuierat.

— Acesta este unul dintre serialele mele preferate şi unul dintre puţinele la care mă uit împreună cu Luca. El mai degrabă citeşte sau împuşcă oameni.

Era cert că April făcuse ultima observaţie referindu-se la jocurile video înşirate pe rafturi în living. Cu toate acestea, simţeam o apăsare în piept la rostirea cuvintelor ei. Uram violenţa în orice formă. Nu era necesară şi nu trebuia să facă parte din modul nostru de a ne petrece timpul. Cunoşteam rapoartele şi statisticile care susţineau că jocurile sau filmele violente nu influenţează, după cum se pare, pe nimeni în modul în care acţionează. Însă, după tot ce

am trăit, pentru mine nu era întotdeauna uşor să cred asta.

— Kit Harington! strigă April entuziasmată, scoţându-mă din starea meditativă. Scena în care era gol... Aşteaptă, ai văzut *Urzeala Tronurilor?* Nu vreau să-ţi dezvălui conţinutul.

— Nu am văzut.

— Ai citit cărţile? mă întrebă ea.

Am dat din cap că nu.

April făcu ochii mari şi clipi uluită:

— În ce fundătură ai trăit în ultimii ani?

De-abia îmi puse întrebarea, că îmi şi pregătisem în minte o minciună. *Nu am avut televizor acasă. Nu îmi place High Fantasy, pentru că nu îmi place stilul*. Însă, înainte să-i pot servi una dintre scuze, continuă să peroreze:

— Nu contează, avem timp toată săptămâna. Dacă ne grăbim, reuşim să vedem primele două sezoane.

— Nu ştiu, am ezitat.

— De ce nu? întrebă April sprijinindu-se lângă mine de blatul de bucătărie. Serialul este fantastic, iar Jon Snow este nebunie curată. Deşi îmi place mai mult povestea lui Tyrion Lannister.

— Te cred, însă aş vrea în acest sfârşit de săptămână să mă ocup de accesorii şi atunci nu aş putea să mă concentrez cu adevărat asupra filmului,

i-am explicat cu un regret teatral în voce. Ar fi o pierdere de timp.

Îşi strânse buzele.

— Poate că ai dreptate.

— Aveţi Netflix? am întrebat înainte ca April să mi-o poată lua înainte şi să-mi propună următoarea serie sângeroasă.

— Bineînţeles!

— Ce ai zice de *Full House* sau *Fetele Gilmore?*

— Nu le-am văzut, spuse aceasta.

— În ce fundătură ai trăit în ultimii ani? am tachinat-o cu propriile ei cuvinte, şi cu asta subiectul a fost închis.

Aş forţa-o să facem o excursie în Stars Hollow şi, de îndată ce am termina de văzut opt sezoane cu Rory şi Lorelai, aş fi probabil şi eu pregătită să vizionez *Urzeala Tronurilor.*

Când sosul de brânză a fost gata, l-am turnat fierbinte peste paste. Le-am pus în cuptor pentru câteva minute, după care am presărat generos brânză şi le-am dat din nou la cuptor, la gratinat.

— Sper să se facă repede, spuse April, îngenunchind ca un copil în faţa cuptorului. Mor de foame.

— Nici tu nu ai mâncat nimic astăzi? am întrebat-o.

— Ba da, însă am impresia că seminarele mele mă storc de energie. Jumătate din prânzul lui Aaron l-am mâncat eu.

I-am contemplat silueta suplă.

— Dacă îmi spui acum şi că nu faci sport, te urăsc.

— Nu-ţi face griji, spuse rânjind. Fac fitness de patru ori pe săptămână. Mergi şi tu la sală?

— Nu sunt prietenă cu sportul. Însă pentru mine era prea mult să plătesc 15 dolari pe lună numai ca să fiu înconjurată de tipi musculoşi şi transpiraţi, a căror prezenţă îmi provoca frică. Unde vrei să mâncăm? am întrebat, ca să o distrag de la acest subiect.

— În living. April se ridică. Luca?

— Da, răspunse acesta din încăperea de alături.

— Poţi să pui masa?

Luca îngână ceva greu de înţeles şi, la puţin timp după aceea, apăru în bucătărie. Îşi plimbă privirea de la April spre cuptor şi apoi spre mine.

În ciuda mirosului superb de brânză topită, mă apucă dintr-odată o senzaţie de greaţă. În timp ce discutam cu April, aproape că uitasem de Luca, de aceea simţeam acum prezenţa lui de două ori mai puternică. Privirea lui mă ardea ca un vârf de ţigară aprins şi mă întrebam totodată ce ar putea vedea când mă privea în acest fel. Bănuia ceva referitor la teama mea sau eram pentru el doar prietena timidă a surorii lui mai mici, care devenea nervoasă în

preajma lui? Nu îmi puteam da seama care dintre cele două opţiuni era răul cel mai mic. Nu ar trebui să-mi observe frica, însă dacă bănuieşte că sunt interesată de el, asta ar trebui să-l animeze să se apropie de mine.

Şi tocmai asta făcea el.

Când Luca se apropie de mine, am făcut instinctiv un pas înapoi, lovindu-mă cu şoldul de mânerul unui dulap de bucătărie. Am simţit o durere ascuţită. Am strâns din dinţi fără a scoate vreun sunet. Luca întinse o mână şi, pentru un scurt moment, m-am temut că vrea să mă atingă. În schimb, îşi plimbă degetul pe partea interioară a oalei în care pregătisem sosul, pentru ca apoi să şi-l ducă la gură.

— Este gustos! Păru surprins, de parcă nu s-ar fi aşteptat la asta. Are şi chili? întrebă el.

Am dat din cap că da.

— Hmmmm! Bolboroseala care îi ieşise pe gură semăna cu un tors de pisică. Îmi place picant.

— Luca! pufăi April. Încetează să-i faci avansuri lui Sage, folosind cuvinte cu dublu sens şi pune mai bine masa!

Luca îşi privi sora.

— Nu sunt vorbe cu dublu sens. Mănânc cu plăcere picant, spuse el pufăind, se întoarse apoi cu spatele la mine şi se îndreptă spre un dulap de unde

luă trei farfurii. Aflat pe punctul de a scoate paharele, ezită un moment. Vrei vin? m-a întrebat direct.

Nu ştiu. Voiam vin? Nu aveam idee. Am căutat privirea lui April.

— Tu vrei?

April negă cu o mişcare a capului.

— Eu nu beau.

— Atunci, nici eu nu beau.

— Nu trebuie să refuzi din cauza mea, explică April. Nu este vorba că nu aş vrea să beau, doar că nu tolerez nimic.

— Bea un pahar cu mine, mă rugă Luca, înainte să pot răspunde. Nu e plăcut să bei singur.

Am aprobat, fiindcă nu îndrăzneam să-l contrazic.

Luă două pahare de pe raft, le prinse între degete şi le duse împreună cu farfuriile în living.

Am scos vasul de sticlă din cuptor, după ce pe deasupra pastelor se formase o crustă galben-aurie. L-am dus în living, unde Luca şi April se aşezaseră comod pe jos, în faţa mesei de lângă canapea. O muzică uşoară se auzea în fundal, era un vechi album al lui Adele. Luca avea din nou o carte în mână.

— Miroase nemaipomenit! spuse April.

— Mulţumesc! Am rămas lângă masă, ceea ce îl făcuse pe Luca să-şi ridice privirea. Mă întâmpină cu

un zâmbet, punând apoi cartea de Stephen King pe raftul aflat sub masa dreptunghiulară.

Aveam două posibilităţi: să mă aşez lângă Luca sau în faţa lui. Ca să am puţin timp de gândire, mi-am dat încet jos mănuşile pe care le folosisem la cuptor, hotărându-mă să mă aşez în faţa lui. Să ne despartă o masă era mai bine decât nimic.

April începu să umple farfuriile cu macaroane cu brânză, în timp ce Luca turnă vin în pahare. Îi priveam fiecare mişcare, fiindcă, atât timp cât mâinile îi erau ocupate, puteam respira adânc liniştită. April îmi puse farfuria în faţă, oferindu-mi şi un şerveţel de masă. L-am desfăcut şi mi l-am întins în poală, de parcă ne-am fi aflat într-un restaurant select şi nu pe podeaua livingului lor. Nu l-am pierdut pe Luca nicio secundă din ochi. Acesta băgă pastele aburinde în gură şi începu să mestece grăbit. Mâncarea era prea fierbinte.

— Nu mânca atât de lacom! spuse April trăgându-şi maliţioasă nasul.

Luca îi arătă degetul din mijloc, luând o gură de vin, ca să poată înghiţi mai repede. Când observă că îl priveam, se opri. Privirea îi alunecă de la mine spre farfuria mea de care încă nu mă atinsesem.

— Este totul în regulă? mă întrebă.

Am dat din cap aprobând.

— Îmi pare rău, manierele mele la masă nu sunt chiar cele mai elegante.

Aproape că mă făcu să râd. Erau atât de multe lucruri care mă deranjau la Luca: înălţimea lui, muşchii lui, tatuajele, râsul lui caustic. Dimpotrivă, manierele sale la masă nu mă interesau. Însă era imposibil să-i împărtăşesc asta. Fără a pronunţa vreun cuvânt, am luat paharul cu vin în mână pentru a-mi disimula comportamentul ciudat. Gustul dulceag şi totodată uşor amar m-a surprins, aşa că am luat încă o înghiţitură.

April începu să râdă.

— Cineva este însetat, spuse ea.

Ups, paharul era acum gol.

Mi-l umplu din nou.

— Mai bine mănâncă repede ceva, altfel te vei ameţi.

Am zâmbit jenată şi am pus paharul pe masă. Am observat mirată că furnicăturile nervoase din vârful degetelor, pe care le simţisem pe parcursul ultimei ore, aproape dispăruseră.

Am luat cu furculiţa o porţie de paste. Brânza se întindea în fire pe care le rupeam înainte să le bag în gură. După prima îmbucătură îmi scăpă un oftat de mulţumire. Pastele erau suficient de bine fierte, sosul era cremos, crusta era crocantă, iar chili conferea întregului o aromă de condimente.

— Unde ai învăţat să găteşti? mă întrebă Luca.

Am înghiţit.

— Nu ştiu să gătesc!

— Nu? Şi cine a făcut atunci mâncarea?

— Eu... Okay, poate că ştiu să gătesc puţin, am mărturisit, surprinsă cât de uşor mi-au ieşit vorbele din gură. Mama mi-a dat reţeta când a fost plecată o săptămână de acasă. Însă mai mult de atât nu reuşesc să gătesc.

— Este mai mult decât poate April să-şi imagineze, remarcă Luca.

April pufăi indignată.

— Şi tu? Nici tu nu eşti tocmai un geniu al gătitului. În frigiderul nostru sunt cutii de la diferite firme de livrare.

Luca arătă ameninţător cu furculiţa spre April.

— Oricum, pot face clătite fără să se declanşeze detectorul de fum.

— Hei! Până acum ai făcut doar de două ori.

— De două ori în timpul scurt de când locuieşti aici, a adăugat el, aruncându-mi o privire care spunea multe.

Şi dintr-odată am făcut ceva ce nu aş fi crezut niciodată.

Am râs.

Nu era niciun râs încordat şi nici forţat, ci unul pe care nu am putut să mi-l reţin.

I-am zâmbit lui Luca.

Până acum, nu făcusem niciodată acest lucru, cu niciun bărbat. Nici chiar Gavin nu putuse să-mi declanşeze în ultima săptămână o astfel de reacţie. Îmi dădeam seama că tensiunea pe care am simţit-o până acum se desprindea de mine încetul cu încetul. Era evident că raţiunea îi lua locul încet dar sigur imaginaţiei aberante că Luca ar putea sări peste masă ca să îmi facă rău.

Am oftat uşurată, savurând cu plăcere încă o porţie de paste.

— De unde ştii atât de multe despre biblioteci? Această întrebare o aveam în minte din momentul în care Luca m-a ajutat să înţeleg mai bine sistemul de fişe.

Îşi încreţi fruntea, cu siguranţă iritat de trecerea la un alt subiect de discuţie.

— Studiez biblioteconomia, a răspuns.

— Nu arăţi ca un student la biblioteconomie, am constatat eu, şi ar fi fost poate mai bine să-mi muşc limba din cauza prejudecăţilor mele.

De ce credeam că ar trebui să li se citească persoanelor pe faţă ceea ce studiau? Cine m-a văzut în timpul unei prăbuşiri psihice ar râde şi ar da din cap dacă ar afla că studiez psihologia. Şi, cu toate acestea, era domeniul perfect pentru mine. Nu numai pentru că speram ca mai târziu să pot ajuta oameni aflaţi în

aceeaşi situaţie ca şi mine, ci pentru că mă ajuta, de asemenea, să mă înţeleg mai bine pe mine însămi, să-mi înţeleg corpul şi gândurile.

Luca zâmbi pe sub mustaţă.

— Şi cum arăt după părerea ta?

— Nu ca un bibliotecar, am răspuns ezitând. I-am privit liniile drepte ale tatuajului, imaginându-mi-l pe Luca în spatele biroului de informaţii în locul domnului Strasse. Cu el bibliotecar, biblioteca ar deveni un hot-spot al studentelor. Presupun că niciuna dintre ele nu ar găsi vreo carte fără ajutorul lui. Aş fi spus că arăţi ca un student la sport.

— Pentru asta nu sunt suficient de ambiţios.

— Nu mi se pare, am constatat curajoasă. Bănuiam ce se ascunde sub tricoul lui şi că arăta aşa doar pentru că se antrena zilnic.

Îşi mângâie burta.

— Sunt acum într-o formă bună pentru că este vară. Dacă îmi dai timp patru luni şi puţină zăpadă, nu aş mai părăsi locuinţa, aş lenevi tot timpul pe canapea, aş citi şi aş mânca numai pizza.

— Sună bine, am admis, încercând să nu mă gândesc cum voi supravieţui în camionetă în lunile de iarnă. Planul meu era acela de a mă elibera de Maine şi, fără prea multe incidente, să-mi încep studiul. La ce avea să urmeze nu m-am gândit. Ideea de a fi

zăpadă mă îngrijora. Camioneta se răcea deja considerabil pe timp de noapte.

— April spunea că te-ai hotărât deja pentru o materie de bază, spuse Luca, trezindu-mă la realitate, înainte să mă pierd într-un vârtej de gânduri pesimiste.

Am dat aprobator din cap.

— Psihologie. Să vedem pentru cât timp.

— Ce vrei să insinuezi? mă întrebă April.

— Nimic. Eriksen este foarte exigent. Asta este tot.

— Da, este un tip dur, confirmă Luca.

— După cum se pare, două treimi dintre studenţii săi nu iau examenul la prima lucrare scrisă şi numai jumătate dintre cei aflaţi în primul semestru reuşesc să termine la el, adăugă April.

Buzele mi-au luat forma unui zâmbet chinuit.

— Cu siguranţă vei reuşi.

— Un bun prieten şi-a luat toate examenele, spuse Luca având gura plină şi îşi puse în farfurie a doua porţie de paste. Se numeşte Gavin, îl cunoşti deja. Nebunul repetă benevol unele cursuri.

— Da, ne cunoaştem.

Şi am crezut că el este fratele lui April. Însă nu foarte bine. La primul curs s-a aşezat în spatele meu, iar acum suntem împreună în aceeaşi grupă de lucru.

— Eşti pentru sau împotriva căciulilor tricotate? mă întrebă April.

Luca suspină.

Am clipit nedumerită.

— Poftim?

— Căciula tricotată a lui Gavin. Îţi place sau nu?

Am apucat paharul cu vin, am luat o înghiţitură, apoi încă una, în timp ce încercam să-mi aduc în minte imaginea lui Gavin. Toată săptămâna purtase într-adevăr o căciulă, de trei ori una de culoare verde-închis şi de două ori una albastră. Faptul că mi-am amintit cu exactitate mă făcu să mă simt penibil.

— Îi stă bine cu căciula, însă la treizeci de grade îţi poţi pune întrebarea dacă nu ascunde ceva sub ea.

— Exact, acest lucru i-am spus şi eu. Gavin are păr frumos, aşa că nu există niciun motiv să şi-l ascundă, spuse April.

— Poate vrea să-şi păstreze părul numai pentru el, glumi Luca, întinzându-și mâna după sticla cu vin.

În acest moment, sună un telefon mobil. Trebuia să fie al lui, fiindcă nu era nici piuitul telefonului meu şi nici piesa *Bring-me-the-Horizon*, pe care adesea o auzeam foarte tare în geanta lui April. Luca ignoră apelul, umplându-mi cu calm paharul.

— Nu ai de gând să răspunzi? l-am întrebat.

A negat dând din cap, iar sunetul nu se mai auzi.

M-am uitat la April, care ridică plictisită din umeri, şezând impasibilă pe locul ei. Am vrut să mănânc în continuare, dar telefonul începu din nou

să sune. Luca rămase puţin timp nemişcat, apoi îşi turnă vin în pahar şi îşi scoase telefonul din buzunarul pantalonilor. Cu sprâncenele încruntate, privi cu atenţie pe ecran, răspunzând apoi cu un suspin:

— Da?

Nu puteam înţelege ce spunea persoana cu care vorbea, însă judecând după tonalitate era o femeie. Şi ceea ce aceasta îi spunea se părea că nu îl încânta pe Luca. Expresia feţei lui se întunecă foarte repede.

— Astăzi nu am timp, răspunse Luca.

Femeia îi răspunse.

— Am oaspeţi. Îmi aruncă o privire, continuând puţin mai încet. Nu sunt sigur dacă mâine am timp.

— …

— Înţeleg!

— …

— Mai bine te sun.

— …

— Da, pe curând, bye!

Luca termină conversaţia şi, fără să ia în considerare privirea plină de reproş a lui April, se aplecă deasupra farfuriei şi mâncă mai departe de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— O vei suna? întrebă April.

Fără să ridice capul, Luca îşi plimbă privirea de la pastele cu brânză la ea şi apoi din nou la farfuria lui.

Tăcerea sa era un răspuns suficient la întrebarea lui April.

— De ce le dai numărul de telefon dacă oricum nu vrei să vorbeşti cu ele? întrebă April, încercând să-şi ascundă dispreţul din voce.

— Nu ştiu de ce te-ar interesa pe tine asta, spuse Luca sec.

April trase aer în piept.

— Mă interesează foarte mult. Pe de o parte, sunt sora ta şi, pe de altă parte, sunt femeie. Ceea ce faci cu prietenele tale nu este în ordine. Ţi-ai ieşi din fire dacă vreun tip s-ar comporta cu mine în acest mod. Aşadar, fii bărbat adevărat şi spune direct ce ai de spus, în loc să le dai speranţe false.

Tăcuţi, cei doi fraţi s-au fixat cu privirea. După numai câteva secunde, Luca îşi scoase telefonul şi formă numărul persoanei cu care vorbise anterior, fără a o scăpa din ochi pe April.

— Bună, Melanie, sunt eu, Luca.

— …

— Nu, nu te sun pentru asta.

— …

— Sora mea este de părere că trebuie să fiu sincer cu tine.

— …

— Da, sinceritatea este importantă, de aceea am vrut să-ţi transmit că nu mă voi mai întâlni cu tine.

— …

— Nu este din cauza ta, susţinu el. Sau poate puţin. Oricum, tu ai… Îşi luă telefonul de la ureche şi se uită pe ecran. A închis.

— Este incredibil! spuse April, cuprinsă de un sentiment între silă şi dispreţ. Sper că vei întâlni cândva o femeie care îţi va lua minţile şi care, în final, te va părăsi. Numai ca să vezi ce înseamnă asta.

— Femeia care îmi va lua minţile nu există, replică Luca rece, făcându-mă să tremur. O fixă cu privirea pe sora lui, care se uita la el ţâfnoasă. Tăceau amândoi. Era de parcă eu nici nu existam acolo.

După un timp îndelungat, Luca se ridică, îşi luă farfuria şi se îndreptă spre camera lui. Trânti uşa după el şi, la puţin timp, dădu drumul la muzică atât de tare, încât Adele nu se mai auzea.

April suspină, făcându-se comodă pe sofa.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martoră la toate acestea. Câteodată se comportă ca un copil mic!

Ultimul cuvânt îl spuse atât de tare, ca şi când ar fi vrut să se asigure că Luca putea auzi cele rostite.

— Nu trebuie să te scuzi în numele lui, i-am spus.

— Ba da, trebuie. La tine şi la jumătate dintre studente. Nu a fost întotdeauna atât de nerespectuos, însă de câţiva ani… April îşi dădu ochii peste cap. Am sperat mereu că se va maturiza. Se pare că m-am înşelat.

Aş fi putut să-i spun că există bărbaţi care nu se maturizează niciodată şi nu încetează să rănească femei într-un fel sau altul. Cu toate acestea, nu voiam să tulbur atmosfera.

— Ai terminat de mâncat? am arătat spre farfuria ei.

— Da, mi-a trecut apetitul, spuse April.

— Vrei să luăm accesoriile din camionetă?

April fu încântată de această idee. Părea să fie pregătită să uite repede incidentul cu Luca. Am făcut ordine în bucătărie iar, în final, am luat lăzile şi cutiile din maşină. Erau atât de multe, încât a trebuit să facem două drumuri pentru a aduce toate ustensilele în apartament.

— Luca va înnebuni dacă va vedea toate acestea, comentă April. Cu mâinile în şolduri, privi mulţumită cutiile din jurul canapelei.

— Crezi că se va supăra? am întrebat nesigură.

— Sper! Se strâmbă, trântindu-se pe sofa.

Restul serii l-am petrecut cu serialul *Fetele Gilmore* şi cu accesoriile mele. Am conceput modele noi, pe care aş putea să le ofer în magazinul meu, am creat un colier pentru April, arătându-i cum poate să-şi confecţioneze ea însăşi unul. Totul îi făcea plăcere, iar eu mă simţeam uşurată că, încă o dată, am reuşit să scap de vizionarea *Urzelii Tronurilor*.

Era trecut de miezul nopţii când am început să pregătim canapeaua pentru dormit, cu câteva perne şi cu o pătură pufoasă. M-am îmbrăcat într-un maiou şi în pantaloni comozi pe care erau imprimate steluţe de mare şi, în timp ce mă aflam în baie, din camera lui Luca nu se mai auzea muzică.

După ce April stinse lumina din living, urându-mi noapte bună, am început să-i scriu lui Megan un mesaj, aşa cum îi promisesem, după care m-am întins pe canapea. Mă gândeam să mai rămân un moment trează, la urma urmei mă aflam într-o locuinţă străină şi la câţiva metri depărtare de mine dormea Luca, acela care, acum câteva zile, îmi păruse ca un coşmar. Totuşi, canapeaua era atât de comodă în comparaţie cu salteaua din maşina mea, încât mi-am uitat toate gândurile, frica şi grijile, alunecând, câteva minute mai târziu, într-un somn lipsit de vise.

Capitolul 7

Era prea devreme. Nu ştiu ce mă trezise, însă nu eram încă pregătită să mă ridic din pat. Nu într-o sâmbătă. Am deschis puţin ochii, am căscat, m-am tolănit pe canapea, scoţând un sunet straniu, ceva între geamăt şi oftat. Prima dată, după mult timp, nu mai aveam dureri de spate. Simţeam o uşoară

presiune în tâmple, dar nu era acea durere de cap serioasă care ar fi putut să mă indispună.

Cu pătura mea peticită pe umeri, m-am tras spre marginea canapelei. Prin fereastra mare de la balcon, soarele trimitea în cameră primele sale raze de lumină. Privirea îmi căzu asupra haosului de pe masă, unde erau împrăştiate coliere, cercei şi brăţări. Unele accesorii erau deja confecţionate, altele nu, printre ele fiind risipite diferite piese. Uitându-mă în jur, am descoperit pe ecranul DVD-player-ului ora. Era 6.48.

— Vrei cafea?

M-am întors şi, din cauza sperieturii, era să cad de pe canapea.

Luca începu să râdă şi, încurajată de seara trecută, l-aş fi întâmpinat cu o insultă potrivită, însă nu am fost capabilă să scot niciun sunet. Stătea în spaţiul de trecere spre bucătărie, având în mână o sticlă cu apă, şi era dezbrăcat. Nu de tot, însă suficient încât să nu fie nevoie să îmi imaginez prea mult.

Pielea îi strălucea umedă şi câteva broboane de sudoare i se prelingeau pe corpul bronzat în această vară în Nevada. Abdomenul îi era perfect definit, iar muşchii antrenaţi în sala de sport ieşeau în evidenţă. Se încordau ritmic, pentru ca apoi să se relaxeze din nou, în timp ce făcea haz de sperietura mea. Pantalonii de sport îi atârnau pe şolduri, lăsându-mă

să observ ce corp lucrat avea. Masculinitatea se contura bine sub materialul subţire.

Forţându-mă să-l privesc în faţă, am remarcat că şi el mă examina cu atenţie. O umbră suavă îi acoperea în această dimineaţă maxilarul. Îmi zâmbea conştient. Acest neruşinat ştia exact ce efect avea privirea lui asupra femeilor. Cu siguranţă, în cazul meu, nu bănuia nimic.

Exact ca la prima noastră întâlnire în căminul studenţesc, simpla lui prezenţă era suficientă ca să-mi stârnească frica. De la o secundă la alta nu mai rămase nimic din fata cea curajoasă care, cu o seară înainte, îl întrebase pe Luca de unde avea atâtea cunoştinţe în domeniul biblioteconomiei. Acum se simţea ca un obiect înfricoşat care aştepta în orice moment ca el să-şi descarce furia din cauza haosului de pe masă.

— Vrei o cafea sau nu? mă întrebă Luca.

Am scuturat din cap. Umbre negre începeau să-mi joace prin faţa ochilor. La naiba! M-am silit să trag adânc aer în piept, încercând să mă liniştesc. Ce era în dimineaţa aceasta altfel decât seara trecută?

— Vrei altceva? Ceai? Cacao?

April nu era acolo. Rămăsesem singură cu Luca. Şi de ce trebuia să fie atât de politicos? Nu putea să meargă la baie şi să-şi facă un duş, aşa cum făceau alţii după sport?

— Nu, am spus mai hotărâtă.

După ce s-a îndreptat spre bucătărie, mi-am lăsat capul pe pernă, apăsându-mi ochii cu pumnii. Am inspirat adânc, simţind cum sângele îmi curge prin vene. L-am auzit apoi cum închidea şi deschidea dulapurile în bucătărie. Încet, mi-am lăsat mâinile umede în jos şi le-am şters pe marginea canapelei. Fără să-mi dau seama, mi-am înfipt unghiile în materialul ei. Încercam să nu-mi imaginez cât de uşor ar fi pentru Luca, în starea în care eram acum, să se năpustească asupra mea.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Zdrăngănitul sertarelor nu se mai auzi şi, fără să mă uit în direcţia aceea, mi-am dat seama că Luca venea spre mine, apropiindu-se tot mai mult. Corpul părea să-mi vibreze de încordare şi simţeam o greaţă familiară. Nu voiam să îl privesc, însă un imbold interior mă făcu să-mi ridic privirea şi să înfrunt pericolul.

Luca se oprise în faţa mea, păstrând o oarecare distanţă. Părea înalt în comparaţie cu mine, iar privirea îmi alunecă pe corpul lui bine lucrat.

Mă inspectă cu buzele strânse. M-am adâncit cât de mult am putut în tapiţeria canapelei, în speranţa că mă voi cufunda în ea, că voi dispărea.

Luca suspină.

— Nu ar fi trebuit să te lăsăm ieri să bei atât de mult vin. Mi-a întins o sticlă cu apă şi două tablete. Ia-le, te vei simţi mai bine după aceea.

Vin? Poftim? Am clipit uitându-mă la mâna sa întinsă şi raţiunea mea înnegurată a înţeles treptat despre ce era vorba. Credea că încă sunt mahmură din cauza serii anterioare şi de aceea nu pot să articulez niciun cuvânt. Nu intenţiona să-mi facă vreun rău, voia doar să mă ajute.

— Mulţumesc, am şuşotit, surprinzându-mă pe mine însămi când am întins o mână să iau sticla, iar cealaltă palmă am aşezat-o în aşa fel încât medicamentele să-mi cadă direct pe ea. O atingere a pielii lui era pentru mine prea mult. Am luat aspirina fără să-l ating şi am înghiţit-o cu multă apă.

În tot acest timp, Luca mă privea foarte atent, de parcă aştepta ceva. Nu înţelegeam ce voia de la mine şi, ca să-i ocolesc privirea, mi-am îndreptat atenţia asupra accesoriilor. Am luat în mână un colier pe care nu-l terminasem seara trecută. Agitată, am legat încuietoarea cu un şnur pe care apoi, cu degetele tremurânde, nu îl mai puteam desface.

— Te simţi bine? mă întrebă Luca.

Ce ar trebui să-i răspund? Să fiu singură cu el în apartamentul lui nu era nicidecum în ordine, însă în ciuda faptului că îmi simţeam inima bătând cu putere, nu mai voiam să fug de situaţie, ci să o explorez. O

poftă pe care până acum nu am mai simţit-o şi pe care nu o puteam înţelege creştea în mine. Poate că avea legătură cu absenţa *lui,* poate cu depărtarea de Maine sau cu dorinţa aprinsă de a duce o viaţă normală. Îmi dădeam seama că asta era posibil numai dacă strângeam din dinţi şi îmi înfruntam temerile iraţionale. Însă era mai uşor de spus decât de făcut. Nici păianjenii nu sunt o ameninţare pentru umanitate, şi totuşi sute de mii de oameni intră în panică şi fug de ei la celălalt capăt al unei încăperi atunci când îi întâlnesc.

— Cred că da, am răspuns ezitând.

— Tu cum te simţi?

Luca îmi zâmbi.

— Excelent! Privi masa din faţa canapelei, acoperită cu accesoriile mele, dădu la o parte două dintre cutiile în care păstram lucrurile, pentru a se putea aşeza, astfel încât ne aflam acum faţă în faţă. Luă în mână un cleşte mic pe care îl folosisem ca să strâng capsele şi, înainte să mă privească, îl răsuci în mâini. Puteam zări în această dimineaţă un strop de verde în ochii lui gri. De ce nu porţi nicio bijuterie?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere.

— Ar trebui… ar trebui să port accesorii? m-am bâlbâit.

— Nu ştiu, spuse Luca ridicând din umeri. April mi-a arătat magazinul tău pe Internet şi, atât timp cât

creezi accesorii, nu ar fi normal să porţi câteva? Însă nu faci asta, nu te-am văzut niciodată să porţi aşa ceva.

Am înghiţit cu greu. Nu îmi plăcea ca Luca să mă privească atât de atent şi să remarce toate acestea. Mi-am unit picioarele, punându-mi braţele în jurul lor, ca nu cumva genunchii să-i atingă pe ai lui din greşeală.

— Accesoriile mă deranjează, am mărturisit.

— Înţeleg. Luca se lăsă pe spate, sprijinindu-şi mâinile pe masa de lângă el. O mişcare care îmi atrase atenţia mai întâi asupra bicepşilor antrenaţi şi apoi asupra abdomenului său. Oare făcea asta intenţionat?

M-am forţat să-i ignor corpul puternic, concentrându-mă în schimb asupra tatuajului ce se întindea de la încheietura mâinii până la umăr, formând un triunghi al cărui vârf era îndreptat spre inimă. De aproape şi neacoperit, mi-am putut da seama cât de fin era gravată fiecare linie. Cerneala din piele forma un model perfect simetric care dădea o deosebită senzaţie de linişte.

Luca îşi îndreptă privirea asupra mea în timp ce îmi muşcam buza inferioară. Nu ştiam ce să spun. Ar trebui să vorbesc despre munca noastră în depozit? Voia să ştie mai multe despre accesoriile mele? Poate ar trebui să-l rog să-mi aducă acea ceaşcă de cafea pe care mi-o oferise mai înainte. Sau s-ar enerva, pentru că tocmai îl refuzasem? Ultimul lucru pe care mi-l

doream era să-l supăr. Însă ce aştepta de la mine? Prezenţa lui era o invitaţie discretă să părăsesc locuinţa? Trebuia să aranjez canapeaua? Aştepta să-i mulţumesc pentru găzduire? A fost prea puţină mâncare? Voia…

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Încercam să mă agăţ de mantra mea, înainte ca gândurile să mă conducă din nou la un atac de panică. Nu exista nimic din ce mi-ar putea provoca frica. Luca era fratele lui April, care dormea în camera ei, la doar câţiva paşi de mine. De ce trebuia să-mi facă tocmai el ceva rău? Nu m-a rănit niciodată. Nici măcar o singură dată de când ne cunoaştem.

— Ar fi mai bine să merg la duş, spuse Luca brusc, eliberându-mă de grijile mele. Îmi pare rău că te-am trezit. Voi încerca să fiu mai atent, în cazul în care mai vrei să dormi, spuse el.

Am dat din cap, deşi nici nu mă mai puteam gândi la somn.

— Te urăsc! se auzi dinspre camera lui April, care îşi trase pătura deasupra capului, încât nu i se mai vedea decât cocul.

După ce Luca s-a dus la baie, am încercat în zadar să mă conving că nu aveam nevoie de April ca să pot face faţă prezenţei lui Luca. Nici două minute mai târziu, m-am strecurat în camera ei şi am trezit-o.

— Dacă dormi până târziu, sfârşitul de săptămână trece foarte repede, i-am explicat, aşezându-mă lângă ea.

A fost divin să dorm pe canapea, însă aproape că uitasem cât de grozav este să ai un pat.

— Eşti exact ca Luca, spuse April, căscând.

— S-a trezit?

— Cred că da. De aproape un minut nu se mai auzea apa de la duş, lucru pe care April probabil nu-l observase.

— De ce nu organizaţi ceva împreună? Ca eu să pot dormi încă două, trei sau cinci ore? Ce părere ai?

Nu.

— Dacă te ridici acum, mă voi uita şi eu cu tine la *Urzeala Tronurilor.* Reuşim să vedem până spre seară primul sezon.

Asta stârni curiozitatea lui April şi o făcu să iasă de sub pătură.

— Vorbeşti serios?

Am dat din cap. Mai bine suport toată ziua violenţă fictivă pe ecran, decât să-mi petrec toată dimineaţa cu Luca. Fiindcă Jon Snow nu putea să-mi facă vânătăi, nu mă putea face să îngenunchez în faţa

lui şi nici să mă ameninţe cu bătaia, în cazul în care nu mă supuneam poruncilor.

— Vrei? am întrebat.

April suspină.

— Dar asta numai pentru că este vorba de tine.

— Da! mi-am exprimat entuziasmul.

Am tras pătura de pe ea, încercând să-mi ascund uşurarea printr-o bucurie anticipată de a viziona serialul. April nu trebuia să-mi ştie adevăratele gânduri. Sentimentele mele pentru Luca nu aveau nimic în comun cu prietenia noastră şi nici nu voiam ca acestea să o influenţeze negativ. Teama îmi controla deja multe părţi ale vieţii. M-am mutat în Nevada ca să-mi construiesc ceva nou şi să-mi recuperez libertatea ce mi-a fost furată. Şi, după ce, în sfârşit, am reuşit să mă smulg de legăturile mele vechi, nu intenţionam să arăt lumii întregi semnele pe care acestea le-au lăsat în urmă.

Voiam să dau totul uitării şi, dacă April ar afla ce părere aveam despre Luca, pentru prietenia noastră nu ar mai exista niciun viitor.

— Vrei să prezinţi în magazinul tău noul model de colier? mă întrebă April. S-a ridicat şi, ca o găină care ciugulea boabe, îşi adună din cameră toate hainele împrăştiate pe podea, pentru ca apoi să le pună într-un coş plin cu rufe.

— Nu cred, am răspuns.

Mă privi mirată.

— De ce nu?

Am ridicat din umeri. Noul colier la care se referea era un copac al vieţii pe care îl creasem din sârmă aurită. Era un stil nou pe care îl încercasem.

— Mi-a luat mult timp să-l fac şi, dacă aş calcula şi munca mea la preţul de vânzare, ar fi mult mai scump decât toate celelalte lucruri pe care le vând.

— Da, şi ce dacă?

— Nu cred că lumea ar cheltui atât de mult pentru asta.

— Nu ştii încă.

Foarte natural, şi-a tras maioul de noapte peste cap şi l-a aruncat neglijent lângă mine pe pat, îmbrăcând apoi un altul pe care îl luase de pe jos.

— Colierul este într-adevăr frumos. Nu vei da o sută de bucăţi, însă câteva se vor vinde cu siguranţă. În orice caz, voi cumpăra şi eu unul.

— Spui asta numai pentru că mă cunoşti.

— Nu, spun asta numai pentru că am bun gust. April îmi zâmbi.

Înainte să pot răspunde ceva, uşa se deschise dintr-odată, iar Luca intră în cameră.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze. April îşi întâmpină fratele cu o privire sumbră.

— Nu ştii să baţi la uşă înainte să intri? îl întrebă ea.

— Da, sigur, zise Luca, fluturându-şi mâna. Voiam numai să vă anunţ că voi pleca. Mă duc cu Gavin la ştrand. Veniţi cu noi?

Pentru o fracţiune de secundă, m-am temut că April ar putea accepta oferta şi va renunţa la planurile noastre. Ultimul lucru pe care mi-l doream era acela de a merge la ştrand şi de a răspunde întrebărilor referitoare la faptul că refuzam să îmbrac costum de baie. Totuşi, April îşi încrucişă defensiv braţele deasupra pieptului.

— Astăzi avem alte planuri şi, în afară de asta, mai bine aş muri de plictiseală decât să trebuiască să văd cum vă holbaţi la femeile pe jumătate goale.

Luca ridică impasibil din umeri.

— Este decizia voastră. Nu aveţi decât să înţepeniţi aici în apartament, în timp ce noi ne bucurăm de ziua însorită. Se întoarse şi ieşi din cameră fără a trage uşa după el.

Capitolul 8

Toată dimineaţa am petrecut-o, aşa cum am planificat, împreună cu April, ocupându-ne de accesorii şi urmărind fascinate cum viaţa familiei Stark din *Urzeala Tronurilor* se duce de râpă.

După ce m-am gândit un timp, m-am decis să prezint noul colier în magazinul meu, pentru că

oricum nu aveam nimic de pierdut. În cel mai rău caz, nu îl va cumpăra nimeni, pentru că era 40 de dolari. Eu am meşterit în continuare alte coliere şi brăţări, April trimitea clienţilor confirmări de trimitere a mărfii şi verifica plăţile, în timp ce Tyrion Lannister era pus sub acuzare pentru tentativă de omor.

După-masă am făcut o pauză şi am dus la poştă primele comenzi. Vremea bună însemna că oamenii îşi petreceau timpul afară, iar străzile erau mai aglomerate decât în campus, într-o miercuri după-amiază.

După ce am revenit în apartament, am comandat pizza, care a fost livrată destul de repede. Ne-am făcut comode pe canapea, cu lucrurile lângă noi şi, în ciuda scenelor de violenţă, mi-a plăcut destul de mult *Urzeala Tronurilor.*

Pe la ora 18.00, am auzit paşi pe holul din faţa apartamentului. Puţin timp după aceea, uşa s-a deschis şi a intrat Luca. Purta încă pantaloni scurţi de baie, iar părul îi era umed. Dând din cap dezaprobator şi cu buzele strânse, îşi lăsă privirea să alunece deasupra haosului ce domina încăperea. Mă aşteptam la o explozie de furie – Luca fusese până atunci mult prea liniştit –, însă aceasta nu veni. Luca scoase doar un oftat.

— După cum văd, aţi avut o zi fructuoasă, spuse el.

April a pus televizorul pe silenţios.

— Bineînţeles! Sage a câştigat aproape 200 de dolari, iar eu am reuşit cu succes să-i captez atenţia asupra serialului *Urzeala Tronurilor.*

Am vrut să o corectez. Scăzând costurile de material, mi-ar rămâne cel mult 100 de dolari. Însă când l-am descoperit pe Gavin intrând pe uşă în spatele lui Luca, nu am mai putut spune nimic. Să-l văd în afara campusului universitar, mi se părea destul de ciudat. Pulsul mi s-a accelerat dintr-odată, nu din cauza fricii, ci din cauza discuţiei pe care am avut-o acum câteva zile cu Megan. L-am privit insistent. Astăzi nu purta nimic pe cap, aşa că părul îi stătea acum în toate părţile, de parcă, după baie, îşi plimbase doar degetele prin el. Tricoul de culoare deschisă, pe care erau imprimate personaje din filme de animaţie, lăsa să se vadă că îl interesa sportul, ca şi pe Luca.

— Hei!

Îşi plimbă privirea de la mine la April şi din nou la mine, şi îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi.

— Hei! Cum a fost la ştrand?

— Multă lume, răspunse Gavin.

— Ceea ce era de aşteptat pe o astfel de o vreme? întrebă April.

Îşi luă laptopul şi începu să caute pe pagina de Internet a angrosiştilor de accesorii, pe care i-o arătasem.

— Am voie? arătă Luca spre pizza.

April dădu aprobator din cap, fără să ridice privirea.

— Acesta este frumos! spuse ea, arătând pe monitor un model de forma unui soare.

— Hmm, am mormăit eu, silindu-mă să mă concentrez la bijuterie, în timp ce Luca se aplecă deasupra mea pentru a lua cartonul cu pizza. Mirosea a cremă de soare, dar şi a ceva ce nu puteam defini. Am strâns pumnii şi i-am apăsat pe coapse. Mi-am îndreptat toată atenţia către pagina de Internet, ca să nu mă las copleşită de sentimente. Capse. Benzi. Încuietori…

— Mă duc să mă schimb, spuse Luca îndreptându-se spre camera lui, în timp ce mânca.

Gavin, care stătea încă lângă uşa de la living, ezită un moment, apoi luă loc în fotoliul din faţa mea.

— Vrei? am întrebat, întinzându-i cutia cu pizza.

Luă ultima bucată şi muşcă din ea.

Abia acum am devenit conştientă de liniştea din apartament. Luca s-a închis în camera lui, April era concentrată asupra laptopului, în timp ce televizorul era pe modul silenţios. Gavin mânca, iar eu eram singura care nu aveam momentan ceva de făcut.

Neîndemânatic, m-am aplecat peste spătarul canapelei pentru a-mi lua din rucsac telefonul mobil. L-am deblocat şi am observat că am un mesaj care mă înştiinţa că mama mă sunase. Sunetul telefonului fusese, în mod evident, acoperit de strigătele de luptă din serial. Eram pe punctul de a o suna, numai pentru a scăpa de sentimentul neplăcut provocat de tăcerea dintre mine şi Gavin, când acesta începu să vibreze în mâna mea. Un mesaj.

Bună, draga mea, din nou nu am reuşit să iau legătura cu tine. Sun-o pe Nora când ai timp. Îi este dor de tine. Mama.

Am privit mesajul cu atenţie, încercând să ignor sentimentul de vinovăţie care voia să iasă la lumină. Nu am făcut nimic rău dacă m-am decis să-mi iau viaţa în mâini şi să fac ceea ce am considerat că este bine pentru mine. Ani buni am fost sprijinul Norei, protejând-o. Acum a venit momentul să mă ocup şi de mine, însă asta nu puteam face atât timp cât trecutul meu mă ţinea prizonieră.

— Veşti proaste? mă întrebă Gavin. Mă privi cu ochii lui albaştri, în timp ce îşi freca mâinile pentru a înlătura restul de făină de la pizza.

Am scuturat din cap, punându-mi telefonul din nou în rucsac. Oricât de neplăcută era tăcerea dintre

mine şi Gavin, nu merita să sun acasă pentru asta. Nu aş suporta dacă *el* ar răspunde la telefon. Nu eram încă pregătită pentru asta.

— Ţi-a plăcut cursul lui Eriksen? mă întrebă Gavin.

— Este OK. După ce mi-am amintit de Maine, mi-am găsit uşor cuvintele. Puteam să fiu fericită că mă aflu aici cu Gavin. Cu toate acestea, înţeleg doar jumătate din ceea ce prezintă.

— Da, îi place să se audă vorbind. La început, am avut şi eu probleme. Acum mă descurc însă destul de bine.

— Câte cursuri ai absolvit la el? am întrebat.

— Şapte. Cei mai mulţi mă consideră nebun, însă îmi place tipul. La el ştii pe ce drum te afli.

— Luca susţinea că ai trecut toate examenele.

Gavin dădu din cap.

— Eriksen este exigent, însă corect. Dacă înveţi materia şi îţi faci treaba cu seriozitate, atunci este fericit.

— Pentru tine este uşor să spui asta.

— Este vorba de experienţa pe care o vei dobândi cu timpul. Iar dacă ai probleme, te pot ajuta să înveţi.

— Hm… Eu… Poate mai încolo. Te anunţ.

— Cool!

În acest moment, Luca ieşi din camera sa. Îşi adunase părul la spate şi purta, în loc de tricoul fără

mâneci, o cămaşă care nu lăsa nimănui îndoiala de intenţiile pe care le avea în seara aceasta.

— Eşti gata?

— Nu pe tine te aştept? Da!

Gavin trase aer în piept şi se ridică de pe fotoliu.

— Ne vedem luni? mă întrebă el.

Mi-am încruntat iritată fruntea, dar apoi mi-am dat seama că se referea la cursul pe care îl frecventam amândoi.

— Am o altă variantă?

— Nu prea, zâmbi Gavin. Îşi luă rămas bun de la April dând din cap, iar eu m-am uitat după el în timp ce părăsea locuinţa împreună cu Luca. Acesta nu îmi aruncă nici măcar o privire.

După ce au tras uşa după ei, m-am sprijinit uşurată de canapea, suspinând mulţumită. În ciuda faptului că aveam mâinile transpirate, am apreciat ziua de astăzi ca pe un succes. Deşi începuse greoi, s-a încheiat până la urmă cu bine. Nu numai că am făcut multe pentru magazinul meu, ci am reuşit să-mi depăşesc teama, conversând cu Gavin. De câteva ori m-am poticnit, însă nu puteam cere prea mult de la mine. Nimic nu se schimbă peste noapte. Încetul cu încetul, iar data viitoare mă voi bâlbâi poate mai puţin.

Mi-am mutat privirea de la silenţioasa Daenerys Targaryen, care apărea acum pe ecran, la April şi am zâmbit.

— Vrei să punem episodul de la început?

Capitolul 9

— Să încercăm să nu facem zgomot, spuse Luca, în timp ce uşa scârţâia uşor.

Am deschis ochii şi am clipit. În living era întuneric şi numai lumina de pe holul scărilor mă lăsa să văd două umbre care se împiedicaseră la intrarea în apartament. Nu era greu să-mi dau seama că era vorba de Luca şi de însoţitoarea lui. Femeia se sprijini de el, iar eu am putut vedea cum mâna îi aluneca pe bustul lui Luca, înainte ca acesta să închidă uşa şi să blocheze sursa de lumină. Femeia chicoti în întuneric. Se bucura, evident, de ceea ce urma să se întâmple.

— Pssst! şuieră Luca. Prietena surorii mele doarme pe canapea.

Deşi mă făceam că dorm, simţeam cum cei doi priveau în direcţia mea, chiar dacă în întuneric nu mă puteau vedea. Câteva secunde mai târziu, paşii s-au îndepărtat şi am auzit cum Luca încuie uşa camerei sale.

Am suspinat şi, învelită în pătura mea veche, m-am sucit, încercând să nu mă gândesc la ce se

petrecea în camera de alături. Trebuia să nu mă intereseze ce făcea Luca, atât timp cât nu avea legătură cu mine. Asta era oricum ultima noapte în apartamentul lui. Începând de mâine, va trebui să dorm din nou pe podeaua camionetei mele. Trebuia să profit acum de canapeaua cea moale.

Un râs se auzi din camera lui Luca, urmat de un suspin. Am strâns ochii în speranţa că voi adormi repede din nou, însă nu puteam. Chicotitul femeii mă făcu din nou atentă. M-am întors pe spate, forţându-mă să nu mă gândesc la nimic.

— O, Doamne! Geamătul se auzi dintr-odată atât de tare, încât mi-a fost imposibil să-l ignor.

— Luca! Exact acolo… O! Ooooh!

La naiba!

La naiba!

La naiba!

Tocmai acum trebuia să se întâmple asta? Îmi era imposibil să stau aici întinsă şi, ca un voaior, să-i aud pe cei doi în timp ce făceau sex. M-am întors într-o parte, trăgându-mi de data aceasta pătura peste cap. Am inspirat aerul tot mai cald, încercând să mă gândesc la altceva. La April, la accesoriile mele, la Jon Snow, la Gavin… Doar că prietena lui Luca era din ce în ce mai gălăgioasă.

Am scos un oftat plin de frustrare, care suna altfel decât ceea ce se auzea din dormitor. Obrajii îmi

dogoreau, însă asta nu era cel mai mare rău. Imagini erotice luau naştere involuntar în mintea mea, ca acelea care îmi apăreau numai în vise. Vedeam bustul gol al lui Luca, aşa cum îl văzusem de dimineaţă, broboanele de sudoare care îi curgeau pe pieptul şi trunchiul în formă de V, ca al unui sportiv. Mă fixa cu privirea şi, altfel decât în realitate, nu simţeam teama. Cu paşi calculaţi şi, în acelaşi timp, hotărâţi, se apropie de mine, impunându-se prin înălţime. A întins mâna spre mine, m-a mângâiat pe cap până spre gât. Fără timiditate, m-am aplecat să-i sărut pielea bronzată. Cu limba i-am înconjurat buricul, iar degetele lui…

Am scos un sunet enervat, încordându-mi coapsele. Nu trebuia să mă gândesc în acest mod la el. Situaţia era oricum destul de complicată, Luca nu trebuia să devină acum un obiect al fanteziei mele. Cum să dau mâine ochii cu el cu aceste imagini în minte? Încercam să ignor furnicăturile dintre picioare, însă cu zgomotele din camera lui Luca nu era atât de uşor. Cucerirea lui era destul de guralivă, încurajându-l în fiecare moment să o posede mai puternic, mai adânc şi mai repede. Sunetele guturale ale lui Luca se amestecau cu gemetele ei, până când, în final, femeia strigă de plăcere, ca apoi peste living să se lase tăcerea.

Am înghiţit în sec, iar excitării mele îi luă locul invidia. O invidie pe toate celelalte femei care puteau avea suficientă încredere într-un bărbat pentru a fi, în final, cu el. Indiferent că era pentru o perioadă lungă sau pentru o noapte. Pentru mine, acest lucru era imposibil. *El* m-a distrus.

Aceste gânduri întunecate erau suficiente pentru a stinge imediat excitaţia pe care o simţeam. În urmă rămăsese doar răceala care îmi dădea fiori. M-am ghemuit, lăsându-mi bărbia să-mi cadă în piept. Nu era drept să simt asta şi să nu pot trăi viaţa decât pe jumătate. Bineînţeles că bărbaţii şi sexul nu erau totul pe lumea asta. Puteam fi fericită şi fără aceste două lucruri. *Eram* fericită aproape tot timpul. Dar să îţi doreşti ceva şi să nu poţi avea, te putea duce la disperare.

Uşa camerei lui Luca se deschise.

— Mă vei suna? întrebă femeia cu vocea dulce ca mierea.

— Te găsesc săptămâna viitoare din nou în club? şopti Luca, şi fiindcă în sufragerie domnea liniştea, am putut să-i înţeleg cuvintele.

— Probabil, răspunse femeia.

— Atunci, ne vedem acolo, zise el. Puteam recunoaşte uşor minciuna din vorbele lui, însă însoţitoarea sa părea, în starea euforică post-sexuală, să nu îşi dea seama de asta.

Puţin timp după aceea, am auzit un suspin, provocat probabil de un sărut de despărţire, apoi femeia părăsi locuinţa, iar Luca se întoarse în camera sa.

În ciuda liniştii, nu am mai putut adormi.

Nu aveam idee cât de târziu se făcuse, însă la un moment dat, în ciuda sentimentelor mele contradictorii, trebuie să fi adormit, deoarece, când m-a trezit în dimineaţa următoare mirosul de clătite, am crezut un moment că sunt în Maine. Mama ne făcea, mie şi Norei, în fiecare luni, clătite, când *el* era la serviciu. Le mâncam, toate trei, cu mult sirop şi marmeladă, motiv pentru care întârziam câteodată la şcoală. În această bulă de fericire pierdeam noţiunea timpului. Însă acum, nu mai eram în Maine. Eram în Melview, în Nevada mai exact, în apartamentul lui Luca.

M-am ridicat cu atenţie de pe canapea, mi-am adunat hainele şi m-am furişat în baie în vârful picioarelor. Nu trebuia să mă uit, ca să-mi dau seama că Luca era cel care trebăluia în bucătărie, şi am rememorat toate zgomotele pe care le auzisem seara trecută. Mi-am dat jos hainele de culcare şi, înainte să intru la duş, am aşteptat să curgă apă fierbinte. Căldura îmi relaxa muşchii, iar aburul care se înălţa îmi înceţoşa simţurile, făcând ca amintirile să dispară uşor.

Am luat unul dintre şampoanele care erau pe marginea duşului şi am început să-mi spăl părul, făcând generos clăbuci, până când baia mirosi puternic a lavandă. Înfăşurată într-un prosop mare, pe care mi-l dăduse April, mi-am uscat părul, înainte să-mi îmbrac blugii şi un tricou.

Am spionat atentă din baie. Uşa camerei lui April era închisă. O uşoară înjurătură îmi apăru pe buze. Am sperat că s-a trezit, ca să nu trebuiască să fiu singură cu Luca.

Aveam acum trei posibilităţi: rămâneam în baie, ca să amân întâlnirea cu el, sau o trezeam pe April, cum făcusem cu o zi în urmă, ori îmi luam inima în dinţi şi încercam să înfrunt situaţia. Luca nu făcuse, de fapt, nimic ca să merite neîncrederea mea. Însă după anii de teamă şi îndoială, eram obişnuită să mă ascund. În schimb, să caut apropierea unui bărbat şi să mă expun unei primejdii, care exista probabil numai în mintea mea, era pentru mine ceva nou.

Înainte să-mi pot reconsidera decizia, am păşit hotărâtă din baie, atrasă de mirosul ademenitor de clătite.

Luca se aşezase între timp pe canapea. Îşi ţinea picioarele încrucişate, balansând o farfurie pe genunchiul drept. În mâna stângă avea o carte de Jonathan Stroud. Nu ştiam dacă să mă simt uşurată

sau dezamăgită că era îmbrăcat cu tricou şi pantaloni de sport.

Când mă zări, îşi ridică privirea din carte.

— Bună dimineaţa!

— Hei! Cuvântul îmi ieşi din gură mai mult ca o şoaptă.

— Vrei clătite? Îşi plimbă privirea de la picioarele mele goale spre corp, până la faţă, examinându-mă cum stăteam împietrită în mijlocul camerei.

— Mulţumesc! M-am silit să fac un pas înainte şi apoi încă unul, şi încă unul, până când am ajuns lângă canapea, putând să ating cu degetele mele reci materialul aspru.

Luca puse cartea pe masa încă plină cu lucrurile mele şi se îndreptă cu farfuria spre bucătărie. L-am urmat. Se opri în faţa aragazului. A dat drumul la un ochi de aragaz şi a uns tigaia cu ulei.

— Pot să te ajut? am întrebat.

Luca a negat dând din cap.

— Totul este sub control.

Ce întrebare stupidă, la urma urmei, era dificil să întoarcem împreună o clătită în tigaie. Cu toate acestea, nu am părăsit bucătăria, ci m-am aşezat pe blatul de lucru de lângă frigider, urmărindu-l de la o oarecare distanţă, în timp ce punea în tigaie o parte din aluatul de clătite, deja pregătit într-un castron.

— Le faci întotdeauna micul dejun lui April şi prietenelor ei? am întrebat, venindu-mi în minte toate dimineţile în care a plătit pentru noi cacao, cafea şi produse de patiserie. Luca se sprijini de peretele bucătăriei, dedicându-se din nou farfuriei sale. Înfipse furculiţa în cinci clătite puse una peste alta.

— Nu, însă a fost prima ei săptămână la universitate. Este o situaţie nouă. A fost destul de deprimată, fiindcă nimeni din vechea ei gaşcă nu studiază în Melview. Tu ai fost cea care a încurajat-o până acum.

— Am făcut asta? am întrebat surprinsă. April nu a dat niciodată impresia că ar fi deprimată, lângă mine nu era de fapt prea greu să pară cineva optimist.

Luca a dat din cap, întâmpinându-mă cu un zâmbet ce cuprindea toată dragostea şi afecţiunea pe care le simţea pentru April. Ar putea cineva, care avea pentru sora sa astfel de sentimente, să fie într-adevăr periculos? Avea probabil înălţimea şi puterea unuia care ar putea răni pe altcineva, însă era cert că o iubea pe April din tot sufletul. Dacă mi-ar face rău, asta s-ar repercuta asupra surorii sale? Pe de altă parte, şi *el* îmi iubea mama, iar asta nu l-a reţinut să-mi facă rău. Când mama era plecată seara la serviciu, o trimitea pe Nora în camera ei, pentru ca apoi să-şi descarce asupra mea toate gândurile perverse. Am plâns, am tremurat şi l-am implorat să nu-mi facă rău.

Nimic nu a ajutat. A făcut cu mine tot ceea ce a vrut, promiţându-mi după aceea ceva şi că se va ţine de cuvânt atât timp cât stăteam liniştită. Aşa că am tăcut de fiecare dată. Şi, cu fiecare lacrimă pe care am vărsat-o în tăcere, creştea şi mai mult teama.

— Sage?

Am ridicat privirea şi m-am uitat la Luca.

Iar în Luca îl vedeam pe *el.*

Lacrimile mi-au umplut ochii, înainte să le pot reţine. Am tras aer în piept, expirând apoi cu greutate. I-am auzit vocea. Un ordin, îi simţeam mâinile care mă prindeau, obligându-mă să-l ating. Eu plângeam înfundat, iar el gemea. Degetele, îmbrăcămintea şi buzele îmi erau umede. Transpiraţia lui… A lui…

Oh, Doamne!

— Sage?

Numele meu.

O mişcare.

Este *el.*

El era aici.

Se apropia tot mai mult.

— Nu!

Am suspinat, dându-mă jos de pe blatul de lucru. O durere îmi străbătu glezna. M-am împiedicat şi am scos un ţipăt. Ar trebui să mă liniştesc.

Luca întinse mâna după mine.

M-am dat un pas înapoi.

Genunchii îmi tremurau.

Nu mai vedeam nimic.

Din cauza panicii.

Din cauza fricii.

Cădeam într-o prăpastie.

M-am întors şi am intrat repede în baie. Nu ar fi trebui să ies niciodată de acolo. Niciodată! Nu ar fi trebuit să am încredere în el. Am tras uşa brusc în urma mea, încuind-o repede. Cu spatele lipit de lemn, am alunecat încet pe podea. M-am ghemuit cât am putut, sprijinindu-mi fruntea pe genunchi.

Mâinile îmi tremurau.

Nervii îmi erau întinşi la maximum.

Şi plângeam. De data aceasta, nu-mi curgeau lacrimile în tăcere, ca atunci când eram cu *el,* erau lacrimi care nu încetau, lacrimi de sfârşeală, care îmi curgeau întotdeauna după ce eram cu *el,* copleşită de durere şi de greaţă, dar şi de bucurie că am reuşit să supravieţuiesc.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Îmi repetam în cap mantra şi respiram în tactul cuvintelor. Încercam să mă concentrez pe corpul meu, palpându-mi-l prin intermediul gândurilor.

Eram vindecată.

Eram întreagă.

Nu aveam dureri.

Încercam să am mai multă încredere în mine şi să fiu cu picioarele pe pământ, aşa cum am învăţat la şedinţele de meditaţie.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Nu eram sigură cât timp trecuse de când stăteam pe podeaua băii, cert era că lacrimile îmi secaseră şi raţiunea mea paralizată de frică începu din nou să funcţioneze. Încet, am ieşit din fundătura gândurilor mele negre, încercând să realizez ceea ce se întâmplase. *El* nu a fost aici, ci numai în mintea mea. De fapt, se afla la mii de mile depărtare, în Maine. Nu putea să fie aici. Imposibil. Şi chiar dacă ar fi plecat să mă caute, nu putea şti unde mă aflam în acest moment. Melview era mare. Nu avea adresa acestui apartament.

— Sage? răsună vocea *lui* de cealaltă parte a uşii.

Nu era vocea *lui.*

Era o voce.

Vocea lui Luca.

— Sage? Ce se întâmplă? Ai nevoie de ajutor?

Aproape că era să mă înec de râs. Era un râs uscat şi rece. Da, aveam nevoie de ajutor. Nu-şi putea da seama cât de mult. Însă era un ajutor pe care el nu mi-l putea oferi.

Am crezut că-mi pot ţine teama sub control.

M-am înşelat.

În felul acesta nu puteam continua.

Aveam într-adevăr nevoie de ajutor.

Ajutor profesionist. Fără sfaturi, fără autodiagnosticare cu ajutorul Internetului şi fără psihologul şcolii, care găsea timp pentru mine între ore şi care lucra, în afară de asta, şi ca secretară. Aveam nevoie de asistenţa unui adevărat psiholog. Am sperat să mă pot ajuta singură, fiindcă, de fapt, nu îmi puteam permite un astfel de ajutor. Însă aveam de ales? Credinţa că îmi cunosc şi pot controla teama mi-a dat, până acum, putere şi sprijin. Însă, după ceea ce tocmai s-a întâmplat, nu puteam să mă mai ghidez după o iluzie.

— Deschide uşa, Sage!

Nu era un ordin, aşa cum primeam de la *el*, ci o rugăminte.

Am respirat adânc şi mi-am adunat puterile ca să mă pot ridica. Aproape că nu îmi simţeam membrele, mi-aş fi dorit să mă încolăcesc pe gresie şi să pot dormi, ca să nu fiu nevoită să răspund întrebărilor lui Luca. Însă de ce să amân inevitabilul? Asta ar complica lucrurile şi mai mult.

Mi-am încordat muşchii şi am deschis uşa. De data aceasta, nu am încercat să-mi ascund lacrimile. Eram convinsă că Luca mă auzise plângând.

S-a sprijinit de peretele din faţa băii. Cu mâinile încrucişate la spate, mă privi atent. Cu toate că mă aşteptam la această reacţie, privirea lui mă găsi total nepregătită. Se uită la mine empatic şi plin de griji, fără furie sau dezaprobare, fără condamnare. Am simţit cum frica dispare sub privirea lui, nu în totalitate, însă nu mă mai copleşea atât de mult ca acum câteva minute. Fiindcă îl vedeam acum pe el şi nu pe monstrul din a cărui captivitate reuşisem să mă eliberez.

— Sage! Numele meu se auzea din gura lui ca un şuşotit. Făcu un pas înainte, iar eu unul înapoi. Înţelesese mesajul, sprijinindu-se din nou de perete.

— Mai vrei clătite?

Am clipit. Nu era întrebarea pe care o aşteptam, însă am afirmat dând din cap.

Fără să spună un cuvânt, se îndepărtă de perete şi merse în bucătărie. De data aceasta, nu l-am urmat imediat, ci am aşteptat în faţa băii, încercând să înţeleg ce s-a întâmplat cu adevărat. Numai după ce am simţit mirosul de zahăr caramelizat, am pornit spre living. M-am aşezat pe canapea, învelindu-mă în pătura primită de la bunica. Am stat acolo aşezată fără să fac vreo mişcare, ascultând doar zgomotele care veneau din bucătărie. Dintr-odată, nu am mai auzit nimic şi l-am văzut pe Luca venind spre mine. În acel moment, mi-am îndreptat toată atenţia asupra

degetelor lui. Ţinea într-o mână un pahar cu suc de portocale, iar în cealaltă o farfurie. Le-a pus pe amândouă pe masa din faţa mea.

M-am uitat spre el.

— Mulţumesc!

A râs stânjenit, iar eu ştiam că, de fapt, înţelesese totul. A înţeles că nu i-am mulţumit pentru clătite, ci pentru toate cuvintele pe care nu le-a pronunţat şi pentru toate întrebările pe care nu mi le-a pus.

Capitolul 10

Uram zilele de luni, însă pe aceasta în mod deosebit. După ce am petrecut două nopţi pe canapeaua lui Luca, podeaua camionetei mele îmi părea şi mai rigidă. Înfăşurată în sacul de dormit, puteam auzi trosnetul vertebrelor de-a lungul spatelui.

Cu toate acestea, durerea corporală nu însemna nimic în comparaţie cu prăbuşirea emoţională de ieri. Nu-mi puteam explica însă ce se întâmplase de fapt. Nu era primul meu atac de panică, dar pe cele mai multe dintre aceste stări le anticipam, simţind ceva în piept, în stomac şi în muşchi. Acest atac de panică m-a luat total prin surprindere, apărând, de fapt, din nimic. Nu înţelegeam cum s-a putut ajunge atât de departe. Nici măcar prima mea întâlnire cu Luca, pe

holul căminului, nu mi-a provocat o astfel de reacţie intensă. În acel moment, apariţia lui era ca o personificare a tuturor temerilor mele. Era pentru mine o ameninţare. Iar ieri mi-am dorit chiar să fie în apropierea mea. S-a purtat amabil cu mine, nici nu m-a provocat, şi nici nu a făcut vreo aluzie. Totuşi, panica m-a învins, iar asta m-a făcut să realizez adevărul de care nici în această dimineaţă nu puteam scăpa. Şi anume acela că aveam neapărat nevoie de ajutor.

În întunericul camionetei, mi-am strâns atât de tare buzele, până când am simţit o presiune în maxilar. Am vrut să plâng. Nu din cauza *lui* sau din cauza lucrurilor pe care mi le-a făcut, ci din cauza mea. Pentru că nu puteam fi fata care voiam să fiu şi pentru că nu puteam să mă salvez pe mine însămi. Am refuzat să mai vărs acum vreo lacrimă. Ieri am fost suficient de slabă şi chiar dacă *el* nu ar afla niciodată asta, nu i-aş da această satisfacţie. A lăsat fisuri în sufletul meu, care însă nu au reuşit să mă distrugă. Cu aceste gânduri, mi-am tras pătura de pe mine cu scopul de a-mi pune planul în aplicare, şi anume acela de a căuta ajutor. În acest moment, îmi piui telefonul mobil care era lângă mine pe podea. Fără să mă uit pe ecran, mi-am dat seama că ratasem din nou apelul mamei mele, care acum, probabil, îmi trimitea un alt mesaj. Am ignorat totul. Stimulată de

dorinţa de a-mi lua viaţă în propriile mâini, m-am schimbat şi am aşteptat-o pe April.

Ne-am făcut comode pe una dintre multele bănci montate în jurul campusului şi am savurat micul dejun. De fiecare dată când deschidea gura, aşteptam să-mi pună întrebări referitor la prăbuşirea emoţională din apartamentul ei. Însă întrebările curioase la care mă aşteptam nu mai veneau. Comportamentul lui April faţă de mine nu se schimbase deloc. Sau nu o interesa ce se întâmpla în viaţa mea, sau Luca nu i-a povestit nimic de atacul meu de panică.

Cursurile din această zi au decurs fără incidente importante. Gavin m-a salutat la cel de psihologie, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet. Euforia pe care o simţisem sâmbătă, în timpul conversaţiei, era încă prezentă, însă evident atenuată. Atitudinea mea faţă de el nu se schimbase, ceea ce s-a schimbat era atitudinea mea faţă de mine însămi. Probabil că mi-am dorit prea mult şi foarte repede, iar asta mi-a provocat căderea psihică. Şi faptul că a trebuit să-l aud pe Luca făcând sex a contribuit cu siguranţă la asta.

În pauza de prânz l-am sunat pe domnul Strasse pentru a-l informa că nu voi putea să lucrez în după-amiaza aceasta. Încercam să mă conving pe mine însămi că aveam nevoie de timp pentru a căuta

ajutor, înainte ca hotărârea luată să mă părăsească din nou. În primul rând, nu voiam să dau ochii cu Luca. Nu mi-a pus nicio întrebare după prăbuşirea mea psihică, iar eu nu voiam să-i dau atât de repede alte ocazii să o facă. Pentru a nu-l întâlni sub nicio formă, am ocolit în această zi clădirea istorică unde avea el cursurile. În schimb, am profitat de timpul frumos pentru a face o plimbare în parc şi, cu ocazia aceasta, am vizitat biblioteca publică din centru.

Erau numai câţiva pensionari şi elevi. Mi-am căutat un loc destul izolat, cu computer, pentru cercetările mele. Am căutat pe internet psihiatri din Melview. Ceea ce am găsit m-a înspăimântat şi, în acelaşi timp, m-a liniştit. Am sortat toţi doctorii şi am citit doar recenziile pentru unele doctoriţe. M-am oprit la dr. Susan Montry care, potrivit paginii ei de internet, era specializată în fobii şi anxietate. I-am notat numărul de telefon şi adresa şi am părăsit biblioteca.

Cu biletul în buzunarul pantalonilor, m-am întors la universitate, făcând mai întâi un ocol pe la automatul de sandviciuri. Deşi nu îmi era foame, m-am aşezat la umbra unui pom, înghiţind pâinea uscată. Eram conştientă că încercam să amân inevitabilul. Mi-am dorit ajutor profesional, însă în acelaşi timp mă temeam de ceea ce ar putea ieşi la lumină. În toţi aceşti ani am făcut tot posibilul de a

suprima fiecare amintire dureroasă, iar acum voiam să retrăiesc toate acele momente? Trebuia să fiu nebună, însă tocmai această nebunie m-a determinat să iau o decizie. În cele din urmă, m-am târât spre camionetă şi am format numărul de telefon al dr. Montry. În timp ce se făcea apelul, simţeam atât speranţă, cât şi teamă. Pe de o parte, nu voiam să răspundă, pe de altă parte, îmi doream asta foarte mult. Ştiam că în alt moment mi-ar fi foarte greu să-mi adun toată energia şi să mai sun o dată.

— Cabinetul dr. Montry, Felicita Almonte la telefon. Cu ce vă pot ajuta? mi-a răspuns o femeie cu accent spaniol.

— Bună ziua! Mă numesc Sage Derting. Aş dori o programare la doamna dr. Montry.

— Sunteţi deja pacientă la noi?

— Nu, m-am mutat de puţin timp în oraş, am răspuns eu.

— Înţeleg, afirmă ea. Un moment, vă rog. Puteam să aud foşnet de hârtie, sunetul tastelor de calculator şi un uşor şuşotit. Doamna doctor este foarte ocupată. Aş putea să vă fac o programare doar peste nouă săptămâni.

— Nouă săptămâni? am întrebat, neputând crede cele auzite. Am fost cuprinsă de dezamăgire. Nu credeam că va trebui să aştept atât de mult. În nouă săptămâni se puteau întâmpla multe, iar eu mă

temeam deja de o nouă cădere emoţională. Cea de ieri a avut un rezultat minor, însă următoarea ar putea distruge totul. Dacă mi se întâmplă aşa ceva în timpul unui curs, aş rămâne pentru totdeauna în ochii celorlalţi drept o nebună. Colegii ar vorbi despre mine, ar începe să pună întrebări şi să împrăştie bârfe. În acest mod, nu aş putea să depăşesc trecutul niciodată.

— După cum am spus, doamna dr. Montry are foarte multe programări, zise domnişoara Almonte cu o voce liniştită.

— Şi dacă este o urgenţă?

Femeia ezită.

— Aveţi gânduri de sinucidere? întrebă ea.

Am negat dând din cap, realizând de fapt că asistenta nu mă poate vedea.

— Nu, am răspuns.

Acesta era adevărul. Nu voiam să iau locul nimănui care probabil avea nevoie urgent de ajutor.

— Bine, doriţi programarea peste nouă săptămâni sau nu?

Am ezitat. Era prea mult timp, iar eu speram să pot vorbi mai devreme cu cineva. Pentru o clipă, m-am gândit să refuz şi să sun o altă doctoriţă, însă ceva îmi spunea că dr. Montry era cea mai bună alegere pentru mine. Aşadar, am confirmat programarea, în

speranţa că mă va ajuta să-mi găsesc din nou echilibrul în viaţă.

Mulţimea vocilor colegilor mei îmi dădea dureri de cap. În grupuri de patru sau cinci persoane stăteau adunaţi în auditoriu, pentru a clarifica ultimele detalii ale prezentărilor lor.

— Unde este Annabelle? mă întrebă Connor, îndreptându-şi ochelarii cu degetul arătător.

De ce era nervos? Eu trebuia să prezint lucrarea, împreună cu Annabelle. Gavin a contribuit la prezentare cu vechile lui materiale, pe care Connor le-a prelucrat la sfârşitul săptămânii, astfel încât profesorul Eriksen să nu observe asemănările, iar sarcina ingrată, şi anume aceea de a ţine cuvântarea în faţa tuturor colegilor de la curs, a căzut pe seama mea şi a lui Annabelle. Ideea de a fi urmărită de zeci de colegi îmi provoca deja panică. Mâinile îmi erau umede de transpiraţie, iar inima o simţeam bătând puternic.

— Va veni, spuse Gavin. Dintre noi trei, el părea cel mai destins. Cu mâinile în buzunarele blugilor, se sprijini relaxat de peretele auditoriului. Îşi putea permite acest lucru. A mai absolvit cândva cursul şi a reuşit să-l impresioneze pe Eriksen în mod pozitiv.

Neliniştită, răsfoiam paginile imprimate ale prezentării, aşa încât foaia era în anumite locuri puţin

îndoită. Privirea mi se plimbă între băieţi şi uşa sălii şi, cu fiecare secundă care trecea, aveam tot mai mici speranţe. Când, în cele din urmă, profesorul Eriksen îşi făcu apariţia, am realizat că eram pierdută. Annabelle nu va mai veni. Dându-mi seama de asta, am simţit cum în auditoriu temperatura creştea cu zece grade. Îmi era tot mai cald şi am început să-mi fac vânt cu foile.

— Hei! spuse Gavin. Astăzi nu purta căciulă, iar câteva şuviţe din părul lui negru, care era în partea din spate mai lung decât pe laterale, îi veneau pe faţă. Vei reuşi! Este numai o prezentare.

— Pe care trebuie să o susţin singură, am şuşotit. Vocea îmi era subţire şi răguşită. În ultimii doi ani de liceu, am reuşit să evit prelegerile în faţa clasei şi, totodată, privirile băieţilor. Totuşi, în acest moment, aş fi făcut orice ca să trebuiască să vorbesc în faţa a treizeci şi nu a două sute de oameni.

— Dacă doreşti, pot să preiau eu prezentarea lui Annabelle, se oferi Gavin.

M-am uitat la el şi am putut observa sinceritatea din ochii lui, totuşi am negat. Să vorbesc în faţa tuturor colegilor de seminar era suficient de greu, nu era nevoie să mai simt şi prezenţa lui lângă mine.

— Voi reuşi, am spus.

Îmi zâmbi.

— Sunt sigur de asta.

Am dat din cap cu mai multă hotărâre decât am simţit şi am început să citesc încă o dată prezentarea, dând mai multă atenţie părţii lui Annabelle, pe care doar o răsfoisem.

Profesorul Eriksen s-a aşezat la catedră, privind cu nerăbdare auditoriul. Nu spunea niciun cuvânt, însă nici nu era nevoie. Cu părul lui grizonant şi cu expresia rigidă a feţei, radia autoritatea de care era nevoie pentru ca în sală să se aştearnă liniştea.

Ne-am căutat toţi locurile, de data aceasta în echipa din care făceam parte. M-am aşezat la margine. Lângă mine stătea Gavin. Îşi ţinea mâinile împreunate pe masă, aplecat în faţă, curios, de parcă ar fi aşteptat cu bucurie prezentările.

Eriksen ţinu un speech referitor la cursul de astăzi şi la lucrările noastre. Apoi, prima grupă luă loc hotărâtă la catedră.

Nu am reţinut nimic din ce au prezentat colegii. Eram mult prea ocupată să nu-i pierd din vedere pe Gavin şi pe Connor şi să arunc, în acelaşi timp, şi o privire peste materialele mele. Mâinile îmi tremurau, iar stomacul meu neliniştit scotea diverse sunete. Speram să nu le audă nimeni. Nu mă simţeam bine şi mi-aş fi dorit să fi rămas astăzi în pat. Mai rău decât prezentarea în sine era incertitudinea momentului când Eriksen ne va striga numele.

După ce cinci echipe au luat cuvântul, mi-a venit şi mie rândul.

— Mult succes! spuse Connor.

Gavin făcuse semnul că îmi ţine pumnii.

— Vei reuşi!

Voiam să cred asta. Tricoul îmi era deja transpirat când am coborât scările auditoriului. Am luat loc la catedră şi murmurul colegilor mei s-a oprit. Se lăsase liniştea. Privirile îndreptate asupra mea mă făceau să tremur. Un fior îmi cuprindea membrele. Cu mâinile tremurânde, m-am prins de marginea catedrei.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Nu mi se putea întâmpla nimic. Eram într-o încăpere plină de oameni şi niciunul nu m-ar forţa să fac ceva ce nu aş vrea. Bineînţeles, în afară de a-mi susţine prezentarea. Trebuia numai să pronunţ clar şi descifrabil cuvintele scrise pe foaie. Asta era tot.

Încercam să mă concentrez asupra studentelor prezente în număr foarte mare. Am deschis gura, însă nu a ieşit niciun sunet. M-am încurajat că această prezentare nu era nimic în comparaţie cu ceea ce îndurasem deja. Şi, pentru că mă priveau câţiva studenţi, nu însemna că mă voi trezi a doua zi plină de vânătăi. Cu siguranţă, cei mai mulţi nici nu îmi acordă cu adevărat atenţie şi, de îndată ce voi lua loc între ei, mă vor da uitării.

Mi-am dres glasul, am tras aer în piept şi am început să vorbesc. Vocea îmi era subţire, însă prin intermediul microfonului se auzea în toată sala. Primele propoziţii au fost un adevărat infern, dar, cu fiecare secundă care trecea, situaţia era tot mai suportabilă. Nimeni nu mă privea urât şi nu râdea nimeni de mine. Nu mi se întâmpla nimic rău. Şi, înainte să-mi dau seama, eram deja la ultima frază a notiţelor mele. Când sunetul difuzorului amuţi, m-am uitat în direcţia profesorului Eriksen.

Acesta m-a privit cu sprâncenele ridicate, apoi a dat din cap.

— Mulţumesc pentru această prezentare, domnişoară Derting.

Fericită că totul a luat sfârşit, m-am îndreptat cu genunchii moi spre locul meu, în timp ce următoarea grupă îşi pregătea prelegerea.

Connor şi Gavin mi-au zâmbit.

— Bravo! spuse Gavin laudativ.

Connor dădu şi el aprobator din cap, în timp ce îşi îndrepta din nou ochelarii pe nas.

— S-a văzut că erai stresată, însă până acum toţi au fost.

— Mulţumesc, am spus cu un zâmbet, luând loc pe scaun, uşurată şi, în acelaşi timp, mândră de mine. Era posibil să mă aflu pe calea cea bună, aveam nevoie însă de puţin sprijin.

După ce m-am programat la dr. Montry, săptămânile s-au scurs fără evenimente importante. În primele zile, m-am temut mereu de un alt atac de panică, însă nu am avut niciunul şi, cu timpul, încetasem să mai fiu paranoică. Am luat parte la toate cursurile mele, conform planului, pregătindu-mă încet pentru examenele ce aveau loc în luna octombrie. După-amiază îmi pregăteam lucrările pentru prezentări sau citeam cărţile pe care ni le recomandase profesorul Eriksen, iar seara vorbeam mereu la telefon cu Megan, numai pentru a evita apelurile mamei mele.

Totuşi, fără alte atacuri de panică, frica mă însoţea mereu. Înainte de toate, mă temeam de momentul în care trebuia să-i explic situaţia lui Luca. Până acum, nu a abordat nici măcar o dată această problemă, însă întrebările care nu au fost rostite stăteau ca un zid între noi. În depozit, lucram în linişte unul lângă altul, iar când vorbeam, o făceam în legătură sau cu fişele bibliografice, sau cu cărţile. Până acum, nu mă deranjase tăcerea dintre noi, dimpotrivă, eram fericită. Însă după cina şi micul dejun împreună, simţeam această distanţare bruscă precum un pas înapoi, ceea ce nu-mi făcea plăcere.

La mijlocul lunii septembrie, am mai petrecut încă un sfârşit de săptămână la April, în timp ce Luca se afla în Brinson pentru a-şi ajuta tatăl să repare

acoperişul. Am transformat apartamentul într-un adevărat haos şi am mâncat timp de două zile numai pizza şi îngheţată.

Studiul lui April devenise o adevărată provocare şi, în timp ce ea se lupta cu probleme de matematică şi experimente, eu confecţionam mai departe gablonzuri şi mă ocupam cu magazinul on-line. Decizia de a introduce un colier nou a fost un lucru bun. Aşa cum prezisese April, nu am vândut chiar sute, însă o duzină de produse erau deja comandate. Cu 40 de dolari pe bucată şi cu o gamă limitată de materiale folosite, am reuşit, în sfârşit, să obţin profituri acceptabile. Mulţumită cu suma de trei cifre din cont, am stabilit cu April ca în ultima săptămână din septembrie să mergem la cumpărături. Zilele în Nevada deveneau tot mai reci, însă erau încă prea calde pentru garderoba mea de iarnă din Maine.

April m-a convins într-una din zile să trec să o văd după ce îşi termină munca la cafeneaua Le Petit. Mai fusesem odată acolo, însă amintirea era suficientă ca mâinile să-mi devină umede de transpiraţie. Nu mi-a venit în minte niciun motiv credibil pentru a o refuza şi, ca urmare, cu dureri de stomac, am parcat maşina la marginea campusului universitar, în faţa unei clădiri ciudate care, în comparaţie cu complexul imens al universităţii, arăta ca o casă de păpuşi.

Am oprit motorul şi am încercat să-i trimit un mesaj lui April, prin care să o înştiinţez că o aştept în faţa cafenelei. Trebuia numai să-mi iau geanta şi să-i trimit mesajul. Uşurarea că aş putea ieşi repede dintr-o situaţie incomodă ar fi de scurtă durată, apoi i-ar lua locul sentimentul că eşuasem, pe care îl simţeam de fiecare dată când *îl* lăsam să învingă din nou. Aşadar, am tras aer în piept şi am coborât din camionetă.

Câteva mese cu umbrele erau aşezate în faţa intrării şi uşa cafenelei era ţinută deschisă cu un scaun. În interior se puteau vedea o tejghea din lemn de culoare închisă şi vitrine pline cu bunătăţi. Mirosul boabelor de cafea prăjite plutea în aer. Una peste alta, locul mă ducea cu gândul la una dintre cafenelele Starbucks şi m-am întrebat dacă nu cumva proprietarul, Cameron, s-a lăsat inspirat de acestea. Dar, spre deosebire de lanţul de cafenele pline de clienţi, aceasta era goală. Doar un domn stătea în spatele barului şi lustruia maşina de cafea.

Părea pierdut în gânduri, emanând un fel de masculinitate dură, care plăcea probabil multor femei. Părul său şaten-închis îi cădea peste urechi, iar barba de trei zile îi dădea o înfăţişare aspră, accentuată şi mai mult de umerii săi laţi. Părea mult mai în vârstă decât majoritatea studenţilor, ceea ce mă făcea să cred că era Cameron. April îmi povestise

despre el şi de faptul că moştenise cafeneaua de la tatăl lui, încă de când era foarte tânăr, după ce acesta murise pe neaşteptate. Îmi era simpatic numai ştiindu-i povestea, însă faptul că l-am zărit nu schimba din nefericire cu nimic neliniştea mea deja încolţită.

Am rămas la uşă, uitându-mă în toate părţile, în speranţa că o voi zări pe April.

— Se schimbă, spuse Cameron brusc.

La auzul vocii lui profunde, mi s-a făcut pielea de găină. L-am fixat cu privirea fără să scot un cuvânt.

S-a uitat şi el la mine, iar zâmbetul fin de pe buzele lui a devenit tot mai discret, până când a dispărut de tot şi sprâncenele i s-au ridicat uşor.

— Ai venit după April, nu-i aşa?

Am dat din cap afirmativ.

Dar, în acel moment, spre fericirea mea, uşa din spatele barului se deschise şi April îşi făcu apariţia. Îmi zâmbi.

— Eşti foarte punctuală! Vrei o cafea?

— Cu plăcere, am răspuns, considerând că este nepoliticos să o refuz.

— Cam?

— Vin acum! Datorită înălţimii sale, Cameron putea să ia o ceaşcă de pe raftul de sus fără să se mişte de pe loc. A apăsat câteva butoane şi, nu după mult

timp, în încăpere se auzi şuieratul şi gâlgâitul maşinii de cafea.

April a deschis una dintre vitrine şi, fără să mă întrebe, a luat de acolo două brioşe. Le-a aşezat frumos pe o farfurie, a presărat peste ele zahăr pudră, apoi le-a dus pe una dintre mesele din faţa barului. M-am aşezat cu spatele la geam, ca să pot avea în vizor nu doar pe Cameron, ci şi intrarea.

April se aşează şi ea lângă mine.

— Cum a fost azi?

Am ridicat din umeri.

— Ca întotdeauna.

April a început să râdă.

— Asta sună ca şi când ai fi aici deja de câţiva ani şi nu de câteva săptămâni.

Cam veni la masă cu două ceşti de cafea. M-am lăsat pe spătarul scaunului, murmurând un uşor mulţumesc.

— Hei, vă cunoaşteţi? întrebă April, cuprinzându-şi ceaşca între mâini. Deşi afară era cald, ciocolata ei era fierbinte, astfel că frişca de deasupra începuse să se topească.

— Încă nu, a răspuns Cameron întinzându-mi mâna.

— Eu sunt Cameron. Sau Cam.

La naiba! M-am uitat fix la degetele lui. Erau lungi şi evident mai aspre, de la munca în cafenea. La

degetul mare de la mână purta un inel simplu din aur. Mâna îi era la fel de mare şi de puternică precum restul corpului. Gâtul mi se uscase dintr-odată.

— Sage! April mi-a povestit multe despre tine, am spus bolborosind. Însă, în momentul în care am întins mâna, am atins intenţionat cu cotul ceaşca mea şi am vărsat cafeaua pe masă.

Cameron se dădu un pas înapoi.

Am încercat să apuc toarta ceştii, însă răul era deja făcut.

— La naiba, îmi pare foarte rău!

Am tras haotic şerveţelele din cutia lor, aruncându-le peste băltoaca maronie.

— Nu este nicio problemă, spuse Cameron, uitându-se la tricoul lui, care acum avea o pată din cauza neatenţiei mele. Astfel de accidente se întâmplă frecvent aici. Mă duc să aduc ceva de şters.

— Te ajut, spuse April, ridicându-se de pe scaun, în timp ce Cameron scoase din spatele barului câteva prosoape şi o găleată.

Am pus ceaşca lui April şi farfuria la o parte, împingând scaunele pe margine. Toţi trei am făcut curat, eu încercând, pe cât posibil, să păstrez faţă de Cameron distanţa cuvenită. Nu părea să fie supărat, însă era mai bine să nu mă apropii prea mult de el. Ar fi fost bineînţeles mai simplu dacă i-aş fi întins mâna de la început şi aş fi suportat strângerea degetelor lui

pentru câteva secunde, însă ideea de a-l atinge îmi provoca în cap un scurtcircuit.

După ce totul a fost şters, April şi-a turnat ciocolata fierbinte într-un pahar şi a pus brioşele într-o pungă. Şi-a luat apoi rămas bun de la Cameron, iar eu, cu scuzele de rigoare pe buze, i-am făcut semn cu mâna de la uşă.

— Sper să nu fie supărat pe mine, i-am spus lui April după ce ne-am urcat în camionetă.

Îmi întinse o brioşă.

— Oh, de ce ar fi supărat? Chiar azi-dimineaţă un student a spart două farfurii. Astfel de lucruri se întâmplă mereu într-o cafenea.

— Data viitoare când îl vezi, spune-i că îmi pare rău. Câteodată sunt foarte neîndemânatică.

— Nu îţi face nicio grijă, răspunse April.

Este uşor de spus, însă greu de făcut, mai ales pentru cineva care era obişnuit să fie pedepsit pentru orice pas greşit, chiar şi atunci când era doar un copil. Am încercat să nu mă mai gândesc la asta. Mi-am propus să petrec o zi frumoasă cu April şi nu voi accepta să îmi fie stricată gândindu-mă la *el.* Şi dacă April considera că nu a fost un lucru atât de grav, atunci mă puteam linişti. La urma urmei, avusese dreptate în tot ceea ce spusese până acum.

Mallul din centrul oraşului Melview se înălţa ca un monstru din sticlă, pe trei etaje, cu sute de magazine. Peste tot erau afişe cu reduceri de preţuri şi care prezentau noua colecţie de toamnă. Din cauza vremii frumoase, erau doar câţiva clienţi la cumpărături, aşa încât am putut să ne plimbăm în linişte pe holurile largi şi să admirăm ceea ce ne trezea interesul.

— Am vrut să-i cer lui Cam o mărire de salariu, spuse April cu un oftat, în timp ce privea cu drag într-o vitrină o bluză verde cu dantelă la umeri. Costa cât salariul meu lunar din bibliotecă.

— Nu cred că îţi va da 1.000 de dolari pe lună pentru şaizeci de ore lucrate. Am luat-o de braţ, trăgând-o spre un alt magazin. Deşi eram numai de o oră aici, avea deja trei sacoşe de cumpărături. Şi, dacă nu am dreptate, atunci îmi voi da demisia de la bibliotecă şi voi lucra cu tine în cafenea, am glumit curajoasă, ştiind că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

— Sunt de acord, însă Cam nu cred că va fi de acord cu mărirea de salariu.

— Cine ştie? Am dat din umeri, zâmbind. Sentimentul meu era că, înţelegător cum e, Cameron ar face asta numai pentru a o vedea pe April fericită. Mi-am dat seama din modul în care o privea. Când vorbise cu mine, nu o pierduse niciun moment din

ochi. Ca şi când ar fi vrut să-i surprindă fiecare reacţie. Cred că te place, am spus eu.

April strâmbă din nas.

— Este mai în vârstă.

— Exagerezi. Câţi ani are? 29?

— 28. Luca m-ar omorî dacă aş avea vreo relaţie cu un tip cu zece ani mai în vârstă decât mine. Sau nu, m-ar închide în casă şi l-ar ucide pe Cam.

— Ca şi când ar avea vreun drept să te judece pentru o relaţie. Am făcut o grimasă, amintindu-mi de acea noapte când am putut trăi în direct întâlnirea dintre el şi o femeie.

— Ai dreptate, însă atât de departe nu se va ajunge. Cam este şeful meu, aşadar nu va fi nimic între noi.

M-a condus într-un magazin unde erau zeci de afişe cu reduceri. Chiar dacă nu avea idee cât de proastă era situaţia mea financiară, April ştia că nu puteam arunca atât de uşor banii pe fereastră.

— Ai fi totuşi interesată? am întrebat.

— Bineînţeles, doar l-ai văzut.

April îşi mişcă insinuant sprâncenele.

Am râs, apoi m-am îndreptat spre un stand unde erau haine cu preţuri reduse.

— L-am văzut. Arată destul de bine.

— Ai putea să te întâlneşti tu cu el, afirmă April.

Am ridicat dintr-odată capul. Vorbea serios? Am făcut ceva care să arate că aş fi interesată de el? Am rememorat toată întâlnirea noastră din cafenea, însă nu puteam să-mi aduc aminte de niciun moment în care aş fi putut să dau de înţeles că l-aş găsi sexy.

— Dar *ţie* îţi place de el!

April ridică din umeri, dând dintr-o parte în alta umeraşele cu haine aflate pe un suport.

— Ţi-aş acorda prioritate. Aşa cum am spus, Cameron este şeful meu şi merită o femeie drăguţă. Şi, în afară de asta, cred că vă potriviţi.

— *De ce?* Nu prea cred.

Numai la gândul că m-aş putea întâlni cu el, mi-am simţit în stomac brioşa de azi-dimineaţă.

April îşi încruntă fruntea, examinându-mă cu atenţie.

— Sage? îmi pronunţă numele rar, plină de curiozitate. Ai avut vreodată vreun prieten?

Mi-am muşcat buza inferioară.

Probabil că acest gest îi era suficient, fiindcă îşi înclină capul şi un zâmbet îi apăru pe faţă, se aplecă spre mine şi îmi spuse în şoaptă:

— Asta înseamnă că eşti virgină?

M-am uitat în jurul meu ca să mă asigur că nimeni nu ne ascultă conversaţia, înainte de a da afirmativ din cap. Nu-mi era ruşine că nu am făcut niciodată sex, din contră, eram mândră de asta. Mult

prea des a trebuit să mă tem în prezenţa *lui.* Iar acum mă bucur că pot împărtăşi această experienţă cu cineva care înseamnă mult pentru mine. Chiar dacă pentru asta trebuia să-mi înving teama.

— Dar tu? am întrebat. Eşti încă...?

— Nu, asta s-a întâmplat acum cinci ani.

Am calculat în cap.

— La 13 ani?

— 14, mă corectă April. Luă de pe suportul de haine o rochie cu un decolteu cu paiete. Dezgustată, se strâmbă şi o puse din nou pe suport. Nu demult a fost ziua mea de naştere. Şi ştiu ce gândeşti, însă nu sunt o târfă.

— Nici nu am gândit asta. Şi era chiar adevărat. De fapt, primul meu gând a fost acela că nu-şi pierduse virginitatea benevol. Cine a fost tipul?

A ridicat din umeri.

— Nu am nicio idee. Acest lucru corespunde teoriei de târfă, însă nu este aşa.

— Ce s-a întâmplat?

— Băusem mult, foarte mult. O stare dintr-aia care te face te îndoieşti de tine, de mintea ta şi nu-ţi mai poţi aminti nimic după aceea, mărturisi April. Tatăl nostru se afla în călătorie cu noua lui soţie, iar Luca a organizat o petrecere. Era primul meu chef cu băuturi adevărate, şi nu acele cocteiluri de copii fără alcool. Prietenii lui Luca ne-au permis să bem bere

din butoi, iar mai târziu, spre seară, s-a băut chiar şi tequila. Asta a fost. În următoarea dimineaţă, m-am trezit singură şi goală în patul meu. Lângă mine, pe noptieră, se afla un prezervativ folosit.

De aceea nu bea alcool?

— Îmi pare rău, am şoptit, fiindcă nu ştiam ce să spun într-o astfel de situaţie.

— Mie nu. April se forţă să râdă, asta arătându-mi că de fapt îi părea foarte rău. Există multe căi urâte să-ţi pierzi inocenţa şi, oricum, am fost singura din cercul meu de prieteni care se culcase cu un tip dintr-un an terminal. Oftă, iar zâmbetul ei fals deveni real. Însă hai să ne întoarcem la tema noastră principală: shopping! Cauţi ceva anume sau ai numai chef să cheltui bani?

Schimbarea bruscă a temei mă irită, însă am cedat. Era evident că April nu mai voia să-şi amintească de acea seară, iar eu eram singura persoană care o obliga să facă asta.

— Mă interesează lucrurile de vară, am răspuns.

— Ştii că vara s-a terminat?

— Da, însă următoarea vine cu siguranţă, am afirmat, începând să scotocesc prin rafturile cu haine.

Oferta nu era prea bogată, iar marea majoritate a lucrurilor erau prea feminine pentru gustul meu, mai mult haine de fetiţe, cu mult sclipici, dantelă şi volane. Tocmai voiam să-i propun lui April să mergem în

următorul magazin, când am găsit o rochie pe gustul meu. Fusta era făcută dintr-un material uşor, de culoare roşie. Partea superioară, de culoare mai deschisă, avea tot felul de broderii în nuanţele fustei, care semănau cu modelele cu henna.

— Este într-adevăr frumoasă, observă April care mă urmase.

— Aşa este. Ezitând, am întors eticheta cu preţul. Jackpot! Este redusă şi au chiar mărimea mea!

— Ai putea să o porţi la ziua de naştere a lui Luca.

Am privit-o uluită.

— Ziua lui de naştere?

— Da, săptămâna viitoare.

— Nu am ştiut.

— Acum ştii. April zâmbi. Îmi luă rochia din mână şi se îndreptă spre cabinele de probă. Ar fi perfectă pentru această ocazie. Probeaz-o!

— Dar nici măcar nu m-a invitat!

— L-am întrebat şi a spus că poţi veni şi tu.

— Nu ne cunoaştem aproape deloc.

— Este absurd, doar lucraţi împreună.

Asta nu înseamnă că ne cunoaştem. Ieri, la serviciu, nu am schimbat nici măcar un cuvânt. În semn de salut, a dat din cap, iar la plecare a ridicat doar mâna. Cu toate acestea, mă mira faptul că nu-i povestise până acum nimic lui April de incident şi de atmosfera tensionată dintre noi.

— Trebuie să vii, insistă April, stând în faţa unei cabine de probă. Nici eu nu cunosc pe nimeni dintre cei invitaţi.

I-am luat rochia din mână şi am tras perdeaua.

— Vor fi mulţi invitaţi?

Să iau parte la o astfel de petrecere era deja trecut pe lista mea de experienţe universitare, însă studiam numai de câteva săptămâni şi aveam suficient timp să-mi pun planul în aplicare.

— Cincisprezece, poate chiar douăzeci. Petrecerea are loc la noi, iar Luca nu îşi doreşte să fie haos.

Mi-am scos lucrurile şi le-am aşezat pe scaunul din cabină, înainte de a lua rochia.

— Şi când are loc mai exact petrecerea? am întrebat, netezind materialul şi apoi privindu-mă în oglindă. Îmi venea perfect.

— În prima vineri din luna octombrie. Avem chiar şi prăjituri.

— Prăjituri? De ce nu ai spus asta de la început? Am dat ochii peste cap şi am ieşit din cabina de probă.

April mă fixă cu privirea, iar zâmbetul ei dezvăluia totul. Rochia era ca şi cumpărată.

— Ce îşi doreşte Luca?

— Eu îi voi cumpăra un voucher Barnes&Noble. Vrei să contribui şi tu? mă întrebă ea.

Am strâmbat din nas şi am scuturat din cap. Nu îmi plăcea ideea de voucher, pentru că nu era un

cadou adevărat. Nu ar fi uşor să găsesc un cadou potrivit pentru Luca. Nu ştiam prea multe despre el, în afară de preferinţa lui pentru o întâlnire de o seară, iar un pachet mare de prezervative nu mi se părea alegerea potrivită. Însă îmi va veni, cu siguranţă, ceva în minte.

— Mă voi gândi la ceva.

— Asta înseamnă că vii? întrebă April.

Am inspirat adânc, fiindcă nu credeam că sunt în stare să-i spun asta.

— Cred că da.

Capitolul 11

Ultimul sfârşit de săptămână din septembrie l-am petrecut singură. De data aceasta, April l-a însoţit pe Luca la Brinson pentru a-şi vizita familia. Se întorceau duminică seara, iar eu m-am hotărât să profit de ocazie şi să iau legătura cu familia. Am evitat de prea mult timp convorbirile cu mama şi, dacă ar fi să judec după tonul insistent din ultimul ei mesaj, aş spune că este furioasă. Involuntar, m-am întrebat dacă nu ar fi mai bine să întrerup de tot relaţia cu ea, însă era totuşi mama mea, iar Nora, deşi purta în ea o parte din *el,* era sora mea mai mică.

Am încercat să-mi aleg momentul potrivit pentru a o suna. Sâmbăta după-masa, în jurul orei 16.00, *el*

era de cele mai multe ori în pivniţă împreună cu prietenii lui. Jucau biliard, se uitau la diverse emisiuni sportive şi făceau glume perverse. Pentru a evita orice risc să răspundă la telefonul fix, am sunat-o precaut pe mama pe telefonul ei mobil.

Neliniştită, stăteam aşezată în camionetă cu picioarele sub mine, ascultând tonul de apel. Număram secundele… douăzeci, douăzeci şi unu, douăzeci şi doi. Cu fiecare sunet, simţeam cum îmi creşte nervozitatea. Douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt, douăzeci şi nouă…

— Numărul conectat…

Am închis şi, înainte de a-mi veni o altă idee, am format numărul de telefon al Norei.

Nu se mai auzi tonul de apel, ci o voce de fată.

— Sage?

Am înghiţit cu greu.

— Da, eu sunt.

— Sage? întrebă Nora încă o dată sceptică.

— Eu, în persoană! am exclamat bucuroasă. Însă încercarea de a destinde atmosfera eşuă. Am simţit cum o tăcere dezamăgitoare mă loveşte în creştet.

— Ai dispărut pur şi simplu. Tonul sobru al vocii care puse în cele din urmă capăt tăcerii mă înţepă direct în inimă. Şi nici măcar nu ai sunat.

— Îmi pare rău, m-am scuzat. Eram pur şi simplu mult prea nervoasă înainte de a pleca şi nu aş fi suportat să îmi iau rămas bun de la voi.

— Ai plecat cu două săptămâni mai repede! afirmă Nora.

— Ştiu.

Am oftat, frecându-mi fruntea. Nu mă surprinde deloc că Nora este furioasă din cauza mea. M-am aşteptat la o astfel de reacţie şi credeam că sunt pregătită să înfrunt situaţia, însă în acest moment mustrarea de conştiinţă mă lovi cu toată furia. Dar cum ar fi trebuit să fac altfel? Ziua în care am împlinit 18 ani mi-a dăruit libertatea pe care mi-o dorisem de mult timp. Cum aş mai fi putut rezista în acea casă?

— Ce mai faceţi? am întrebat, încercând să deviez conversaţia.

— Nu cred că vrei să ştii.

— Bineînţeles că vreau. Ce mai faci *tu?*

Nora scoase un oftat profund, care mă făcu să-mi simt inima bătând. Am strâns şi mai tare telefonul.

— Ce se întâmplă, Nora?

Ezită. O auzeam cum respiră şi am crezut un moment că nu îmi va accepta scuza nu prea convingătoare şi că va întrerupe conversaţia.

— Ne este dor de tine, spuse ea încet. Mai ales tata îţi duce lipsa.

Mi-am strâns buzele ca să nu spun ceva greşit.

— De când ai plecat, se ceartă frecvent cu mama. Şi este permanent în misiune. Acceptă orice tură pe care o primeşte. Ieri, de exemplu, nu a venit acasă de la serviciu, iar azi-dimineaţă s-a închis în dormitor.

— Doarme acum?

— Da, răspunse Nora.

— L-am trezit cu telefonul?

— Nu cred.

— Dar tu şi mama sunteţi bine?

— Lăsând la o parte certurile? Da. Nora nu ezită să vorbească, aşa că am respirat uşurată. Important este că a respectat înţelegerea noastră.

— Sunt sigură că situaţia se va rezolva în curând. Au nevoie numai de timp pentru a se acomoda cu lipsa mea. Cel puţin, asta era speranţa de care mă agăţam, ca să îmi liniştesc mustrarea de conştiinţă.

— Sper, spuse Nora tristă. Părinţii Marissei divorţează. Ea trebuie să se mute acum cu mama ei şi are voie să-şi vadă tatăl numai de două ori pe an. Eu nu vreau asta. Nu vreau ca mama şi tata să se despartă.

— Nu se vor despărţi, am asigurat-o cu un entuziasm fals.

Când eram de vârsta ei şi în toţi anii de după, nu mi-am dorit nimic mai mult decât ca ei să divorţeze. În fiecare an când suflam în lumânările de pe tort, îmi

puneam asta în gând. Însă această dorinţă nu s-a împlinit până acum.

— Îţi place la facultate? mă întrebă Nora. Sunt acolo mulţi tipi care arată bine?

— Tipi care arată bine? Am amuţit. Era ceva nou pentru mine. În mintea mea, Nora a rămas încă fetiţa cu gura mânjită de marmeladă. În afară de asta, nu îmi aduceam aminte să fi fost la 13 ani interesată de tipi care arată bine, însă vremurile s-au schimbat. Pe de o parte, eram bucuroasă că Nora se gândeşte la băieţi, fiindcă asta presupunea că, spre deosebire de mine, nu îi stârneau frica.

— Este stresant, am răspuns cu un zâmbet în voce. Am un profesor care mi-a dat un milion de cărţi de citit. Bineînţeles că există şi câţiva băieţi destul de drăguţi.

— Ai întâlnit pe cineva? întrebă Nora entuziastă.

Nu voiam să o dezamăgesc, de aceea i-am povestit de Gavin şi de Luca. Am descris cât de bine am putut felul în care arată, i-am povestit despre toate cursurile şi despre munca mea la bibliotecă. Deşi ceea ce i-am mărturisit suna mult mai senzual şi mai interesant decât era în realitate. Întreaga poveste o entuziasmă, iar asta meritase tot efortul.

— Cei doi au Snapchat sau Instagram?

— Nu ştiu, am mărturisit. Pentru că eu nu folosesc aceste platforme de internet, nu merita să îi întreb.

Voi afla aceste detalii pentru tine. Era cel mai mic lucru pe care puteam să-l fac pentru ea, după ce am dispărut pur şi simplu şi două luni nu am dat niciun semn de viaţă.

— Mama a venit de la cumpărături, spuse Nora. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Bineînţeles.

Puteam să o aud pe mama mergând prin casă şi, o clipă mai târziu, i-am auzit vocea pe fundal. Un foşnet răsună în telefon, iar apoi:

— Sage?

Am încercat cu greu să mă abţin să nu plâng, simţind un nod în gât care aproape mă făcea să nu pot rosti niciun cuvânt. În acest moment, am realizat cât de mult mi-a lipsit sunetul vocii mamei mele.

— Hei, mama!

— De fapt, ar trebui să fiu supărată pe tine, spuse ea, însă părea să fi uitat supărarea. De ce nu ai reacţionat la mesajul meu? După cum se vede, nu pentru că ţi s-ar fi stricat telefonul.

— Îmi pare rău. Îmi era dor de casă, iar discuţia cu voi ar fi îngreunat situaţia, am spus, realizând că o fărâmă de adevăr era în toată această scuză, fiindcă într-adevăr mi-a fost dor de ea şi de Nora.

— Oh, draga mea! spuse mama oftând. Este mai bine acum? Ţi-ai făcut prieteni?

— Da. Am înghiţit greu şi am început să-i povestesc despre April, Luca şi Gavin şi despre noul meu job la bibliotecă.

Mama mi-a vorbit despre munca din spital şi despre turele de douăsprezece ore de care încearcă să scape fără succes.

După o jumătate de oră, i-a dat Norei din nou telefonul. Aceasta îmi povesti entuziasmată de Mitch Jenkins, un tânăr de la liceu, care îi făcuse cu ochiul. Ideea că sora mea mai mică era interesată de băieţi mă irita, însă savuram pe de altă parte momentul că puteam vorbi cu ea după atât timp. Eram aşa de obsedată să-l evit şi să denigrez Maine pentru trecutul meu, încât nici măcar nu observasem cât de mult îmi lipsea familia, şi anume familia mea adevărată, şi nu parazitul care se infiltrase în ea.

Luca se afla deja în depozitul de la subsol, când am ajuns luni acolo. Stătea în faţa dulapului cu fişe bibliografice. M-a salutat scurt când am trecut pe lângă el, ca să merg spre birou.

Mi-am pus geanta jos şi m-am aşezat la computer ca să introduc datele ale căror fişe le sortasem înainte de weekend.

În ultimele săptămâni, începusem să mă obişnuiesc într-o oarecare măsură cu prezenţa lui acolo. Încă eram nervoasă, însă nu mai trebuia să mă

opresc şi să încerc să mă motivez înainte de a intra în depozit. În general, după munca la bibliotecă şi după cursuri, nu mai eram atât de epuizată şi nu mai aveam nevoie de zece ore de somn. Era ciudat câte schimbări se puteau petrece în câteva săptămâni. La început, între mine şi Luca domnea o tăcere tensionată, pe care o simţeam acum ca pe una consensuală, întreruptă doar de foşnetul hârtiei şi de sunetul tastelor. Concentrată şi fără a-mi face griji din cauza lui, am introdus datele pentru tot teancul de cărţi până când cartonul s-a umplut.

Am pus capacul şi am ridicat cutia din nou, forţându-mă să o împing pe raft. Apoi, am luat-o pe următoarea din compartimentul de deasupra. A trebuit să mă ridic pe vârfuri ca să pot ajunge la ea. Cu braţele întinse, am încercat să trag cutia în faţă, ca să o pot prinde mai bine. A fi mic de statură este un dezavantaj, mă gândeam în sinea mea. Nu aş fi putut să mai cresc câţiva centimetri? M-am întins şi mai mult. Cutia începu să se mişte, dar, în aceeaşi secundă, mi-am pierdut echilibrul. Am încercat să rămân în poziţie verticală, m-am prins de raft, însă am simţit cum mă duceam în spate. Am strigat în acel moment, pregătindu-mă de contactul cu podeaua prăfuită.

Dintr-odată am simţit cum două mâini calde mă prind de la spate, iar nişte degete aspre mi se înfig în braţe, oprindu-mă.

— Mi-ai fi putut cere ajutorul.

Luca.

Am înlemnit. Tot ceea ce simţeam era senzaţia mâinilor lui pe umerii mei goi şi strângerea lui fermă. În mintea mea se produse acum o schimbare. Dintr-odată nu mai era Luca, ci *el.* Corpul meu reacţionă ca întotdeauna, devenind rigid. Vedeam negru în faţa ochilor. Îmi simţeam inima bătând şi, în ciuda frisoanelor care îmi provocau furnicături în membre, am început să transpir.

Mi-am smuls braţele ca să mă pot elibera din mâinile lui. Însă de data aceasta nu era vorba de rezistenţa ce exista în amintirea mea. În acel moment, Luca îmi dădu drumul. M-am clătinat înainte cu prea mult elan, lovindu-mă de raftul din faţa mea. Acesta începu să se mişte, iar sunetul vibrant al metalului se auzi în toată încăperea. M-am prins instinctiv de raft ca să nu-mi pierd echilibrul. Nu mai răsună, însă cutia de sus, pe care o trăsesem câţiva centimetri mai în faţă, alunecă. Am strâns ochii şi am scos un ţipăt ascuţit.

Următorul lucru pe care l-am auzit a fost un bubuit urmat de câteva injurii. Ezitând, am deschis ochii, uitându-mă împrejur. L-am zărit pe Luca întins pe podea, înconjurat de un nor de praf, de foi împrăştiate şi de cărţi. Probabil că a încercat să se

aplece şi cutia îl lovise. Tusea îi era însoţită de un geamăt dureros.

— La naiba! Te simţi bine? Am îngenuncheat lângă el. Sub ochiul drept puteam observa o zgârietură sângerândă.

— Cred că da. Avea o voce îngrijorată. Îşi atinse rana de pe obraz şi se strâmbă.

Cu mâinile încă tremurânde, am pus câteva cărţi înapoi în cutie.

— Îmi pare rău. Nu am vrut. M-ai speriat.

— Este în regulă, mă calmă Luca. Ar fi trebuit să ştiu că dacă mă furişez pe la spatele tău, s-ar putea întâmpla asta. Îşi privi vârful degetelor sângerânde, apoi se uită la mine, examinându-mi cu atenţie faţa. Ai păţit ceva?

Am scuturat din cap.

— Te poţi ridica?

— Este nevoie de mai multe cărţi ca să mă pună la pământ, spuse el, adunându-şi puterile.

Tricoul lui negru cu mânecile ridicate până la coate era plin de praf.

— Aşază-te! Am văzut undeva o trusă de prim-ajutor.

— Este numai o zgârietură.

— Lasă-mă cel puţin să îţi spăl rana, am insistat.

Luca se aşeză resemnat pe scaunul de la birou, care se clătina, în timp ce eu m-am îndreptat spre

geantă ca să iau o sticlă cu apă şi să umezesc un şerveţel. Studenţii la medicină din clădirea de alături ar fi râs probabil de mine, însă eu voiam să îndepărtez praful de pe rană, înainte să se inflameze.

Am îngenuncheat în faţa lui. Se uită la mine, fixându-mă cu privirea. Pusă sub această tensiune, simţeam cum inima începuse să-mi bată mai repede, provocându-mi dureri în piept. La acest lucru nu m-am gândit. Numai că, de data aceasta, nu aveam niciun motiv să îmi fie teamă. A fost vina mea că au căzut cărţile pe el. Eu am fost cea care i-a făcut rău, nu invers.

— Sprijină-te pe mâini!

— Poftim?

— Sprijină-te pe mâini! am repetat, de data aceasta cu mai multă convingere.

Luca ezită pe moment, apoi îşi puse mâinile sub coapse. De fapt, putea şi acum să mă prindă şi să mă ţină strâns, ca pedeapsă pentru neîndemânarea mea, doar că acum aş vedea repede dacă s-ar întâmpla aşa ceva. Nu putea să-şi tragă mâinile fără să observ, şi asta îmi dădea un sentiment de siguranţă.

L-am apucat de bărbie şi i-am ridicat capul, încercând tot timpul să nu mă gândesc la ceea ce făceam. Cu vârful degetelor îi simţeam pielea caldă şi firele scurte de barbă. Am început să tamponez rana cu atenţie.

Luca mă privi pentru câteva momente pe sub genele lui groase.

— Locuieşti încă în VW-ul tău? Întrebarea mă luă prin surprindere. April mi-a spus că ai fi în căutare de locuinţă.

— Încerc să mă informez, am răspuns evaziv. Nu voiam în niciun caz să discut cu el despre situaţia mea locativă, însă după cum puteam observa, nu avea de gând să renunţe la această temă.

— Ai găsit ceva care să îţi placă?

Am ridicat capul, privindu-l direct în ochi.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nimeni nu vrea să-mi închirieze douăzeci de metri pătraţi pentru 10 dolari pe săptămână, am răspuns, gândindu-mă la rochia nouă pe care am lăsat-o în camionetă pe scaunul de lângă şofer, dar şi la cartea de 50 de dolari pe care a trebuit să o cumpăr la recomandarea profesorului Eriksen.

— Ai putea să faci un împrumut de student.

— Nu vreau să am mai multe datorii. Taxa de studiu este oricum destul de mare.

— Nu te susţin părinţii tăi? întrebă Luca.

Am negat dând din cap. Nu era o minciună, cel puţin nu direct. Probabil că *el* mi-ar da bani, însă cu siguranţă numai cu condiţia să studiez în Maine şi să

locuiesc în continuare la ei, ca să-mi achit datoria. Iar asta nu aş face-o.

— Poţi dormi oricând la noi, dacă în camionetă îţi este prea incomod, spuse Luca. April îşi face griji din cauza ta.

— Nu trebuie să-şi facă griji. Sunt bine, am afirmat, dorindu-mi să îl pot convinge să înţeleagă asta, fără să trebuiască să vorbesc de trecutul meu.

Îmi era mai bine decât înainte, din când în când mai aveam dureri de spate. Aveam un acoperiş deasupra capului, indiferent că era de metal, şi o aveam pe April, o adevărată prietenă. Iar înainte de toate, nu trebuia să-l mai văd.

— Dacă spui tu… Un zâmbet i se ivi pe buze. Nu mă credea sau, cel puţin, nu în adevăratul sens al cuvântului. Citeam asta în ochii lui. Şi nu puteam să-l învinuiesc. Spre deosebire de April, a fost de faţă în momentul în care am făcut o cădere psihică, iar o astfel de întâmplare nu se uită atât de repede. În cazul în care te răzgândeşti, oferta rămâne valabilă.

Mi-am luat mâinile de pe el, dându-mă un pas înapoi. Simţeam furnicături în vârful degetelor, provocate de atingerea pielii lui.

— Mulţumesc, dar este în regulă.

Luca îşi trase mâinile de sub coapse. M-am dat înapoi şi m-am îndreptat spre coşul de gunoi ca să arunc şerveţelul.

— April mi-a povestit că vei veni la petrecerea mea.

M-am uitat spre el, iar privirea îmi căzu pe formele geometrice de pe braţul său.

— April povesteşte multe.

— Şi are dreptate?

— Dacă pentru tine este în ordine, atunci da, am răspuns.

— Bineînţeles. April se va bucura dacă vei fi şi tu.

April se bucura, nu el. Însă ce aş fi putut aştepta după ce am fugit de el ţipând, iar acum aproape că l-am omorât cu un teanc de cărţi?!

— Voiam să fiu sigură, de asta, ca nu cumva să-ţi cumpăr degeaba cel mai frumos cadou din lume.

Luca îşi ridică o sprânceană.

— Cel mai frumos cadou din lume? Asta înseamnă că nu participi la voucherul anual Barnes&Noble al lui April?

— Îţi dăruieşte în fiecare an unul?

— B&N cu ocazia zilei de naştere, iar de Crăciun, o carte.

— Ar putea să se străduiască mai mult şi să-ţi aleagă o carte.

— Asta s-ar termina prin a o schimba cu alta, fiindcă ori nu-mi place, ori deja o am. Luca ridică din umeri. Iar în acest an, nu pot decât să mă bucur de cel mai frumos cadou din lume, spuse, strâmbându-se la

mine, ceea ce făcu imediat ca rana de sub ochi să se mărească.

Presupuneam că deja am vorbit prea mult. Nu aveam idee unde aş putea găsi un astfel de cadou, şi asta în numai o săptămână. Totuşi, cu ocazia împlinirii vârstei de 21 de ani, ar trebui să primească mai mult decât un voucher care oricum nu era o surpriză. Nu aş putea concura cu apartamentul primit la 18 ani, însă cu câţiva dolari pe care îi aveam la dispoziţie, i-aş oferi cel mai frumos cadou.

Capitolul 12

Vei reuşi asta, am încercat să mă conving, încordându-mi umerii.

Mă aflam în faţa apartamentului lui April şi al lui Luca, cu speranţa că adusesem cel mai frumos cadou din lume. Prin uşa închisă puteam auzi voci şi muzică şi încercam să-mi găsesc curajul să sun. April îmi promisese că nu va fi o petrecere sălbatică. Iar dacă mă gândeam mai bine, nu putea fi mai mult decât un curs, lăsând la o parte faptul că profesorii nu erau prezenţi. Pe de altă parte, asta însemna că nimeni nu conducea discuţia, iar invitaţii vorbesc haotic. Ce ar trebui să fac dacă unul dintre prietenii lui Luca ar vrea să converseze cu mine? Nu aş putea scoate niciun cuvânt, aş sta ca o idioată.

Tocmai voiam să bat la uşă, când deodată am auzit râsul zgomotos al unui bărbat. Am rămas nemişcată. La naiba, era mai greu decât mi-am închipuit. Însă nu voiam să fiu laşă, aşa că am încercat să-mi reamintesc succesele din ultimele săptămâni, dar şi discuţia cu Nora şi cu mama. Totul a decurs foarte bine şi, chiar dacă încă simţeam amărăciunea că am fost în toţi aceşti ani abandonată, eram totuşi fericită că erau prezente în viaţa mea.

Am tras aer în piept şi am bătut la uşă. În timp ce aşteptam, încercam mereu să mă încurajez.

Oamenii de aici sunt prietenii lui Luca. Îţi place de Luca fiindcă îţi place de April. El te-a invitat şi sunt chiar şi prăjituri.

Uşa s-a deschis şi sărbătoritul stătea acum în faţa mea. Luca îmi zâmbi radios, ca şi când s-ar fi bucurat că mă vede.

— Hei! La mulţi ani! am apus, întinzându-i cadoul învelit într-o hârtie albastră, înainte să-i vină ideea să mă îmbrăţişeze. Nu puteam înţelege de ce, cu ocazia acestor zile de naştere, lumea trebuie să se îmbrăţişeze, atât timp cât în viaţa de zi cu zi se întâmpinau numai cu un salut spus aproape în şoaptă.

— Mulţumesc! A luat pacheţelul şi eu mi-am tras repede mâna pentru a nu mă atinge. Cel mai frumos cadou din lume este destul de mic, spuse Luca.

— Mărimea nu contează.

— Asta spun toţi cei care oferă cadouri mici.

Un zâmbet îmi apăru pe faţă, iar zâmbetul lui Luca deveni mai larg. Se dădu la o parte pentru a-mi face loc să intru în apartament.

Trei fete stăteau pe canapea, printre care şi April, alte două erau împreună cu Gavin, trei băieţi se aflau în apropierea balconului, iar alţi patru, pe care nu îi cunoşteam, erau aşezaţi pe jos în faţa televizorului şi îşi băteau capul cu un joc video. M-am concentrat pe April şi prietenele ei. Prezenţa lor era ca un balsam pentru nervozitatea mea.

— Voi deschide mai târziu cadoul de la tine, spuse Luca, punându-l pe masă lângă celelalte. Vrei să bei ceva?

Am aprobat, atârnându-mi geanta la cuier.

— Ce aveţi de băut?

— De toate.

L-am urmat în bucătărie. Luca nu exagerase. Zeci de sticle erau înşirate pe masă, printre care apă, cola, bere şi tequila.

— Serveşte-te! mi-a spus el.

Nehotărâtă, am luat un pahar de plastic, studiind toată gama de băuturi. Dar cineva îl strigă pe Luca, iar acesta se scuză şi se întoarse în living. La scurt timp se auzi un râs zgomotos de bărbaţi. Am realizat imediat că mintea mea nu va rămâne lucidă în seara aceasta.

Singura sticlă de vin era aproape goală, aşadar mi-am turnat cola, pe care am amestecat-o cu whisky. Gâtul îmi luă foc încă de la prima înghiţitură, însă situaţia se îmbunătăţi la a doua. Mi-am mai turnat încă o dată, apoi am mers în sufragerie şi m-am aşezat lângă April pe canapea.

— Sage lucrează cu Luca la bibliotecă, mă prezentă ea fetelor care studiau cu fratele ei.

— Ne-a povestit despre tine, spuse Simone. Avea un ten mătăsos, mai închis la culoare, şi părul negru ca pana corbului prins la spate într-o coadă împletită. Din cauza ta are o zgârietură, spuse aceasta.

— A fost un accident, am răspuns, trăgând cu coada ochiului spre Luca, aflat acum cu Gavin lângă balcon. Purta în această seară o pereche de blugi găuriţi la genunchi, albaştri-închişi şi o cămaşă neagră. Sub ochiul drept se mai putea zări o umbră. M-am speriat când m-a apucat de la spate şi m-am împiedicat de un raft.

— Mie mi-ar plăcea ca Luca să mă prindă de la spate, spuse Melodie.

April se strâmbă.

— Nu vreau să aud de nicio fantezie sexuală cu privire la fratele meu, v-am spus de mai multe ori!

— Pentru mine, acestea nu mai sunt fantezii, remarcă Simone zâmbind.

Melodie o privi fix, dându-i spontan o lovitură în coapsă.

— Glumeşti! Când? De ce îmi spui asta abia acum?

— O doamnă adevărată savurează asta şi păstrează pentru ea detaliile, spuse Simone.

— Nu fi atât de pudică!

Simone îi aruncă lui Luca o privire plină de subînţeles, strângându-şi buzele, ca şi când nu intenţiona să divulge astfel de detalii. Totuşi, un zâmbet i se aşternu pe faţă.

— Bine, vă povestesc totul. Îşi coborî vocea conspirativ. S-a întâmplat joia trecută. Am fost amândoi la o petrecere şi am băut mai mult, după care ne-am dus în apartamentul meu şi… bănuiţi ce s-a întâmplat.

Spre regretul meu, ştiam deja prea mult. Deşi trecuseră câteva săptămâni, îmi puteam aduce bine aminte acea noapte, când îi auzisem pe Luca şi pe cucerirea lui de atunci. Numai gândul la asta făcu ca obrajii să-mi devină fierbinţi, aşa încât am mai luat încă o înghiţitură din cola cu whisky.

— A fost bine? întrebă Melodie.

— Încetaţi! Încetaţi! Încetaţi! strigă April ridicându-şi mâinile în semn de apărare. Nu vreau să aud nimic legat de asta. S-a întors spre mine. Îţi este foame?

Am aprobat dând din cap.

April mă luă de mână şi mă trase spre bucătărie. Ne-am umplut din nou paharele şi am luat pizza rece din frigider, pe care am mâncat-o sprijinindu-ne de bar.

— Rochia îţi vine foarte bine, spuse April, privindu-mă în timp ce îşi mânca pizza.

— Mulţumesc! Am făcut o plecăciune. Şi tu arăţi foarte bine, însă asta nu este o noutate.

— Exagerezi.

Nu făceam asta. Încă din prima zi am observat cât de bine se îmbrăca April. Combina pantaloni, maiouri şi bluze într-un mod la care nu m-aş fi gândit niciodată. Arăta bine în toate ţinutele. În ultimele săptămâni eram tot mai conştientă că moda era pentru April ceea ce însemnau pentru mine accesoriile. Să se ocupe de materiale, ţinute şi accesoriile potrivite era pentru ea grădina Zen în mijlocul cursurilor stresante. Astăzi purta nişte pantaloni din stofă de culoare bleumarin şi o bluză crem fără mâneci, cu dantelă şi volane. Dacă aş fi văzut această bluză atârnată pe un suport de haine, aş fi spus cu siguranţă că este exagerată. Însă lui April i se potrivea perfect. De asemenea, avea accesorii aurii, iar părul şi-l împletise într-o coadă relaxată.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi creezi propriul blog de modă?

Eu nu aş fi putut face aşa ceva, fiindcă pentru mine îmbrăcămintea trebuia să fie, în primul rând, practică şi discretă. Însă, prin mica mea afacere cu accesorii, prin link-uri ocazionale şi anumite colaborări, cunoşteam câteva dintre aceste bloguri de modă, iar April se potrivea perfect în scenă.

— Ar fi grozav, însă nu am nicio idee cum se organizează aşa ceva, iar timpul pentru asta îmi lipseşte. Îţi jur, cursurile mă omoară. La sfârşit de săptămână trebuie să lucrez în trei grupe. Dacă va continua aşa, va trebui să-mi dau demisia de la cafenea.

I-am pus mâna pe umăr. Profesorul Eriksen pretindea mult de la noi, însă în limite normale. La fel era şi la celelalte cursuri la care mergeam. În următorul semestru se vor mai adăuga încă două seminare, unde nu vor fi probleme, în comparaţie cu ceea ce i se pretindea lui April.

— Cameron ar înţelege asta cu siguranţă. Altfel nu ar mai fi şeful tău.

— Ştiu, însă lucrez cu plăcere în Le Petit, spuse April, luând o înghiţitură din paharul ei. Plata este în regulă, Cam este extraordinar şi, în primul rând, nu are de-a face cu matematica şi fizica.

— Înţeleg. Am mângâiat-o pe umeri. Încearcă însă să te menajezi, ca să rezişti psihic.

— Voi încerca, mă asigură April zâmbind, apoi ne-am întors la Melodie şi Simone.

Am mai conversat o perioadă, până când Penelope, una dintre colege, ne-a convins să bem tequila. April a refuzat, iar eu, după primul pahar, am înţeles care era motivul. Băutura îmi ardea ca focul gura, gâtul şi stomacul. În schimb, cola amestecată cu whisky era ca apa. Eram bucuroasă că mâncasem pizza, altfel m-aş fi prăbuşit după al doilea pahar. Cu fiecare minut care trecea deveneam tot mai destinsă. Nu mai simţeam nimic din frica şi grija care mă însoţeau pretutindeni, la fel ca în seara aceea cu Luca şi April, când băusem vin. Totuşi, nu eram pregătită să intru în conversaţie cu prietenii lui Luca, dar nu mai eram atât de neliniştită din cauza lor.

Melodie şi Simone erau într-adevăr foarte drăguţe, atât timp cât nu-şi imaginau aventura sexuală cu Luca, iar după a patra rundă de tequila, April reuşi să ne convingă să jucăm Mario Kart. În starea noastră, nu eram adevărate adversare în faţa lui April.

— Vreau o revanşă! strigă Simone. Băuse mai mult decât noi, de aceea cuvântul revanşă suna altfel pronunţat de ea.

Am negat zicând:

— Fără mine.

De ceea ce aveam nevoie după paharul cu tequila şi al treilea cu whisky şi cola era aer proaspăt. Gavin îmi luă benevol locul, iar eu m-am dus la bucătărie după un pahar cu apă.

Am ieşit apoi pe balcon şi m-am bucurat că nu se afla nimeni acolo. Era cu puţin înainte de miezul nopţii şi aerul se răcise considerabil. Am inspirat adânc, ceea ce făcu mintea mea înceţoşată din cauza alcoolului să se revigoreze, apoi m-am îndreptat spre balustradă cu braţele încrucişate deasupra pieptului. Cerul era senin şi plin de stele iar, exceptând muzica şi vocile din spatele meu, domnea liniştea. Această zonă nu avea nimic în comun cu campusul haotic din Melview, părând mai degrabă un sat decât un oraş.

M-am aşezat pe unul dintre scaunele de grădină care erau puse spre stradă şi am închis ochii. Petrecerea îmi plăcea mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată. Încercam să-mi înving frica prin mijloace neloiale, iar asta îmi era acum indiferent. Savuram pur şi simplu faptul că petreceam o seară normală, chiar dacă alcoolul nu-mi rezolva problemele, ci doar le ascundea.

Uşa de la balcon se deschise în spatele meu şi Luca apăru acolo, ceea ce mă surprinse. În afară de minutele de după sosirea mea, nu vorbisem cu el deloc. Se aşeză pe scaunul din plastic aflat în apropierea mea care, din cauza înălţimii lui, părea o

jucărie. Într-o mână balansa o farfurie cu o bucată mare de tort.

— Hei!

— Hei! am răspuns cu un ecou în voce, muşcându-mi buza inferioară. Ultimul pahar cu whisky şi cola nu fusese o idee prea bună. Am sorbit din apă.

— Mă gândeam că vrei şi tu tort. Mi-a întins farfuria cu două furculiţe. Este ultima bucată. Gavin şi ceilalţi băieţi s-au aruncat pe el ca nişte hiene înfometate.

— Mulţumesc, am răspuns, luând una dintre furculiţe. Vocea din cap mă avertiză că era o greşeală. Am ignorat semnalele de alarmă. Este făcut de tine?

Luca rânji.

— L-am făcut singur. Asta contează?

— Bineînţeles, am spus cu o seriozitate teatrală, punându-mi paharul pe balustradă. La urma urmei, ai avut cea mai grea sarcină, şi anume aceea de a te hotărî ce tort să alegi.

— Râzi acum, însă a trebuit vreodată să alegi într-o cofetărie dintre douăzeci de torturi?

— Încă nu.

— Atunci, te poţi considera fericită. Îşi luă furculiţa şi o înfipse în bucata de tort.

În ciuda luminii crepusculare, îmi puteam da seama că era făcut cu ciocolată, cremă de unt şi nuci.

Am procedat ca Luca şi, după ce am luat câte o bucată, am ciocnit furculiţele una de cealaltă.

— Sănătate! spuse Luca.

— Sănătate! am repetat, ducându-mi tortul la gură. Avea un gust foarte bun. Am mestecat gânditoare, neputându-mi reprima un oftat uşor. Am crezut că brioşele şi gogoşile pe care April mi le aducea în fiecare dimineaţă erau plăcerea supremă, totuşi m-am înşelat.

Luca începu să râdă.

— Atât de mult îţi place?

Am dat hotărât din cap. Lacomă, am mai luat o bucată şi am început să mestec pios şi abia după ce am înghiţit-o am observat că Luca mă privea amuzat, dându-şi silinţa să zâmbească. Mi s-a făcut dintr-odată cald. Am lăsat repede privirea în jos şi aceasta ateriză chiar pe tatuajul lui. Modelul simetric ce amintea de o mandală modernă avea un efect straniu, hipnotic, trezind în mine pofta de a atinge cu vârful degetelor liniile ce duceau spre pieptul lui. Mi-am scuturat capul, dând vina pe alcoolul care îmi producea astfel de gânduri confuze.

— Tortul este grozav!

— Nu mai spune!

Am scos limba la el, apoi am luat o altă bucată, de data asta şi mai mare, timp în care vocea interioară din mintea mea nu mai înceta să protesteze. Totuşi,

această dezinvoltură îmi făcea bine, aşa încât am savurat-o. Însă nu trebuia să mă obişnuiesc să-mi amorţesc teama în acest mod, altfel aş avea, în curând, o altă problemă.

— Îţi place petrecerea? mă întrebă Luca, mâncând.

— Acum, după ce, în sfârşit, am mâncat o bucată de tort, mă simt foarte bine.

— Şi înainte?

— A fost destul de bine.

Îşi ridică o sprânceană.

— Destul de bine?

— Da, destul de bine, am confirmat ridicând uşor din umeri.

— Dacă spui tu…

Luca îmi luă farfuria şi se sprijini de scaunul lui. Savură încă o bucată, scoţând un geamăt exagerat de puternic care, cu siguranţă, se auzi pe toată strada.

— Psssst! Mi-am dus degetul arătător la buze, chicotind încet. Probabil că penultimul pahar cu whisky şi cola nu a fost o idee bună. Bine, mărturisesc că petrecerea este foarte reuşită, am spus, aruncând o privire pe deasupra umerilor în direcţia livingului. Ceilalţi au trecut de la Mario Kart la un nou joc. April, Gavin, Melodie şi un alt tip, al cărui nume nu îl cunoşteam, încercau să împingă avatarurile celorlalţi

de pe o platformă, în timp ce erau încurajaţi de ceilalţi oaspeţi. Mă bucur că m-ai invitat.

Luca zâmbi mulţumit de sine, întinzându-mi din nou farfuria.

— Asta voiam să aud.

În tăcerea care domnea acum între noi, am mâncat restul de tort delicios, luând şi ultimele bucăţele de ciocolată de pe farfuria de porţelan. Luca a pus farfuria la o parte, apoi s-a rezemat de scaun, privind stelele, cu mâinile încrucişate deasupra burţii, în timp ce eu îi studiam cu atenţie profilul.

Încercam să-mi amintesc ce mi-a provocat frica la prima noastră întâlnire în cămin însă, cu cea mai mare bunăvoinţă, nu îmi mai venea nimic în minte. Cu siguranţă nu m-am speriat de mica lui crestătură de pe nas, de părul lui creţ sau de buzele groase, în colţul cărora mai rămăsese încă un pic de ciocolată.

Fără să mă gândesc, am întins mâna pentru a-i şterge firimiturile de la gură. Dar, imediat ce degetele i-au atins pielea, am devenit conştientă de ceea ce făceam, iar acest lucru a făcut ca vocea din capul meu să devină instantaneu mai stridentă. Am înlemnit. Nu de frică, ci din obişnuinţă. Am tras aer în piept şi am încercat să mă destind. Păstrându-mi echilibrul, am încercat să-mi actualizez gândurile de acum câteva secunde, timp în care am şters firimiturile de la gura lui Luca. Se uită la mine întrebător.

— Aveai ceva acolo, i-am spus.

— Mulţumesc! zise Luca zâmbind.

Întreaga operaţiune a durat mai mult decât ar fi trebuit însă, chiar dacă remarcase asta, a fost discret. Cu un oftat adânc, şi-a sprijinit mâinile de balustrada balconului, aplecându-se peste ea. În timp ce se mişca, cămaşa neagră i se întinse pe umeri, iar eu mă întrebam cât va mai putea rezista aici, afară, în prezenţa mea.

— Nu ar trebui să mergi înăuntru? am întrebat, arătând spre living. Ceilalţi oaspeţi îţi vor simţi cu siguranţă lipsa.

Mă privi cu coada ochiului.

— Vrei să plec?

Am ridicat din umeri, iar senzaţia de căldură din abdomen nu o mai simţeam acum din cauza frigului.

— Fără prăjitură, nu mai contezi!

Privirea lui Luca se înnegură, însă sclipirea din ochii lui îmi destăinui că tot ceea ce am spus mai înainte nu a fost luat în serios.

— Ştiam asta. Ai ceva împotriva mea. Prima dată fugi de mine, apoi încerci să mă omori cu un teanc mare de cărţi, iar acum asta. Probabil că în pachet nu este cel mai frumos cadou din lume, ci o bombă.

— Poate că da, poate că nu.

— Voi afla asta într-o clipă şi, dacă aşa este cum spui, te voi trage şi pe tine după mine. Sări de pe scaun şi deschise uşa de la balcon.

Muzica, până acum înăbuşită din living, se auzi dintr-odată foarte tare. M-am uitat în urma lui, văzându-l cum ia în mână cadoul de la mine. Înainte să-mi pun gândurile în ordine, era deja înapoi pe balcon.

— Eşti pregătită să deschid cel mai frumos cadou din lume?

— Nu neapărat, însă sper să-ţi placă. Este greu să găseşti ceva potrivit pentru cineva pe care de abia îl cunoşti.

— Ar fi trebuit să mă întrebi ce mi-aş dori!

— Atunci, nu ar mai fi fost nicio surpriză.

— Îţi plac surprizele? mă întrebă Luca.

Am dat din cap.

— Doar cele de bun gust. De exemplu, când April m-a surprins cu micul dejun în prima mea săptămână aici la universitate, asta a fost o surpriză plăcută.

— Şi care a fost surpriză neplăcută?

Că şi tu lucrezi la bibliotecă, mi-am spus în gând, deşi, în acest moment, nu mai eram atât de sigură. Îmi plăcea să vorbesc cu Luca atât timp cât mintea îmi era învăluită în aburul beţiei şi, chiar şi când mintea îmi era lucidă, mă simţeam mult mai bine în prezenţa lui.

— Lista interminabilă de cărţi a profesorului Eriksen, am răspuns în cele din urmă.

— Asta nu este o surpriză.

— În lumea mea este o surpriză, însă acum aştept să deschizi cadoul!

Luca îl atinse cu degetele.

— Pare a fi o carte.

— Sau poate o bombă în formă de carte.

A făcut ochii mici şi, după o ultimă ezitare, l-a desfăcut, rupând hârtia aşa cum face de obicei un copil când primeşte un cadou de Crăciun. Hârtia căzu pe podea, dar nu explodă nimic.

Literary Listography: My Reading Life in Lists, citi el pe copertă. Radie de bucurie, afişând un zâmbet care nu era nici caustic şi nici arogant, ci pur şi simplu un zâmbet de fericire.

— Îţi place? am întrebat ezitând.

— Este perfectă.

Nu puteam decât să râd, în timp ce Luca răsfoia cartea care aştepta să fie completată cu autorii şi romanele lui preferate.

Numai după ce dădu şi ultima pagină o închise din nou, uitându-se la mine.

— Mulţumesc, Sage!

Vocea lui sinceră mi-a dat fiori.

— Cu plăcere, am spus încet, iar de data aceasta lipsa de aer nu mai avea nimic de a face cu teama, ci

mai mult cu o strângere neobişnuită în zona stomacului.

Luca netezi coperta cărţii.

— Cred că totuşi mă placi.

Am dat din umeri.

— Da, te plac.

— Şi eu pe tine, răspunse el. Iar ca să fiu sincer, eşti a treia persoană de la această petrecere pe care o plac.

— Bineînţeles că există o listă pentru asta. Şi cine se situează în clasament înaintea mea?

— April şi Gavin. Locurile de la patru la nouă sunt neocupate, iar locul zece este ocupat de Simone, urmată de toţi ceilalţi.

— Nu îţi plac prietenii tăi în mod deosebit.

— Oamenii, în general, nu îmi plac.

— Şi atunci de ce ai organizat această petrecere?

— A fost ideea lui April. Eu nu voiam să sărbătoresc, ea m-a convins, pe motiv că vârsta de 21 de ani ar fi deosebită bla, bla, bla. Mai bine aş fi citit o carte. Oamenii vor să converseze tot timpul şi aşteaptă să fie ascultaţi, chiar dacă pe ceilalţi nu-i interesează.

M-am încruntat.

— Şi de ce eşti atunci tot timpul la petreceri şi aduci femei în apartamentul tău? Femeile sunt tot oameni.

Zâmbi.

— Asta este cu totul altceva.

— Cum adică?

Luca îşi lăsă privirea să alunece de la genunchii mei goi, spre rochie, apoi spre faţă.

— Vrei să auzi într-adevăr răspunsul?

Am dat din cap.

— Când merg într-un club şi îl părăsesc împreună cu o femeie, contează numai aspectul fizic. Nu vorbim prea mult. Şi, de îndată ce totul se termină, fiecare merge pe drumul său, îmi explică Luca în şoaptă, de parcă s-ar fi temut că ne asculta cineva conversaţia. Organizarea unei petreceri, la care trebuie să conversez cu oameni care au venit special pentru mine are ceva intim în sine, care nu îmi place în mod deosebit.

— Pentru tine, conversaţiile sunt mai intime decât sexul? Am rostit întrebarea înainte să mă pot opri.

Luca se strâmbă.

— Într-un fel, da. Conversaţiile pot da naştere sentimentelor, sexul doar le simulează. Şi, odată ce apar sentimente, este foarte uşor ca acestea să fie rănite.

Era fascinant să-i aud părerea. Îmi plăcea să cunosc oameni, să vorbesc cu ei şi să-i înţeleg, în caz contrar mi-aş fi ales studiul nepotrivit. Şi, în acelaşi

timp, savuram faptul că aflam mai multe despre el, despre ideile lui atât de deosebite de ale mele.

— Nu crezi că răneşti femeile dacă te culci cu ele şi apoi nu le mai suni?

— Nu, răspunse Luca fără să ezite. Întotdeauna le spun asta de la început. Restul este doar în mintea lor. Şi, în afară de asta, cele mai multe nu sunt rănite, ci mai mult jignite în orgoliul propriu. Spun, de fapt, că nu se aşteaptă la nicio relaţie, însă speră pe ascuns să mă îngenuncheze.

— Eşti destul de arogant.

— Nu, sunt sigur pe mine.

— Eşti egocentric, am spus.

— Sunt o persoană care are un scop bine determinat.

Am pufăit.

— Întotdeauna ai un răspuns.

— Este adevărat. De aceea vreau să devin bibliotecar. Cel puţin, voi fi plătit pentru inteligenţa mea. Şi pot să spun oamenilor când trebuie să-şi ţină gura.

— Totuşi ai vorbit astăzi destul de mult.

Luca se strâmbă.

— Alcoolul mă face întotdeauna vorbăreţ.

— Nu numai pe tine.

— Atunci, pot să-ţi pun o întrebare?

Mi-am strâns buzele. Dacă nu aş fi băut atât de mult, aş fi bătut în retragere, fiindcă întrebările pot fi periculoase: De unde ai vânătăile de pe braţ? De ce tatăl tău vitreg nu îţi dă voie să mergi la petreceri? De ce ai refuzat invitaţia lui Jay? Însă faptul că acum nu mai gândeam lucid, mă făcea să nu îmi pun astfel de întrebări.

— Mai întâi am eu o întrebare.

Luca pufni.

— Tu erai acum la rând.

— Te rog! am spus răspicat, împreunându-mi mâinile în semn de rugăminte.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Ce vrei să ştii?

— Ai un cont de Snapchat sau de Instagram?

Luca îşi ridică sprâncenele. Întrebarea părea să-l irite.

— Snapchat, nu. Instagram, da: lucgib96. Şi tu?

Am scuturat din cap.

— Sora mea vrea să ştie pe cine am cunoscut de când sunt aici.

Sper ca mintea mea înceţoşată să poată reţine numele de utilizator. Altfel, Nora ar fi cu siguranţă dezamăgită. Iar ca să fiu sinceră, aş vrea să îi văd şi eu contul.

— Putem să facem un selfie împreună pentru sora ta, ca dovadă. Înainte să-mi dau seama, Luca îşi

scoase telefonul din buzunar şi veni mai aproape de mine.

În frigul nopţii, puteam să-i simt căldura, cămaşa lui îmi atinse braţul gol. O senzaţie de slăbiciune se răspândi în stomac. Nu era teamă, ci doar îngrijorarea că apropierea lui ar putea declanşa ceva ce m-ar face să-mi pierd controlul. Luca nu mirosea a alcool, aşa cum aş fi aşteptat, ci a after-shave-ul pe care îl avea în baie şi care nu îmi amintea în niciun caz de *el.* Şi nu era *el* lângă mine, ci Luca, tipul care nu merita să nu-i acord încredere. Hotărâtă, am alungat sentimentul inconfortabil şi m-am silit să zâmbesc.

După ce bliţul s-a declanşat, Luca privi rezultatul. Îşi încreţi fruntea.

— Arăţi de parcă ai mâncat ceva stricat, spuse el.

M-am întins ca să pot arunca şi eu o privire peste poză. Avea dreptate. În timp ce el arăta ca un model de pe coperta cu *bibliotecari sexy tatuaţi,* eu arătam ca mătuşa din *Amurg.* Palidă, înspăimântată şi pe deplin orbită de bliţul telefonului.

— Oh, Doamne!

— Nu arată atât de rău, spuse Luca.

Am ridicat o sprânceană, cu subînţeles.

— Bine, încă o încercare. Luca îşi întinse din nou braţul. Părea destul de priceput în a face selfie-uri. Sau contul lui de Instagram era plin de astfel de poze, sau pur şi simplu avea braţele mult prea lungi. La

mine şi la Megan dura întotdeauna o veşnicie să fim în stare să facem o poză în care să ni se vadă capetele în întregime.

— Mai bine? Abia m-am încumetat să mă uit.

— Ceva mai bine, spuse Luca ezitând, dar hai să mai facem încă una pentru a fi siguri.

Stăteam din nou în furtuna de lumini a bliţului, în timp ce el făcu mai multe poze pe care apoi le privi sceptic. În fiecare dintre ele arătam îngrozitor. Sau zâmbeam rigid, sau îmi înclinasem ciudat capul într-o parte, de parcă aş fi fost pe punctul de a cădea în orice moment.

— Cred că este din cauza ta, am spus, după ce şterse şi ultima fotografie. Între timp, îmi doream atât de mult să-i trimit Norei ceva frumos, încât nu mă mai gândeam la nimic.

— Lângă tine este imposibil să arăţi bine.

— Este o acuzaţie sau un compliment? întrebă Luca.

Am pufnit.

— Amândouă. Poate, mai mult prima.

Luca zâmbi.

— Bine, încă o dată.

Am dat din cap hotărâtă, încercând de data aceasta să mă gândesc la ceva amuzant, pentru a da zâmbetului meu rigid puţină autenticitate.

Luca se aplecă spre mine şi începu să numere.

— Trei!

— Doi!

— Unu!

— Bliţ!

Luminozitatea bruscă aproape că mă orbi şi am clipit pentru a alunga umbrele care dansau în faţa ochilor.

— Cum este?

— Este perfect.

— Adevărat?

A dat din cap, ţinând ecranul astfel încât să le pot vedea şi eu.

A trecut un moment până să-mi dau seama ce vedeam acolo. Apoi am început să zâmbesc. Încă arătam ca Bambi în lumina reflectoarelor, însă Luca şi-a dat toată silinţa să arate mai rău decât mine: într-una scotea limba, în alta se uita cruciş, iar în alta îşi înclinase atât de tare capul pe spate, încât avea o bărbie dublă.

— Acum arăţi bine lângă mine.

— Că arăt bine este cam exagerat. Nu mai arăt atât de rău.

— O, este de fapt acelaşi lucru, spuse Luca zâmbind şi deschizându-şi aplicaţia de Instagram. Cu degete abile, decupă imaginea, îi puse un filtru şi introduse o descriere: *Dr. Hotbibl şi Mistress Nophoto.*

Trimis. Iar acum, încă o poză pentru mine. Cu tine şi cu cel mai frumos cadou din lume.

Înainte să pot protesta, îşi trase scaunul mult mai aproape de mine, ţinând cartea între noi. De data aceasta, când bliţul se aprinse, puteam jura că zâmbetul îmi era autentic.

Capitolul 13

După ce ne-am fotografiat, ne-am întors în living, unde Gavin şi un alt tip pe nume Phillip duceau o luptă îndârjită în faţa consolei de jocuri video. Nu uitasem că Luca voia să-mi pună o întrebare, însă el nu-şi mai aducea aminte. Deşi eram curioasă, nu l-am mai întrebat ce ar fi vrut să ştie despre mine, numai de teama de a nu strica totul.

La puţin timp după ce Phillip şi Gavin au încheiat jocul, petrecerea a luat sfârşit. Prima care a plecat a fost Melodie, o jumătate de oră mai târziu a plecat şi Gavin, ultimul oaspete. Luca închise uşa după el, oftând uşurat.

April începu să râdă.

— Nu te purta aşa, sunt prietenii tăi!

— Nu sunt, spuse Luca îndepărtându-se de uşă şi aplecându-se pentru a ridica de pe jos un ambalaj de cadouri.

— Phillip şi ceilalţi sunt, în cel mai bun caz, doar cunoscuţi. Iar pe tipul cu chelie nu îl cunoşteam deloc. A venit cu Thomas.

— Dar Simone?

— Simone este... Luca ezită. Nu mai contează. Să începem curăţenia!

— Nu putem aştepta până mâine? întrebă April.

Luca începu să adune paharele roşii, împrăştiate peste tot prin încăpere.

— Nu. Şi nu îmi spune acum că mâine vei fi mai motivată. Ştim amândoi că nu este adevărat.

April suspină enervată.

— Mă ajuţi la bucătărie? mă întrebă ea.

Am aprobat şi am urmat-o.

Fie că nu observasem când am venit, fie bucătăria se transformase ulterior într-un spaţiu calamitat. Pretutindeni erau aruncate farfurii folosite, unele goale, altele cu resturi de mâncare şi sticle de bere pe jumătate goale erau aliniate pe blatul de lângă frigider, pe care cineva vărsase vodkă. Lângă coşul de gunoi erau aruncate şerveţele de hârtie mototolite.

Am strâmbat din nas. Un miros puternic plutea în aer, aşa că am deschis fereastra.

— Cu ce să începem?

— Să verificăm mai întâi sticlele de alcool! Ignorând mizeria, April se aşează pe jos, iar eu, după ce verificam dacă sticlele erau închise, i le dădeam, una

câte una, pentru a le pune pe raftul de sub chiuvetă. Ai stat cu Luca destul de mult timp pe balcon, spuse ea.

— Doar câteva minute.

— Câteva minute confidenţiale, remarcă April.

— Doar am povestit.

April mă privi cu sprâncenele ridicate. Puteam observa scepticism în privirea ei.

— Totuşi, feţele voastre erau destul de apropiate. La fel ca Simone şi Melodie, am pariat că vă veţi săruta.

— Nu este nimic între mine şi Luca, i-am explicat cu voce hotărâtă, întinzându-i o sticlă de ţuică.

— Bine! Nu aş vrea să fiu martoră în cazul în care îţi va frânge inima.

— Nu se va întâmpla asta, am asigurat-o. Suntem numai... Nu aveam nicio idee cum să termin propoziţia. Ce eram unul pentru celălalt? A fost frumos să stau cu el pe balcon şi, după April, Luca era persoana cu care petreceam cel mai mult timp la universitate. Lucru care, conform definiţiei mele, corespundea noţiunii de prietenie. Totuşi, nu iubea oamenii, iar singurul motiv pentru care eram poziţionată atât de sus pe lista lui era cadoul primit de la mine. Colegi, suntem numai colegi, am răspuns.

— Bine! Ştii doar cum se poartă cu femeile.

— Tocmai de aceea nu se va întâmpla nimic între noi.

Această idee era absurdă. Eu şi Luca? Niciodată. Chiar dacă între timp îmi ţineam bine în frâu teama faţă de el, eram totuşi departe de a ne apropia unul de celălalt. Dacă aş fi pregătită cândva pentru o relaţie, atunci m-aş întâlni cu o persoană ca Gavin. Cineva care abia a început să se antreneze pentru un maraton nu putea alerga dintr-odată patruzeci de mile. La început, aleargă cinci, apoi zece, apoi cincisprezece mile şi, dacă este suficient de perseverent, poate să ajungă cândva şi la patruzeci. Luca era deja la cincizeci de mile.

— Merg să-mi iau lucrurile din maşină, am spus, după ce am legat şi ultimul sac de gunoi. L-am luat afară şi l-am aruncat în unul dintre tomberoane.

Între timp se răcise, iar repriza de curăţenie m-a făcut să redevin lucidă. Am alergat uşor de la intrare până la camioneta pe care o parcasem în apropierea unui loc de joacă, sub un copac masiv care, în lumina felinarelor, arunca o umbră lungă. În întuneric nu puteam vedea bine maşina, însă simţeam că nu este în ordine ceva. Am grăbit pasul până mi-am putut da seama ce se întâmpla. Uşa rulantă laterală era deschisă. Se vedea o crăpătură ca şi cum nu ar fi fost închisă. Eram convinsă că o închisesem foarte bine. Pentru mine nu era o simplă maşină, era casa mea,

iar înăuntru se afla tot ce aveam. Nu aş fi putut fi niciodată atât de neglijentă ca să las uşa deschisă.

Nu voiam să văd ceea ce, de fapt, ştiam. Aveam nevoie de o certitudine. Cu degetele tremurânde, am atins uşa, deschizând-o mai mult. În interior domnea un adevărat haos. Patul era deranjat, iar cutiile cu accesorii dispăruseră. Câteva perle erau risipite pe podea. Din cărţi erau smulse pagini, cutiile cu haine erau deschise, iar rucsacul meu dispăruse şi el. Numai pătura de la bunica, făcută din petice, nu a fost furată. Am luat-o în mână şi am strâns la piept materialul aspru.

Mă simţeam ameţită şi picioarele nu mă mai ţineau. M-am aşezat pe marginea camionetei, cu spatele la interiorul devastat, ca să nu mai fiu nevoită să suport imaginea. Ar fi trebui să fiu furioasă, însă pentru asta îmi lipsea puterea. Ultimii ani au fost pentru mine iadul meu personal, totuşi nu m-au distrus de tot. Am luptat mereu ca să găsesc un drum de salvare. De ce trebuia chiar acum să mi se întâmple asta? Ce-i făcusem vieţii ca să merit atâta nenorocire? De ce trebuia să suport tot mai multe lovituri? De ce mergea totul mereu prost şi niciodată bine?

Universul mi-a rămas dator cu un răspuns la întrebările mele, iar eu eram mult prea obosită şi epuizată ca să mă mai gândesc la asta. Doi la unu pentru viaţa care mă dispreţuia.

Am început să plâng, iar lacrimile, pe care în zadar încercam să le reţin, îmi ardeau acum ochii. La început, curgeau încet şi liniştit, pentru ca apoi, odată cu trecerea timpului, să devină tot mai intense. Încetul cu încetul mă cufundam tot mai mult în realitate, începând să înţeleg ce însemna acest incident. Nu plângeam din cauza blugilor mei preferaţi sau a colierului pe care îl făcusem cu puţin înainte să merg la petrecere. Plângeam din cauza pierderii suferite. Maşina era încă aici, însă am pierdut toate celelalte lucruri. Nu aveam suficient de mulţi bani pentru a o lua din nou de la capăt. Aveam nevoie de haine şi va trebui să anulez toate comenzile din magazinul meu on-line care ar fi fost pe punctul de a fi trimise, fiindcă îmi lipsea acum materialul necesar. Ceea ce însemna, pe de altă parte, că voi câştiga mai puţin. De asemenea, trebuia să plătesc cărţile dispărute, pe care le împrumutasem de la bibliotecă, trăind cu speranţa că domnul Strasse nu mă va concedia pentru neglijenţă faţă de bunurile bibliotecii. Fără el nu aş avea niciodată şansa de a obţine un împrumut cu care aş putea să plătesc şedinţele la dr. Montry. În caz contrar, ar trebui să anulez programarea la psiholog, iar asta nu îmi doream. Fără ajutorul ei aş rămâne pentru totdeauna prinsă în acest cerc vicios al fricii. O altă soluţie ar fi să devin alcoolică.

Am strâns pătura bunicii mele tare la piept, îngropându-mi faţa în ea. Am inhalat mirosul de şampon de mango, de scorţişoară şi de detergent, iar apoi am expirat, simţind cum aerul cald îmi mângâia pielea. Am strâns ochii, încercând să-mi imaginez ce ar fi făcut bunica mea într-o astfel de situaţie. A crescut-o singură pe mama, dintr-un salariu minim şi cu două locuri de muncă şi, cu toate acestea, avea mereu un zâmbet pe buze. A savurat viaţa cu toate greutăţile ei şi nu a dat niciodată înapoi. Probabil că plângea şi ea în anumite nopţi, însă, după o perioadă de tristeţe şi frustrare, găsea întotdeauna modalitatea de a face lucrurile mai bine.

Voiam să fiu ca ea.

Mi-aş fi dorit să fiu ca ea.

Nu puteam aprecia cât timp trecuse de când stăteam aşezată în faţa maşinii, al cărei interior haotic reflecta acum propria mea viaţă interioară, când am auzit paşi apropiindu-se. Am inspirat aerul, ducându-mi dosul palmei pe deasupra ochilor, mulţumită că întunericul îmi ascundea înfăţişarea jalnică.

— Sage? am auzit vocea familiară a lui Luca.

Nu am ridicat privirea, însă puteam simţi cum s-a oprit în faţa mea.

— Sage, ce s-a întâmplat? Te-am aşteptat.

Ceea ce voia să întrebe de fapt era „De ce plângi?” Probabil că suspinul meu, în liniştea nopţii, se auzise

pe toată strada. Am ridicat capul, forţându-mă să îl privesc. Se apropiase atât de mult de mine, încât a trebuit să-mi înclin capul pe spate ca să-i pot vedea faţa. Îşi schimbase hainele de la petrecere. Purta acum pantaloni scurţi şi un tricou şifonat.

— Cineva mi-a spart maşina, am spus.

— Ce? Luca se aplecă să poată vedea înăuntru. Cu mâinile sprijinite pe caroserie, privi cu atenţie interiorul camionetei. Probabil că nu putea observa aproape nimic în întuneric, mai ales că nu ştia cum arăta maşina pe dinăuntru.

— Am o lanternă pe tavan, i-am spus. Vocea îmi era aspră şi din cauza lacrimilor pe care de abia puteam să mi le reţin.

Luca se aplecă şi mai mult, astfel încât piciorul lui mi-a atins spatele, însă eram mult prea buimacă să reacţionez. Lumina pâlpâia în spatele meu.

— O, la naiba! murmură el.

M-am întors, iar respiraţia mi se oprise din nou. Luca a aprins doar lanterna din mijloc, întrucât celelalte două nu mai erau acolo. În acel moment, mi-am putut da seama de adevărata amploare a catastrofei. Am scos un sunet de disperare care era pe jumătate un hohot de plâns, pe jumătate un oftat profund. Era tot ce puteam face.

Luca a coborât din maşină şi s-a aşezat lângă mine.

— Nu îţi face nicio grijă, rezolvăm noi cumva. Totul poate fi înlocuit, sunt sigur de asta.

Şi-a pus braţul în jurul umărului meu, trăgându-mă spre el. Nu ştiam dacă disperarea mea sau cuvintele lui mi-au dat curaj, dar nu m-am împotrivit, ci din contră, mi-am lăsat capul pe umărul lui. Mi-am permis această consolare, fiindcă Luca nu îşi putea imagina că toate aceste lucruri erau de neînlocuit, atât timp cât nu aveam bani suficienţi. Nu îmi ştia problemele. Mama lui i-a oferit un apartament cu ocazia împlinirii vârstei de 18 ani.

— Hai să intrăm, a spus Luca, după ce m-a strâns în braţe o vreme.

Am afirmat dând din cap, iar el m-a ajutat să mă pun pe picioare. Fără să-mi dea drumul nicio secundă, m-a condus în casă. Simţeam apăsarea braţului său pe umerii mei, însă era mai mult o apăsare blajină, ca şi când s-ar fi temut că nu puteam să ajung singură în casă. Frica nu mă părăsea. Eram ca anesteziată.

De această dată, am urcat cu liftul. Uşa nu era închisă de tot, iar muzica tare din timpul petrecerii se auzea acum înăbuşit. Buimacă, mi-am dat seama că era Linkin Park cu piesa *Numb.* Ironia m-ar fi făcut să râd, dacă situaţia nu ar fi fost atât de gravă.

Luca m-a ajutat să mă aşez pe canapea, de parcă aş fi fost o bătrânică. Cu mâinile în şolduri, s-a aşezat

în faţa mea, uitându-se la mine de sus în jos. Lipsa mea de curaj se putea reflecta în ochii lui.

— Hei, ce s-a întâmplat? întrebă April care tocmai intrase în living, privindu-ne fix pe amândoi. Se schimbase şi purta nişte pantaloni de pijama de culoare roz şi un maiou alb. Din make-up nu mai rămăseseră decât câteva umbre sub ochi. A murit cineva?

Luca scuturǎ din cap, povestindu-i în câteva cuvinte tot ce s-a întâmplat. Eu nu aveam putere pentru asta. Mi-aş fi dorit să mă ghemuiesc pe canapea, cu pătura peste cap, până când totul va lua sfârşit.

Nu am auzit nimic din conversaţia celor doi, până în momentul în care un cuvânt mi-a atras atenţia.

— Trebuie să anunţăm poliţia, spuse April. Poate reuşesc ei…

— Fără poliţie, i-am întrerupt cu o voce agitată. Nodul din gât începea să se accentueze. Mi se făcu dintr-odată frig şi am început să tremur.

— Eşti sigură? mă întrebă April. S-a aşezat lângă mine pe canapea, mângâindu-mi spatele. Poate că vor găsi spărgătorii şi îţi vei putea recupera lucrurile. Nu sunt foarte multe şanse, însă nu ai nimic de pierdut.

Doar pot înnebuni.

— Nu vreau să am de-a face cu poliţişti, am repetat, lăsându-mi neliniştită privirea să alunece de-

a lungul camerei, pentru a fi sigură că strâmtoarea pe care o simt în piept este numai imaginaţia mea şi că senzaţia că pereţii cad pe mine este numai o închipuire.

— Nu trebuie să vorbeşti cu ei. Eu pot…

— April, este suficient! o opri Luca.

Mi-aş fi dorit acum să-l îmbrăţişez. Nu avea importanţă dacă vorbeam cu poliţia sau nu. Însăşi ideea de a fi în aceeaşi încăpere cu unul dintre acei bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de culoare albastră-închis îmi provoca un foşnet în urechi, ce se asemăna cu zgomotul unui televizor stricat. Însă nu era decât vocea *lui.*

Nu te purta aşa, Sage.

Este numai o atingere, Sage.

Nu-ţi iubeşti tatăl?

Trebuie să te forţez?

De ce plângi acum?

Nu povestim nimănui nimic despre asta, nu-i aşa?

Nu. Nu. Nu! M-am aplecat, iar cu mâinile deasupra ochilor m-am concentrat pe textul piesei ce se termina. Cuvintele interpretului m-au făcut să nu mă mai gândesc la toate aceste întrebări, iar greutatea mâinii lui April pe spatele meu îmi dădea siguranţa că nu eram singură. *El* nu era aici şi, chiar dacă ar fi, nu aş mai fi acum singură. Această idee m-a ajutat, iar furnicăturile din picioare începură să se domolească.

După cum se pare, scăpasem încă o dată de un atac de panică. Am inspirat adânc, luând o poziţie normală.

Luca şi April mă priveau îngrijoraţi.

M-am silit să zâmbesc, altfel aş fi început să plâng.

— Mulţumesc amândurora, am spus. Mă simt deja mai bine.

— Eşti sigură? întrebă April sceptică.

Am dat din cap.

— A fost dintr-odată prea mult pentru mine.

— Ştiu, spuse April aproape în şoaptă. Mă luă în braţe şi mă strânse tare. Am îmbrăţişat-o şi eu, fiind fericită că am găsit în Melview o prietenă ca ea. Era posibil ca viaţa să nu mă urască totuşi, ci voia mai degrabă să mă supere.

După lunga îmbrăţişare, April m-a încurajat din nou, de data aceasta mângâindu-mă pe braţe, apoi se ridică de pe canapea. Fără să trebuiască să pronunţ cuvintele cu voce tare, înţelesese că aveam nevoie de mai mult timp pentru mine. Oricum nu mai era nimic de făcut. Cei doi mi-au spus noapte bună, stingând toate luminile, în afară de lampa de citit de lângă canapea.

Am lăsat-o deschisă, fiindcă nu voiam să fiu singură în întuneric, şi m-am învelit apoi cu pătura de la bunica mea.

Am tras aer în piept, încercând să-mi amintesc ce citisem în după-masa aceasta despre ablutomanie. Mi-

am trecut prin minte întregul proces al tabloului clinic, începând apoi să număr în gând posibilele terapii pe care reuşeam să mi le amintesc, în speranţa că teoria anostă m-ar ajuta să adorm. Am trecut de la ablutomanie la terapia de autocontrol, apoi la cea de a număra sau calcula, la aceea de a aduna lucruri mai mult sau mai puţin folositoare, ajungând în cele din urmă la lista detaliată a organizaţiilor sociale pe care profesorul Carson ni le-a amintit, menţionând că ar fi un lucru pozitiv pentru curriculum vitae dacă am face voluntariat la una dintre aceste instituţii. Totuşi, gândurile mele se îndreptau mereu către camioneta mea acum goală şi către un viitor incert. Mă va concedia domnul Strasse? Va trebui să-mi închid magazinul on-line? Câţi bani mai am în cont? Existau oare în Melview cantine sociale?

Nu puteam să le împiedic. Tot mai multe întrebări îmi apăreau continuu în minte. Am încercat de o sută de ori să mă gândesc la altceva pentru a putea adormi.

Însă nu puteam.

M-am întors pe canapea. Privirea îmi căzu pe cifrele luminoase de pe ecranul DVD-playerului care arătau 4.43. De aproape trei ore stăteam aici fără să pot adormi.

Gata, s-a terminat.

Mi-am dat pătura la o parte, m-am ridicat şi m-am dus în bucătăria acum curată. Aş fi putut preveni furtul, dacă nu i-aş fi ajutat pe April şi Luca să adune paharele de plastic şi hârtia de cadouri? Poate. Sau poate nu. Acum nu mai are nicio importanţă. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Nu mai pot da timpul înapoi şi, începând de mâine, va trebui să trăiesc cu consecinţele, oricare ar fi ele. Am scotocit în dulap după o oală, am aprins plita şi am luat lapte din frigider. Nu părea să fie acru, aşa că am turnat puţin în oală. Nu ştiam dacă găsesc şi miere, însă speram din tot sufletul şi am îngenuncheat în faţa sertarului unde April îşi păstra toate ingredientele posibile. Ca tot restul apartamentului, în afară de camera lui April, dulapul era perfect organizat. Pahare, doze şi ambalaje erau ordonate şi sortate pe categorii. Ar trebui să-i spun lui Luca faptul că ar putea suferi de o tulburare obsesiv-compulsivă.

— Ce cauţi?

Inima începu să-mi bată cu putere, încremenind acolo. Din cauza zgomotului pe care îl provocasem, nu l-am auzit pe Luca intrând în bucătărie. Aflată încă în poziţie ghemuită, m-am întors încet spre el.

Se sprijinea de tocul uşii şi mă privea. Tricoul îi era şifonat, iar părul creţ îi era zburlit, ca şi când, asemeni mie, s-ar fi foit în pat toată noaptea.

— Mierea.

— O găseşti în dulapul de sus. Se îndreptă spre frigider ca să deschidă dulapul de deasupra acestuia, la care eu nu aş fi ajuns dacă nu m-aş fi urcat pe un scaun. A scos de acolo un borcan cu miere şi l-a pus lângă aragaz.

Am închis sertarul şi m-am ridicat.

— Mulţumesc!

Mi-a zâmbit.

— Nu poţi să dormi?

Am dat din cap şi am început să amestec în oala cu lapte.

— Nu pot să nu mă mai gândesc la cele întâmplate.

— Şi eu la fel, spuse Luca, aşezându-se pe blatul de lucru cu mâinile sub el.

— Mă mustră conştiinţa.

— De ce?

— Pentru că ai fost jefuită pe stradă, tocmai în faţa apartamentului meu, spuse el cu seriozitate. Dacă am fi mers într-un club, nu s-ar fi întâmplat asta.

— S-ar fi întâmplat şi în cazul ăsta. Aş fi parcat aici şi apoi aş fi mers cu voi în club, l-am contrazis, chiar dacă ştiam că nu m-aş fi dus cu siguranţă într-un club dacă şi-ar fi sărbătorit ziua de naştere acolo. Însă asta nu mai conta acum. Nu era vina lui. La urma urmei, nu el era cel care mă jefuise.

— Pur şi simplu nu este corect, spuse Luca oftând, înainte ca pe buze să-i apară un zâmbet discret. Hoţul ar fi putut să se concentreze mai bine pe maşina lui April, care nu este de fapt o maşină, ci o haldă de gunoi.

— Probabil că tocmai din această cauză nu a făcut asta.

— Data viitoare ar trebui să laşi multă mizerie în camioneta ta.

— Mai bine gunoi, decât un sistem de alarmă?

Luca a dat din cap. Trebuie să brevetăm această idee.

Am râs ezitant, amestecând mai departe în laptele din care ieşeau aburi. Apreciam eforturile lui Luca de a mă încuraja, însă nimic nu ajuta acum. Gândurile şi sentimentele mele se găseau acum într-o groapă adâncă din care numai timpul le putea elibera.

— Sage? îmi rosti Luca numele cu o oarecare îngrijorare în glas. Mi-am ridicat capul de la oala cu lapte. Se uita la mine insistent, cu sprâncenele încordate. Nu îţi face griji. O vom scoate la capăt.

— Noi?

Luca dădu din cap.

— Poate că eram beat pe balcon, însă ceea ce ţi-am spus acolo este adevărat.

— La ce te referi?

— Că pentru mine eşti numărul trei.

— Iar cadourile celorlalţi nu au schimbat acest lucru?

— Nu au avut nici cea mai mică şansă faţă de cel mai frumos cadou din lume, spuse Luca zâmbind, iar în obraji îi apărură gropiţe.

A trebuit să-mi îndrept privirea în altă parte înainte să fac ceva imprudent, şi anume să-l îmbrăţişez. Am luat miere cu linguriţa şi am pus generos în laptele cald. În tot acest timp, am savurat conştient atenţia pe care Luca mi-o acorda.

— Eu şi April nu te vom abandona, continuă Luca aproape şuşotind.

Mă lua cu călduri, nu pentru că s-ar apropia un atac de panică, ci pentru că eram cuprinsă de un sentiment plăcut.

— De ce?

Luca înclină capul.

— De ce nu?

— De ce vreţi să mă ajutaţi? Ne cunoaştem doar de câteva săptămâni.

— De când prietenia este definită de timp?

Mi-am luat o cană din dulap, ca să nu trebuiască să mă uit la el. *Prietenie.* Acest cuvânt în gura lui suna ciudat. Până acum câteva ore nu eram nici măcar sigură că mă plăcea. Trebuie să recunosc că a fost întotdeauna drăguţ şi serviabil şi s-a purtat mereu bine cu mine. Totuşi, comportamentul respectuos faţă

de oameni nu era neapărat un indiciu pentru prietenie.

— Vrei şi tu?

Luca se întinse şi se uită în oală.

— Dacă mai rămâne ceva.

Am luat încă o cană din dulap şi am împărţit laptele. Luca îşi trase mâna dreaptă de sub el pentru a lua cana pe care i-am întins-o. Apoi m-am sprijinit de marginea mobilei de bucătărie şi am sorbit prima înghiţitură. Laptele era dulce, exact aşa cum îmi doream, iar căldura plăcută îmi coborî din gură până în stomac.

Luca, aflat lângă mine, începu să tuşească. Sări de pe blatul de lucru, îşi puse cana într-o parte, apoi se îndreptă spre frigider şi luă o sticlă de apă din care bău cu lăcomie.

L-am privit mirată, cu sprâncenele ridicate.

— Doamne, este greţos, se strâmbă el, ştergându-şi gura cu dosul palmei. Cu buzele strânse şi strâmbând din nas, se uită când la mine când la cana cu lapte. Cum poţi să bei aşa ceva? Are gust de sirop pur.

— Îmi place să fie dulce, am spus luând încă o înghiţitură.

Luca se scutură de greaţă.

— Poţi bea liniştită şi porţia mea.

Am ridicat din umeri, i-am luat cana şi am turnat laptele în cana mea.

Între timp, Luca a băut toată apa din sticlă, şi-a luat o bucată de pizza rece din frigider şi s-a aşezat din nou pe blat.

Am savurat în tăcere gustarea noastră nocturnă. Cu fiecare minut care trecea, cu fiecare înghiţitură şi cu fiecare privire pe care i-o aruncam, deveneam tot mai liniştită. Era important pentru mine să ştiu că nu eram singură. În Maine o aveam pe Megan. Să mă despart de ea numai pentru a scăpa de *el* a fost cel mai greu lucru. De când eram mici, am fost mereu acolo una pentru cealaltă. Unele prietenii de la grădiniţă, de la şcoala primară sau de la liceu s-au distrus pe parcurs, altele după câteva luni, iar altele doar după câteva săptămâni. Adesea era nevoie doar de câteva zile pentru a-ţi uita colegii. Prietenia dintre mine şi Megan era perenă, iar de câţiva ani şi singura, chiar dacă acest lucru era trist. La un moment dat, devenisem mult prea speriată ca să mă pot apropia de colegi, de aceea mă obişnuisem cu ideea de a mă baza doar pe mine, odată aflată în Nevada, cel puţin în prima perioadă, până când aveam lucrurile sub control. Iar acum, faptul că ştiam că îi aveam pe April şi pe Luca de partea mea şi că ei îmi vor fi alături însemna mult pentru mine, fiindcă atunci când ai prieteni, poţi suporta mai uşor greutăţile cotidiene.

Mi-am pus cana goală în chiuvetă, apoi m-am întors spre Luca. Mă privea acum liniştit şi, fără să mă gândesc vreun moment la disperarea şi nesiguranţa care mă însoţeau mereu, am învins distanţa dintre noi, punându-mi braţele în jurul lui.

— Mulţumesc! am şoptit la pieptul lui, strângându-l pentru o secundă.

Cu siguranţă, Luca nu-şi putea imagina ce însemna acest lucru pentru mine, doar eu ştiam şi asta era suficient.

Se uită la mine de sus în jos. Confuzia se oglindea în ochii lui, însă îmi zâmbea. Înainte să poată spune ceva, care ar distruge acest moment, i-am urat noapte bună şi m-am întors în living. M-am întins pe canapea, am stins lampa de citit şi, cu o senzaţie de uşurare, am adormit imediat.

Capitolul 14

Mai bine nu m-aş fi trezit în dimineaţa următoare. Sentimentul plăcut din seara anterioară s-a evaporat, iar eu eram acum din nou în viaţa reală. Aş fi vrut să-mi trag pătura deasupra capului, să-mi îngrop faţa în pernă şi să nu mai părăsesc niciodată culcuşul cald pe care mi-l făcusem în ultimele ore.

I-am promis lui April că o voi însoţi la cafeneaua Le Petit de dimineaţă şi că voi rămâne cu ea până

când vor sosi primii oaspeţi. Cafeneaua fiind frecventată mai ales de studenţi, la sfârşit de săptămână nu era, de obicei, prea mult de muncă. M-am bucurat la gândul că aş putea să stau la bar, să savurez cafeaua şi să ne aducem aminte de tot ceea ce am trăit în săptămâna trecută. Însă acest lucru a fost planificat înainte ca maşina mea să fie jefuită, şi pilonii, încă instabili ai noii mele existenţe, să fie smulşi. Numai ideea că trebuie să părăsesc acum casa îmi părea un obstacol insurmontabil. Era ca şi când cineva mi-ar fi cerut să merg cu picioarele goale pe cărbuni aprinşi. Într-un alt moment, m-aş fi confruntat cu o astfel de situaţie şi aş fi încercat să o depăşesc, însă astăzi nu aveam puterea necesară.

— Sper să nu te superi, i-am spus lui April, după ce i-am explicat motivul pentru care nu puţeam să o însoţesc.

Mi-a zâmbit înţelegătoare.

— Nu-ţi face niciun fel de griji din cauza asta. Îmi voi pierde timpul cu Cam, iar noi două vom petrece seara împreună. Rămâi aici, nu-i aşa?

Am încuviințat, sorbind din cafea. Fără accesorii şi fără sacul de dormit, interiorul camionetei mele era gol şi rece. Cu siguranţă, oricare celulă dintr-o închisoare ar fi fost mai confortabilă decât aceşti patru metri pătraţi pe care îi numeam proprietatea mea.

— Când te întorci acasă?

April purta o fustă neagră şi un maiou violet cu emblema cafenelei. Îşi machiase puternic ochii, pentru a-şi ascunde oboseala. Era ora 9.00 şi noaptea fusese mult prea scurtă pentru noi.

— Nu ştiu încă. Până după-masă sunt în Le Petit, apoi mă întâlnesc cu Aaron ca să învăţăm împreună. Dacă doreşti, poţi veni cu noi. Cu siguranţă ai şi tu ceva de pregătit pentru examene.

Am refuzat. Examenele erau ultimul lucru la care m-aş gândi acum, însă dacă voiam să termin cu bine semestrul, trebuia să muncesc mult. Mai ales acum, când eram nevoită să cumpăr şi cărţile care mi-au fost furate din camionetă.

— Mă voi gândi la asta şi îţi voi scrie.

— Perfect, spuse April zâmbind. Şi-a băut ultima înghiţitură de cacao, şi-a luat cheia şi a părăsit apartamentul, nu înainte de a-i ura o zi frumoasă.

La scurt timp după aceea, m-am hotărât să-mi pregătesc mai întâi micul dejun, deoarece cu stomacul gol puteam face faţă mai greu problemelor. Am aprins cuptorul şi m-am urcat pe masă pentru a putea ajunge la formele de chifle pe care le zărisem noaptea trecută, când Luca a luat mierea din dulap.

M-am gândit dacă ar trebui să pregătesc ceva şi pentru el, însă am abandonat repede ideea. Deşi Luca se trezea întotdeauna foarte devreme, acum dormea.

După ce chifla a fost gata, am pus pe ea brânză proaspătă şi marmeladă şi, înainte de a mă aşeza confortabil pe canapea, mi-am mai umplut încă o dată cana cu cafea. Înfăşurată în pătură, m-am hotărât că nu ar fi rău să urmăresc încă un serial, înainte de a înfrunta realitatea. M-am uitat la oferta bogată de filme de pe Netflix şi am ales în cele din urmă *Indestructibila Kimmy Schmidt.* Scufundată în pernă, am vizionat primul episod, care nu a durat mai mult de douăzeci de minute. Aşa că am urmărit încă două episoade. În final, am mai pus o chiflă în cuptor, înainte de a începe al patrulea episod. Kimmy era grozavă. Îmi plăcea faptul că era mereu pozitivă în ceea ce privea viaţa, în ciuda eşecurilor trăite. Personajul îi era prezentat oarecum exagerat, totuşi mă regăseam în ea. Tocmai când Titus avea din nou un acces, se deschise uşa şi Luca intră în cameră.

— Bună dimineaţa, spuse el căscând şi trecându-şi mâna prin părul ciufulit.

— Bună dimineaţa, am răspuns. Ai dormit bine?

— De la ora 5.00. Tu?

Am făcut o vagă mişcare cu mâna, semnificând că a fost în ordine, şi am urmărit mai departe acţiunea serialului.

Luca s-a aşezat cu mişcări lente lângă mine pe canapea, lăsând între noi o oarecare distanţă.

Nu-l mai puteam ignora. L-am privit cu coada ochiului cum îşi lăsa epuizat capul pe spate. Cinci ore de somn nu erau suficiente. Totuşi, minutele înainte de a merge la culcare nu îmi mai puteau ieşi din minte, mai ales momentul în care l-am îmbrăţişat, chiar dacă pentru foarte scurt timp. Iar o îmbrăţişare rămâne o îmbrăţişare. Mă întrebam acum ce părere avea el despre asta. Îşi aducea aminte sau uitase totul? Probabil că un astfel de gest nu era neobişnuit pentru oamenii sănătoşi, însă pentru mine însemna ceva. De mulţi ani nu am mai atins niciun bărbat, numai pe *el,* însă asta nu s-a întâmplat voluntar. *El* m-a forţat. Să mă apropii atât de mult de Luca era în lumea mea o decizie curajoasă, iar iniţiativa a venit de la *mine,* nu de la el. Speram din tot sufletul că nu va profita de acest lucru ca să mă atingă mai des. Fiindcă era totuşi o diferenţă între a mă atinge el şi a-l atinge eu. Dacă mă apropiam de el, aveam controlul, era dorinţa mea şi mă puteam retrage oricând voiam. În caz contrar, nu mai puteam schimba nimic. În îmbrăţişarea lui, mă putea ţine strâns, mă putea…

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă Luca, întrerupându-mi gândurile.

L-am privit fix. Jenată, mi-am îndreptat apoi privirea pe ultima mea jumătate de chiflă. I-am întins farfuria.

— Îţi este foame?

Luca îşi încruntă fruntea şi acceptă micul dejun, mulţumindu-mi. A devorat-o într-un timp record. Apoi s-a îndreptat spre baie, iar eu am putut viziona mai departe al cincilea episod *Kimmy Schmidt.*

La mijlocul celui de al şaselea episod, Luca a revenit, împrospătat, îmbrăcat cu alte haine şi cu o carte în mână. S-a aşezat pe unul dintre fotolii şi a început să citească.

Am încercat să-l ignor şi să mă concentrez pe serial, însă nu reuşeam să o fac. De fiecare dată când dădea câte o pagină, pufnea, râdea încet sau ofta îmi atrăgeau atenţia. Al şaptelea şi al optulea episod s-au derulat fără ca eu să înţeleg foarte bine acţiunea şi, înainte de a începe al nouălea episod, am închis televizorul.

Luca îşi ridică privirea.

— Ce citeşti? am întrebat.

— Nu este ceva cunoscut, spuse el, arătându-mi coperta care era toată neagră, cu excepţia titlului şi a numelui autorului. A fost scrisă de un prieten. A apărut la o editură mică. Este doar o nuvelă.

Mi-am pus un picior sub mine pe canapea şi m-am întors spre el.

— Şi despre ce este vorba în carte?

— Despre Lucifer, care trebuie să lupte împotriva demonilor celor şapte păcate capitale pentru a-şi putea redobândi locul lângă Dumnezeu, înainte ca

sufletul să îi fie mult prea alterat pentru intrarea în lumea îngerilor.

— Biiine, am spus eu lungind cuvântul. Sună interesant.

— I-am promis autorului o recenzie pe care o tot amân de trei săptămâni.

— Şi care este concluzia ta până acum?

Se strâmbă.

— Religia nu este neapărat domeniul meu.

— Pot să văd şi eu?

— Bineînţeles, spuse întinzându-mi cartea.

Era subţire, aproape cât degetul meu cel mare, însă marginile îi erau aurite şi hârtia la fel de subţire ca acea din Biblie.

— Efectul optic este interesant.

— Ar fi bine dacă şi conţinutul ar fi la fel!

Am deschis la prima pagină, mi-am dres glasul şi am început să citesc.

— *Dacă aş fi bănuit în această dimineaţă că Luxuria, desfrânata, îmi taie penisul, nu m-aş fi ridicat din pat.* M-am oprit.

— Destul de violentă această Luxuria.

— Şi obscenă, adăugă Luca, sprijinindu-şi cotul pe spătarul fotoliului. Nu încercă să-mi ia cartea din mână, ci doar mă privi, aşa că am citit mai departe.

— *Totuşi, înainte ca jalnica Luxuria să facă asta, era la rând Gula, stăpâna îmbuibării. Am căutat-o mult*

timp pe această târfă şi am găsit-o, în final, în mijlocul excesului şi al egoismului. Las fucking Vegas.

Mi-am ridicat privirea din carte.

— Se poate ca prietenul tău să aibă ceva împotriva femeilor?

— Nu, este pur şi simplu stilul lui. Avariţia, Furia şi Invidia sunt personaje despre care scrie exact la fel, dacă nu cumva mai rău. Cu adevărat urâtă este scena în care Lucifer merge cu Invidia într-un SM-Club.

— Ah, nu, mulţumesc! I-am dat cartea înapoi.

A luat-o şi s-a sprijinit din nou pe spătarul fotoliului, tocmai când telefonul aflat lângă lampa de citit a început să sune.

A aruncat o privire la numărul de pe ecran. La început a părut surprins, apoi furios şi, în cele din urmă, a aruncat telefonul cu toată forţa pe masa din faţa canapelei.

Am tresărit speriată.

— Să înţeleg că nu vrei să răspunzi? am întrebat superfluu, toate simţurile fiindu-mi însă alarmate acum de accesul lui brusc de mânie.

A scuturat din cap şi şi-a încrucişat mâinile în jurul pieptului fără a scăpa din ochi telefonul care continua să sune. L-am privit cu dezgust.

În cele din urmă, telefonul nu s-a mai auzit, ci doar tonul de apel.

— Aici este căsuţa vocală a lui April şi a lui Luca. Ştiţi ce este de făcut, răsună vocea lui Luca, urmată de un piuit.

— Bună, Luca, se auzi o voce de femeie. După cum văd, nu eşti acasă. Îţi doresc toate cele bune cu ocazia zilei tale de naştere. Îţi trimit chiar acum prin e-mail un voucher la Amazon. Distracţie plăcută cu el. Ne auzim.

Tăcerea din cameră a fost distrusă de pufnitul lui Luca. Acesta a dat neîncrezător din cap, a luat telefonul şi a şters mesajul, putând auzi cum trosneşte folia de pe ecranul lui. Furia ce îl cuprindea era amestecată acum cu un alt sentiment. Dezamăgire? M-am întrebat cine putea fi această femeie. O fostă prietenă? Se înşelase oare April? Întâlnise Luca deja femeia care l-a rănit? Asta ar clarifica multe lucruri. Totuşi, mesajul a fost destul de distant şi dezinteresat ca să fie vorba de o dragoste pierdută.

— Minunata mea doamnă mamă, mi-a explicat Luca, imediat, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Am ridicat din sprâncene.

— Mama ta?

A dat din cap.

— Regina de gheaţă în persoană.

— Uau!

— Exact aşa cum spui. Însă hei, oricum, a ratat ziua mea de naştere în acest an numai cu o zi. Anul

trecut a greşit cu o săptămână. Te gândeşti totuşi că o femeie cu o sută de şedinţe pe an este în măsură să folosească un calendar, însă ce pot spune eu?

Cinism şi dispreţ se auzeau în vocea lui, însă, cu toate acestea, în spatele sarcasmului său vedeam şi durere, şi amărăciune. Poate că mama lui nu i-a făcut ce mi-a făcut *el* mie, totuşi l-a rănit. Am vrut să mă ridic şi să-l îmbrăţişez din nou, ca să-i arăt că sunt alături de el. Însă ceea ce m-a reţinut a fost furia pe care şi-o manifesta prin strângerea pumnilor.

— Vrei să vorbim despre asta?

Luca a scuturat din cap.

— Nu este nimic de vorbit. Pentru Jennifer, totul este mai important decât propria familie. Nu este ceva nou. M-am împăcat cu această idee. Răbufnirea lui îmi arăta tocmai contrariul, însă nu am făcut nicio remarcă. Cred că voi merge să alerg, apoi voi trece pe la Gavin.

Se ridică de pe scaun şi dispăru în camera lui înainte să pot spune ceva. În mai puţin de un minut, era din nou în living. Purta pantaloni scurţi, un tricou fără mâneci şi tenişi. Corpul îi era însă încordat. Orbit de furie şi fără să-şi întoarcă privirea spre mine, îşi luă cheia şi ieşi repede din casă.

Uşa se închise în spatele lui cu o bubuitură puternică şi numai după ce sunetul nu se mai auzi, am realizat că eram singură. De când mă mutasem în

Nevada, nu a fost nimeni lângă mine în cea mai mare parte a timpului. Singurătatea nu m-a deranjat niciodată, totuşi acum mi se părea ciudat să mă aflu singură în acest apartament.

După un moment de ezitare, mi-am dat seama că am amânat prea mult problemele pe care le aveam. Trebuia să-mi înfrunt frica şi să mă ocup în sfârşit de ceea ce era inevitabil. Sfârşitul de săptămână avea să se termine în curând, iar eu trebuia să înfrunt viaţa de zi cu zi, şi anume, aceea că nu aveam niciun cent, că datoram bani bibliotecii, că trebuia să-mi plătesc şedinţele la medic şi, posibil, să fiu şi concediată. Gândurile acestea îmi provocau crampe puternice în stomac.

Vei reuşi, mi-am şoptit. Pas cu pas. Prima dată te ridici de pe canapea. Apoi iei cheia de rezervă pe care ţi-a arătat-o April şi cobori scările. Ajunsă jos, înainte să mergi la camionetă, tragi aer adânc în piept, iar când eşti la maşină, ai reuşit deja jumătate.

Am dat din cap hotărâtă şi am urmat propriile instrucţiuni. În faţa maşinii, mi-am întocmit o nouă listă, aducându-mi aminte că mă pot baza pe sprijinul lui April şi al lui Luca. Asta m-a ajutat să fac următorul pas, şi anume acela de a inventaria toate lucrurile pe care hoţii nu le-au luat. Am adunat puţinele lucruri care mi-au rămas şi le-am dus în apartament. Acolo am sortat şi accesoriile pe care le

mai aveam, pentru a vedea ce produse trebuia să scot pentru un timp din magazinul meu on-line.

În final, m-am furişat în camera lui April şi i-am luat laptopul pe care îl lăsase neglijent pe podea. M-am aşezat cu el pe canapea, mi-am deschis contul la Etsy, am anulat câteva comenzi şi am trimis cumpărătorilor scrisori cu scuzele de rigoare, în speranţa că nu-i voi pierde pentru totdeauna. Le-am trimis banii înapoi, dându-mi seama că eram cu contul pe minus. De fapt, nu puteam să-mi permit să plătesc dobânzi, însă ideea să petrec următoarele zile şi săptămâni fără gablonzurile mele îmi provoca frică şi, la urma urmei, nu puteam câştiga nimic fără să investesc bani. Aşa că am comandat accesorii la angrosistul meu, introducând adresa apartamentului lui Luca pentru adresa de livrare. Am vrut, de fapt, să întocmesc şi un plan financiar ca să am o imagine de ansamblu asupra situaţiei mele. Totuşi, afară începea să se înnopteze şi în timp ce marcam toate articolele din magazin care nu mai erau disponibile, simţeam cum mă părăseşte curajul.

Mi-am scos telefonul din buzunar. Pe ecran îmi apărea un mesaj necitit de la mama. Pentru un scurt moment, m-am gândit să-l citesc, însă m-am decis totuşi să nu fac asta. În schimb, am deschis lista cu câteva contacte şi m-am oprit la numărul de telefon al lui Megan. Aş fi sunat-o cu mare plăcere, m-ar fi

încurajat cu siguranţă, însă eram sigură că la auzul vocii ei aş fi izbucnit inevitabil în lacrimi. Şi pentru că nu voiam să plâng, mi-am pus telefonul din nou în buzunar.

Aveam nevoie acum de o pauză ca să-mi încarc bateriile. Aşa că am hotărât să iau ce este mai bun din situaţia mea actuală şi să folosesc cada lui April şi a lui Luca. De mulţi ani nu am mai avut ocazia să savurez mai mult timp o baie caldă.

Am luat laptopul şi am mers în baie. L-am aşezat pe capacul de la toaletă, am deschis robinetul şi am pus în apă puţin din aromele pe care le avea April. După ce m-am asigurat de trei ori că uşa era încuiată, m-am dezbrăcat. Am testat cu vârfurile degetelor apa din care ieşeau aburi, înainte să intru în ea. Am scos un oftat de plăcere. Spuma mătăsoasă îmi provoca furnicături agreabile pe piele şi atenua puţin din starea nervoasă provocată de panica mereu prezentă. Nu aveam niciun ban şi niciun apartament, însă aveam prieteni, burta plină şi savuram acum o baie adevărată. Nu aveam niciun motiv să fiu nervoasă.

Mi-am lăsat capul pe marginea căzii, moţăind câteva minute înainte de a-mi şterge o mână şi de a porni un nou episod *Kimmy Schmidt.* M-am pierdut în viaţa ei incredibilă până când, în timpul celui de-al unsprezecelea episod, am auzit un zgomot ce m-a făcut să îmi dau seama că nu mai sunt singură în

apartament. Am apăsat butonul de pauză, însă nu eram sigură care dintre cei doi s-a întors acasă. După ce am mai lăsat să curgă puţină apă caldă, am pornit din nou serialul, pe care l-am urmărit până la sfârşitul sezonului.

Degetele de la mâini şi de la picioare îmi erau zbârcite când am ieşit din apă. M-am uscat şi apoi m-am uns cu o loţiune de corp parfumată. De cealaltă parte a uşii percepeam atât o voce cristalină, cât şi una groasă. M-am îmbrăcat şi am mers în living, unde Luca şi April erau aşezaţi pe canapea şi discutau.

— Hei! i-am salutat.

Au amuţit instantaneu, pentru că ambii mă priveau insistent. Ceva nu era în regulă. Am simţit că ameţesc, iar relaxarea pe care o simţisem până acum se evaporă.

— Totul este în regulă?

— Bineînţeles, răspunse April nu foarte convingător. Era ceva alarmant în zâmbetul ei încordat. O deranja oare că am rămas singură în apartament sau că i-am împrumutat lucrurile? Trebuie să vorbim ceva cu tine.

A existat vreodată o conversaţie bună care să înceapă cu această frază? Bănuiesc că nu. Cu toate acestea, am aprobat, aproape târându-mă până la unul dintre fotolii şi încercând să nu las să se observe cât eram de nesigură.

— Ei, bine… spuse April dregându-şi glasul. Tocmai am discutat cu Luca despre situaţia ta.

Mă privea stăruitor, însă eu nu puteam scoate niciun sunet. Ce ar fi trebui să spun?

— Nu ne place că dormi într-o camionetă care se poate sparge atât de uşor, continuă ea. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă te-ai fi aflat acolo în acel moment?

Mi-am strâns buzele. Nu mă gândisem la asta. Ştiam la ce se referea, însă m-am simţit întotdeauna sigură în maşina mea. Închisă între propriii patru pereţi din metal şi departe de *el.* Gândul că cineva ar putea să o spargă şi să-mi facă tot ceea ce *el* mi-a făcut sau mai rău nu-mi trecuse prin minte până acum.

— Aş putea să-mi cumpăr încă o încuietoare.

În timp ce April mă privea, puteam citi în ochii ei o întrebare nerostită: Cu ce bani?

— Şi ce propui? Nu voi primi un alt împrumut studenţesc pentru un apartament, în niciun caz, fără o rezervă financiară.

Ceea ce le-am ascuns era faptul că mă înscrisesem încă de la începutul semestrului la organizaţii caritabile pentru studenţi care ofereau sprijin financiar, permis pentru locuinţe sau alte ajutoare. Toţi m-au respins. Nu reprezentam o urgenţă, la urma urmei eram numai pe jumătate orfană, crescută de mama mea. Iar despre ceea ce *el* mi-a făcut nu am

povestit nimănui, nu merita. Probabil că aş fi fost obligată să depun plângere. Şi apoi? El era poliţist, iar în ochii statului era un bărbat sincer şi demn de încredere. Nu ar fi niciodată condamnat sau cel mult ar primi o pedeapsă minimă. În consecinţă, ar fi din nou liber şi, pentru că mi-am încălcat promisiunea, Nora ar trebui să sufere. Nu puteam permite asta. Trebuia să rezist cel puţin până Nora va fi majoră şi va ajunge la liceu, astfel încât să nu poată să-i facă rău.

— Nu vrem să te trimitem la bancă, spuse April, aplecându-se şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Vrem să te muţi la noi.

Probabil că nu am auzit bine.

— Ce vreţi?

— Să te muţi la noi, repetă April cu un zâmbet. Nu pentru totdeauna, ci până când te pui pe picioare şi economiseşti bani pentru propriul apartament. O cameră într-un apartament la comun sau un pat într-un cămin studenţesc.

Am negat imediat.

— Nu pot accepta asta.

— De ce nu?

— Este prea mult, am protestat. Este apartamentul vostru. Unde să dorm? Nu pot invada sufrageria pe o perioadă lungă.

— Cine spune asta?

— Eu spun asta.

— Dar nu este decizia ta. Este livingul nostru, noi decidem ce facem cu el. Şi ne dorim să rămâi la noi.

— Nu pot accepta asta, am insistat, deşi refuzul meu nu părea atât de hotărât cum ar fi trebuit să fie. Ideea să mă trezesc în fiecare dimineaţă pe această canapea în loc să mă chinui în camionetă cu dureri de spate era destul de tentantă.

— Îmi este indiferent ce spui, afirmă April încrucişându-şi braţele pe piept. Nu îţi dau de ales. În niciun caz nu vei dormi din nou în acea maşină, atât timp cât trebuie să-mi fac griji din cauza ta. Se uită la Luca. Spune-i şi tu că vrei să locuiască la noi!

Luca ţinea o băutură energizantă în mână. Puse doza pe măsuţa de lângă canapea fără să spună ceva. Se uita la mine, iar privirea lui era de neînţeles. Nu puteam aprecia dacă era într-adevăr de acord cu prezenţa mea sau dacă April a fost cea care l-a făcut să consimtă asta. Pe de altă parte, în noaptea anterioară mi-a oferit prietenia şi sprijinul lui.

— Ai prefera să spunem că nu vei locui la noi pe gratis?

— Luca! şuşoti April.

— Ce?! zise el, privindu-şi sora. Nu vrea pomană. Nici eu nu aş vrea asta. Aşa că las-o să-şi câştige locul pe canapea. Poate prelua o treime din cheltuielile de întreţinere, asta nu este mult şi, în loc să plătească o

chirie, face treburile casnice. Se uită din nou la mine. Ai putea să speli rufele, să-mi prelucrezi listele din bucătărie şi să mergi la cumpărături.

April scoase un şuierat.

— Nu poţi să o slugăreşti.

— Îi ofer posibilitatea de a se revanşa.

— Nu trebuie să faci asta, spuse April întoarsă acum spre mine. Eşti prietena mea şi vreau să te ajut fără să-ţi cer ceva în schimb.

Mi-am supt buza inferioară, neştiind ce ar trebui să fac. Nu eram obişnuită să primesc lucruri gratuit. În toţi aceşti ani a trebuit să muncesc din greu, fie pentru banii de buzunar, fie pentru maşină sau pur şi simplu pentru mintea mea.

— Ca să fiu sinceră, îmi place ideea.

— Dacă te simţi mai bine să faci curăţenie după noi, nu te voi opri, spuse April ridicând din umeri. Important este că nu mai dormi în camioneta aia.

Mi-am lăsat privirea să alunece de la April, care se uita la mine plină de speranţă, la Luca. În ciuda tuturor lucrurilor, acesta era apartamentul lui. Era într-adevăr pregătit să-l împartă cu mine? Credeam cu adevărat că vrea să mă ajute. Nu eram însă sigură că un apartament comun era genul de ajutor pe care îl avea în minte. Şi nu voiam să-i dau niciun motiv să nu mă mai placă. Însă dacă îi ocupam canapeaua permanent, se putea întâmpla asta. Sau nu?

Pe de altă parte, apartamentul era suficient de mare încât fiecare să aibă propriul spaţiu, iar timpul zilei îl petreceam oricum la cursuri diferite. În plus, aveam preocupări diferite. Luca putea să joace jocuri video în timp ce eu învăţam în camera lui April sau făceam gablonzuri din rămăşiţe. Iar când April simţea nevoia să fie singură, puteam să mă retrag pentru câteva ore în camioneta mea sau să merg în parc. Mutarea mea la ei ar fi oricum numai o soluţie provizorie. Cei doi nu se vor angaja la asta pentru tot restul vieţii. Mă puteam muta de îndată ce aveam suficienţi bani pentru o încuietoare, pentru haine noi şi pentru pături. Două luni, poate trei. Până la Anul Nou aş dispărea.

— Sunt de acord, am spus în cele din urmă, înainte să pot să inventez alte argumente care ar pleda împotriva a ceea ce intenţionam să fac.

— Mă bucur, spuse April sărind încântată şi îmbrăţişându-mă furtunos, iar eu mă întrebam dacă nu cumva i-am făcut chiar o favoare mutându-mă. Întotdeauna s-a plâns că ea era cea care pierdea în faţa lui Gavin şi a lui Luca.

— Va fi grozav!

Am îmbrăţişat-o şi eu, pândindu-l pe Luca pe deasupra umerilor ei. Se uită şi el la mine cu ochii lui gri şi, în ciuda zâmbetului apărut pe buze, am recunoscut îngrijorarea din privirea lui.

Capitolul 15

Razele de soare pătrundeau prin perdele când m-am trezit duminică dimineaţa. Agitaţia zilelor trecute şi uşurarea după oferta primită de la Luca şi April m-au făcut să dorm ca un bebeluş. Nici măcar coşmarurile mele obişnuite nu m-au vizitat. M-am trezit doar pentru un scurt moment dis-de-dimineaţă, când colocatarii mei au părăsit apartamentul. April a mers la sala de sport, iar Luca s-a întâlnit cu colegii de la MVU pentru a învăţa împreună. Acest lucru mi-a oferit liniştea de care aveam nevoie pentru a-mi întocmi planul financiar pe care nu mai reuşisem să-l termin ieri.

După un mic dejun bogat şi după două episoade din cel de-al doilea sezon Kimmy Schmidt, am luat laptopul lui April şi am creat un tabel. Lucrurile nu arătau bine deloc. Contul atinsese din nou nivelul minim de când sosisem în Melview. Nu aveam nicio şansă să câştig suficienţi bani cu accesoriile mele, iar cărţile împrumutate de la bibliotecă, acum dispărute, mă vor costa o mică avere. În afară de asta, aveam nevoie de haine noi. Şi le-am promis lui Luca şi lui April că voi contribui la cheltuielile casei.

În concluzie, această listă îmi arăta ceea ce ştiam de mult. Aveam urgent nevoie de bani. Nu puteam să

împrumut nici de la cei doi şi nici de la familia mea. Numai ideea că i-aş rămâne *lui* datoare îmi dădea fiori. Banii ar fi fără îndoială condiţionaţi. Ar mai fi o persoană pe care aş putea-o ruga să-mi împrumute bani, deşi nu aveam niciun drept. Megan îmi oferise prin prietenia şi felul ei înţelegător mult mai mult decât am putut să-i dau eu vreodată, însă ea era singura mea şansă.

Oftând, mi-am luat telefonul mobil şi am format numărul.

— În sfârşit! strigă Megan în receptor, în loc de salut. Vorbea puţin neclar, ca şi când ar fi avut ceva în gură. Aştept de ieri să mă suni. Vreau să ştiu totul despre petrecerea de ziua lui Luca.

Am făcut o grimasă. În starea de agitaţie pe care o trăisem din cauza maşinii sparte şi a lucrurilor furate, am uitat că îi promisesem lui Megan că îi voi trimite un mesaj. M-am simţit imediat şi mai rău.

— Ce mai faci?

— Ca de obicei, răspunse Megan. Părinţii mei mă enervează cu broşuri de la diferite facultăţi.

Spre deosebire de majoritatea colegilor de vârsta noastră, Megan se hotărâse să nu mai studieze. Era artistă şi visa să aibă propria galerie, de aceea, după terminarea liceului, făcea adesea naveta între Maine şi New York. Până acum, nu i se împlinise visul, însă era doar la începutul carierei şi avea mult potenţial.

— Deci, cum a fost petrecerea? insistă ea.

— A fost… frumos. Un alt cuvânt nu îmi veni în minte. Apoi am început să-i povestesc detaliat, ajungând până în momentul în care am părăsit apartamentul ca să-mi iau lucrurile din maşină.

— Sună minunat. Ştiam că lui Luca îi va plăcea cadoul tău, spuse Megan.

Puteam auzi cum îşi muta scaunul de birou prin cameră.

— Sub ce nume îl pot găsi pe Instagram?

— Lucgib96.

Pentru puţin timp se lăsase liniştea, în timp ce Megan îşi deschidea contul de Instagram.

— Sage?

— Da?

— Vrei să-ţi baţi joc de mine? Acesta este Luca?

— Dacă te uiţi pe pagina corectă, atunci da.

Megan pufăi.

— Bineînţeles că sunt la pagina corectă. Dacă nu cumva te-ai fotografiat ieri cu un alt tip foarte sexy.

— Nici gând. Numai cu unul.

— El este… Ai văzut poza cu el, de la Lake Tahoe, unde poartă numai un slip de baie ud? Doamne, cred că este mare… Nu, aşteaptă, este numai o umbră sau totuşi nu? Aşteaptă…

Am oftat.

— Te rog, sper că nu îi cauţi acum penisul?

— Nu pot spune că nu fac asta, fiindcă ar fi o minciună şi, după cum ştii, eu nu mint.

— Eşti incredibilă.

— Mulţumesc!

— Nu era un compliment.

Megan a început să râdă.

— Nu mă interesează.

Mi-am pus o pernă pe genunchi, fiindcă, deşi nu voiam, ştiam că venise momentul în care nu mai puteam păstra pentru mine adevăratul motiv pentru care am sunat-o.

— Megan, alaltăieri s-a întâmplat ceva, de aceea am o rugăminte la tine.

— Bine…

În vocea ei era o urmă de suspiciune. În ultimii ani am avut destule conversaţii serioase, încât Megan bănuia imediat când ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat? Luca…

— Nu! Am scuturat din cap. Luca nu a făcut nimic. Este vorba de camioneta mea.

— Adunătura de fier vechi a dat în sfârşit ortul popii?

— Nu, am răspuns, apoi i-am povestit de spargere şi de invitaţia generoasă a lui April şi a lui Luca.

Megan m-a ascultat cu atenţie, întrerupându-mă numai pe alocuri pentru a înjura.

— La naiba, Sage, îmi pare atât de rău! spuse ea după ce am terminat de povestit.

— Nu este vina ta, am spus.

— Tu nu meriţi să ţi se întâmple aşa ceva, afirmă ea insistent. Este drăguţ din partea lui Luca şi a lui April că îţi oferă posibilitatea să locuieşti la ei. Nici mie nu mi-ar fi fost indiferent ca, după toate cele întâmplate, să dormi mai departe în VW.

— Vă faceţi prea multe griji.

— Şi tu prea puţine. Sunt mulţi nenorociţi pe acest pământ.

— Ştiu asta, Megan, le sunt celor doi foarte recunoscătoare, de aceea nu pot să le cer încă o favoare. Şi aici intri tu în joc.

— Bineînţeles. De ce ai nevoie? mă întrebă Megan fără a ezita.

Am tras aer în piept şi mi-aş fi dorit de o sută de ori să nu trebuiască să împrumut bani de la ea. Megan nu avea cu mult mai mult decât mine, la urma urmei era artistă. Totuşi, spre deosebire de mine, avea părinţi cărora le putea cere ajutorul, însă acest lucru nu îl făcea cu plăcere.

— Bani!

Am expirat adânc.

— De cât ai nevoie?

— 400, poate 500 de dolari. Voi şti mai precis după ce vorbesc cu bibliotecarul.

— La naiba, Sage! înjură a doua oară în nu mai puţin de câteva minute. Sunt mulţi bani. Dacă ţi-i dau, pot să-mi iau gândul de la inaugurarea expoziţiei în MOMA.

La naiba, uitasem complet de inaugurarea de la Muzeul Modern de Artă, deşi Megan îmi povestise de multe săptămâni despre asta. Era invitată la această petrecere exclusivistă în seara de dinainte de deschiderea propriu-zisă. Era o petrecere într-un cerc restrâns, la care erau invitaţi oameni importanţi din mediul artistic. Pur şi simplu nu puteam să-i iau această oportunitate, orice ar fi însemnat acest lucru pentru mine.

— Megan…

— Încerc să mă gândesc la ceva, m-a întrerupt, înainte să-mi pot retrage rugămintea. Nu pot să-ţi promit încă nimic. Lasă-mă prima dată să vorbesc cu părinţii mei şi să văd dacă pot să-mi anulez hotelul. Dacă aş putea înnopta o dată, de două ori la vreun prieten.

Nu-mi puteam da seama dacă gestul generos al lui Megan sau ceea ce am trăit în ultimele patruzeci şi opt de ore m-a făcut să-mi dea lacrimile. Nu aş putea să-i mulţumesc îndeajuns că vrea să-mi împrumute bani.

— Eşti nemaipomenită, am spus cu o voce răguşită, încercând să-mi dreg glasul. Totuşi trebuie să-mi promiţi că nu vei renunţa la inaugurarea

expoziţiei din cauza mea. Muzeul de Artă Modernă este mai important decât mine. Dacă situaţia devine tot mai greu de suportat, îmi voi cumpăra haine second hand sau o voi întreba pe April dacă are pentru mine câteva lucruri. Poate reuşesc să plătesc cărţile şi cu câteva ore suplimentare la bibliotecă. Această idee îmi venise abia acum. Poate că domnul Strasse va fi de acord. În depozit ne aşteptau o mulţime de cutii cu cărţi ce trebuiau sortate.

— Nu îţi face griji, spuse Megan. Vom reuşi cumva. Chiar dacă nu am 500 de dolari, mă voi strădui să-ţi procur câţiva bănuţi.

— Mulţumesc, Megan, eşti cea mai bună prietenă.

— Nu este nimic nou, spuse ea. Şi de îndată ce afli de câţi dolari ai nevoie, te rog să-mi spui. Voi vedea atunci ce este de făcut.

Am zâmbit.

— Aşa voi face.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Ce-i drept, nu aveam bani, însă numai gândul că Megan, la fel ca Luca şi April, mă va susţine, însemna pentru mine mai mult decât orice.

— Sage?

— Hm?

— Doar ca idee, Luca este înalt.

Capitolul 16

Să încep săptămâna împreună cu Luca şi April a fost ciudat şi cam haotic. Locuinţa avea o singură baie, mult prea mică pentru trei persoane, aşa că eu stăteam cu părul ud peste chiuveta din bucătărie, în timp ce April era sub duş, iar Luca îşi sorbea cafeaua cu o privire cam întunecată. Îi displăcea că dimineaţa asta era altfel decât toate celelalte, iar mie îmi părea rău să îl văd scos din rutina lui. În cele din urmă, am reuşit să ne urcăm, cu ceva întârziere, în maşina lui April şi să mergem la facultate.

Am stat tăcută pe bancheta din spate şi i-am ascultat pe cei doi pălăvrăgind despre câţiva profesori. M-au întrebat de orarul meu, dar cum nu eram prea sociabilă de dimineaţă, le-am dat numai răspunsuri monosilabice. Nu mă gândeam decât la discuţia pe care urma să o am în cursul după-amiezii cu domnul Strasse, care avea să decidă câţi bani voi datora bibliotecii. Odată sosiţi în campus, Luca s-a despărţit de noi, iar April m-a condus spre clădirea unde se ţinea cursul de ştiinţe sociale al profesorului Carson.

— Cum îţi merge azi? mă întrebă April cu voce scăzută. Aşteptasem întreaga dimineaţă întrebarea asta, dar ea, în mod evident, nu dorise să o pronunţe în prezenţa lui Luca. Am ridicat din umeri, deoarece

nici nu prea ştiam cum mă simţeam. Pierdusem foarte mult, ceea ce nu era un motiv de bucurie, şi totuşi mă simţeam bine. În momentul acesta, nu aveam niciun atac de panică şi nici vânătăi pe corp, ceea ce era un progres faţă de cum eram în urmă cu trei luni.

— Mă simt bine, am zis eu în cele din urmă, zâmbindu-i.

Nu-şi putea imagina prin ce lucruri grave trecusem. Sunt sănătoasă şi am un acoperiş deasupra capului. Iar dacă domnul Strasse nu vrea o jumătate de milion pentru cărţile pierdute, este totul în ordine.

April se uită la mine puţin sceptică. Poate că nu mă credea, dar cursul m-a salvat de privirea ei întrebătoare. Mi-am luat rămas bun şi am intrat la prelegerea care s-a terminat mult prea repede, faţă de cea de psihologie a profesorului Eriksen, care se întindea ca o gumă de mestecat. Şi nu tema făcea prezentarea plictisitoare, ci vocea monotonă şi fără nuanţe cu care profesorul Eriksen ne detalia ultimele studii din Europa. De fapt, citea lucrurile pe care le-am fi putut lua şi dintr-un tabel.

După cursuri, mi-am luat un sandvici de la automat şi m-am dus spre bibliotecă. Cu fiecare pas cu care mă apropiam de vechea clădire, deveneam tot mai agitată şi repetam în gând textul pe care mi-l formulasem cu o seară înainte. De când completasem cererea de angajare, cu o vreme câtva timp în urmă,

se schimbaseră multe lucruri. Între timp, îl cunoşteam mult mai bine pe domnul Strasse şi puteam vorbi cu el fără să mă bâlbâi. Cu toate astea, nu voiam să-mi las scuzele de rigoare la voia întâmplării.

Strasse stătea la locul său în spatele biroului de la informaţii şi vorbea cu o studentă. Când zâmbea, îi apăreau mici riduri în jurul ochilor. Am aşteptat să plece studenta, ca să-l abordez cu privire cărţile mele. De mai multe ori a trebuit să îmi şterg mâinile transpirate de pantalonii pe care mi-i dăduse April şi care îmi erau mult prea mari.

Chipul domnului Strasse se înnegura cu fiecare cuvânt al meu. Nu era prea încântat de ceea ce se întâmplase cu cărţile lui, dar arătă înţelegere şi nu părea să interpreteze explicaţia mea ca pe o scuză ieftină. Mi-a scos cărţile din cont şi, după câteva clicuri prin catalogul bibliotecii şi pe pagina de internet, decise să îi plătesc numai două din patru cărţi. Pentru că nu erau romane pe care le puteai cumpăra la ofertă la Walmart, mă costau totuşi peste 100 de dolari, dar oricum era mai bine decât suma integrală.

Pe drum spre depozit, am sunat-o pe Megan. Nu mi-a răspuns la telefon, aşa că i-am lăsat un mesaj pe căsuţa vocală.

Lucram de un sfert de oră printre cutiile prăfuite, când apăru Luca. Proasta dispoziţie de dimineaţă îi dispăruse, aşa că i-am dat veştile bune.

După asta, am lucrat împreună, ca de obicei, în tăcere. Numai de câteva ori l-am rugat să îmi găsească o fişă de catalogare. Bibliotecarii îmi păreau destul de inconsecvenţi pentru un astfel de sistem deştept de organizare. Cel puţin pentru mine nu prea avea niciun sens sistemul lor. O carte este o carte, pentru ce trebuie să diferenţieze atâtea tipuri? Asta făcea lucrurile mai complicate şi fără nicio noimă.

— Încet încep să dezvolt o ură pentru cărţi, am şoptit eu şi m-am uitat la fişa de catalogare pe care mi-o întinse Luca. Dacă *acesta* este autorul, de pe spatele cărţii, de ce sortez după numele *ăsta?*

— Pentru că aceasta este regula.

— Regula e tâmpită. Am pus fişa între paginile cărţii şi am aşezat-o lângă mine. Desigur că teancul lui Luca era din nou mult mai mare decât al meu, deşi începuse mai târziu. De ce îmi dăduse Strasse mie jobul, şi nu cuiva din anul lui Luca, asta nu puteam înţelege.

Luca zâmbi.

— Lasă-mă să-ţi explic. Să zicem că eşti un mare fan al trupei One-Direction.

Am ridicat o sprânceană.

— Chiar?

— Bine, să zicem că eşti fan Slayer.

— Serios?

Îşi dădu ochii peste cap, zâmbind.

— Şi dacă ar fi Iggy Azalea, nu are importanţă. Dacă ai fi mare fan al unui artist şi ai căuta la bibliotecă o carte despre el, ai căuta după numele lui, pentru că acesta este subiectul şi este mai cunoscut decât numele autorului.

— Are sens, şi la muzicieni înţeleg de asemenea, dar de unde să ştiu că tipul ăsta, şi am arătat spre copertă, este mai cunoscut decât celălalt?

— Cultură generală?

Înainte să apuc să îl pun la punct pe Luca pentru obrăznicia asta, mi-am auzit telefonul mobil sunând. I-am aruncat o privire încruntată şi m-am îndreptat apoi spre punga în care îmi băgasem de dimineaţă toate lucrurile, deoarece mi se furaseră şi caietul, şi toate instrumentele de scris.

Mă aşteptam să văd numărul lui Megan pe display, în schimb era cabinetul dr. Montry.

— Alo?

— Doamna Derting? întrebă o voce cu accent spaniol.

— Da.

— Ce bine că v-am prins. Vă sun din partea doamnei dr. Montry. Aţi făcut o programare la noi cu câteva săptămâni în urmă.

— Într-adevăr, am răspuns eu nesigură. Am putut simţi cum privirea lui Luca era fixată pe mine, aşa că am intrat în spatele unui raft. Nu doream ca el să devină martorul acestei discuţii şi nici să afle că urma să merg la un psihiatru.

— Am veşti bune pentru dumneavoastră. S-a eliberat mai repede un loc la dr. Montry. Puteţi veni mâine de dimineaţă pe la 11.00?

Surprinsă, am ridicat din sprâncene.

— Mâine?

— Ar fi în ordine pentru dumneavoastră?

Nu!

— Da, am răspuns fără să mă gândesc prea mult.

Ar trebui să chiulesc de la un curs şi încă nu îmi era prea clar de unde o să iau banii ca să plătesc şedinţa de terapie. Dar nu eram nici dispusă să renunţ la această ofertă şi să mai aştept încă o lună până la programare. Mă simţeam în acest moment destul de bine, dar cine ştie cât va mai dura starea asta?

L-am spionat pe Luca printre cărţi. Se aplecase din nou peste fişele de catalogare şi se făcea că nu trage cu urechea la mine. Pe cât de pozitiv gândeam despre Luca în momentul acesta, la fel de repede mi se va schimba starea. Asta îmi arătase în mod clar căderea care mă şi determinase să sun la dr. Montry. Şi numai faptul că mă descurcam bine cu Gavin, că puteam vorbi cu domnul Strasse şi că nu mă mai

panicam în faţa lui Luca nu însemna nicidecum că mi-aş fi învins fricile. Mâinile încă mi se umezeau dacă un tip se apropia din spate când stăteam la automatul de mâncare, iar inima mea o lua de fiecare dată la galop când eram la curs cu mai mulţi colegi de sex masculin pe care nu-i cunoşteam. Şi asta în afară de faptul că mi se făcea rău când în faţa clădirilor staţionau prea mulţi studenţi şi astfel nu putea evita contactul fizic la intrarea în sălile de curs.

— Domnişoara Derting?

— Da… vă ascult. Tocmai m-am uitat în agendă, am minţit. Mâine îmi convine foarte bine. Voi fi acolo.

Ieşind din spatele raftului, Luca îşi ridică privirea din fişele lui. Puteam să citesc întrebarea în ochii lui, aşa că am răspuns înainte să mă întrebe el.

— A fost medicul ginecolog.

Recunosc, nu era cel mai bun răspuns, dar măcar îi înăbuşea orice curiozitate.

Ne-am apucat din nou de treabă, dar eu nu m-am mai putut concentra la autori şi titluri, biografii şi monografii. Mă gândeam numai la faptul că aveam o programare la un psiholog adevărat. Cu care voi vorbi şi îi voi putea spune totul. Cel puţin, asta intenţionam.

M-am trezit din somn udă de transpiraţie. Am tras aer în piept şi am pipăit întrerupătorul, când un zgomot mi-a tăiat răsuflarea. La început, am crezut că

este vreo halucinaţie, vreo reminiscenţă a visului meu, dar erau Luca şi noua lui cucerire, care trântiseră prea tare uşa de la intrare.

De data asta, nu m-am mai putut preface că dorm. Luca m-a văzut, iar femeia scoase un chiţăit.

— Scuze, zise Luca. Nu am vrut să te trezim.

Am pufnit şi m-am întors pe partea cealaltă. Cine naiba se duce luni seara la petrecere? Am putut auzi cum Luca şi femeia se îndreptau împleticindu-se spre camera lui.

— Asta cine e? întrebă ea.

— O prietenă a surorii mele, răspunse Luca.

Încuie apoi uşa, iar următoarele cuvinte nu s-au mai auzit. Am închis ochii şi am încercat să nu mă gândesc la nimic, ca să pot readormi înainte ca orgia de alături să înceapă cu adevărat. Să nu mă gândesc, era într-adevăr o provocare care mă depăşea astăzi. Gândurile mele nu se puteau linişti în această circumstanţă şi a trebuit de mai multe ori să îmi amintesc că trebuie să ignor sunetele ce veneau din camera lui Luca. Însă oftaturile, gemetele şi scâncetele nu se puteau ignora.

În orice altă noapte, m-aş fi străduit să îndur şi mi-aş fi înfrânat trăirile ambivalente, dar azi nu aveam nervi să îl ascult pe Luca făcând sex. Mi-am luat plapuma şi m-am dus dincolo, la April. Nici

măcar nu am bătut la uşă, m-am băgat direct lângă ea în pat.

April scoase un scâncit somnoros.

— Sage?

— Da, am răspuns eu.

— Este totul în regulă?

— Luca are pe cineva în vizită.

— Ce tâmpit, mormăi April şi îşi trase plapuma peste cap. Am mai stat o vreme trează şi atentă la sunete. Din când în când, aveam impresia că îl aud pe Luca, dar în camera lui April se auzea din fericire mult mai puţin, aşa că după o vreme am reuşit să adorm.

A doua zi nu am mers împreună cu ceilalţi la MVU.

I-am spus şi lui April aceeaşi minciună ca lui Luca, iar ea se oferi să mă ducă la ginecolog cu maşina. Am refuzat, mulţumindu-i, cu argumentul că nu îmi doresc să piardă cursul din cauza mea. Examenele de jumătate de an se apropiau şi tocmai ea nu îşi putea permite să rateze vreo prelegere.

Acasă, m-am aşezat să învăţ vreo oră, pentru ca apoi să mă apuc să curăţ baia, aşa cum scria în planificarea lui Luca de pe frigider. Însă munca nu mi-a putut deturna gândurile de la întâlnirea cu dr. Montry. Am stabilit ce voiam să spun şi cum să formulez mai bine. Apoi am mai sunat-o încă o dată

pe Megan, dar nu a răspuns nici de data asta. Neobişnuit. Mă ignora, pentru că îşi dădea seama că nu mai putea să îmi împrumute bani? Dar Megan nu era genul ăla. I-am lăsat un mesaj pe căsuţa vocală şi i-am trimis Norei un SMS cu linkul profilului de Instagram al lui Luca.

La 10.00 am plecat spre oraş. Cabinetul dr. Montry se afla pe o străduţă lăturalnică, dincolo de centrul oraşului. Clădirea era cam ştearsă, cu faţada bej şi ramele geamurilor de culoare deschisă. În casa asta putea la fel de bine să trăiască o familie, dar panoul de sticlă cu titulatura *Dr. Susan Montry – psiholog,* numărul de telefon şi orele de consultaţie arăta că nu este aşa.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Azi, mantra avea o nouă semnificaţie şi mie îmi era cu adevărat frică. Frică să pronunţ cuvintele. Frică să spun adevărul. Frică să mă deschid faţă de ce ar putea să însemne deschiderea aceasta. Nu vorbisem până acum niciodată sincer despre problemele mele. Am tras aer în piept şi, cu un suspin, am deschis uşa şi am intrat. La recepţie se simţea aceeaşi distanţă amabilă din majoritatea cabinetelor medicale. Parchetul era de culoare deschisă, pereţii vopsiţi în alb şi câteva fotomontaje ciudate reprezentau unicele pete de culoare. Singurele piese

de mobilier erau câteva scaune şi un birou din lemn lustruit. Femeia din spatele biroului avea un păr des şi negru şi pielea de un măsliniu natural.

Şi-a ridicat privirea când m-am apropiat şi mi-a zâmbit.

— Domnişoara Derting?

Am încuviinţat, pentru că gâtul îmi era mult prea uscat ca să pot vorbi.

— Dr. Montry vă primeşte imediat. Între timp, puteţi să completaţi formularul acesta de înregistrare pentru actele noastre. Puse o foaie de hârtie şi un pix pe masă.

Mâinile îmi tremurau atunci când am luat formularul.

— Nu trebuie să fiţi neliniştită, zise femeia. Ştiam că are un nume şi mi-l şi spusese la telefon, dar nu mi l-am putut aminti. Dr. Montry este competentă şi foarte discretă. Puteţi să îi povestiţi orice şi fiţi sigură că nu sunteţi singură, dr. Montry are multă experienţă.

I-am dăruit asistentei un zâmbet chinuit. Dorea să mă încurajeze, dar gândul că existau şi alţi oameni cărora li se întâmplase acelaşi lucru, ca şi mie, nu mă făcea nicidecum să mă simt mai bine. Am completat formularul cu datele personale şi am trecut la factură adresa lui Luca. Nu prea ştiam nici acum în ce fel o să îmi pot permite ora de consultaţie la dr. Montry, dar

nu era momentul să fiu zgârcită. Mai degrabă, aş fi renunţat de acum la masa de seară.

Tocmai semnasem, când se deschise uşa şi un bărbat tânăr ieşi din cabinetul dr. Montry. Palmele mele au devenit şi mai umede decât erau din cauza emoţiei. Tipul avea cam pe la 25 de ani şi purta haine lejere, o cămaşă şi jeans. Ar fi putut fi şi el student. Se despărţi de dr. Montry şi, când trecu pe lângă mine, spre ieşire, m-am lipit de biroul de la recepţie. Dr. Montry îi întinse asistentei o mapă plină, fără a rosti vreun cuvânt, şi luă alta goală. Pe copertă erau scrise numai două cuvinte.

— Sage Derting, citi dr. Montry. Mă bucur să vă cunosc. Eu sunt dr. Susan Montry.

Dr. Montry era o femeie micuţă, de vreo 50 de ani. Avea părul negru, şolduri late şi o faţă îngustă. Aducea mult cu asistenta ei.

— Bună ziua, am zis eu cu voce răguşită şi i-am dat mâna. Trebuie că a observat palma mea rece şi umedă, însă a fost discretă.

Am mers împreună în biroul ei, care avea acelaşi aer de distanţare politicoasă ca recepţia. Numai că aici se găseau o bibliotecă plină de cărţi, o canapea şi mai multe fotolii. Când am zărit pe biroul ei nişte figuri abstracte din lut, m-am întrebat involuntar de ce or fi având doctorii chestiile astea ciudate pe masă.

— Luaţi loc, spuse dr. Montry, arătându-mi spre scaunul din faţa biroului ei.

Am aruncat o privire spre canapea. În filme, pacienţii se aşezau mereu pe canapea.

Dr. Montry a început să zâmbească.

— Vă puteţi întinde dacă doriţi. Din experienţa mea, cei mai mulţi pacienţi doresc la prima întâlnire o discuţie de la acelaşi nivel.

Am luat loc şi dr. Montry se aşează în faţa mea. Se uită la mine, ţinând în mâini mapa. Un zâmbet îi apăru pe buze.

— Studiaţi la colegiu?

Am aprobat din cap.

— În primul semestru.

— Şi fiul meu a studiat acolo. A terminat în urmă cu doi ani şi acum se află la un studiu dual în Europa. V-aţi decis deja pentru o specializare?

— Încă mă mai gândesc.

Super, terapia mea începea cu o minciună, dar nu eram deocamdată dispusă să-i mărturisesc dr. Montry că voiam să mă specializez în psihologie.

— Nu sunteţi din Melview, nu-i aşa?

— Nu, din Maine.

— Mă gândeam eu. Accentul v-a trădat.

Zâmbetul dr. Montry se lărgi.

— Şi de ce v-aţi decis pentru universitatea noastră? Vreau să zic, programul este foarte bun, dar

nu suntem în Ivy-League, şi în Maine sunt de asemenea universităţi bune. Ce v-a determinat să veniţi tocmai în Nevada?

— Uau, nu vă place să pierdeţi timpul, nu-i aşa?

Am râs nervos, iar gâtul îmi era uscat şi mă zgâria. Ştiam exact ce vreau să spun, dar să mă destăinui în cabinetul dr. Montry era mai simplu de zis decât de făcut.

Doctoriţa îşi încreţi fruntea şi interpretă corect tăcerea mea.

— Motivul prezenţei dumneavoastră la mine se află deci în Maine?

Am aprobat.

— Vă simţiţi mai bine că aţi părăsit Maine?

Am aprobat din nou.

— Asta înseamnă că doriţi să vă ajut să vă depăşiţi trecutul?

Am ezitat, dar am aprobat încă o dată, deşi nu era complet adevărat. Nu trebuia numai să îmi depăşesc trecutul, ci mai cu seamă să stăpânesc urmările pe care le avea acesta în viitor. M-am fixat de braţele scaunului şi am tras profund aer în piept, apoi am expirat.

— Vreau să trăiesc fără teamă.

— Înţeleg, murmură dr. Montry. Bănuiesc că frica dumneavoastră are legătură cu un bărbat care s-a apropiat într-un fel sau altul mult prea mult?

M-am holbat neîncrezătoare la dr. Montry.

— Cum… de v-aţi gândit la asta? Nu v-am povestit nimic despre mine.

— Sunt clarvăzătoare, spuse dr. Montry zâmbind. Am observat cum v-aţi împins în birou când a trecut pacientul meu pe lângă dumneavoastră. Cabinetul meu este mic, dar nu atât de mic încât să trebuiască să vă daţi deoparte, ca să poată trece altcineva. Se uită acum atent la mine. Pentru o astfel de reacţie ar exista mai multe motive, continuă ea. Nu cred că trebuie să vă spun că sunteţi frumoasă şi că unii bărbaţi tineri pot fi cam îndrăzneţi, mai cu seamă când nu îşi cunosc limita. Şi faptul că aţi evadat din Maine arată că problema nu este la dumneavoastră, ci la ceva sau cineva pe care l-aţi lăsat în urmă.

M-am uitat fix la dr. Montry, apoi mi-am aplecat privirea spre ceasul care atârna pe perete deasupra capului ei. Ora 11.12. N-a avut nevoie nici măcar de un sfert de oră ca să mă decodifice. Într-adevăr, nu ştia încă totul, dar era foarte aproape, mai aveam patruzeci de minute.

— Sunteţi aşa de tăcută, domnişoară Derting, spuse dr. Montry, şi mă privi insistent. Bănuiesc că presupunerile mele sunt corecte.

Nu avea sens să o contrazic, aşa că am aprobat aparent a mia oară în şedinţa asta şi am încercat să-mi ascund nesiguranţa. Era ciudat să îi dezvălui unei

femei pe care nu o cunoşteam secretul pe care nu îl dezvăluisem ani întregi nimănui.

Nu părea prea uşor să îmi împărtăşesc amintirile cu altcineva. Dar precis aş fi regretat dacă nici măcar nu aş fi încercat, când, privind vreodată în urmă, aş fi constatat că am trăit numai o jumătate de viaţă, pentru că m-am lăsat dominată de trecut şi de frică. Şi, dacă mă putea ajuta cineva, persoana aceasta era cu siguranţă dr. Montry, care mă citea ca pe o carte deschisă.

— Aveţi dreptate, am răspuns. Vocea mea era acum subţire şi tremurândă. Dar într-un aspect vă înşelaţi.

Dr. Montry ridică din sprâncene.

— El nu este un tânăr oarecare. Este tatăl meu vitreg.

Capitolul 17

Cu o săptămână înainte de examene, plutea în aer o tensiune profundă. Ameninţarea lui Eriksen de la începutul semestrului răsuna încă în urechile noastre. Grija şi disperarea se vedeau pe feţele studenţilor care încercau să urmărească monologul lui Eriksen, ceea ce era în sine o realizare. Din când în când, îmi luam notiţe, însă îmi era greu să mă concentrez la vocea monotonă care, prin intermediul difuzoarelor, suna

metalic şi sacadat. Şi faptul că mă holbam la ceafa lui Gavin nu mă ajuta deloc. De fiecare dată când acesta aluneca de pe scaun, se apleca sau se lăsa pe spate, atenţia îmi era distrasă de la monologul lui Eriksen.

Am renunţat la gândul că vreodată aş putea ieşi cu Gavin. Era un tip drăguţ. Nu i-am uitat oferta de a mă ajuta la învăţat şi nici amabilitatea de a prelua partea lui Annabelle în timpul susţinerii lucrării. Însă nimic din ceea ce a spus sau a făcut nu sugera faptul că ar fi interesat de mine. Iar acum, că locuiam în apartamentul lui Luca, nu voiam să-mi încerc norocul şi să contribui la o eventuală distrugere a relaţiei celor doi.

Mi-am alungat aceste gânduri, încercând să mă concentrez din nou pe monologul lui Eriksen. Cuvintele care îi ieşeau din gură erau ca zumzăitul unei albine care se învârte supărător şi enervant în jurul capului. Puterea slabă de concentrare a fost definitiv alungată de vibraţia telefonului.

Mi-am scos telefonul din buzunarul de la pantaloni. Un mesaj nou.

Hei!

Am privit fix mesajul care lucea pe ecran. De când devenisem colegi de apartament, schimbasem cu Luca numerele de telefon, însă până acum nu ne-am scris mesaje unul celuilalt. Eram mult prea uluită ca să răspund, când deodată l-am primit şi pe al doilea.

Ce faci acum?

Am privit atentă în stânga şi în dreapta, înainte să îi răspund. Probabil că pe colegii mei nu îi interesa faptul că eu foloseam telefonul în timpul cursului. Un tip aflat cu trei rânduri în faţa mea se juca Pokémon pe un Nintendo DS.

Eu*: Încerc să rezist impulsului de a-mi înfige pixul în ureche ca să nu mai trebuiască să-i suport vocea.*

Luca: *Eriksen?*

Eu: *Da.*

Luca: *Sufăr ca tine. Managementul informaţiei.*

Eu: *Sună interesant.*

Luca: *Profesorul mi-a luat cartea.*

Eu: *Serios?*

Luca: *Da.*

Eu: *Sărmanul de tine!: (*

Luca: A *spus că dacă sunt mai interesat de Ken Follett decât de cursul lui, atunci am ales direcţia greşită. L-am întrebat dacă, din cauza aversiunii faţă de cărţi, nu a greşit cursul universitar.*

Eu: *Şi nu te-a dat afară?*

Luca: *Nu.*

Eu: *Şi acum stai pe telefon?*

Luca*: Îmi place să trăiesc periculos. Deşi asta nu este atât de dur ca introducerea pixului în ureche.*

Eu: *Situaţii extreme impun măsuri extreme.*

Luca: *Ai putea să te ridici şi să pleci.*

Eu: *Şi tu.*

Luca: *Mi-ar plăcea să fac asta, însă îmi este teamă de nota la eseu.*

Eu: *Şi mie. Deşi, dacă nu sunt atentă şi îţi scriu în continuare, aş putea păţi la fel.*

Luca: *Nu ar trebui să-ţi distrag atenţia.*

Eu: *Ba da, poţi să o faci!*

Eu: *Te rog!*

Eu: *Altfel trebuie să-mi pun în practică ideea cu pixul.*

Luca: *Asta mă constrânge şi mai mult.*

Eu: *Vei reuşi!*

Îmi era uşor să-i scriu lui Luca şi, în ciuda prezentării seci a lui Eriksen, starea mea de spirit se mai îmbunătăţi. La ultimul mesaj nu mi-a mai răspuns. Mi-l imaginam stând încruntat la curs, gândindu-se ce ar putea să-mi scrie.

Telefonul vibră din nou.

Luca: *De fapt, voiam să-ţi povestesc că atunci când eram copil am încercat odată să sar cu skateboardul peste April. Roţile lui s-au încurcat în părul ei şi mult timp a avut în cap o zonă fără păr. Însă acum stau aici şi mă holbez tot timpul la fata aşezată cu două rânduri în faţa mea.*

Eu: *De ce?*

Luca: *Rânjeşte ca şi când ar fi avut parte de sex, iar la ceafă, lângă ureche, are lipită o chestie ciudată. Este oare spermă sau gel de păr?*

Am început să râd. Am încercat să ascund asta tuşind o dată, însă stârnisem deja interesul colegilor, care s-au întors spre mine. Chiar şi Gavin m-am privit peste umeri, iar profesorul Eriksen se opri puţin din discurs.

Atenţia celorlalţi asupra mea m-a făcut să amuţesc repede. Simţeam cum obrajii îmi ardeau. M-am lăsat mai jos pe scaun, tuşind încă de câteva ori, de formă. Eriksen îşi reluă discursul, iar colegii şi-au luat privirea de la mine, după ce câteva secunde nu am mai mişcat şi nici nu am mai scos vreun sunet.

Cu telefonul ascuns sub bancă am scris răspunsul.

Eu: *Luca!*

Luca: *Sage!*

Eu: *Din cauza ta s-au holbat toţi la mine.*

Luca: *De ce?*

Eu: *Pentru că am avut un acces de râs. S-ar putea ca Eriksen să-mi ia chiar acum telefonul. Şi atunci îl voi găsi împreună cu cartea ta în cutia ruşinii.*

Luca: *Sună foarte dramatic.*

Eu: *Cutia ruşinii!*

Luca: *Cred că te-ai uitat prea mult cu April la* Urzeala Tronurilor.

Eu: *Nu, de unde ţi-a venit această idee?*

Cu zâmbetul pe buze, nu mi-am luat ochii de la telefon, aşteptând mesajul lui Luca. Dezamăgită că întârzia, am mai aşteptat un moment înainte de a-l pune înapoi în buzunar, forţându-mă să-l ascult pe Eriksen. Îmi era din ce în ce mai greu să mă concentrez, însă reuşisem să-mi iau câteva notiţe, înainte ca prelegerea să se termine.

Îmi adunam lucrurile în timp ce colegii mei se grăbeau să părăsească sala, când telefonul îmi vibră încă o dată. Am zâmbit.

Îmi pare rău. A trebuit să-mi ascund telefonul, altfel ar fi aterizat într-adevăr în cutia ruşinii. Ne vedem în curând!

Singurul avantaj al examenelor era acela că nu îmi mai rămânea timp să-mi fac griji. Ca hipnotizată, rătăceam între apartamentul lui Luca, cursuri şi bibliotecă, aşa că nu-i vedeam prea des pe cei cu care împărţeam locuinţa. April lucra în continuare la cafenea, mergea la sala de sport şi se întâlnea cu zeci de colegi din diferite grupe, la fel şi Luca. Eu, pe de altă parte, mă luptam singură cu tot ceea ce aveam de învăţat, iar după-amiezile le petreceam în faţa unui computer vechi, pentru a redacta un eseu de cincizeci de pagini pe care trebuia să-l pregătim pentru cursul profesorului Meyer. Cu agitaţia din bibliotecă şi cu schimbul permanent de vecini de masă, progresam cu greu, iar cea mai mare parte a zilei nu o petreceam cu

cititul cărţilor, ci cu evaluarea celor care stăteau aşezaţi în faţa mea. Serile mă chinuiam cu o mulţime de fişe pe care le făcusem ca să pot reţine mai uşor cursul profesorului Eriksen.

Între timp, am reuşit să vorbesc şi cu Megan, care şi-a cerut scuze de zece ori pentru că nu mai luase de mult timp legătura cu mine. Avusese un flash creativ, aşa cum numea ea inspiraţia, şi se retrăsese pentru patruzeci şi opt de ore în micul atelier din pivniţa părinţilor ei. Nu ştiam prea multe despre artă, însă dacă pentru Megan era important să se izoleze şi să nu vorbească două zile cu nimeni, atunci era important şi pentru mine. Vestea bună era că putea să-mi împrumute 300 de dolari. Urma să-mi transfere banii în cont, iar eu i-am promis că îi voi înapoia cu dobândă până la sfârşitul anului. Bineînţeles că a refuzat să accepte asta, aşa că am insistat.

Vineri i-am plătit domnului Strasse banii pentru cărţile distruse, iar seara, în timp ce Luca se afla la o petrecere şi April făcea baie, am sunat-o pe Nora. Pentru că nu a răspuns la telefon, am luat legătura cu mama, însă nu am putut vorbi prea mult cu ea, fiindcă în câteva minute îşi începea munca la spital, aşa că am stabilit să vorbim duminică.

Mulţumită că sfârşitul de săptămână îmi oferea mai mult timp pentru învăţat, m-am trezit sâmbătă la ora 6.00. Am luat coşul cu rufe murdare din baie şi m-

am dus la spălătoria din subsol. Mi-am adunat toate monedele şi, în timp ce maşina de spălat îşi făcea treaba, am început să învăţ pentru examen. Apoi m-am întors în apartament, am atârnat rufele, murmurând încet ceea ce am învăţat.

Dintr-odată, uşa apartamentului s-a deschis, iar Luca şi-a făcut apariţia.

— Bună dimineaţa! mă salută el gâfâind.

L-am privit fix fără să pot face ceva. La vederea bustului său gol, am uitat de orice urmă de decenţă şi, prima dată după mult timp, am putut savura ceea ce vedeam, fără să simt teamă. Tricoul îi atârna de brâul pantalonilor. Deşi mă aflam la câţiva metri de el, puteam să-i văd perlele de transpiraţie ce se prelingeau de pe păr până spre piept, iar apoi spre muşchii abdominali, înainte ca acestea să se piardă în materialul pantalonilor scurţi. *Este înalt,* îmi răsunau acum în urechi cuvintele lui Megan. Simţeam cum un val de căldură îmi cuprinde coapsele.

Pe braţ avea prins un aparat de măsurat pulsul şi un MP3-Player. Şi-a scos căştile din urechi, apoi s-a aplecat pentru a se descălţa.

— Când te-ai trezit? m-a întrebat cu o voce aspră.

Am strâns din dinţi pentru a-mi controla furnicăturile pe care le simţeam între coapse. Aproape că îmi doream frica înapoi, fiindcă ştiam cum să-i fac faţă.

— La ora 6.00, am bolborosit răguşit, forţându-mă să-mi îndrept din nou privirea spre rufe. În acest moment, mi-am dat seama că ţineam în mână unul dintre boxerii lui. Grozav! Am vrut să fiu prima la spălătorie.

— Ah, m-am mirat unde ai putea fi când am plecat la alergat, spuse el, luând din nou o poziţie dreaptă. Sper că ştii că nu trebuie să faci asta dacă nu doreşti.

— Ce vrei să spui?

— Rufele şi celelalte lucruri. A venit spre mine şi a început să mă ajute să întind hainele umede. A fost doar o sugestie a mea. Pot să mă îmi spăl singur lucrurile.

— Ţi-am ocupat canapeaua. Să fac puţină ordine este cea mai mică problemă, am afirmat, fixându-mi privirea pe maioul roşu al lui April, ca şi când ar fi fost cel mai fascinant lucru din lume. Mai târziu, vreau să merg la cumpărături pentru a face aprovizionarea. Vocea îmi era foarte stresată sau îmi imaginam doar? Dacă ai nevoie de ceva, poţi nota pe lista de cumpărături.

Am observat cum i se încorda musculatura impresionantă a spatelui când s-a întors să se uite la ceasul de pe DVD-Player.

— Când vrei să pleci?

— De îndată ce termin de întins rufele.

Voiam să fiu în supermarket înainte să se aglomereze.

— Acordă-mi zece minute.

Am încruntat fruntea.

— Pentru ce?

— Ca să fac un duş, apoi te însoţesc. Puse înapoi maioul pe care tocmai îl luase din coşul de haine şi dispăru în baie înainte ca eu să pot spune ceva.

M-am uitat în urma lui şi, chiar dacă secundele treceau, nu puteam să mă liniştesc. Simţeam în piept un haos de sentimente, însă furnicăturile dintre picioare nu mai erau atât de puternice. De ce corpul meu trădător trecea în prezenţa lui Luca de la o extremă la alta? Nu avea niciun sens? Sau…

Atunci, în cămin, când încă nu îl cunoşteam, subconştientul meu a receptat, ca întotdeauna, ceea ce a fost foarte rău. Mintea mea a asimilat în acel moment numai rânjetul lui caustic, tatuajele şi corpul său musculos, ceea ce îl făcea să-mi fie superior. Însă când îl privesc astăzi pe Luca, îmi dau seama că de fapt se ascunde mult mai mult în el, şi anume prietenia noastră şi felul cum i se luminează faţa când vorbeşte despre cărţi. Vedeam în el pe fratele cel mare care îşi iubea sora, prietenul care îmi ura laptele îndulcit şi care, în ciuda tuturor lucrurilor, mi-a permis să locuiesc la el. Şi, în afară de asta, vedeam în Luca bărbatul care probabil nu suferise la fel de

mult ca şi mine, însă care înţelegea cum este să fii dezamăgit de o persoană care ar trebui să te iubească necondiţionat.

Scârţâitul uşii de la baie m-a smuls din gânduri. Cu coada ochiului puteam vedea cum Luca, numai cu un prosop în jurul coapselor, intră repede în camera lui şi trase uşa după el. Am clipit, forţându-mă să-mi revin înainte ca mintea să mi se tulbure şi întreaga situaţie să se înrăutăţească. Pentru a mă detaşa, am atârnat repede restul de rufe, am completat lista de cumpărături şi m-am încălţat. Am terminat totul exact în momentul în care Luca, îmbrăcat complet, a ieşit din camera lui. Am părăsit apartamentul împreună.

Înainte de a ne urca în camionetă, am încercat încă o dată să-l conving că nu este nevoie să mă însoţească şi că o listă de cumpărături este suficientă, însă nu am putut să-i schimb părerea. Şi dacă nu l-aş fi cunoscut mai bine, aş fi bănuit că vine cu mine numai să mă supere, fiindcă bănuia cum îmi reacţiona corpul în prezenţa lui.

Intrarea în supermarket era decorată în negru şi portocaliu, pânze de păianjen atârnau de tavan, iar un craniu cu ochii roşii strălucitori scoase un sunet ciudat când am trecut pe lângă el. Toate acestea îmi aminteau că se apropia cea mai frumoasă zi a anului.

— Ai planuri de Halloween? l-am întrebat, lăsându-mi între timp privirea să alunece de la

decoraţiuni la oamenii din magazin. Doar câteva persoane matinale, asemeni nouă, rătăceau singuratice pe culoare.

A scuturat din cap, luând-o la dreapta.

— Nu mă prea interesează Halloweenul.

L-am privit mirată.

— De ce nu?

— De ce ar trebui să mă intereseze? Când eram copil, era frumos să primesc multe dulciuri, astăzi, este o zi ca oricare alta, spuse ridicând din umeri. Diferenţa este că acum se organizează mai multe petreceri la care tipii îşi dau cu cărbuni în jurul ochilor şi femeile au sânge fals pe decolteu şi se îmbracă precum nişte prostituate.

— Aceasta este o atitudine destul de cinică.

Luca se opri lângă un raft cu diverse chifle pentru hamburgeri şi pâine prăjită.

— Nici tu nu laşi impresia că ai fi o adevărată regină a Halloweenului.

— Pentru cultura ta generală, Halloween este sărbătoarea mea preferată.

— Halloween nu este o sărbătoare, spuse Luca studiind o cutie cu chifle pentru hotdog, care ateriză direct în coşul de cumpărături.

— Pentru mine este o sărbătoare.

Luca îşi dădu ochii peste cap.

— Şi ce făceai de obicei în Maine de Halloween?

— Împreună cu cea mai bună prietenă, aveam o tradiţie. Ne întâlneam întotdeauna după-amiaza la ea şi pregăteam masa de seară. Bineînţeles, cu dovlecei drept principal ingredient Apoi îmbrăcam diverse costume, ne machiam şi ne fotografiam. Anul trecut am fost Albă-ca-Zăpada otrăvită, iar Megan s-a costumat în Mystique. După cină, ne aşezam în faţa televizorului, cu cinci kilograme de dulciuri, şi vizionam filme mai mult sau mai puţin de groază.

— Filme mai mult sau mai puţin de groază? întrebă Luca ridicând din sprânceană.

— Ei, bine, filme care sunt mai sumbre, dar care nu sunt filme de groază, cum ar fi *Coraline, Coşmarul dinaintea Crăciunului* sau *Îţi facem părul măciucă.*

Luca a pufnit dispreţuitor, şi i-aş fi dat cu plăcere o lovitură în coapse, însă m-am abţinut. Putea să gândească exact ce voia. Iubeam Halloweenul, chiar dacă în acest an eram dezamăgită că nu-l puteam petrece împreună cu Megan.

— Poţi să-ţi baţi joc, am spus, punând demonstrativ în coş o cutie cu dulciuri împachetate în hârtie portocalie. Însă voi sărbători cu April cea mai frumoasă zi de Halloween din toate timpurile, iar tu nu eşti invitat.

După cumpărături, am făcut un ocol pe la campusul universitar, unde l-am lăsat pe Luca să înveţe cu nişte colegi. L-am întrebat dacă vrea să-l iau

mai târziu, însă a refuzat, pe motiv că nu trebuie să mă deranjez.

Adevărul era că oricum nu aveam ceva mai bun de făcut. Mă aştepta un sfârşit de săptămână liber. Nu îmi sosiseră încă perlele şi celelalte materiale, ca să încep să confecţionez accesorii, iar singura mea ocupaţie era învăţatul. Dacă aş fi fost ca toţi ceilalţi, aş fi mers în oraş, aş fi stat într-o cafenea, aş fi făcut cumpărături sau poate m-aş fi dus la cinematograf. Însă eu eram diferită de ceilalţi, iar ideea de a mă afla singură printre străini într-o cafenea sau într-un cinematograf mă făcea la fel de nervoasă ca gândul de a cheltui banii pe care nu-i aveam.

Când am ajuns acasă, April era deja trează şi se pregătea pentru muncă, apoi mergea să se vadă cu grupul ei de studiu. Înainte să ne luăm rămas bun, a promis că va cumpăra ceva din oraş pentru cină.

La scurt timp după aceea, eram din nou singură în apartament. Am petrecut mult timp aranjând cumpărăturile şi, până să o pot suna pe Nora fără a mă expune pericolului ca *el* să-mi răspundă la telefon, am jucat o repriză de Mario Kart.

Am vorbit cu Nora despre Mitch Jenkins, băiatul de la şcoala ei, despre Luca şi April, despre munca mea la bibliotecă şi despre tot ceea ce ne preocupa. Am ascuns faptul că am fost jefuită şi că m-am mutat în apartamentul lui Luca. Nora şi mama nu trebuiau

să-şi facă griji şi, în afară de asta, nu voiam să le dau niciun motiv de îngrijorare, ca să îmi ceară în final adresa. Ce-i drept, erau trei mii de mile între Maine şi Nevada, însă nu aveam încredere în tatăl meu vitreg.

După ce am încheiat convorbirea, am sunat-o pe Megan. În mod evident, se terminase flash-ul ei creativ, fiindcă a răspuns imediat.

— Bună, Sage! Cuvintele aproape că îi erau acoperite de zgomotul oraşului mare. După ultima noastră discuţie, zburase la New York pentru a intra în contact cu oameni importanţi de pe scena artei. Eşti bine?

— Totul este în ordine. Cum a fost inaugurarea expoziţiei?

— Măreaţă. Cea mai frumoasă seară a vieţii mele.

M-am aşezat pe canapea.

— Sună destul de promiţător.

— Aşa este, spuse Megan, povestindu-mi tot ceea ce a trăit acolo, ce a văzut şi despre toţi oamenii pe care i-a întâlnit. Trei galerii mai mici au fost interesate de portofoliul ei, iar un jurnalist care scria pentru o revistă de artă îi promisese chiar că va scrie un articol despre ea ca artist în devenire, dacă proiectul ei va convinge redacţia.

— Uau, asta sună nemaipomenit! Mă bucur nespus pentru tine. Sunt sigură că vei avea succes. Vei

fi următoarea Marina Abramovici. Doar cu fotografii mai puţin nebuneşti.

— De unde o cunoşti pe Marina Abramovici?

— Filmul documentar despre ea a rulat recent la televizor.

A început să râdă.

— Ah, asta explică totul.

— Ţi-ai trimis deja portofoliul la redacţia revistei?

— Încă nu. Sunt în drum spre tipografie. Nu vreau să trimit cele mai ieftine printuri pe care mi le-a făcut Stephano.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, am afirmat încă o dată.

— Sunt foarte emoţionată, spuse ea pe un ton strident. Dacă totul merge bine, aş putea primi un termen limită pentru prima mea expoziţie până la sfârşitul anului. Şi un articol de două pagini despre mine într-o renumită revistă de artă. Atunci, proprietarii galeriilor de artă din toată ţara îmi pot admira munca şi... Cred că în curând nu voi mai putea respira.

— Totul va fi bine! Am început să râd, antrenând-o în discuţie cât de bine am putut până când a ajuns la tipografie.

A făcut comanda şi, în timp ce aştepta, i-am povestit de cumpărăturile mele împreună cu Luca şi de dispreţul lui faţă de Halloween. Megan a fost la fel

de dezamăgită că nu vom petrece ziua împreună, însă ne-am promis să economisim suficienţi bani până anul viitor, ca să putem continua tradiţia împreună.

Capitolul 18

Zgomotul pixurilor ce zgâriau hârtiile suna în urechile mele atât de tare, ca un foc de artificii. Încercam să ignor liniştea care era de fapt gălăgioasă şi să mă concentrez asupra chestionarului aflat în faţa mea. Mi-au mai rămas doar zece minute pentru a termina acest examen şi reuşisem să răspund doar la două treimi din întrebări. Ştiam ce voia să audă profesorul Eriksen. Ore întregi am tocit ceea ce am avut de învăţat şi am memorat numeroşi termeni de specialitate. Totuşi, ideile nu voiau să-mi iasă din cap şi să se aştearnă pe hârtie.

Am tras aer în piept. Nu aveam niciun motiv să-mi îndrept atenţia asupra sălii de curs sau asupra colegilor. Nimeni nu era interesat de mine. Nici Connor, care stătea la distanţă de trei locuri. Nici Gavin, care se afla cu cinci rânduri în spatele meu. Şi nici tipul cu părul ca pâslă, care tăia ca un nebun cuvintele de pe foaie.

— Încă cinci minute, răsună în sală vocea profesorului. Părea mai mult o ameninţare decât o informaţie.

Mai mulţi studenţi au oftat enervaţi, înainte de a apăsa cu înverşunare pe foaie minele pixurilor.

Acum sau niciodată. Am citit ultima întrebare încă o dată şi am bifat un răspuns. Era oricum mai bine decât să las locul necompletat, fiindcă altfel nu primeam puncte.

Preocupată de gândul că trebuie neapărat să trec acest examen, ultimele cinci minute au trecut aproape fără să îmi dau seama şi am fost salvaţi de sunetul strident al unui ceas deşteptător. Mi-am aruncat pe masă pixul umed din cauza mâinilor mele transpirate şi am pus foile A4 în ordinea corectă.

În timp ce profesorul şi asistentul său au adunat chestionarele de examen, în întreaga sală au luat naştere discuţii în care se comparau întrebările şi răspunsurile. Nu voiam să aud nimic din toate acestea. Testul este deja scris. Treceam examenul sau nu-l treceam. În acest moment, nu mai puteam schimba rezultatul. Aşa că nu aveam niciun motiv să mă panichez.

În timp ce mi-am pus lucrurile în geantă, am observat că aveam două mesaje necitite. Unul era de la April, celălalt de la Luca, şi amândoi voiau să ne întâlnim în faţa cantinei, ca să mergem să mâncăm împreună. După efortul din ultimele minute m-aş fi bucurat de puţină linişte, timp în care mi-aş fi putut mânca sandviciul meu ieftin la umbra unui copac.

Totuşi, nu voiam să-i dezamăgesc. Nu după ce au făcut atât de mult pentru mine.

— Hei, Sage! Gavin coborî scările auditoriului cu rucsacul atârnând pe umăr. Vii cu mine la cantină?

Am aprobat, luându-mi geanta.

Între timp, cei mai mulţi studenţi au părăsit sala de curs, doar câţiva mai discutau aprins, iar unii dintre ei l-au luat cu asalt pe profesorul Eriksen, încă la catedră, cu scopul de a afla de la el răspunsurile corecte. De ce aceşti oameni se torturau singuri?

— Tu ce mai faci? Pe moment, am fost iritată de întrebarea lui Gavin, până când am înţeles că nu îmi era adresată mie, ci lui Connor. Acesta se oprise şi clipi când auzi cuvintele lui Gavin. Vii cu noi la cantină?

Connor ezită. Faţa îi era palidă, iar pe gât avea câteva pete roşii. Se pare că nu eram singura preocupată de examen.

— Numai dacă nu vă deranjează.

— Dacă ne-ar fi deranjat, nu te-am fi întrebat, spuse Gavin râzând. Tăcuţi, ne-am îndreptat spre cantină. Ne gândeam încă la examen, aşa că nu avem dispoziţia să vorbim despre el.

Luca aştepta în faţa clădirii unde se afla cantina. Îşi ţinea mâinile lejer în buzunarele blugilor, iar faţa sobră i se lumină când ne văzu.

— Cum a fost? ne-a întrebat, salutându-l pe Gavin cu o strângere de mână.

— A fost destul de bine. Tipic Eriksen. Întrebări deschise din toate capitolele, pentru a vedea dacă vreun student de-al său a îndrăznit să sară vreunul.

M-am sprijinit de perete, puţin mai departe de intrare, pentru a evita mulţimea care invada cantina la această oră. Speram să mai găsim locuri libere.

— Când crezi că vom primi notele? mă întrebă Connor, venind mai aproape de mine. Avea mai multă culoare acum în obraji, decât cu puţin timp înainte, totuşi frica de examen i se putea încă citi pe faţă.

— Nu ştiu. Am oftat şi m-am concentrat pe distanţa dintre mine şi acesta şi dintre mine şi ceilalţi oameni din jurul nostru. Din partea mea, Eriksen poate să nu se grăbească să corecteze.

Connor îşi îndreptă ochelarii.

— Aş prefera să aflu nota imediat. Scurt şi nedureros, înainte de a pune la îndoială ce am scris.

— Credeam că eşti foarte bine pregătit.

— Aşa este, afirmă hotărât. Însă întotdeauna am avut teamă de examene. Mama mi-a dat asta azi-dimineaţă, însă nu m-a ajutat cu nimic. A scos din buzunarul pantalonilor o sticluţă maro, uitându-se furios la ea.

— Ce este asta?

— Baldrian, a răspuns morocănos, întinzându-mi sticluţa.

După o mică ezitare, am luat-o în mână.

— Se spune că are efect calmant.

Am ridicat sprâncenele.

— Am voie?

Connor încuviinţă.

Am scos pipeta cu lichid din sticluţă şi am lăsat să-mi curgă în gură câteva picături amare cu scopul de a mă relaxa puţin. I-am dat sticluţa înapoi, descoperind-o apoi pe April în mulţimea de studenţi. Ea ne zărise deja şi ne făcu semn cu mâna. În spatele ei era un tip pe care nu-l mai văzusem. Era îmbrăcat complet în negru, însă nu stilul Emo. Blugii de culoare închisă îi veneau perfect, dar cămaşa neagră părea mult prea elegantă pentru o zi obişnuită la facultate.

— Îmi pare rău, a durat puţin mai mult, a spus April. L-a îmbrăţişat scurt pe Luca apoi s-a îndreptat spre mine. A fost nevoie să trec rapid şi pe la Cam. Persoana care trebuia să-l ajute în seara asta nu a mai venit.

Luca scoase un sunet de nemulţumire.

— Lucrezi prea mult.

— Ştiu, însă nu pot să refuz, a răspuns oftând, întorcându-se spre însoţitorul ei misterios, care avea părul castaniu, ondulat, lung până la maxilar şi era puţin mai scund decât Luca.

— El este Aaron.

— Hei! spuse el mimând salutul şi cu capul. Ţinea în mână mai multe pungi din Le Petit.

— Ea este Sage, iar ei sunt Luca, Gavin şi… S-a oprit când a ajuns la Connor, făcând ochii mici. Din păcate, pe tine nu te cunosc.

— Connor, se prezentă el. Sunt la cursul lui Eriksen împreună cu Sage şi Gavin.

— Excelent, eu sunt April, sora lui Luca.

Connor se uită spre Luca, iar eu, fără să văd, eram aproape sigură că roşise.

— Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Şi mie la fel, spuse April zâmbind. Nu vreţi să intrăm?

S-a auzit un murmur aprobator la care m-am alăturat şi eu. Nu am fost niciodată înăuntru şi aveam un mare respect pentru oamenii care se înghesuiau la mesele foarte apropiate unele de altele. Asta nu era pentru mine, însă în această conjunctură mă simţeam în siguranţă. April era stâlpul meu de susţinere, Luca şi Gavin aparţineau şi ei cotidianului şi, fiindcă interesul lui Connor era îndreptat spre Luca şi nu spre mine, mă puteam relaxa în prezenţa lui. Numai Aaron îmi crea un oarecare disconfort. April mi-a povestit prea puţin despre el, ca să-mi pot face o părere. Totuşi, dacă îi plăcea de el, însemna că nu putea fi un tip rău.

Cantina era, aşa cum mă aşteptam, supraaglomerată. Sute de studenţi se înghesuiau în jurul meselor şi al tejghelei, de unde îşi comandau mâncarea. Mirosul numeroaselor feluri plutea în aer, transformându-se într-unul unic, nedefinit.

— Este cam plin aici, remarcă Gavin.

— Vom găsi locuri până la urmă, spuse April întinzându-şi gâtul şi lăsându-şi privirea să alunece pe deasupra capetelor celor care erau acolo. Acolo în spate pare să fie o masă liberă! A arătat în acea direcţie, însă eu nu puteam vedea nimic din cauza mulţimii de oameni.

— Ocupaţi voi masa? întrebă Luca. Comandăm noi ceva şi apoi veniţi şi voi.

— Bine, atunci ne puteţi spune ce mâncare arată bine, spuse April şi, înainte să îmi dau seama, grupul nostru se împărţise. April, Aaron şi Connor încercau să-şi facă loc prin mulţime, ca să ajungă cât mai repede la masa liberă, în timp ce eu, Luca şi Gavin am rămas pe loc.

Ne-am aşezat la coadă. Priveam lumea care stătea în faţa şi în spatele nostru, însă nimeni nu ne acorda atenţie. Toţi erau adânciţi în conversaţii sau se gândeau ce ar trebui să comande.

— Cine este tipul? întrebă Gavin arătând în direcţia mesei noastre.

— Aaron? întrebă Luca uitându-se peste umeri. Studiază cu April.

Gavin îşi dădu ochii peste cap.

— Eram convins de asta. Însă cine este de fapt? Un prieten? Prietenul *ei?* Sau doar o legătură sexuală?

— Omule! zise Luca aruncându-i o privire plină de reproş. Nu discutăm viaţa sexuală a surorii mele.

— De ce nu? Este adultă.

— În imaginaţia mea, este încă un copil şi este virgină, deci taci din gură, l-a apostrofat Luca.

Am privit cum Gavin a strâns cu putere tava, încheieturile degetelor încordându-i-se. Părea că mai voia să spună ceva. Însă, cu dinţii strânşi, încerca să-şi reţină cuvintele care îi stăteau pe limbă.

— Între cei doi nu există nimic, am spus dregându-mi glasul.

— Într-adevăr? mă întrebă Gavin uşurat.

Am scuturat din cap.

— Ei îi place de Cameron.

— Ce? întrebă Luca întorcându-şi capul spre mine. M-au privit amândoi consternaţi.

La naiba! Mi-am strâns buzele de parcă aş fi rostit cu adevărat acele cuvinte fără să deschid gura.

— Tipul este cu cel puţin cincisprezece ani mai în vârstă decât ea, afirmă Luca.

— Este numai cu zece ani mai mare, l-am corectat, dând relaxată din umeri, ca să minimalizez

situaţia. Şi, în afară de asta, fiecare femeie îşi doreşte o dată în viaţă un bărbat mai în vârstă. Nu este nimic între ei, el îi este doar şef.

Nu l-am văzut pe Luca niciodată atât de enervat. Preocuparea lui pentru April nu putea fi trecută cu vederea, chiar dacă era din acest punct de vedere destul de ipocrit, atât timp cât el însuşi avea în fiecare săptămână o altă femeie.

— Faptul că îi este şef nu este bine. Ar putea profita de asta.

— O, te rog, am spus pufnind şi încrucişâdu-mi braţele în jurul pieptului.

Spre deosebire de mine, April era foarte încrezătoare în sine. Se putea citi asta în atitudinea ei şi în modul în care se îmbrăca. Ştia de ce era în stare, ştia ceea ce voia şi făcea orice pentru a atinge ce îşi propunea, chiar dacă asta însemna, după munca în cafeneaua Le Petit, să înveţe mai departe cu colegii ei de grupă. Nu s-ar lăsa niciodată călcată în picioare de Cameron.

— Totuşi, nu îmi place ideea. Luca mai înaintă puţin. Cam ar trebui să-şi găsească o prietenă de vârsta lui.

— Doar pentru că lui April îi place de el nu înseamnă că şi el o place, am spus pe un ton mai liniştit, pentru a-l calma.

— De ce nu i-ar plăcea de ea? întrebă Gavin cu privirea concentrată pe tava cu tacâmuri. April este nemaipomenită. Nu va găsi alta mai bună.

— Nu ştiu, am răspuns luându-mi de asemenea de pe tavă o furculiţă şi un cuţit. Poate că îi plac femeile mai în vârstă sau cele brunete sau, de ce nu, bărbaţii.

— Să sperăm, a bolborosit Gavin.

— De ce? întrebă Luca încruntat, însă vizibil amuzat. Nu îţi place cumva ţie de Cameron?

— Foarte distractiv, afirmă Gavin, lovindu-l pe Luca într-o parte, aşa încât acesta se atinse de tipul care stătea în faţa lui şi care îi aruncă o privire sumbră.

— Îmi pare rău, nu a fost vina mea, a mormăit Luca, uitându-se răzbunător în direcţia lui Gavin, care îl privea amuzat, înainte de a izbucni într-un hohot de râs strident. Luca a dat aprobator din cap.

Lumea ne privea. Faţa îmi era roşie, totuşi a trebuit să zâmbesc. Eram fericită că momentul de încordare dintre cei doi dispăruse şi, în acelaşi timp, mă cuprinse dintr-odată un sentiment de uşurare că am dat examenele. Am început şi eu să râd, devenind serioasă numai când doamna din spatele ghişeului şi-a dres zgomotos glasul, cerându-ne să ne alegem mâncarea.

Mirosul pe care îl simţeam ne lăsă să bănuim că mâncarea nu era deosebit de apetisantă. Gavin a ales

paste, Luca un hamburger, iar eu m-am decis pentru o salată cu cartofi în formă de triunghi ca garnitură, fiindcă aceştia erau singurii care arătau cel mai bine şi după care nu ţi-ar fi fost rău.

— 4,50 dolari, îmi spuse tipul de la casă, care avea pe cap o plasă ce îi acoperea părul. I-am întins o hârtie de 5 dolari, însă a scuturat din cap, arătându-mi panoul atârnat deasupra capului meu.

— Fără numerar.

— Oh! M-am uitat la fata din spatele meu, care îşi ţinea deja în mână legitimaţia de student. Aveam oare suficienţi bani pe card? L-am încărcat săptămâna trecută cu 10 dolari, însă de atunci am imprimat o mulţime de hârtii.

— Mă ocup eu de asta, spuse Luca şi, înainte să pot reacţiona, şi-a pus deja legitimaţia de student pe aparatul electronic. Incidentul a durat numai câteva secunde, dar omul din spatele ghişeului părea destul de nerăbdător şi mi-a făcut semn să merg mai departe.

— Mulţumesc! I-am întins lui Luca bancnota de 5 dolari.

A negat.

— Nu este nevoie, eşti invitata mea.

— Dar eu nu vreau asta, am insistat, iar tonul meu era suficient de hotărât, încât Luca nu m-a contrazis. A luat banii şi i-a băgat în buzunarul

pantalonilor. Le eram tuturor recunoscătoare pentru sprijinul acordat, atât lui, cât şi lui April, dar şi lui Megan, însă niciunul nu era o bancă, ci toţi erau prietenii mei şi nu era nevoie să mă întreţină.

L-am urmat pe Gavin printre oamenii adunaţi în jurul meselor. Braţul lui Luca îmi atingea mereu umărul. În ciuda tuturor străinilor din jurul nostru, eram conştientă de această atingere şi nu simţeam nevoia să mă feresc.

— Şi acum încă o dată problema cu Cameron, am spus în momentul în care, din cauza mulţimii, nu mai puteam înainta. Nu vei face nimic nebunesc din cauza a ceea ce am spus despre el şi April, nu-i aşa?

— Ce ar trebui să fac?

— Nu am nicio idee, poate să dai buzna în Le Petit şi să-l iei la bătaie?

— Nu îţi face griji. Cameron este în siguranţă, cel puţin pentru o perioadă.

Mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zâmbit. Nu ştiam dacă pot avea încredere în el, însă pentru moment nu aveam de ales.

Am ajuns în final la masa pe care April, Connor şi Aaron au ocupat-o pentru noi şi am început să mâncăm, în timp ce toţi ceilalţi au plecat să-şi comande şi ei ceva. Zece minute mai târziu, ne aflam toţi în jurul mesei şi savuram varietatea culinară oarecum dubioasă a cantinei.

— Ce studiaţi mai exact? întrebă Connor, în timp ce ciugulea fără poftă din mâncarea lui.

— Biblioteconomie.

După ce îşi mâncă hamburgerul, Luca îmi fură un cartof din farfurie.

— Fizică şi matematică, răspunse April în timp ce mânca.

— Şi tu? întrebă Connor mutându-şi privirea de la April la Aaron.

Acesta stătea cocoşat asupra farfuriei, cu umerii căzuţi, de parcă şi-ar fi protejat mâncarea. Cu siguranţă era cel mai mic dintre fraţi. Îşi ridică privirea şi se uită la Connor.

— Acelaşi lucru. O cunosc pe April de la cursuri.

Connor îşi îndreptă rama ochelarilor.

— Cu siguranţă nu este uşor.

— Cursurile sunt mai transparente decât psihologia, replică Aaron.

Am vorbit o vreme despre materiile noastre de studiu şi, în final, şi despre examene. Am comparat cu Gavin şi Connor câteva dintre răspunsurile noastre şi apoi am urmărit curioşi conversaţia dintre Aaron şi April despre test. Pe alocuri, aveam impresia că niciunul nu vorbea limba noastră, atât de străin îmi era subiectul.

După ce am terminat de mâncat, iar Connor şi-a aruncat conţinutul farfuriei în coşul de gunoi, Aaron a

scos bunătăţile aduse împreună cu April din Le Petit – o atenţie din partea lui Cameron. Prăjitura nu era atât de apetisantă ca acea de la petrecerea lui Luca, însă ceva dulce era exact ceea ce-mi doream într-o zi ca asta.

— Aveţi vreun plan pentru săptămâna viitoare, acum când s-au terminat examenele? se interesă Aaron. Cel puţin până la sfârşit?

— Să petrec timpul cu Jack, să lucrez, să joc Witcher 3, exact în această ordine, a răspuns Gavin cu gura plină.

— Jack este prietenul tău? întrebă Connor.

— Din fericire nu, fiindcă s-ar supăra Cam, spuse Luca râzând.

— Taci! Gavin pufăi, vrând să-i dea lui Luca încă o lovitură în coaste, ca mai înainte. Totuşi, de această dată, Luca era pregătit de reacţia lui Gavin, aşa că s-a aplecat spre mine şi m-a atins.

Braţ la braţ. Umăr la umăr. Am privit fix locul în care corpurile ni s-au atins, lăsându-mi privirea să alunece apoi spre gât, până la faţa lui, care îmi era acum mai apropiată ca niciodată. Puteam să-i văd petele de culoare închisă provocate de soare, ce se zăreau uşor pe pielea lui bronzată şi care, probabil, vor dispărea iarna.

Luca se uită şi el la mine. Îşi lăsă privirea să alunece pe faţa mea, de la cicatricea de pe bărbie

până la pata pigmentată de deasupra sprâncenei drepte şi apoi din nou spre buze. Pupilele îi erau dilatate, iar eu simţeam cum îmi creşte pulsul.

— Iar tu, Sage? I-am simţit respiraţia caldă pe buzele mele. Ce planuri ai săptămâna viitoare?

Mi-am dres glasul, nefiind capabilă să răspund, şi m-am aplecat în direcţia opusă ca să las o mică distanţă între noi. Neliniştită, m-am uitat la ceilalţi, care mă priveau, aşteptându-mi nerăbdători răspunsul. Nu-şi dădeau însă seama ce se întâmpla cu mine. Prietenii îşi apropie corpurile fără ca acest lucru să semnifice ceva, nu-i aşa?

— Sper să-mi fie livrate materialele pentru gablonzurile pe care le fac, am spus, rugându-mă în gând ca niciunul dintre ei să nu-mi observe lipsa de aer. Vreau să mai lucrez pentru magazinul meu on-line.

— Iar eu voi merge la cumpărături, interveni April, înfigându-şi furculiţa în prăjitura cu frişcă aflată în faţa ei, înainte ca Luca să se aplece peste masă şi să-i ia farfuria.

— Ai bani pentru asta? a întrebat el. Cu siguranţă uitase momentul intensiv dintre noi. Sau a fost totul numai în imaginaţia mea?

— După cât muncesc în cafeneaua lui Cam? întrebă April ridicând din umeri. Bineînţeles.

— Înţeleg, murmură Luca şi, pe moment, m-am temut că va aborda subiectul Cam şi că îi va divulga ceea ce spusesem fără să îmi dau seama, când stătusem să luăm mâncare, însă Connor mă salvă.

— Îmi voi căuta un apartament, ne mărturisi el.

Aaron îi dădu lui April prăjitura lui.

— Ce este în neregulă cu cel în care stai acum?

— Locuiesc împreună cu părinţii.

— Oh! spuse Aaron strâmbând din nas.

— Poţi să spui asta cu voce tare. Connor suspină sprijinindu-şi bărbia în mâini. Este destul de greu să găsesc ceva în Melview, care să corespundă posibilităţilor mele financiare. Şi nici să mă mut mai departe nu pot, fiindcă nu am maşină.

— Aş putea afişa un anunţ pentru tine în Le Petit, spuse April. Mi-a făcut aceeaşi ofertă pe care am refuzat-o. Eu voiam să îmi caut singură o locuinţă şi să nu fiu căutată de străini.

Faţa lui Connor se însenină.

— Dacă se poate…

— Bineînţeles. Mă voi ocupa de îndată ce voi ajunge la muncă.

— Îţi mulţumesc, spuse el şi zâmbi mulţumit.

— Ţi-ar plăcea şi un apartament comun? a întrebat Aaron.

— Bineînţeles, atât timp cât nu l-aş împărţi cu părinţii mei. Aaron zâmbi.

— Nu, asta nu, probabil va pleca un băiat de la noi din apartament. Vrea să o ceară în căsătorie pe prietena lui.

April îşi înălţă gâtul.

— Brian?

— Da.

April îl privi, mirată.

— Se cunosc doar de trei săptămâni.

— De aceea am spus *că poate* se mută. Există şansa ca ea să refuze.

— Sper să accepte, spuse Connor.

— Voi şti mai multe în câteva zile. Aaron se sprijini pe scaun şi se uită la Luca. Iar tu ce planuri ai?

— Nimic special, afirmă el cu un zâmbet îndrăzneţ, dând răspunsului o dublă semnificaţie.

Am înlemnit când i-am simţit mâna peste spatele meu. În ciuda materialului, atingerea lui îmi ardea pielea. Mi-am ţinut respiraţia şi a trebuit să mă gândesc la momentul de acum câteva minute şi la modul în care m-a privit. A fost doar o întâmplare? Nu-mi puteam da seama. Totuşi, atingerea umerilor mei goi era mult prea ţintită ca să fie o simplă coincidenţă. Am simţit cum mi se strânge stomacul, însă nu era teamă, ci un sentiment senzual de care nu mă puteam elibera. Încercam să rememorez clipa în care frica a făcut loc unui nou sentiment ce cu puţine săptămâni în urmă îmi părea absurd. În special în

ceea ce-l privea pe Luca. Această senzaţie făcea să-mi ardă obrajii, iar o căldură inedită, mai fină decât pofta şi mai caldă decât frica, topea şi ultimul strop de îndoială. M-am lăsat şi mai mult pe spate, simţind cum tensiunea degetelor lui se accentua pe pielea mea şi, în ciuda oricărei experienţe de până acum, îmi simţeam corpul relaxat.

Fără să mă privească, îmi mângâie braţul până la omoplat. Uşoare ca o pană, degetele îi alunecau pe corpul meu, transformându-l într-un câmp minat de nervi. Am simţit cum mi se ridică firele de păr de pe braţe, iar inima începu să-mi bată sălbatic când îşi înfipse mâna în ceafa mea. Ascunsă acum sub părul meu pentru a nu fi văzută, a început să schiţeze cercuri cu ea. Am încercat să-mi abţin oftatul. Totuşi, dintr-odată, degetele lui grele şi inerte au încetat să se mai mişte. Ce s-a întâmplat? M-am uitat la el iritată. Era întors acum spre April, oferindu-i toată atenţia. M-a fixat apoi cu privirea şi toate sentimentele mele contradictorii se oglindeau în acest moment în ochii lui, doar că de data aceasta era ceva întunecat în privirea lui, căreia nu îi găseam nicio explicaţie.

Brusc, şi-a luat mâna de pe ceafa mea, împingându-şi zgomotos scaunul. Toţi cei prezenţi la masă s-au oprit din conversaţie, îndreptându-şi privirile asupra lui.

— Trebuie să plec, anunţă Luca aproape în şoaptă. Un rid i se contură în jurul gurii.

— Unde? întrebă April, vizibil confuză.

Pentru o clipă, Luca s-a uitat la mine, apoi s-a întors spre April.

— Am uitat ceva. Şi-a luat tava şi, fără să aştepte, s-a întors forţându-se să-şi croiască drum prin mulţimea de studenţi, ca şi când de abia ar fi aşteptat să plece de aici cât mai repede.

Am simţit un gol în stomac în timp ce îl urmăream cum dispărea în mulţime. Ceilalţi nu păreau să fie interesaţi de comportamentul lui ciudat, însă pe mine mă preocupa acest lucru. Ce s-a întâmplat cu el? M-a atins atât de tandru şi apoi…

— Sage?

Am întors capul. Simţeam încă în ceafă furnicăturile provocate de degetele lui.

April m-a privit întrebător.

— Mai mănânci asta? mă întrebă arătând spre farfuria mea.

Am negat şi i-am împins farfuria cu prăjitura. Îmi trecuse pofta.

Capitolul 19

— Halloween fericit! exclamă April şi îmi întinse ceremonios o cană cu cacao cu aromă de bostan.

Toată săptămâna m-am bucurat de această zi, trezindu-mă înainte ca deşteptătorul să sune. Am cumpărat o mulţime de dulciuri, dovleci şi tot ceea ce era legat de Halloween. Iubeam această zi mai presus decât orice. Puteai să te comporţi nebuneşte, să te deghizezi şi nimeni nu aştepta să petreci Halloweenul cu familia. Încă îmi părea rău că nu puteam să fiu cu Megan, însă mă bucuram, de asemenea, şi de timpul petrecut cu noua mea prietenă de la universitate.

April sorbi din cacao şi luă o bucată de ciocolată din coşuleţul pe care îl umplusem cu diverse dulciuri.

— Cu tine simt Halloweenul de parcă ar fi Crăciunul.

M-am aşezat pe blat.

— Am spus deja că este cea mai frumoasă sărbătoare care există.

— Halloween nu este o sărbătoare, remarcă Luca, intrând în bucătărie.

Se schimbase deja pentru petrecerea din seara aceasta, la care voia să meargă împreună cu Gavin. O petrecere anti-Halloween, la care dulciurile, dovlecii şi costumele erau interzise. Plictisitor. Totuşi trebuia să mărturisesc că arăta bine şi fără costum. Purta nişte blugi de culoare închisă şi o cămaşă de culoare deschisă care îi punea în evidenţă corpul lui bine antrenat, încât îmi era greu să nu mă holbez la el.

Am încercat să-l ignor în ultimele zile, deşi rememoram întâlnirea noastră de la cantină. Încă nu ştiam ce să cred despre dispariţia lui bruscă. Îmi era greu să-i înţeleg faptele contradictorii.

— Nu fi atât de pornit, spuse April lingându-şi cacaua de pe buza superioară. Ne strici toată distracţia.

Un rânjet sumbru îi apăru pe faţă, însă asta nu-l reţinu să-şi toarne puţin din băutura mea din bostan şi cacao. A început să soarbă şi s-a strâmbat imediat.

— Nu poţi bea nimic fără să pui o tonă de zahăr?

M-am strâmbat.

— Nu pot.

Şi-a dat ochii peste cap şi a turnat din nou băutura în oală.

— Hei, poate că alţii vor să mai bea de acolo, a protestat April, lovindu-l pe umăr.

— Veţi supravieţui, spuse el punându-şi cana în chiuvetă, când telefonul începu să sune. L-a scos din buzunarul pantalonilor şi a răspuns:

— Hei, omule, ce se întâmplă? Îşi lăsă privirea să-i alunece prin bucătărie, oprindu-se la mine. Îşi încruntă sprâncenele, iar conturul buzelor i se accentuă.

— La naiba!

— …

— Nu, înţeleg, bineînţeles!

— …

— Bine, sigur!

— …

— Ne vedem! Ciao!

Luca încheiase conversaţia cu un oftat. Când ne observă privirile curioase, spuse trist:

— Era Gavin. Captain este din nou bolnav.

— O, nu, ce are micuţul?

— Probleme cu stomacul. Ca de obicei. Luca zâmbi, deşi grija pentru Captain i se putea citi pe faţă.

Nu era de mirare. Luca a petrecut mult timp cu Gavin, iar câinele devenise în ultimii ani o parte importantă a vieţii lui.

— Putem face ceva pentru el? am întrebat.

Luca a scuturat din cap.

— A fost deja cu el la veterinar. Captain a primit medicamente şi acum doarme, însă Gavin nu vrea să-l lase singur. Nici eu nu aş face asta.

April îşi mângâie fratele pe braţ.

— Te duci la el?

— Nu. Gavin este de părere că ar trebui să merg la petrecere, însă acum nu mai am chef, spuse el desfăcându-şi demonstrativ nasturii de sus ai cămăşii. Purta pe dedesubt un tricou alb.

— Mă duc să citesc.

Am vrut să-i spun că este invitat la petrecerea noastră, însă m-am abţinut. Când am fost împreună în

supermarket, şi-a bătut joc de mine şi de tradiţia mea. Şi la cât era de abătut, nu voiam să aud încă o dată cât de copilăresc era entuziasmul meu pentru această zi.

— Vrei ciocolată? l-am întrebat în schimb, întinzându-i coşul cu dulciuri.

A ezitat puţin, apoi a luat două batoane de ciocolată, bolborosind un mulţumesc în timp ce se îndrepta spre camera sa.

— Pune prea mult la suflet problema lui Captain.

— Da, spuse April luându-şi câteva dulciuri. Iubeşte animalele, însă este alergic la tot ce are blană sau puf. Le suportă doar câteva ore. Câinele lui Gavin este important pentru el, este ca şi când ar avea el însuşi un animal de casă. L-au ales împreună.

— Sună drăguţ.

— Da, într-adevăr drăguţ, confirmă April.

Mi-am luat o bucată de ciocolată, am desfăcut-o şi am savurat-o.

— Şi acum? Nu ar trebui să ne costumăm cât mai este încă lumină, pentru a ne fotografia?

— Sunt pregătită.

— Grozav, atunci să mergem să ne schimbăm şi ne întâlnim în zece minute în living pentru ultimele retuşuri. Am cumpărat sânge artificial, în cazul în care ai nevoie.

April a scuturat din cap.

— Nu, eu…

— Nuuu, am întrerupt-o, acoperindu-mi urechile. Nu dezvălui nimic, te rog. Costumul trebuie să fie o surpriză.

— Nu voiam să dezvălui nimic.

— Ba da! Acum ştiu că este un costum fără sânge.

— Iar eu ştiu că tu ai nevoie de sânge artificial.

— Poate că da. Poate că nu, am spus ridicând din umeri.

April a negat amuzată. Apoi a mers în cameră, iar eu m-am încuiat în baie. Am luat cutia pe care o ascunsesem sub chiuvetă. În ea se afla o perucă blondă pe care mi-am comandat-o ieftin pe Amazon, şi o rochie largă, de culoare albastră-turcoaz, al cărei material era strâns rafinat în jurul pieptului. Săptămâni întregi am căutat ceva potrivit în diferite magazine second hand şi aproape că renunţasem când, la un moment dat, am descoperit această comoară. Rochia îmi depăşise bugetul cu 20 de dolari, însă fără accesorii puteam să o port şi după Halloween.

Mi-am ascuns părul castaniu sub perucă. Părul blond ondulat îmi ajungea până aproape de şolduri. Am răsucit două şuviţe, pe care le-am prins la spate cu agrafe, şi mi-am îmbrăcat rochia, care era mult mai decoltată decât eram eu obişnuită. Apoi, am legat un cordon lat auriu în jurul taliei şi mi-am pus gablonzurile, de asemenea, aurii. În final, mi-am luat

oul solzos, pe care l-am confecţionat din polistiren şi piuneze, şi am mers în living.

April mă aştepta. Când m-a văzut, i-a apărut un zâmbet larg pe buze.

— Bună, Daenerys! După cum văd, am avut succes cu *Urzeala Tronurilor*.

— Da, este adevărat, am spus lăsându-mi privirea să alunece pe costumul ei. Îmi părea cunoscut, însă nu puteam face legătura cu niciun personaj. April îşi ridică sprâncenele.

— Spune-mi, cine este?

— Sookie Stackhouse din *True Blood.* Purta un tricou alb şi arăta cu degetul spre un logo verde aflat deasupra inimii.

— Din Merlotte's. Evident.

M-am strâmbat, scuzându-mă.

— Nu am văzut serialul.

Îl ştiam din lista lui April, însă din cauza limitei de vârstă, nu i-am acordat atenţie, fiindcă bănuiam că este o serie cu vampiri, mult sânge şi violenţă.

Am mers amândouă în baie ca să ne mai aranjăm costumele. April şi-a întins ustensilele de make-up pe marginea chiuvetei. Am terminat repede şi am ajutat-o să-şi coloreze pe gât o muşcătură de vampir pentru a arăta mai mult decât o chelneriţă obişnuită.

Fără a face curăţenie în baie, ne-am aşezat în living, în faţa ferestrei, pentru a ne fotografia.

I-am promis lui Megan o documentare detaliată a serii şi a costumelor noastre.

— Atenţie când spun *unu,* zise April. Şi-a pus un braţ în jurul meu, iar cu cealaltă mână a ţinut telefonul. Trei. Doi. Unu.

S-a auzit un clic.

April a privit rezultatul.

— Neclare. Încă o dată. Trei. Doi. Unu.

Al doilea selfie nu era neclar, totuşi aveam ochii închişi pe jumătate, în al treilea nu se vedea oul meu de dragon, iar în al patrulea, April privea ciudat în cameră.

Oftă.

— Nu va merge aşa.

— Vrei să încerc eu? am întrebat, deşi nu mă aşteptam să fie mai bine, pentru că braţele mele erau mai scurte decât ale ei. Datorită confecţionării accesoriilor, mâinile nu îmi tremurau.

— Îl întreb pe Luca dacă poate să ne facă nişte fotografii.

April se afla deja în faţa camerei lui, înainte ca eu să pot protesta. Bineînţeles că eram conştientă că, la un moment dat, Luca mă va vedea în costumul meu, atât timp cât petrecea seara aici, totuşi speram ca acest lucru să se întâmple mai târziu. Nu voiam să-mi stric buna dispoziţie din cauza lui.

— Luca? April bătu la uşa pe care o şi deschise în acelaşi timp, fără a aştepta vreun răspuns. Avem nevoie de ajutorul tău. Ai putea să ne faci câteva fotografii?

— Dacă trebuie… I-am putut auzi de la distanţă tonul enervat. Ieşi din camera lui şi luă telefonul pe care April i-l întinse zâmbind.

— Nu durează mult, l-a asigurat.

Luca bombăni. Era evident că se pregătise să petreacă întreaga seară în pat, comod, citind. Purta acum nişte pantaloni de sport, o pereche de şosete groase şi îşi scosese cămaşa.

Văzându-mă, s-a oprit dintr-odată în mijlocul camerei.

La naiba, acest costum a fost o greşeală. Trebuia să rezist impulsului de a-mi încrucişa braţele în jurul pieptului pentru a-mi ascunde decolteul. Nu pentru că ar fi fost prea mult de văzut, însă niciunul dintre maiourile pe care le purtasem până acum nu era atât de decoltat. M-a luat cu călduri în momentul în care privirea îi alunecă pe întreg corpul, de la buze spre gât, până la claviculă şi bazin. Am rămas neclintită, fiindcă nu voiam să-mi arăt slăbiciunea, deşi privirea lui îmi ardea dureros pielea, în timp ce mă studia în detaliu şi probabil că îşi pregătea un comentariu ca să-şi bată joc de costumul meu.

Colţul gurii îi zvâcni, însă în loc de o remarcă tăioasă, şi-a strâns buzele atât de tare, încât deveniră o linie subţire. Înghiţi cu greu, înainte ca în ochi să-i apară o scânteie lipsită de agresivitate.

— Bine, ne aşezăm la perete, iar tu stai în faţa ferestrei, spuse April rupând momentul de tăcere. A trecut pe lângă Luca, apucându-mă de mână ca să luăm poziţia necesară. M-am lăsat condusă de ea ca şi când aş fi fost o păpuşă.

Am trecut neliniştită de pe un picior pe celălalt. Luca a luat şi el poziţia adecvată. Deşi nu se mai uita acum direct la mine, ci prin intermediul ecranului telefonului, îi puteam simţi privirea pe pielea mea.

— Zâmbiţi! spuse Luca plictisit.

M-am supus automat şi el ne-a făcut câteva fotografii în poziţii diferite. Totul a durat două minute, apoi i-a dat telefonul lui April. Ne-am uitat la ele şi am observat, la fel ca la aniversarea zilei de naştere a lui Luca, că nu eram prea fotogenică, în primul rând dacă mă comparam cu cineva care avea gena Gibson. April arăta fantastic în fiecare dintre fotografii.

— Mulţumesc, spuse ea întoarsă acum spre Luca, postând direct o fotografie cu noi în Snapchat. Asta a fost. Rapid şi nedureros.

Luca aprobă, însă nu se grăbi să se întoarcă în cameră. În schimb, privirea lui o întâlni din nou pe a mea.

Simţeam un tremur în stomac.

— Vrei să ciocneşti cu noi? Cuvintele mi-au venit pe buze înainte să le pot reţine.

April s-a întors şi m-a privit fix.

Surpriză. Nu eram nici eu mai puţin siderată de invitaţie.

Luca îşi încruntă fruntea.

— Bine, numai un pahar.

Nu mi-am putut reţine zâmbetul care îmi apăruse în colţul gurii, aşa cum nu mi-am putut reţine mai înainte cuvintele. Am încercat să mă conving că mă bucuram că am putut să îl atrag pe Luca în această tradiţie de Halloween, în care el nu credea.

— Bine, aşteptaţi aici, am spus arătând spre canapea, apoi m-am îndreptat spre bucătărie. Am îngenuncheat în faţa raftului unde era păstrat alcoolul şi am luat rachiul de dovleac. Nu am cumpărat niciodată până acum alcool, însă când am descoperit rachiul în magazin, mi-am încercat pur şi simplu norocul. Eram nervoasă când am ajuns la casă, deşi vânzătoarea l-a scanat fără a clipi. Am umplut două pahare cu lichidul auriu şi un al treilea cu suc de dovleac pentru April.

— Noua noastră tradiţie, am anunţat festiv revenind în living şi dându-le celor doi paharele.

Luca se uită prima dată la băutură şi îşi ridică o sprânceană. Rachiul mirosea înţepător şi în niciun caz a dovleac.

— Ne îmbătăm? S-ar putea să-mi placă.

— Nu ne îmbătăm, bem doar. Rachiul de dovleac şi sucul de dovleac fac parte din această tradiţie, le-am spus, dorind să prind mai mult curaj acum că Luca era şi el prezent. Mi-am ridicat paharul ca să ciocnim.

— Halloween fericit! ciocni April cu mine.

— Halloween fericit! am spus.

Pline de speranţă, ne-am uitat spre Luca. Tăcea. Doar când mi-am dres glasul, a oftat resemnat.

— Bine, bine... Halloween fericit! spuse ducându-şi paharul la gură. De îndată ce luă prima înghiţitură, i se ivi pe faţă o expresie de greaţă. Se strâmbă, privind dezgustat paharul pe care îl ţinea în mână. O, Doamne, are un gust oribil!

— Ce? Este dovleac. Nu poate avea un gust oribil. Am luat şi eu o înghiţitură şi am început imediat să tuşesc. Rachiul ardea ca focul şi avea gust de apă reziduală. O, Doamne, o, Doamne! Am scos limba şi mi-am făcut vânt de parcă aşa ar dispărea gustul. Ce este asta?

Luca zâmbi.

— Dovleac?

— Cu siguranţă, nu.

April ridică din umeri.

— Ei, bine, sucul este bun!

— Dă-mi paharul, spuse Luca luându-mi-l din mână. Mă duc să aduc ceva decent de băut.

Spre surprinderea mea, nu se îndreptă spre bucătărie, ci mai întâi spre baie, ca să arunce resturile rachiului de dovleac, iar apoi spre camera lui. Încă mai simţeam arsura dezgustătoare când s-a întors şi mi-a întins paharul. Noul conţinut avea, de asemenea, culoarea caramel şi din această cauză nu se deosebea prea mult de rachiul de dovleac.

— Ce este? am întrebat sceptică, întorcând paharul între degete.

— Whisky!

— De la mama? întrebă April.

Luca dădu aprobator din cap.

— După ce ai terorizat-o cu mesajului vocal, mi-a trimis asta, spuse Luca ridicându-şi paharul. Este un whisky exagerat de scump, de parcă astfel mi-ar creşte afecţiunea pentru ea.

— Îmi pare rău, am spus, simţind dintr-odată dorinţa de a-mi exprima părerea.

— Ah, este în regulă, afirmă Luca, însă poziţia corpului îl trăda, în trecut, s-a purtat foarte urât cu tatăl meu şi acum face acelaşi lucru cu noi.

A ciocnit cu paharul gol al lui April şi apoi a băut. April l-a privit cu tristeţe.

— Sincer, mama voastră nu vă merită. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat până acum în Nevada a fost să vă cunosc pe voi. Şi nu ştiu ce m-aş face fără voi. Dacă această femeie nu îşi dă seama ce pierde înseamnă că este singura vinovată.

April a şuşotit un mulţumesc şi m-a luat în braţe.

I-am întors gestul. În timp ce îmi sprijineam bărbia pe umărul ei, îl priveam şi pe Luca. Se uita la noi în tăcere, însă în acel moment privirea lui pătrunzătoare spunea totul. Şi deşi eram la o distanţă de un braţ unul de celălalt, simţeam că ar vrea şi el să mă îmbrăţişeze. Puteam să-i simt apropierea şi să remarc în ochii lui un adevăr care acum era mult prea evident. Schimba femeile permanent nu pentru că ar fi un playboy fără speranţă. Renunţa la acestea înainte să le devină indiferent, la fel cum era pentru mama sa care, în mod evident, era nebună dacă putea să îndepărteze din inima ei pe cineva ca el. Şi eu voiam să-l îmbrăţişez, numai ca să-i demonstrez că nu-mi era indiferent. Însă nu ştiam cum, atât timp cât corpul şi mintea nu aveau acelaşi numitor. Însă îl voiam în viaţa mea, ca şi pe April, de asta eram sigură. Pentru că, fără să-mi dau seama, în ultimele săptămâni şi luni, îmi oferise mai mult decât mi-aş fi putut imagina.

Înainte să pot reacţiona, momentul a fost întrerupt de sunetul unui telefon. April mă eliberă din îmbrăţişare şi îşi scoase telefonul din şorţul ei de chelneriţă. Am recunoscut pe ecran numărul de telefon al lui Cameron. Ne-a întors apoi spatele pentru a putea vorbi în linişte.

— Hei, Cam!

— …

— Sunt acasă cu Sage şi Luca.

— …

— Nu, rămânem aici şi încercăm să ne relaxăm.

Nu trebuia să-i văd faţa pentru a-mi da seama că tot ceea ce îi spunea Cameron nu îi plăcea. Umerii îi erau încordaţi. Clătină din cap.

— Nu pot.

— …

— I-am promis lui Sage.

— …

— Nu.

— …

— Nu cred.

— …

Oftă.

— Bine, o voi întreba. Aşteaptă un moment. April îşi apăsă telefonul pe piept, întorcându-se spre noi cu un zâmbet de scuză. Este Cam.

— Mhm, am bombănit sceptică, bănuind ce ar însemna asta.

— A organizat pentru astăzi o petrecere pentru a revitaliza imaginea cafenelei şi pentru asta şi-a făcut rost de o autorizaţie. Însă una dintre chelneriţe nu mai poate veni. M-a întrebat dacă aş putea să-l ajut eu. Îmi oferă un salariu dublu pentru această seară şi poţi veni şi tu. Băuturile sunt din partea casei. Ce spui? April mă întrebă doar pe mine şi asta complică lucrurile. Mi-a vorbit de această petrecere de mai multe ori şi bănuiam că i-ar plăcea să meargă acolo. Totuşi, nu m-a întrebat până acum dacă doresc asta.

Mi-ar fi plăcut să fiu prietena care să spună: *Bineînţeles, să mergem*, însă nu puteam face asta. Numai ideea de a mă amesteca printre o mulţime de străini costumaţi şi ameţiţi, şi care în orice moment ar putea uita de toate inhibiţiile, era suficientă pentru a-mi da senzaţia de lipsă de aer.

— Asta nu este pentru mine, am spus, dorindu-mi să-i pot da un alt răspuns. Însă, dacă vrei, poţi să mergi, mai ales dacă este nevoie de tine.

April ezită.

— Şi tradiţia de Halloween?

Am ridicat din umeri cât mai dezinvolt. April merita să petreacă o seară frumoasă şi, dacă dorea să meargă în Le Petit, nu îi voi sta în cale.

— Mă descurc singură. Îmi rămâne mai multă prăjitură de dovleac.

April ezită din nou, apoi negă.

— Voi refuza.

— Nu! am strigat, punându-i o mână pe braţ, înainte de a-şi duce telefonul la ureche. Dacă vrei să mergi în Le Petit, nu trebuie să renunţi din cauza mea. Sincer.

Avea acum o expresie blajină a feţei.

— Dar nu vreau să fii singură de sărbătoarea ta preferată.

— Nu este singură, interveni Luca. L-am privit amândouă surprinse. Avea mâinile în buzunarele pantalonilor sport. Pot să-i ţin companie.

— Dar urăşti Halloweenul, remarcă April sceptic.

— Urăsc şi să duc gunoiul şi totuşi fac acest lucru, spuse Luca plictisit.

În vocea lui era o urmă de indiferenţă, ca şi când ar fi încercat să ascundă ceva. Sau era doar în imaginaţia mea?

April îşi ridică gânditoare sprâncenele, mutându-şi privirea de la mine la Luca şi înapoi la mine.

— Ce părere ai? Ai vrea să petreci mai departe cu Luca?

— Eu… Nu îmi mai găseam cuvintele.

Eu şi Luca. Împreună. Singuri în acest apartament. Da, petrecem adesea timpul în

apartamentul lui, totuşi nu împreună. El stătea mult în camera lui şi eu tot timpul în living. Nu am făcut nimic împreună, iar dacă s-a întâmplat vreodată asta, a fost pur şi simplu coincidenţă.

Privirile pline de speranţă ale celor doi s-au oprit asupra mea, iar eu nu ştiam ce să spun. Nu aveam niciun motiv întemeiat să refuz. Eram amândoi în living, iar eu voiam să-mi continui tradiţia. Totuşi, simţeam teamă. Nu aceea care m-a împiedicat să merg cu April la petrecere. Era o altfel de teamă. O teamă incitantă. O teamă ce îmi provoca furnicături în corp, o teamă curajoasă.

— Sunt de acord, am spus în final, cu o strângere nervoasă de stomac.

Nu eram pe deplin convinsă de asta, însă nici nu voiam să îi iau plăcerea lui April de a petrece seara în Le Petit, numai pentru că nu eram sigură dacă puteam supravieţui o seară singură cu Luca.

Răspunsul meu a fost răsplătit de April cu un zâmbet. Mi-a şoptit un mulţumesc, înainte de a lua din nou legătura cu Cameron, care aştepta nerăbdător la celălalt capăt de linie.

April nu şi-a schimbat costumul de Sookie-Stackhouse, iar eu i-am pus nişte sânge artificial într-un flaconaş, în cazul în care voia să-şi reînnoiască muşcătura de vampir.

— Eşti sigură că este în ordine pentru tine? mă întrebă deja a treia oară, în timp ce îşi îmbrăca geaca.

Am dat din cap.

— Totul este în regulă. Şi acum pleacă odată! Distracţie plăcută şi să te porţi bine!

— Asta este valabil şi pentru voi, şi mai ales pentru tine, Luca, spuse ea spionându-şi fratele peste umerii mei, care acum se tolănea pe canapea, aruncându-i o privire de avertisment.

A dat din mână.

— Nu îţi face griji. Programul lui Sage pentru această seară este atât de bine planificat, încât nu aş avea timp să fiu indecent. Chiar dacă aş vrea.

Chiar dacă aş vrea? Bineînţeles că nu s-ar întâmpla nimic între noi, aproape totul era împotriva acestui lucru: locuinţa comună, April, aversiunea lui pentru relaţii stabile, frica mea şi faptul că cineva ca Gavin, de exemplu, ar fi mai bun pentru mine. Totuşi, răspunsul lui m-a afectat. Eram într-adevăr atât de neinteresantă, încât nici măcar nu lua în calcul că ar putea exista ceva între noi?

Şi ce însemna că puneam mereu la îndoială tot ceea ce spunea sau făcea? De ce trebuia dintr-odată totul să aibă un sens profund? De ce nu-l puteam privi ca pe un prieten, ca pe April şi pe Megan? Ce mă determina să analizez permanent prietenia noastră? Avea legătură cu faptul că era un bărbat şi

subconştientul meu nu era încă pregătit să aibă încredere deplină în el? Poate că a fost o greşeală să o încurajez pe April să plece de acasă.

— Bine, plec acum. Cu siguranţă, primii oaspeţi au sosit deja, spuse April, smulgându-mă din lumea gândurilor. Nu vreau să fiu vinovată dacă acum Cam face o criză de nervi. Mă îmbrăţişă de rămas bun, urându-mi o seară plăcută.

Am închis uşa după ea şi m-am întors încet spre Luca.

Avea privirea ridicată şi mă urmărea. Nu cu aceeaşi intensitate ca mai înainte, dar eram conştientă de atenţia pe care mi-o oferea.

— Şi? Eşti pregătit? l-am întrebat cu mai multă siguranţă de sine decât simţeam, însă îmi doream ca această seară să fie frumoasă pentru amândoi. Şi asta nu s-ar putea întâmpla dacă reflectam de o sută de ori la tot şi ezitam permanent.

— Nu sunt sigur, însă cred că răspunsul trebuie să fie *da,* spuse Luca rezervat, ca şi când entuziasmul meu l-ar fi descumpănit. Ce urmează?

— Costumul tău.

— Nu am niciun costum.

— Bine, însă aşa nu poţi participa la această tradiţie. Am arătat spre pantalonii de sport. Este o zi de sărbătoare, ai uitat? Îmbracă-te cu ceva negru şi

dă-ţi cu puţin tuş în jurul ochilor, ca să arăţi cât de cât costumat.

— Nu am tuş.

— April ne-a dat voie să îi folosim produsele de machiaj.

Mă privi îngrozit.

— Trebuie să folosesc produsele surorii mele?

Am ridicat provocator o sprânceană.

— Îţi este teamă că îţi ştirbeşte masculinitatea?

Luca mormăi ceva de neînţeles şi se ridică de pe canapea.

A mers în camera lui, şi-a îmbrăcat din nou blugii negri şi o cămaşă neagră. Arăta mai degrabă elegant decât înspăimântător, dar cel puţin ţinuta lui nu mai dădea impresia că această zi îi era indiferentă.

Am mers în baie pentru a-şi aplica machiajul. Pe marginea chiuvetei erau încă împrăştiate instrumentele de machiaj.

Cu un gest dramatic, i-am întins creionul dermatograf.

— Pentru tine. Reuşeşti singur fără să-ţi înţepi ochiul?

— Vom vedea!

Luă creionul dermatograf şi se aplecă în faţa oglinzii. Însă când creionul îi atinse marginea ochiului, începu să clipească sălbatic, iar linia pe care a încercat să o traseze alunecă în jos până spre obraji.

Înjură. Cu un şerveţel demachiant îşi şterse linia şi încercă încă o dată, însă cu acelaşi rezultat.

— De ce se chinuie April în fiecare zi cu asta? Luca s-a şters din nou, încercând acelaşi procedeu la celălalt ochi, fiindcă dreptul îi era deja roşu de la prea multă frecare.

— Pentru că arată bine, am răspuns, dându-mi încă o dată cu tuş genele, în timp ce mă uitam într-o mică parte din oglindă, Luca ocupând restul.

Îşi sprijinise între timp coatele pe partea din faţă a oglinzii, însă clipea atât de tare încercând să-şi aplice tuşul, încât îmi era teamă că îşi va răni ochiul.

— Ai nevoie de ajutor?

Luca oftă enervat.

— Da, te rog!

Am râs şi am arătat spre toaletă.

— Aşază-te acolo!

A închis colacul şi s-a aşezat, punându-şi demonstrativ mâinile sub coapse.

M-am încruntat.

— Ce înseamnă asta?

A ridicat din umeri.

— Ultima dată când mi-ai atins faţa ai vrut să mă aşez pe mâini.

— Oh! Mi-am adus aminte de accidentul din depozit, când i-am curăţat rana. Într-adevăr, atunci i-

am cerut să se aşeze pe mâini, însă de atunci s-au schimbat multe. Este în ordine, nu trebuie să faci asta.

— Dacă aşa crezi…

Şi-a scos din nou mâinile de sub coapse şi le-a unit în poală, de parcă nu ştia cum să le ţină.

M-am apropiat de faţa lui, încercând să mă gândesc cum să-i aplic tuşul. Nu aveam prea multă experienţă. Din când în când, am ajutat-o pe Megan, aşa că mai neîndemânatică decât Luca nu puteam fi.

M-am apropiat şi mai mult de el. Piciorul meu îl atingea acum pe al lui şi îi simţeam umărul lângă abdomenul meu. I-am apucat bărbia şi i-am ridicat capul. Cu vârful degetelor îi simţeam perişorii bărbii. Pielea îi era caldă, iar în mine creştea dorinţa absurdă de a-i mângâia faţa. Mi-am reprimat această dorinţă şi mi-am sprijinit cealaltă mână pe obrazul lui.

— Uită-te în sus, am spus. Apropierea de el a făcut ca vocea să-mi devină aproape un şuşotit.

Luca s-a supus, iar eu am aplicat creionul dermatograf la colţul exterior al unui ochi. În timp ce trasam linia, nu mă puteam gândi decât la faptul că eram foarte aproape de el. Puteam să-i simt totul. Mirosul, căldura, respiraţia mângâindu-mi mâna şi buzele pe care şi le strângea şi le desfăcea.

— Prima linie este gata, am anunţat.

Luca clipi.

— Pot să văd?

— Numai după ce termin. Am trecut la celălalt ochi, ceea ce se dovedi a fi mai complicat. Baia nu era la fel de încăpătoare ca restul apartamentului, iar duşul îmi stătea în cale, aşa că mă simţeam destul de înghesuită între toaletă şi peretele de sticlă.

— Întoarce-ţi capul spre mine şi dă-l puţin pe spate!

Luca s-a supus, iar eu m-am aplecat ca să pot vedea mai bine. Faţa îmi era la câţiva milimetri de a lui. Din nou îi puteam vedea petele de soare ca nişte umbre pe pielea lui bronzată. Îi puteam observa şi irisul cenuşiu al ochilor cu care se uita la mine curios. Şi-a lăsat privirea să alunece pe faţa mea, de la nas până la gura pe care o studia acum stăruitor.

Am înghiţit cu greu, încercând să nu las nimic să mă distragă, însă mişcându-mă puţin, privirea îi alunecă acum spre gâtul meu. Îmi examină pielea sensibilă, iar mâna începu să îmi tremure.

— Faci asta des? mă întrebă cu o voce scăzută. Să machiezi pe alţii?

Am scuturat din cap, nefiind în stare să pronunţ ceva, pentru că mă concentram acum să trasez o linie dreaptă asemănătoare cu cealaltă. Însă următoarele lui cuvinte m-au scos din sărite.

— Eşti chiar drăguţă când te concentrezi.

Îmi simţeam gura foarte uscată.

— Îţi ţii gura deschisă şi îţi muşti limba. Ca pisicile în acele videoclipuri în care îşi spală blana, apoi dintr-odată înlemnesc şi uită că limba le atârnă în afară.

Mi-am dres glasul.

— Cred că îţi dai seama că acesta nu este un compliment.

Luca zâmbi pe sub mustăţi.

— Ba da, este. Îmi place când faci asta.

M-a luat dintr-odată cu călduri şi eram sigură că nici măcar stratul gros de fond ten pe care mi l-am aplicat nu-mi mai putea ascunde culoarea feţei. Nu aveam nicio idee ce ar fi trebuit să răspund. Aşteaptă şi el un compliment? Un mulţumesc? Sau cu totul altceva?

Luca îşi negă zâmbind.

— Scuză-mă, nu am vrut să te stânjenesc cu afirmaţia mea.

A, *nu?* Câteodată am impresia că face asta intenţionat.

Îşi drese glasul.

— Am voie să mă privesc acum în oglindă?

Se uită la mine plin de speranţă, timp în care mi-am dat seama că stăteam încă foarte aproape de el.

— Bineînţeles. Poţi să-mi admiri capodopera.

M-am dat un pas înapoi, ca să nu mai fiu atât de înghesuită între duş şi toaletă. În acel moment, rochia mi s-a agăţat de suportul de hârtie igienică şi m-am

împiedicat. M-am prins de bara de care atârna prosopul de mâini, ca să nu-mi pierd echilibrul, însă era prea târziu. Am căzut şi am aterizat, nu ca în filmele romantice în braţele lui Luca, ci pe gresie, direct la picioarele lui, lovindu-mă cu capul de chiuvetă.

— Au!

— Sage? Eşti bine?

Am tras adânc aer în piept şi am oftat.

— Cred că da. Rochie stupidă!

M-am rostogolit pe spate, privindu-i faţa îngrijorată. Mi-am putut da seama că rochia îmi era ruptă, deşi nu auzisem cusătura cedând. La naiba! Şi eu voiam să o port şi după Halloween.

Luca m-a apucat de braţ şi m-a ajutat să mă ridic. Eram puţin ameţită, ceea ce probabil nu era de mirare, atât timp cât cu câteva secunde înainte mă lovisem cu capul de porţelanul chiuvetei.

— Eşti sigură?

Am aprobat şi am clipit din cauza luminii de la lămpile de pe tavan, care dintr-odată îmi părea mult mai puternică.

— Câte degete am? întrebă Luca, ţinându-şi mâna în faţa nasului meu.

— Trei.

— Cum te chemă?

— Mă simt bine, am susţinut, fără să răspund la întrebare. Lovitura a fost neplăcută, însă nimic mai mult. M-am aşezat pe marginea căzii, încercând să mă liniştesc, ca să scap de durerea surdă de cap.

— Pot să-ţi examinez fruntea? întrebă Luca.

— De ce? Nu cred că este ceva interesant.

Începu să râdă.

— Te-ai rănit.

M-am întins ca să mă pot vedea în oglindă. Am văzut o zgârietură deasupra tâmplei mele stângi. Fantastic. Nu sângera, însă va rămâne, cu siguranţă, o vânătaie. Ezitând, am atins locul cu pricina, scoţând un şuierat.

Luca oftă.

— Aşteaptă aici!

A părăsit baia şi s-a întors după o jumătate de minut cu o pungă îngheţată de mazăre. A îngenuncheat în faţa mea pe gresie şi, înainte de a-mi apăsa punga pe frunte, mă avertiză că va fi rece.

Am strâns din dinţi, iar Luca şi-a sprijinit braţele pe picioarele mele ca să-şi menţină echilibrul. Materialul cămăşii lui îmi atingea acum piciorul gol, acolo unde rochia fusese ruptă.

— Suntem periculoşi unul pentru celălalt.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

M-a privit cu un zâmbet blajin.

— De cât timp ne cunoaştem? De două luni şi jumătate?

Am dat din cap, deşi erau mai degrabă trei luni, dacă ar fi să luăm în considerare prima noastră întâlnire pe holul căminului de fete.

— În mai puţin de două săptămâni, ne-am lovit la cap, ai fost jefuită, iar acum aproape că mi-am înţepat ochii cu creionul dermatograf. Poate că destinul vrea să ne transmită ceva.

Am clipit sub punga de mazăre.

— Şi ce anume?

A dat din umeri şi s-a ridicat.

— Nu ştiu. Poate ar trebui ca pe viitor să avem mai multă grijă unul cu celălalt.

După accidentul din baie, ne-am mai permis încă un whisky, fiindcă acesta avea gust mult mai bun decât rachiul de dovleac. Apoi am început să alegem mâncarea pentru cină. Imprimasem la bibliotecă zeci de reţete. Am ales pâine de dovleac, prăjitură cu dovleac şi cu ciocolată amăruie, supă de dovleac, cartofi şi salată cu dressing tot de dovleac.

În timp ce amestecam ingredientele pentru aluatul de pâine şi pentru prăjitură şi preîncălzeam cuptorul, Luca pregătea dovleceii. Pentru asta, folosea un cuţit imens şi, de fiecare dată când interiorul ferm al dovleacului se spărgea, se putea auzi o trosnitură

asemănătoare cu scrâşnetul de oase rupte, aşa încât mă uitam mereu speriată în acea direcţie, ca să mă asigur că avea toate degetele.

— Cred că începând de astăzi nu voi mai vrea să văd vreun dovleac, spuse el, întinzându-mi un cuţit ca să tai bucăţile în unele şi mai mici.

— În primul rând, am spus, arătând cu vârful cuţitului spre el, niciodată nu poţi avea destul dovleac, iar în al doilea rând, după ziua de azi, ai linişte un an întreg, până la următorul Halloween.

— Următorul Halloween? Îşi încruntă sprâncenele. Eşti foarte convinsă de tradiţia asta.

— Aşa este, am afirmat hotărât şi am tăiat un dovleac Hokkaido în bucăţi mai mici. Tradiţia mea are de fapt totul: mâncare bună, costume, dulciuri şi o seară plină cu filme. Ce vrei mai mult?

Luca rânji caustic.

— Îmi mai vine ceva în minte.

Am lăsat capul în jos ca să-i evit privirea. Asta nu însemna că aveam în general o problemă să vorbesc despre sex. Megan îmi povestise deja detaliat de prima ei experienţă sexuală, dar şi de următoarele. Însă cu Luca era diferit. Când menţiona cuvântul sex, mă gândeam la bustul lui gol, dar şi la sunetele pe care le scoteau femeile seara în camera lui. Şi asta îmi provoca sentimente ciudate. Înainte ca mintea mea să

poată rătăci în această direcţie, mi-am luat paharul cu whisky şi am băut ultima înghiţitură.

— Vrei să-ţi mai torn? mă întrebă el, arătând spre paharul gol.

— Poate mai târziu, i-am răspuns. La urma urmei, voiam să-mi aduc aminte de această seară şi să nu uit mâine dimineaţă totul.

A durat destulă vreme ca să pregătim cina. Cartofii din dovleac erau pe tavă, aşteptând să fie puşi în cuptor, unde deja se aflau pâinea şi prăjitura cu dovleac. Supa era pasată, aşa că am spălat salata ca să o amestecăm mai târziu cu dressingul din seminţe de dovleac. Între timp, am făcut curăţenie în bucătărie şi apoi am folosit timpul până la cină ca să-l conving pe Luca să-şi vopsească unghiile în negru. Fiindcă nu a protestat, bănuiam că începe să accepte tradiţia mea. Cel puţin, nu mai era nici pe departe atât de prost dispus ca la începutul zilei.

Am făcut şi câteva fotografii, ocazie cu care i-am pus pe faţă mai mult sânge artificial. Apoi am scos din cuptor pâinea şi prăjitura din dovleac şi am pus cartofii înăuntru. La cină, am băut al treilea şi al patrulea pahar de whisky scump, am vorbit apoi despre April şi Cameron, despre examene, despre câinele lui Gavin, despre filme, cărţi şi despre recenzia pe care Luca a scris-o la cartea despre Lucifer. Apoi ne-am făcut comozi pe canapea cu un

bol plin de dulciuri, deşi jumătate din prăjitura cu dovleac ne stătea destul de greu în stomac. Am început seara filmelor cu clasicul *Casper,* urmat de *Sabrina Vrăjitoarea, Hocus Pocus* şi *Coşmarul dinaintea Crăciunului.*

Era trecut bine de miezul nopţii când ultimul film se termină şi mi se făcuse somn. De obicei, entuziasmul de Halloween mă ţinea întotdeauna trează mult timp, însă mâncarea abundentă şi whisky-ul mi-au făcut corpul şi mintea mai lente.

— Hei, spuse Luca înghiontindu-mă cu genunchiul. Să nu adormi!

Am clipit.

— Nu dorm, doar îmi odihnesc ochii.

— Fii atentă, să nu adormi odihnindu-ţi ochii. Mai avem încă un film de văzut, zise ridicând DVD-ul *Îţi facem părul măciucă,* cu Jack Black.

M-am întrebat cum putea fi atât de în formă şi, în timp ce a schimbat DVD-urile, mi-am luat pătura de la bunica şi m-am înfăşurat în ea.

Luca luă bolul cu dulciuri care se afla între noi, îl puse pe masă şi se aşeză mai aproape de mine. Privi de sus forma zgribulită de sub pătură.

— Nu cred că este comodă poziţia ta.

— Este în regulă, am bombănit în pernă. Mi-am îndreptat apoi atenţia spre televizorul de la care se auzea muzică înspăimântătoare, în speranţa că Luca

făcea acelaşi lucru, însă el se uita în continuare la mine. Privirea lui mă neliniştea. Ocupam prea mult loc pe canapea? Mi-am tras genunchii mai aproape.

Luca oftă enervat.

— Hai, vino aici! Înainte să înţeleg semnificaţia cuvintelor, mi-a tras picioarele în poala sa şi mi le-a acoperit cu pătura. Mai comod, nu-i aşa?

Ţinându-mi respiraţia, l-am privit fix şi, înainte de a-mi da seama ce fac, am aprobat. A zâmbit, s-a lăsat pe spate şi a început să se uite la televizor. Toată atenţia mea era acum îndreptată spre picioarele mele, care se odihneau pe coapsele sale. Mi-am lăsat cu grijă capul pe pernă. Aşteptam ca instinctul meu de evadare să reacţioneze şi mintea să-mi găsească o scuză ca să mă ridic de acolo. Totuşi, am rămas liniştită. Nu auzeam niciun sunet de alarmă, doar susurul sângelui în urechi. Nu-mi dădeam seama dacă era vorba de whisky sau de Luca, însă nu simţeam dorinţa de a lăsa distanţă între noi, aşa că am rămas acolo întinsă, ca şi când acest moment dintre noi ar fi fost ceva natural. Ce ar fi trebuit să fac?

Probabil că am adormit, fiindcă în momentul în care am deschis ochii, filmul era aproape de sfârşit. Mi-am strâns buzele pentru a suprima un căscat şi m-am cuibărit din nou în pernă. Pierdusem atât de mult din film, încât aş fi putut dormi mai departe.

Deodată, am simţit ceva pe picior. Prima dată am crezut că este materialul rochiei mele care alunecase, însă mişcarea se repetă.

O mână caldă îmi mângâia tandru piciorul.

Luca.

M-am uitat pe furiş în direcţia lui, privindu-l cu pleoapele pe jumătate deschise. Ochii îi erau aproape mânjiţi de creionul dermatograf, iar picioarele mele erau încă în poala lui. Se uita mai departe fascinat la televizor, având o mână sub pătură. Mă mângâia din nou blând de la gleznă spre gambă şi înapoi. Nu părea să observe ce făcea, iar eu nu ştiam cum să reacţionez. Ar trebui să-mi trag piciorul? Să vorbesc cu el? Sau să nu fac nimic şi să dorm mai departe? Ultima variantă era imposibilă. Pentru că acum eram deja trează şi conştientă de atingerea lui, nu puteam înceta a mă gândi cât de bine era.

Dintr-odată, Luca se opri şi întoarse capul în direcţia mea. Am închis ochii instinctiv.

Observase oare că sunt trează? Mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat. Deşi era ridicol, nu am îndrăznit să-l privesc.

Şi-a luat mâna de pe gleznă, simţindu-i acum numai vârfurile degetelor pe pielea mea. Atingerea era uşoară ca un fulg, totuşi o puteam simţi pe deplin. Luca ezita, nesigur ce ar fi trebuit să facă. Să-mi dea drumul sau să mă ţină lângă el?

Inima îmi bătea cu putere. Ştiam ce voiam, însă ce dorea oare el? Am rămas complet nemişcată, de teamă să nu îl forţez să ia o decizie.

Mi s-a părut că a trecut o eternitate până când Luca s-a mişcat din nou. A oftat, lăsându-şi din nou mâna pe glezna mea.

Capitolul 20

Am adormit din nou, deşi nu înţelegeam cum s-a întâmplat asta, probabil atingerea lui îmi absorbise toată energia. M-am trezit când razele soarelui pătrundeau prin perdele şi mi-am dat seama că eram singură. Mai eram acoperită cu încă o pătură şi peruca îmi alunecase de pe cap în timpul somnului.

Am căscat şi m-am întors pe canapea. Pe masă se afla încă bolul cu dulciuri pe care era ataşat un bilet. M-am întins să-l iau şi l-am desfăcut cu nerăbdare.

Bună dimineaţa, începătoareo! Mi-ai promis o seară cinematografică, iar tu ai adormit în mijlocul filmului. Sper ca anul viitor să fie mai bine. Aş fi avut şi eu o idee ca să facem seara mai distractivă. Şi nu, nu la ce te gândeşti. Nu fi indecentă, Sage!

Nu m-am putut abţine să nu râd prosteşte citind biletul. M-am simţit bine ieri şi chiar dacă seara a decurs altfel, mi-am putut da seama că nu mai aveam nicio reticenţă faţă de Luca. Mi-ar fi plăcut să merg în camera lui şi să-l trezesc pentru a lua micul dejun împreună, însă şi el merita o pauză.

Entuziasmată de seara anterioară, am făcut curăţenie în bucătărie şi în living. Nu pentru că trebuia, ci pentru că voiam asta şi pentru că ştiam că Luca nu se simte bine dacă nu este ordine. Voiam să fac asta pentru el, fiindcă el nu-şi va putea da niciodată seama cât făcuse până acum pentru mine. Apoi mi-am pus costumul înapoi în cutie şi am intrat la duş.

După ce am ieşit din baie, am aruncat o privire în camera lui April, însă ea nu era acolo. Nu o auzisem pentru că nici nu se întorsese. Cu siguranţă că a avut o noapte lungă şi a înnoptat la un coleg care locuia mai aproape de universitate. I-am luat laptopul pe care îmi făcusem şi eu un cont şi m-am întors în living. M-am hotărât să o sun pe Megan.

A răspuns după ce telefonul a sunat de trei ori.

— Bună dimineaţa!

Am râs.

— Eşti binedispusă.

— Un amestec de resturi de zahăr şi alcool de ieri seară, spuse Megan, dând muzica din fundal mai încet. Povesteşte-mi! Cum a fost ieri cu April?

Nu puteam decât să râd, îmbătată de ideea de a fi petrecut o seară întreagă singură cu Luca şi fără să am un atac de panică.

— Scurtă.

— De ce scurtă?

— April a fost chemată de Cameron la cafeneaua Le Petit, pentru că una dintre chelneriţele sale s-a îmbolnăvit. Am făcut o pauză. De aceea am petrecut seara cu Luca.

Megan ezită pe moment.

— Serios?

— Da.

— Îţi baţi joc de mine.

Am negat.

— Nu, este adevărat. Am sărbătorit Halloweenul împreună cu Luca.

— După tradiţia noastră? mă întrebă sceptică.

— Bineînţeles, cum altfel?

— O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne, Sage! Respira atât de superficial, încât m-am temut că s-ar putea hiperventila în orice moment. Ai avut o întâlnire cu Luca!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu a fost o întâlnire.

— Bineînţeles că a fost o întâlnire, m-a contrazis Megan cu un chiuit de entuziasm. Aţi fost împreună acasă, aţi gătit, aţi mâncat şi v-aţi uitat la cel puţin un film împreună. Aceasta este definiţia unei întâlniri.

— Nu fi ridicolă. Am pufnit şi eram fericită că nu i-am spus că i-am permis lui Luca să mă atingă. Conform acestei definiţii, înseamnă că am avut până acum sute de întâlniri.

— Asta este altceva.

— Iar lui Luca nu îi place de mine, am insistat.

Era evident că nu era interesat de mine. Ce a spus? *Nu aş avea timp să fiu indecent. Chiar dacă aş vrea.* Şi chiar dacă ar fi fost atras într-un fel sau altul de mine, oricum voiam amândoi două lucruri total diferite. Eu aveam nevoie de încredere şi de o relaţie stabilă, iar el voia doar sex rapid şi irelevant.

— Te înşeli, spuse Megan chicotind.

— Iar tu greşeşti, am afirmat insistent, cu o voce fermă. Megan era suficient de deşteaptă ca să nu mai abordeze acest subiect. În schimb, mi-a povestit de seara ei, pe care şi-o petrecuse împreună cu doi colegi din clubul de artă de odinioară al liceului nostru. Cu alţi aproximativ trei sute de oameni au sărbătorit până dimineaţa într-un depozit vechi, ceea ce explica de ce Megan era trează la această oră. Nu dormise deloc.

Am trimis-o imediat la culcare şi am decis să mai vorbim încă o dată seara.

După ce am încheiat conversaţia, am luat laptopul lui April în poală pentru a-mi verifica e-mailurile. Mi-am deschis contul şi am văzut că aveam şaizeci şi şapte de mesaje necitite. Bănuiam că erau în cea mai mare parte notificări de la Etsy şi de la clienţii mei, care voiau să ştie ce se întâmplă cu magazinul on-line. Aşteptam încă livrarea de la distribuitorul meu. Am oftat. S-ar putea să nu fi fost o idee prea bună să fac ceva util în această dimineaţă. Puteam să simt cum realitatea îi ia încet locul stării mele emoţionale. Totuşi am deschis pagina cu e-mailuri, fiindcă toţi clienţii mei nu ar fi fericiţi dacă ar trebui să aştepte prea mult timp un răspuns.

Primul e-mail era chiar de la Etsy, care îmi ura Halloween fericit. Am şters mesajul şi m-am dedicat următorului. Ca întotdeauna, citeam prima dată subiectul mesajului. Dar, în loc de cuvintele familiare care mă informau că aveam o notificare de la Etsy, era scris*: Îmi lipseşti.* Pulsul mi s-a accelerat dintr-odată şi mi-am lăsat privirea să-mi alunece încet de la subiectul mesajului la expeditor. Niciodată în viaţa mea nu mi-am dorit atât de mult ca e-mailul să fie un mesaj spam.

Expeditor: A. Wilson

Tatăl meu vitreg.

Am împins laptopul, de parcă m-ar fi ars şi mi-am strâns picioarele. La naiba! La naiba! La naiba! De la entuziasm am căzut direct într-o groapă. Am închis ochii gândindu-mă poate că mesajul ar dispărea dacă l-aş ignora.

Nu eram surprinsă că m-a contactat. Doar pentru că ştiam totuşi că nu mă va lăsa atât de uşor să plec nu însemna că eram pregătită, în cazul în care ar lua din nou legătura cu mine.

Am crezut că mă va contacta mai repede, dar a lăsat totuşi timpul să treacă. Probabil că încercase deja să mă sune, însă imediat după plecarea mea din Maine, i-am blocat numărul şi adresa de e-mail.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Teama mi se rotea acum încet, ca o ceaţă, prin întreg corpul. Simţeam cum un atac de panică se apropie lent de mine şi am încercat să-l înving printr-o gândire coerentă.

Este numai un e-mail.

Un e-mail nu te poate răni.

El nu este aici.

Eşti în siguranţă.

Eşti în siguranţă.

Eşti în siguranţă.

Am înghiţit cu greu şi am ridicat capul. Ecranul luminos al laptopului părea că-şi bate joc de mine,

privirea îndreptându-se automat spre subiectul mesajului. Pentru o fracţiune de secundă, m-am gândit să-l şterg şi să mă comport ca şi când nu-l primisem niciodată. Însă incertitudinea m-ar chinui. Şi dacă este vorba de Nora? Sau de înţelegerea noastră? Nu am suportat totul în ultimii ani, ca să permit acum să-şi încalce promisiunea, doar că nu mai sunt acolo.

Mi-am tras laptopul mai aproape şi am deschis e-mailul cu mâinile tremurânde.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Am închis ochii pentru un moment, am tras aer în piept şi m-am agăţat de gândul că, indiferent de ceea ce conţinea mesajul, nu îmi mai putea face acum nimic.

Dragă Sage,

Îmi este dor de tine. De când ai plecat, mă gândesc în fiecare zi la tine. Astăzi este Halloween, sărbătoarea ta preferată, iar dorul de tine este deosebit de mare. Am aici fotografia din ultimul an, când te-ai costumat în – Albă-ca-Zăpada otrăvită, aşa cum te-ai numit tu însăţi. Rochia îţi stătea fantastic. Îţi aduci aminte ce ţi-am şoptit în acea zi, înainte să pleci la Megan? Eu îmi amintesc şi nu încetez să mă întreb dacă

mi-ai îndeplinit dorinţa sau nu? Nu am mai vorbit despre asta.

Însăşi ideea mă duce la disperare. Mi-ar plăcea să-ţi aud răspunsul, să-ţi aud vocea. Sună-mă! Îmi este dor de tine, Sage! Îmi este dor de timpul nostru împreună.

Întoarce-te, te rog, acasă sau vizitează-mă de Ziua Recunoştinţei.

Te iubesc!

Aştept un răspuns.

Al tău, Alan.

Am închis laptopul cu furie, încât am auzit carcasa scârţâind. Totuşi, cuvintele mi s-au întipărit deja în memorie, lăsând să iasă acum la suprafaţă toate amintirile îngrozitoare pe care le rememoram numai la şedinţele de terapie cu dr. Montry. Acest mesaj era ca şi cum ai vărsa benzină în focul care, de fapt, nu a încetat niciodată să ardă şi a cărui existenţă am putut-o suprima numai pentru o scurtă perioadă. Durerea era copleşitoare.

Am început să tremur tot mai tare, iar lacrimile îmi provocau un adevărat cutremur în tot corpul. Mi-am tras picioarele spre piept, strângându-le cu toată puterea, ca şi când m-aş fi putut proteja pe mine însămi. Nu voiam să mă prăbuşesc. Am început să respir cu greu, ţinându-mi capul aplecat între braţe şi

genunchi, astfel încât respiraţia caldă mă lovea înapoi în faţă. Şi, cu fiecare inspiraţie şi expiraţie, aerul devenea tot mai intens. Speram să mă pot calma în acest mod, însă totul era în zadar. Am suspinat încet, ca atunci când se aşeza pe pat lângă mine. Îi puteam auzi vocea şi nu încetam să mă gândesc la ceea ce a scris.

Te iubesc.

Îmi era atât de rău, că mi se făcuse greaţă. Îmi veneau acum în minte durerea şi umilinţa pe care le-am simţit întotdeauna în prezenţa lui. Asta nu era iubire. Era abuz de putere.

Şi de fiecare dată când se apropia mai mult de mine, îmi lăsa în suflet o parte din obscuritatea lui, de care nu mai puteam scăpa.

Nu aş putea uita niciodată cum simţeam loviturile. Şi acum mi se părea că am un zgomot în urechi şi o arsură pe piele. Niciodată nu m-a lovit peste faţă, ci doar peste braţe, peste burtă sau peste spate. Aşa încât nimeni nu putea observa, totul rămânea ascuns. Nu aş putea să îi uit niciodată mâinile care m-au forţat să-l ating.

Ceea ce mi-a făcut va rămâne mereu o parte din mine şi asta era cel mai mare rău. Până la sfârşitul vieţii mele, va trebui să trăiesc cu aceste amintiri. M-am obişnuit cu timpul să simulez totul şi să mă comport ca şi când totul era în regulă, ca şi când *eu*

eram regulă, însă nimic nu era bine, fiindcă el mă ţinea prizonieră în ghearele lui.

Refuzam să cred asta, voiam să par că sunt puternică şi independentă, ca nimeni să nu presupună ceva. Poseda încă puterea să mă nimicească şi să mă transforme în micuţa fată fricoasă, ceea ce eram, de fapt, în interiorul sufletului meu. Mesajul lui, lacrimile care îmi curgeau acum pe faţă şi întregul suspin erau o dovadă suficientă. Şi probabil că era numai o chestiune de timp până va găsi o cale ca să ajungă la mine. Dacă nu de Thanksgiving, atunci de Crăciun sau de Anul Nou. Nu puteam să nu îmi mai văd niciodată familia. Mama şi Nora îmi simţeau lipsa, dar şi mie îmi era dor de ele.

Aş câştiga timp dacă aş merge la poliţie, însă la ce ar ajuta asta? În cel mai bun caz, Alan ar fi închis pentru un an sau doi, ori ar primi o pedeapsă cu suspendare. Şi ce s-ar întâmpla apoi? Ar fi din nou liber şi situaţia s-ar înrăutăţi. Poate că ar trebui să merg la Maine, de Thanksgiving, şi să pun capăt situaţiei o dată pentru totdeauna. Să nu mai sufăr şi, mai ales, să o protejez pe Nora de orice calvar. Căci mai rău decât ceea ce mi-a făcut el, nu puteau fi acum decât incertitudinea şi întrebarea când se va întâmpla din nou.

— Sage?

Am simţit o mână pe umăr şi am ştiut că nu era mâna *lui. El* nu era aici, însă în acest moment îmi era egal ce degete mă atingeau. Detestam această atingere pe pielea mea, care parcă ardea încă din cauza loviturilor lui. I-am împins mâna şi am sărit de pe canapea.

Luca se uită la mine speriat. Nu se demachiase, iar eye-linerul era întins în jurul ochilor.

— Nu mă atinge! Vocea îmi suna ca şuieratul unei pisici încolţite.

— Sage! Îmi pronunţă numele într-un mod tandru şi înţelegător, de parcă şi-ar fi dat seama ce se petrece cu mine. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Îmi dădeam seama, însă nu puteam vorbi cu Luca despre asta. Şi, înainte de a avea ocazia să mă întrebe încă o dată cum mă simt, am dat buzna în camera lui April, închizând uşa după mine.

M-am lăsat încet pe podea. Mi-am şters lacrimile de pe faţă cu mâinile tremurânde şi am încercat să mă calmez. Ceea ce am simţit în ultimele minute nu era real. Totul aparţinea trecutului meu şi, în cel mai rău caz, prezentului, însă un lucru era cert: *aici* şi *acum* eram în siguranţă.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Un ciocănit timid se auzi la uşă.

Nu mă putea lăsa acum în pace? Mi-am strâns buzele şi nu am scos niciun cuvânt, ca şi când aş fi putut să-i simulez absenţa.

— Sage, ce s-a întâmplat? Este totul în ordine?

Nu, nimic nu este în ordine. Lacrimile îmi curgeau în tăcere pe faţă şi mi-aş fi dorit în acest moment să am încredere în Luca. Însă îmi era imposibil.

— Bine, nu vrei să vorbeşti, constată el după câteva secunde de tăcere, iar eu am auzit un sunet înăbuşit, de parcă şi-ar fi lipit fruntea de uşă. Înţeleg. Însă pot să fac ceva pentru tine?

Am scuturat din cap. Eram incapabilă să articulez vreun cuvânt. Aveam gura uscată şi nu voiam ca el să observe disperarea şi frica din vocea mea. Văzuse oricum prea mult, şi nu ştiam cum aş mai fi putut să mă prezint în faţa lui.

— Înţeleg, murmură Luca atât de încet, încât abia puteam auzi ceva. O perioadă s-a făcut linişte şi numai umbra subţire pe care picioarele lui o proiectau prin crăpătura de jos a uşii mă asigura că încă mai era acolo. În cele din urmă, şi-a dres glasul. Este evident că nu vrei să mă vezi. De această dată, tonul vocii îi era neutru şi nu divulga nimic despre sentimentele lui. Nu ştiu ce s-a întâmplat, însă îţi voi respecta decizia şi mă voi duce acum să alerg. Şi, pentru că nu vreau să mai văd vreun dovleac, voi

cumpăra ceva de mâncare. Poate mai târziu vrei să luăm împreună micul dejun.

Nu i-am răspuns. La scurt timp, am auzit paşii îndepărtându-se şi, o clipă mai târziu, a închis cu zgomot uşa de la intrare în urma lui. Era ca şi când m-ar fi făcut atentă. Recunoştinţă şi o scânteie de dezamăgire se amestecau acum cu panica uriaşă ce îmi cuprindea corpul. Nu eram dezamăgită de Luca, ci de mine însămi. O parte din mine l-ar fi lăsat înăuntru şi şi-ar fi găsit consolare în braţele şi în cuvintele lui, la fel ca în noaptea în care am fost jefuită. Însă cealaltă parte din mine, ce în aceste momente domina, era mult prea fragilă pentru a permite apropierea cuiva, chiar dacă acela era Luca.

Nu aveam nicio idee cât timp am stat aşa ghemuită, concentrându-mă să-mi alung teama şi să-mi ţin panica sub control cu argumente logice. *Maine se află la o distanţă de trei mii de mile de Nevada. Această distanţă nu o poate străbate cu maşina în decursul unei zile. Şi chiar dacă s-ar urca într-un avion, nu ar şti exact unde te-ar putea găsi. Dacă nu mai rezişti, poţi să-i povesteşti lui Luca de un hărţuitor. El nu te va abandona.* Fiecare propoziţie era ca un lipici instant pe crăpăturile sufletului meu şi îmi dădea curaj, cel puţin pentru o perioadă.

Apoi am tras adânc aer în piept şi mi-am adunat toate puterile ca să mă ridic şi să părăsesc camera. În

living, prima dată mi-a căzut privirea pe laptopul lui April. Am privit ecranul luminos care încă arăta mesajul. Probabil că îmi imaginasem. Cu genunchii tremurânzi, m-am aşezat pe canapea şi mi-am acoperit umerii cu pătura bunicii mele, ca şi când aceasta mă putea proteja. În final, am şters mesajul de la el şi apoi coşul de gunoi din căsuţa poştală.

Am închis laptopul şi m-am cuibărit pe canapea. Privirea mi-a căzut pe unul dintre rafturile cu cărţi ale lui Luca, începând să le număr după culorile copertelor ca să-mi ţin mintea ocupată înainte de a se întoarce în acel loc întunecat din sufletul meu. Pe raftul de lângă televizor se aflau şaisprezece cărţi cu cotoare roşii, douăzeci şi şapte cu cotoare negre, opt cărţi cu cotoare albe, nouăsprezece cu cotoare albastre, şapte verzi şi unsprezece cărţi cu coperte în culori nedefinite. Am numărat de asemenea şi cărţile de pe rafturile al doilea, al treilea şi al patrulea, înainte să aud sunetul de cheie de la uşă.

Uşa de la apartament s-a deschis. Luca îşi scoase tricoul transpirat, însă astăzi vederea bustului lui gol nu declanşă nimic în mine. Nici frică, nici plăcere. Însă acest lucru era probabil ceva bun, fiindcă acum, în situaţia mea, nu aş fi ştiut cum să procedez cu niciuna dintre ele.

Se uită fix la mine. Îmi era greu să-i citesc expresia feţei. A pus pe masa din faţa mea o pungă de la cofetărie.

— Te simţi mai bine?

Simţeam încă nodul în gât, din cauza tuturor acestor sentimente, din cauza fricii şi a îngrijorării ce se simţeau ca o rană deschisă, care pur şi simplu nu se mai vindeca. Doar am dat din cap, însă am făcut-o cu toată sinceritatea. Aveam nevoie de timp ca să-mi revin din şoc.

— Mă bucur. Dacă este ceva… fac repede un duş.

Am dat din nou din cap şi am aşteptat până când Luca a dispărut în baie, înainte de a ieşi de sub pătură. Am făcut cafea, am luat farfuriile din dulap şi m-am uitat ce a cumpărat Luca pentru micul dejun.

Pe buze mi-a apărut un zâmbet când am descoperit în pungă două bucăţi de tort de ciocolată. Fără să gust, am ştiut că era acelaşi tort pe care îl cumpărase pentru petrecerea de ziua lui. Asta nu era o coincidenţă. Le-a cumpărat special pentru mine.

Puneam cele două bucăţi de prăjitură pe farfurii, când Luca a ieşit din baie. S-a aşezat pe canapea, pe locul cel mai îndepărtat de mine. Ştiam că asta nu însemna că m-ar respinge, ci doar că îmi respectă starea în care eram. Mă lăsa pe mine să decid ce era de făcut şi speram să poată citi recunoştinţa în ochii mei.

Capitolul 21

Am petrecut următoarele zile după e-mailul lui ca în transă. Cumva mă descurcam şi îmi făceam treaba, însă asta era cam tot. De mai multe ori, amintirea vorbelor lui îmi inducea momente de panică. Mai ales noaptea mă cuprindea senzaţia de frică. Şi, întotdeauna, când sentimentele ameninţau să mă copleşească, îmi trăgeam pătura bunicii deasupra capului, inspirând de câteva ori până când aerul devenea irespirabil. Închideam ochii, concentrându-mă pe valul de căldură pe care îl simţeam, până când nimic în jurul meu nu mai conta, până când bătăile inimii se linişteau, iar gândurile confuze şi dominate de teamă îmi deveneau mai limpezi. Realitatea mă înconjura încet, dar continuu, putând din nou să văd lucrurile mai clar. Nu eram în pericol. *El* nu se afla aici, iar frica nu exista.

April şi Luca nu au asistat niciodată la aceste crize, totuşi, observau că un lucru nu este în ordine cu mine. April îmi punea numeroase întrebări, iar eu găseam de fiecare dată o scuză pentru ele. Însă, cu fiecare minciună, mă simţeam tot mai vinovată. Luca, dimpotrivă, nu punea întrebări. Se purta de parcă ajunsesem la un acord nerostit, şi anume că îl voi căuta eu, atunci când voi fi pregătită pentru asta. Dar

probabil că se săturase să mai aştepte. Ca urmare, era din ce în ce mai rar acasă şi, adesea, nu dormea noaptea în apartament. În tot acest timp, nu încetam să mă gândesc la seara perfectă petrecută împreună.

Şi chiar contactul timid cu mama şi Nora suferea din cauza e-mailului *său.* Ne trimiteam mesaje, însă nu îndrăzneam să vorbesc cu ele, de frică să nu îmi povestească şi ele ceva despre el.

Într-o zi, când m-am întors după muncă în apartamentul gol, am avut chef să mă simt bine. De fapt, voiam să nu mai simt nimic, aşa că am luat sticla cu rachiu de dovleac, care mai rămăsese de la petrecerea de Halloween, şi m-am îmbătat. Deja după trei pahare, băutura nu mai era atât de greţoasă, iar după şase pahare îmi era oricum indiferent.

Următoarea zi a fost un infern. Eram mahmură, am vrut să anulez şedinţa la dr. Montry, însă în ultima secundă m-am decis să merg. Dacă nu aş accepta ajutorul ei, situaţia ar fi devenit şi mai complicată. Chiar dacă nu avea să îmi fie uşor să-i povestesc despre mesajul *lui,* despre colapsul suferit sau despre dezastrul cu rachiul de dovleac.

— Dacă beau alcool, mă simt mai bine, i-am explicat în timpul şedinţei, aşteptând ca dr. Montry să îmi ţină o prelegere despre faptul că nu am încă 21 de ani. Totuşi, nu a făcut asta, ci mi-a zâmbit plină de înţelegere.

— Alcoolul şi substanţele asemănătoare pot ajuta la suprimarea fricii şi a altor sentimente. Am văzut asta la mulţi pacienţi. Cu toate acestea, nu pot recomanda nimănui acest tip de autoterapie. Nu rezolvă problemele, ci te face să uiţi de ele pentru câteva ore. Cu cât abuzezi mai mult de ea, cu atât are un efect mai redus şi te trezeşti apoi într-o clinică de persoane dependente.

Am dat aprobator din cap.

— Nu vă voi interzice să consumaţi alcool. Încă îmi amintesc destul de bine cum era la universitate, continuă dr. Montry. Însă savuraţi-l cu măsură şi numai în prezenţa celorlalţi. De îndată ce observaţi că beţi numai ca să vă îmbătaţi, trebuie imediat să încetaţi şi să luaţi legătura cu mine.

— Bineînţeles.

— Există şi medicamente care au acelaşi efect. Nu le prescriu cu mare plăcere, însă dacă aveţi sentimentul că aţi avea nevoie de ele, voi face asta.

Am scuturat din cap. Medicamentele costau banii pe care eu nu îi aveam şi de ce aş lua ceva cu care dr. Montry nu ar fi total de acord?

În săptămâna de dinaintea Zilei Recunoştinţei, mi-au fost în sfârşit livrate de peste Ocean materialele pentru accesorii. Mi se părea incredibil, în sfârşit, să mă pot cufunda în muncă, deşi nu aveam prea mult timp, fiindcă se apropiau cu paşi înceţi examenele de

final de semestru. Dar încercam să confecţionez gablonzuri aproape în fiecare zi, pe de o parte ca să-mi găsesc un echilibru, iar pe de altă parte, să-mi umplu din nou magazinul, fiindcă mulţimea de facturi neplătite creştea continuu.

Înainte de sărbători, am primit de la *el* încă trei e-mailuri, ceea ce nu mă surprindea. Toate aveau aproximativ acelaşi conţinut ca primul. Cu fiecare propoziţie a sa, creştea în mine incertitudinea, gândindu-mă să-mi fac curaj şi să cumpăr bilet de avion spre Maine, în speranţa să pot confrunta inevitabilul, decât să trăiesc mai departe cu nesiguranţa că Alan se ţine sau nu de înţelegerea noastră. Spre fericirea mea, biletul de avion era foarte scump, aşa că nu mi l-am putut permite. Am renunţat la această idee, şi am respirat uşurată şi fericită că situaţia materială a influenţat această decizie.

Din cauza haosului de sentimente, cea mai mare parte din luna noiembrie a trecut incredibil de repede, până când iminenta zi de sărbătoare a încetinit totul. Pe cât de mult iubeam Halloween, pe atât de mult uram Ziua Recunoştinţei, din motive diferite. Fiecare petrecea timpul în familie, toţi erau relaxaţi, fiecare mulţumindu-i celuilalt că există. De fiecare dată trebuia să mint. Nu aveam de ce să-i fiu recunoscătoare lui Alan. Îi doream moartea. Iar în ultimii ani nu aveam prea multă recunoştinţă nici

pentru mama, nici pentru Nora. În schimb, ele îi mulţumeau necondiţionat lui Dumnezeu pentru Alan, incapabile să vadă monstrul care se ascundea în el.

Din acest punct de vedere, Ziua Recunoştinţei era în acest an o uşurare. Nu trebuia să arăt nimănui iubirea mea, din contră, puteam să mă dedic furiei şi urii pe care le simţeam. Numai că, din păcate, această situaţie îmi arăta faptul că eram singură. Ce-i drept, April m-a invitat să-i însoţesc la Brinson, după ce a aflat că nu voi mai petrece sărbătoarea cu familia mea. Însă am refuzat. Nu voiam să îi indispun cu starea mea proastă şi cu amintirile dureroase. Era suficient că mă simţeam eu amărâtă. De ce ar trebui să le stric şi celorlalţi zilele de sărbătoare?

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi? a întrebat April în seara plecării. Şi-a pus rucsacul în faţa uşii şi se uită la mine cu o privire miloasă, care mă făcea să îmi doresc să plece pur şi simplu. Joan va găti oricum foarte mult pentru noi patru.

M-am silit să zâmbesc.

— Nu, rămân aici şi păzesc apartamentul.

April oftă.

— În ordine, însă înainte de a pleca, am ceva pentru tine. S-a îndreptat spre poşeta ei roşie, pe care şi-o cumpărase weekendul trecut, şi a scos din ea un plic cu o panglică pe care era scris *O Zi a Recunoştinţei fericită.*

— La voi se fac cadouri de Ziua Recunoştinţei? am întrebat surprinsă. Nu am cumpărat nimic pentru tine.

April zâmbi.

— Nu este un cadou de Ziua Recunoştinţei, ci doar o atenţie. Ambalajul s-a asortat la anotimp.

M-am uitat fix la plic şi am simţit dintr-odată că ochii îmi ard. Ce am făcut ca să merit o astfel de prietenă, atât timp cât nici măcar nu am putut fi sinceră cu ea?

— Nu trebuia să-mi dăruieşti nimic.

— Prostii, este ceva simbolic, spuse ea, făcând o mişcare cu mâna. Iar acum, deschide-l! De o săptămână aştept cu nerăbdare momentul să ţi-l dau.

April mi-a zâmbit radios, iar eu nu puteam face altceva decât să o ascult, chiar dacă simţeam că nu merit nimic. În ultima lună, nu am fost chiar cea mai bună prietenă, iar April făcuse destul pentru mine, la fel ca Luca. Cât mai puteam profita de ei fără să mă simt o impostoare? Am deschis plicul şi am scos din el o bucată împăturită de hârtie. Era vorba despre un e-mail imprimat cu subiectul: *Confirmarea închirierii standului dumneavoastră.*

— Ţi-am închiriat un stand, mi-a spus April cu o voce calculată, înainte să pot citi mesajul. Am văzut anunţul în campusul universităţii. Mai erau locuri libere pentru târgul de săptămâna viitoare şi m-am

gândit că ar fi fantastic dacă am face asta împreună. Atunci, am putea petrece mai mult timp amândouă, iar tu ai câştiga şi ceva bănuţi. Afacere de Crăciun. Dădea mai departe din gură, de parcă ar fi trebuit să mă convingă de ideea ei, însă o făcuse deja încă de la prima propoziţie.

Am sărit şi am îmbrăţişat-o.

— Mulţumesc! Mulţumesc! Mulţumesc!

— Te bucuri? mă întrebă surprinsă.

— Bineînţeles! O lacrimă mi se ivi în colţul ochiului. Va fi extraordinar. Organizăm asta împreună! Am eliberat-o din îmbrăţişare şi am privit încă o dată e-mailul din mâinile mele. Acum ştiu cum să-mi petrec sfârşitul de săptămână.

— Dacă vii şi tu la Brinson, aş putea să te ajut să confecţionezi accesorii.

Am râs.

— Nu renunţi niciodată, nu-i aşa?

— Nu îmi place ideea să te las aici singură.

— Nu cred că va fi singură, remarcă Luca apărând în living. Purta un tricou alb care îi punea în evidenţă tatuajul închis.

Nu puteam nega asta. Arăta minunat şi îi simţeam lipsa. Însă cum era acest lucru posibil? Cum putea cineva să simtă lipsa unei persoane care se afla la doar câţiva paşi de el? Totuşi, de la incidentul din ziua de Halloween trecuseră trei săptămâni? Totul era

altfel. Era drăguţ cu mine, mă lăsa să locuiesc mai departe în apartamentul lui şi mă ajuta întotdeauna la muncă să găsesc fişele bibliografice corecte. Însă asta era totul. Încetase să-mi mai trimită mesaje şi petrecea mai degrabă timpul la Gavin sau în paturi străine, în loc să stea serile cu mine şi cu April pe canapea. Căderea mea psihică stătea ca un elefant roz între noi în încăpere, iar eu îmi doream ca acesta să dispară. De nenumărate ori m-am gândit să-i explic totul lui Luca, fiindcă îmi doream ca între noi să fie ca la început. Bine, nu puteam să-i explic totul, voiam doar să-l fac să înţeleagă că tot ceea ce s-a întâmplat cu mine de Halloween nu era din vina lui şi că nimic nu avea legătură cu el şi cu prietenia noastră. Însă de fiecare dată când încercam să abordez tema, mă cuprindea un val de panică şi de incertitudine. Ce s-ar întâmpla dacă Luca mi-ar pune întrebări la care nu puteam răspunde? Ce s-ar întâmpla dacă prin scuzele mele ar citi printre rânduri şi ar afla adevărul? Să-i ascund un lucru însemna ceva, dar să-l mint era cu totul altceva, de aceea am dat întotdeauna înapoi. Şi aşa au trecut zilele şi săptămânile, iar acum ne aflam aici. Pleca doar pentru un weekend, iar eu îi simţeam deja lipsa.

— Ce vrei să zici cu asta? întrebă April, întoarsă acum spre Luca, smulgându-mă din lanţul de gânduri.

Plină de speranţă, se uita când la fratele ei, când la mine.

— Ceea ce am spus. A ridicat din umeri, şi-a luat rucsacul şi, fără să pronunţe vreun cuvânt, s-a îndreptat spre maşină. Îl auzeam cum cobora scările, iar câteva secunde ne-am uitat amândouă mirate după el.

— Bine, spuse April ridicându-şi sprânceana perfect pensată, apoi se întoarse spre mine. Aştepţi pe cineva?

Am negat.

— Hm… spuse îngândurată şi plină de îngrijorare. În ultimul timp se poartă cam ciudat. Adică mai ciudat decât de obicei. Nu ţi se pare?

— Depresie de toamnă? am sugerat evaziv, termometrul, în ciuda razelor de soare, nedepăşind zece grade. Dar cu gândul eram încă la comentariul lui Luca. *Nu cred că va fi singură.* Ce a vrut să spună cu asta?

Am auzit un claxon din stradă. April suspină şi îmi aruncă o privire care îmi arată că i-ar fi plăcut să mă ia şi să mă închidă în portbagaj, numai ca să merg cu ea.

— Trebuie să plec. Să fii cuminte şi productivă.

— Îţi promit. I-am zâmbit ezitant, ne-am îmbrăţişat încă o dată la despărţire şi apoi am rămas singură. În următoarele patru zile, eram doar eu cu

gândurile mele şi cu o mulţime de cercei şi coliere care aşteptau să fie confecţionaţi. Va fi un sfârşit de săptămână lung şi perfect, atât timp cât nu mă gândeam la Ziua Recunoştinţei.

Mi-am căutat pe Netflix un nou serial – *The Crown* –, apoi m-am făcut comodă pe canapea, cu accesoriile mele şi cu un bloc de hârtie pe care trebuia să-mi notez ce era de pregătit pentru târg. Pe baza vânzărilor Etsy din ultimele luni, m-am hotărât ce ar trebui să duc şi am început să lucrez.

Aproape că terminasem primul colier şi al treilea episod din *The Crown*, când am auzit o bătaie la uşă.

Nu cred că va fi singură.

Nesigură, m-am ridicat de pe canapea şi am mers la uşă pentru a mă uita pe vizor.

Pentru o clipă, inima încetă să îmi mai bată.

Nu putea fi adevărat.

Imposibil.

Şi totuşi…

Am deschis uşa şi m-am aruncat în braţele lui Megan cu atâta putere, încât ne-am poticnit amândouă.

M-a îmbrăţişat şi ea şi am râs amândouă din toată inima.

— Şi eu mă bucur să te văd, spuse amuzată, mângâindu-mi spatele.

— Ce faci aici? am strigat. I-am dat drumul din îmbrăţişare şi m-am uitat la ea din cap până în picioare. Nu ştiu de ce, însă mă aşteptam ca în ultimele patru luni să se fi schimbat cumva, să o fi schimbat-o New Yorkul, însă arăta la fel. Ochii încă îi erau căprui-închis şi purta acelaşi inel în nas, din cauza căruia eram geloasă când aveam 15 ani. Numai părul îi arăta altfel. În loc de turcoaz, era acum roz, cu siguranţă rezultatul unui roşu şters.

— De ce nu eşti la New York? Credeam că vrei să petreci Ziua Recunoştinţei cu oameni importanţi din lumea artei?

— În ultimele luni, am văzut New Yorkul mai des decât te-am văzut pe tine. Megan ridică din umeri. În plus, nu am fost până acum niciodată în Nevada.

— Eşti nebună!

— Asta am auzit-o de nenumărate ori, spuse Megan râzând şi împingându-se în mine. Pe umeri avea atârnat un rucsac mare de drumeţie. Aici locuieşti?

Am încuviinţat.

— De fapt, suntem chiar în dormitorul meu.

— Rafinat, remarcă ea pe un ton nazal, uitându-se prin livingul impresionant, plin de cărţi. Însă ştiam că nu era pe gustul ei, pentru că pe pereţi nu atârnau tablouri.

I-am luat rucsacul şi l-am pus lângă canapea.

— Cum ai intrat în casă? Şi cum m-ai găsit, de fapt? Nu-mi amintesc să-ţi fi dat adresa.

— Nu mi-ai dat-o. O am de la Luca. Şi cheia de asemenea. A scos din buzunarul gecii cheia lui Luca. Probabil că acesta o ascunsese în ghiveciul cu flori de lângă uşa casei.

— De ce?

— De ce nu? Am luat legătura din cauza ta. S-a oprit.

— Bine, de fapt, nu *din cauza ta,* ci *pentru tine.* A fost ideea lui.

Nu cred că va fi singură.

Am simţit un nod în gât şi am înghiţit cu greu. De aproape o lună ne-am ignorat şi totuşi a făcut asta pentru mine, pe la spatele meu? A reuşit să-mi aducă singura persoană care ştia într-adevăr să mă distragă *de la tot?*

— Mi-a trimis un mesaj cu ceva timp în urmă, prin care m-a întrebat dacă nu doresc să te vizitez. Bănuiesc că a furat din telefonul tău mobil numărul meu, a continuat Megan, neputându-şi da seama ce era acum în sufletul meu. A spus că nu îţi este bine şi că nu ştie cum să te ajute. I-am spus că te-aş ajuta cu plăcere, doar că nu am bani de avion. În acel moment, am fost convinsă că asta a fost tot, până în urmă cu o săptămână, când m-a sunat din nou. Mi-a spus că găsise un bilet de avion mai ieftin şi că va prelua

jumătate din costuri. Am vrut să refuz, fiindcă ştiam că nu mai vrei să profiţi de bunătatea lor, însă Luca a insistat, pe motiv să nu rămâi singură de Ziua Recunoştinţei. Egoistă cum sunt, am acceptat oferta. Am vrut să te văd neapărat. Şi nu mă interesează cum rezolvi asta cu Luca. Nu regret nimic.

Am râs cu ochii strălucind de bucurie şi am îmbrăţişat-o pe Megan încă o dată, chiar dacă în acest moment aş fi strâns cu mare plăcere pe altcineva în braţe.

— Poţi să aştepţi puţin? Vin imediat.

— Bineînţeles. Megan s-a lăsat pe canapea şi a început să confecţioneze gablonzuri. La televizor se derula *The Crown.*

Mi-am luat telefonul mobil şi, în timp ce mă îndreptam spre camera lui April, am format numărul lui Luca. Cu fiecare sunet de apel, îmi bătea inima tot mai tare. În cele din urmă, sunetul a fost un vâjâit. Luca nu spunea nimic, însă ştiam că este acolo.

Am închis ochii.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere!

Îmi dădeam seama că zâmbea. Niciodată în viaţa mea nu mi-am dorit atât de mult prezenţa unui bărbat şi îl uram pentru că a plecat fără să spună nimic. Un simplu mulţumesc la telefon nu era suficient.

— Îmi este foame, mi-a spus Megan, în momentul în care m-am întors în living. A închis televizorul şi încerca acum să împletească o brăţară cu bentiţe din piele şi cu perle aurii.

— Ce doreşti să mănânci? Am trecut pe lângă ea, îndreptându-mă spre bucătărie. Pe frigider erau prinse cu magneţi mai multe liste. Avem de toate. Pizza. Hamburger. Sushi. I-am arătat lui Megan toate listele, folosite zilnic într-o locuinţă comună unde nimeni nu gătea. De cele mai multe ori, încercam să-mi omor foamea cu aceleaşi gogoşi cu glazură şi cu gaură în mijloc, fiindcă nu îmi permiteam să comand mereu mâncare. Luca şi April nu-şi dădeau seama de asta. Megan merita totuşi mai mult decât o gogoaşă arsă, scoasă din cuptor.

— Undeva pe aici trebuie să fie şi o hartă a unui restaurant vegan care a fost deschis luna trecută, am spus gânditoare. Sper că Luca nu a aruncat-o. Nu ştiu dacă livrează.

— Nu putem merge la cafeneaua unde lucrează April?

— Oh, am spus uitându-mă la ea mirată. Nu m-am gândit la asta. Bineînţeles, dacă doreşti, însă acolo sunt numai sandviciuri şi produse de patiserie.

A sărit de pe canapea.

— Mă descurc. Sunt doar curioasă, după tot ceea ce mi-ai povestit.

Am rămas uluită. Îi povestisem atât de mult despre cafenea? Fusesem acolo doar de două ori, şi asta aproape numai din cauza lui Cameron. Nu mai îndrăzneam să merg după ce am vărsat intenţionat cafeaua când mi-a întins mâna să facem cunoştinţă. Totuşi, nu îmi trecea prin minte să nu îi îndeplinesc dorinţa lui Megan. A venit special din Maine pentru a petrece un sfârşit de săptămână cu mine, aşa că puteam să rezist câteva ore.

— Bine, mă schimb repede, am spus, luându-mi un pulover curat şi un sutien din coşul de rufe care se afla lângă canapea.

Nu a durat mult şi, câteva minute mai târziu, ne aflam deja în camioneta mea, îndreptându-ne spre MVU.

După cum mă aşteptam, Le Petit era aproape gol. Cu imaginea ei modestă, cafeneaua nu era foarte aglomerată nici în zilele lucrătoare. Iar puţin înainte de Ziua Recunoştinţei, campusul universitar era aproape mort. Prin vitrina mare am putut vedea un cuplu care stătea comod la o măsuţă.

Când i-am deschis uşa lui Megan, ne-a întâmpinat un val de aer călduţ cu mireasmă de cafea. Nu l-am văzut pe Cameron, probabil era în bucătărie, aşa că ne-am căutat o masă în apropierea unui calorifer.

— Este plăcut, spuse Megan, dându-şi jos hanoracul de culoare verde-închis. Pentru cineva care nu era de aici, părerea ei suna ca un compliment, însă eu ştiam mai bine. Când lui Megan îi plăcea cu adevărat ceva, folosea vocabularul unui tânăr de paisprezece ani.

— Este mai degrabă clasic, am spus ridicând din umeri. Nu orice cafenea poate fi atât de extravagantă ca acelea din New York.

— Este adevărat, însă aici este totul atât de… Megan îşi lăsă privirea să-i alunece prin încăpere. Maro şi bej.

— Clasic, am repetat, luând fluturaşul cu meniul special de Ziua Recunoştinţei ce se afla pe masă.

Nu i se putea reproşa lui Cameron că nu şi-ar da interesul. Concurenţa era pur şi simplu prea mare, iar oferta din Le Petit nu era prea bogată. Poate că acum douăzeci şi cinci de ani era altfel, dar azi s-au schimbat lucrurile. Este un local clasic.

Uşa de la bucătărie se deschise şi Cameron se ivi în încăpere. Părul lui castaniu era mai lung decât la prima noastră întâlnire. Purta un şorţ prins în jurul taliei, iar în mâini avea două farfurii pentru cuplul de la fereastră. Cu o voce profundă, îi întrebă pe ce doi dacă mai doresc ceva înainte de a se îndrepta spre noi.

— Bună, Sage, mă salută el. Eram puţin mirată că încă îşi mai aducea aminte de mine. Probabil că incidentul cu cafeaua îi rămăsese în memorie.

— Hei, am răspuns mai mult neliniştită decât speriată. Era practic imposibil să îmi fie teamă atât timp cât Megan se afla lângă mine.

— Unde este April? mă întrebă Cameron şi, cu toate că mă intimida ca la început, a trebuit să-mi muşc buza de jos ca să nu zâmbesc. De ce nu se întâlnise până acum cu April dacă o plăcea atât de mult?

— A plecat cu Luca să-şi viziteze părinţii.

— Aşa este, mi-a povestit. Era oare dezamăgire în vocea lui? Şi tu rămâi aici de sărbători?

Am aprobat din cap.

— Megan este în vizită. Am arătat spre ea ca să-i distrag atenţia de la mine.

Un zâmbet apăru pe faţa lui Megan. S-a aplecat în faţă şi şi-a lăsat fără jenă privirea să-i alunece pe corpul lui Cameron.

— Hei, ai un şorţ sexy, şic!

O, Doamne! Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am pus mâinile în faţă. Iar dacă ar fi să judec după culoarea obrajilor lui Cameron, ar fi făcut şi el acelaşi lucru.

Şi-a dres glasul.

— Mulţumesc?! răspunse el mai degrabă interogativ. Coc negrese.

Megan zâmbi pe sub mustaţă.

— Cu adevărat clasic.

— Hm, da!

— Te-ai gândit ce vrei să comanzi? am întrebat-o, încercând să îi sar în ajutor lui Cameron, înainte ca Megan să-l facă să roşească din nou. Nu aveam nicio idee cum reuşea asta, însă era în stare să ruşineze chiar şi un actor de filme porno.

— Un sandvici cu humus, o brioşă cu brânză şi o cafea, de preferat cu lapte de migdale. Şi lapte de soia ar fi în ordine, iar dacă nu sunt nici una, nici alta, atunci voi bea cafeaua neagră, ca sufletul meu.

Cameron aprobă şi mă privi apoi pe mine.

— Pentru mine, meniul special de Ziua Recunoştinţei.

— Comanda vine imediat.

Ne-am uitat după el. Cu siguranţă că Megan îl privea mai mult de la coapse în jos. Cameron a apăsat câteva butoane la maşina de cafea din spatele barului, apoi a dispărut în bucătăria cafenelei.

Megan se aplecă peste masă spre mine.

— El este *acel* Cameron?

— Da! Doar unul cunosc.

— Uau! Îşi aruncă privirea peste umeri în direcţia bucătăriei. O admir pe April pentru autocontrolul ei.

Dacă nu aş fi aici din cauza ta, l-aş ruga în genunchi să iasă cu mine. Ezită. Pe de altă parte, o întâlnire ar fi inutilă, dacă m-am pus deja în genunchi.

— Megan! am strigat pe jumătate râzând, pe jumătate indignată, însă recunoscătoare că era atât de gol şi şansele destul de mici să audă cineva discuţia noastră.

— Ce? Şi-a ridicat indiferentă umerii. Dar este adevărat.

— Eşti imposibilă.

— Ştiu, dar acum vorbesc serios. Chiar nu este nimic între el şi April?

Am negat.

— Cameron nu a întrebat-o până acum dacă vrea să iasă cu el. Iar ea nu ar fi niciodată de acord atât timp cât lucrează pentru el.

— Ar putea să-şi dea demisia. Ai spus că nu are nevoie de bani.

— Ba da. Însă bănuiesc că motivul că este *şef* e doar o scuză.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu ştiu, însă nu am sentimentul că April ar fi interesată să aibă o relaţie. Este foarte drăguţă, simpatică şi deşteaptă, înconjurată la cursuri de tipi care o invită permanent la petreceri. Dar rar merge undeva.

— Poate că îi plac femeile.

— Nu cred asta, am spus.

Bănuiam mai degrabă că motivul pentru reticenţa ei este acea noapte în care îşi pierduse virginitatea, însă asta nu i-aş povesti-o lui Megan. Nu era istoria mea.

Cameron se întoarse din bucătărie, de data aceasta fără şorţ. A pus băuturile pe masă, înainte de a ne servi sandviciurile şi brioşele, fără a pronunţa vreun cuvânt. Totuşi, nu puteam aprecia dacă tăcea din politeţe, ca să nu ne deranjeze, sau îi era teamă să nu îi dea lui Megan un motiv ca să-l abordeze din nou.

— Şi tu ce mai faci? am întrebat-o, tăindu-mi sandviciul în jumătate. Există cineva în viaţa ta, despre care ar trebui să ştiu?

A luat bucata de roşie de pe sandviciul ei şi mi-a întins-o mie.

— Nu! Am cunoscut în New York doi, trei bărbaţi, însă toţi erau artişti.

— Şi tu eşti artistă.

— Aşa este, însă nu sunt atât de egocentrică şi de snoabă. Muşcă din sandvici şi mestecă înainte să răspundă. Aceştia iau totul prea în serios. Şi chiar dacă susţin că arta este ceva subiectiv, vor să fie tot timpul lăudaţi şi nu mai au o relaţie sexuală cu tine de îndată ce le spui că nu îţi plac sculpturile lor.

Am pufnit.

— Dacă le spui aşa în faţă, pot să înţeleg.

— Poate. Dar benzi de casete VHS unite ca o retrospectivă a anilor ’90 este total lipsit de inspiraţie.

Mie îmi părea o idee extraordinară, însă ştiam că nu trebuia să discut cu Megan despre artă. Deşi mulţi ani la rând i-am ascultat monologurile, de cele mai multe ori nu aveam idee despre ce vorbeşte. Picturi, sculpturi şi arta interpretativă nu erau pe înţelesul meu. Când vedeam un obiect de artă, puteam spune dacă îmi place sau nu, însă asta era tot.

Am stat de vorbă mai mult de o oră. I-am povestit de cursurile mele şi de materia profesorului Eriksen, iar ea a continuat să vorbească despre aroganţa scenei artistice din New York. Am discutat şi despre părinţii ei, care acceptaseră pe de o parte decizia ei de a nu studia, însă o presau în continuare să se înscrie pentru semestrul de vară la una dintre universităţi. Aş fi cedat de mult întrebărilor permanente, presiunii şi aşteptărilor celorlalţi, însă Megan lupta pentru visurile ei, iar pentru asta nu puteam decât să o admir.

Timpul petrecut cu Megan era ca un concediu pentru sufletul meu. În Maine, ea era refugiul meu sigur, iar mii de mile şi aproape patru luni nu schimbaseră cu nimic acest lucru. April devenise pentru mine o prietenă dragă, însă pe mine şi pe

Megan ne uneau mulţi ani, multe poveşti şi încă şi mai multe lacrimi.

După ce ne-am întors de la Le Petit, i-am trimis un mesaj lui April şi am întrebat-o dacă Megan are voie să doarmă în camera ei. Bineînţeles că fusese de acord, iar după ce am îmbrăcat lenjeria de pat cu aşternuturi curate, ne-am făcut comode pe canapea şi am început să confecţionăm accesorii. Să lucrăm împreună la coliere, brăţări şi cercei a fost întotdeauna ceva deosebit, fiindcă, deşi nu erau lucrurile ei, punea foarte mult suflet în ceea ce făcea, ca şi mine. Timpul a trecut foarte repede şi împreună am realizat noi creaţii, decizându-ne apoi ce ar trebui să prezint la târg.

— Cum ţi-ai permis să plăteşti jumătate din zbor? Întrebarea îmi stătea pe limbă de ore întregi. Credeam că mi-ai dat atunci toate economiile tale. I-am întins un cleştişor. Îţi voi da toţi banii înapoi. Îţi promit.

— Nu te grăbi, între timp am putut să mai câştig câte ceva. Îţi aduci aminte de jurnalistul care voia să-mi facă o prezentare în revistă? mă întrebă Megan prinzându-şi părul roz într-un coc neglijent.

— Da, bineînţeles.

— Ei, bine, redactorii nu au fost de acord. Le-a plăcut stilul meu, însă din păcate nu sunt încă o artistă de succes. Mi-au spus că după prima

prezentare a creaţiei mele pot lua din nou legătura cu ei.

— Idioţii!

Megan oftă.

— Da, ai dreptate într-un fel, însă una dintre picturile mele le-a plăcut atât de mult, încât au vrut să o păstreze pentru biroul lor. Nu am câştigat o avere, dar a fost suficientă pentru câteva nopţi în New York şi o parte din biletul de avion.

— Dacă vânzările la târg merg bine, pot să contribui şi eu la costurile biletului…

De îndată ce voi plăti şedinţele la dr. Montry.

— Nu te stresa din cauza asta, Sage. Am plătit cu plăcere biletul ca să te văd. Şi după tot ce ştiu despre Luca, banii nu sunt o problemă. Tu eşti mai importantă pentru el decât câţiva dolari.

Am oftat. Câţiva dolari. Banii erau întotdeauna o problemă, mai ales pentru cel care nu îi avea. La vârsta de 18 ani aveam mai multe datorii decât orice alt adult şi încă nu vedeam lumina de la capătul tunelului. Abia dacă îmi permiteam şedinţele la dr. Montry şi curând va trebui să mă mut. Mi-am propus ca până la Anul Nou să-mi găsesc un apartament. Cu toate acestea, nu aveam idee cum îl voi plăti. Singura posibilitate ar fi să-mi găsesc încă un loc de muncă, însă asta ar însemna să renunţ la confecţionarea de

accesorii sau la somn, ceea ce nu ar fi bine pentru sănătatea mea.

— Nu te întrista aşa, spuse Megan. Nu am venit până aici ca să te privesc cum îţi faci griji şi te mâhneşti. Uită de blestemaţii de bani. Te iubesc chiar dacă nu îmi înapoiezi niciun ban, şi Luca gândeşte la fel. Ai încredere în mine.

Am zâmbit.

— Te iubesc!

— Asta voiam să aud, a spus râzând.

— Iar acum hai să vorbim despre cât de îndrăgostită eşti de Luca şi de ce, la naiba, nu ai încercat încă să-l săruţi?

— Ce?

— O, nu face pe inocenta, ştii exact la ce mă refer.

— Nu, nu fac asta.

Megan se uită la mine cu acea privire – What the fuck, Sage! – înclinându-şi uşor capul, încruntându-se şi dându-şi ochii peste cap.

— Nu sunt îndrăgostită, am protestat cu voce scăzută. Vreau să zic că este simpatic şi atrăgător şi nu îmi este teamă de el, însă asta nu înseamnă nici pe departe că este vorba de iubire. Şi chiar dacă ar fi, nu ar conta. Pe Luca nu îl interesează relaţiile de durată, iar eu nu sunt o femeie pentru o noapte.

Cuvintele îmi ieşeau pur şi simplu acum din gură şi, cu fiecare silabă, simţeam cum mă ia cu călduri.

Puteam să-mi înşel mintea şi să o fac să creadă că pentru mine Luca este numai un prieten, însă corpul îmi dădea alte semnale.

Megan îşi ridică un deget în aer. Îşi vopsise unghiile în verde neon.

— În primul rând, sunt sigură că eşti îndrăgostită de Luca, fiindcă vorbeşti atât de mult despre el, iar în al doilea rând, ridică încă un deget, chiar dacă nu ai fi, tocmai ai enumerat trei motive pentru care ar trebui să-l săruţi. Este simpatic, atrăgător şi nu îţi este teamă de el. De asemenea, ai 18 ani şi eşti la universitate. Este momentul să capeţi ceva experienţă.

Nu puteam să o contrazic, totuşi nu eram convinsă de ce spunea. Aveam mari aşteptări în ceea ce privea primul meu sărut. În fantezia mea, acesta trebuia să fie ceva măreţ, extraordinar şi perfect şi să devină un simbol al libertăţii, al independenţei şi al sănătăţii mele. Întotdeauna am fost de părere că atunci când aş săruta un bărbat, m-aş elibera de povara ce mă apăsa de mulţi ani. Bineînţeles, acesta era doar un vis al meu. O iluzie după care mă ascundeam cu plăcere. Totuşi, primul meu sărut trebuia să fie ceva special, fiindcă va rămâne pentru totdeauna în memoria mea. Nu voiam să fiu una dintre multe altele. Eram într-adevăr pregătită să fac acest pas important cu Luca? Oare el este în acest

moment cea mai bună alegere dintre opţiunile mele limitate?

Capitolul 22

M-am decis, împreună cu Megan, ca Ziua Recunoştinţei de anul acesta să fie Halloweenul nostru, însă fără costume. Ne-am comandat multă mâncare, am copt o prăjitură cu nucă destul de ciudată, ne-am fotografiat, ca momentul să ne rămână în amintire, am mâncat dulciuri şi, în timp ce vizionam filme, am confecţionat gablonzuri. A fost o zi cu adevărat reuşită. Numai o singură dată a trebuit să mă gândesc la *el*, când mama şi Nora mi-au trimis un mesaj ca să ne ureze o Zi a Recunoştinţei fericită. Megan m-a întreţinut cu poveştile ei din New York, iar din când în când gândurile îmi zburau la Luca.

Nu voiam ca zilele de sărbătoare să se termine vreodată. Nu eram încă pregătită să mă despart de Megan, mai ales că nu ştiam când ne vom revedea. Şi, în acelaşi timp, îmi doream ca Ziua Recunoştinţei să ia sfârşit, pentru ca April şi Luca să se întoarcă acasă. Mai ales Luca.

Duminică am însoţit-o pe Megan la aeroport şi, după mai multe îmbrăţişări, am lăsat-o în sfârşit să plece. Apoi am revenit în apartament şi am făcut ordine după haosul din ultimele zile. Îmi era greu să

mă concentrez la muncă. Singură, înconjurată de tăcere, am rememorat conversaţia cu Megan despre Luca.

Tocmai când eram pe punctul de a schimba lenjeria de pe patul lui April, am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Mâinile au început inevitabil să-mi transpire şi m-am forţat să-mi păstrez calmul. Dintr-odată, mi-am dorit să mai am măcar o oră, ca să mă pregătesc psihic pentru întâlnirea cu Luca. Ce ar trebui să-i spun? Ar trebui să-l îmbrăţişez? Sau pur şi simplu să-l sărut, ca să se termine această tortură care mă măcina tot timpul? Megan era de părere că ar trebui să nu mai cuget atât de mult, ci să trec mai la acţiune.

— Sage? mă strigă April.

— Sunt în camera ta.

Tocmai puneam ultima pernă pe pat, când April intră. Nu era fardată şi arăta obosită, deşi nu fusese o călătorie lungă de la Brinson până la Melview.

— Ce bine este acasă! spuse ea, oftând şi lăsându-şi rucsacul pe podea. Nu îţi dai seama cât de stresant poate fi să stai din nou la părinţi, odată ce te-ai mutat de acolo.

Am râs.

— Îmi imaginez.

— Mi-a fost foarte dor de tine. Se apropie de mine şi mă îmbrăţişă, timp în care, peste umerii ei l-am

descoperit şi pe Luca. I-am întâlnit privirea, simțindu-mi stomacul cum se contractă. Mai târziu trebuie să-mi povesteşti tot despre cum ai petrecut Ziua Recunoştinţei. Însă, prima dată, am nevoie de o baie, ca să-mi revin după sărbători.

La început, am crezut că glumeşte, însă faţa ei nu lăsă nicio îndoială că vorbeşte serios.

— Savurează baia atât timp cât ai nevoie. Voi comanda pentru mai târziu sushi, aşa cum îţi place, bine?

— Sună bine. A zâmbit şi a închis uşa camerei după mine. Luca se afla încă pe hol. Îmi urmărea fiecare pas, iar un sentiment de nelinişte îmi cuprindea acum tot corpul.

— Luca…

— Nu aici, mă întrerupse. Cu un gest primitor, ţinu uşa deschisă spre camera lui.

Am ezitat. Deşi locuiam de ceva timp aici, nu intrasem niciodată în camera lui. De obicei, îşi ţinea uşa închisă şi, altfel decât la April, unde puteam să intru şi să ies când voiam, simţeam camera lui Luca drept un spaţiu interzis. Bineînţeles că eram curioasă, însă niciodată nu am îndrăznit să intru acolo în absenţa lui.

— Trebuie să te trec peste prag sau ai nevoie de o invitaţie specială, pentru că în realitate eşti un

vampir? spuse Luca înclinându-şi capul. De aceea eşti atât de palidă?

— Nu mai sunt atât de palidă, am afirmat, observându-mi braţul gol. A râs şi eu am păşit pe lângă el în încăpere.

Camera era exact aşa cum mi-o imaginasem, dar totuşi altfel. Patul cel mare era împins spre perete. Lenjeria de pe el, mototolită, ca şi cum s-ar fi trezit de numai câteva secunde. În faţa patului se afla un birou, iar pe podea am văzut o grămadă de rufe, ceea ce nu era tipic pentru Luca. Cea mai mare parte a încăperii însă o ocupau cărţile, care nu erau aşezate ordonat pe rafturi, ca în living, ci puse de-a lungul şi de-a latul camerei, sau dezordonat, unele peste altele, formând turnuri înalte, aşa încât îmi era teamă să nu cumva să le ating şi să declanşez o reacţie în lanţ şi, ca urmare, să fiu omorâtă de o avalanşă de cărţi.

Toate acestea erau cărţile lui preferate. Nu trebuia să-mi spună asta, puteam să-mi dau seama după copertele puţin deteriorate din cauza folosirii lor de-a lungul anilor, dar şi după bileţelele şi mesajele ce se găseau între pagini, pentru a marca pasajele preferate. A ascuns aceste cărţi aici ca pe o parte din el, pe care nimeni nu trebuia să o vadă. Ca şi cum numai între aceşti patru pereţi putea fi el însuşi.

— Ai citit toate aceste cărţi?

Luca a început să râdă, punându-şi pe pat geanta de călătorie, pe care încă o ţinea în mână.

— Cam jumătate.

Sus, pe unul dintre teancurile de cărţi, am descoperit cartea pe care i-o dăruisem de ziua lui: *Literary Listography: My Reading Life în Lists.* Am luat-o în mână şi am deschis-o. Luca începuse deja să completeze listele. Ici, colo mai erau locuri necompletate sau trecute cu creionul, de parcă ar fi existat posibilitatea să le modifice.

Am pus la loc cel mai frumos cadou din lume şi m-am întors spre el, constatând surprinsă că se apropiase fără să-mi fi putut da seama. Se afla la o distanţă de un braţ de mine, iar dacă şi-ar fi întins mâna, m-ar fi putut atinge. Deşi April se afla în baie, iar eu eram singură cu el în cameră, nu îmi era teamă. Simţeam cum o căldură plăcută îmi străbătea coloana vertebrală. Am deschis gura, însă nu am putut pronunţa cuvintele potrivite, care ar fi părut lipsite de importanţă.

Mi-am dres glasul şi am încercat să-mi revin.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai făcut posibilă întâlnirea cu Megan.

Luca zâmbi pe sub mustăţi.

— Mi-ai mulţumit deja.

— Însă nu personal, am afirmat şi, înainte să îmi pierd curajul, am pus mâinile în jurul lui, făcând ceea

ce voiam, de fapt, să fac de patru zile: să-l îmbrăţişez. Nu atât de superficial ca în noaptea aceea când ne aflam amândoi în bucătărie. Îl ţineam acum strâns, putând simţi fiecare milimetru din corpul său care îl atingea pe al meu. Îl percepeam cu toate simţurile mele. Mirosea plăcut, puţin a detergent şi a pâine proaspăt coaptă, însă mai ales mirosea a Luca. Puteam să-i aud bătăile inimii, care deveneau tot mai rapide. Îmi simţeam pulsul atât de tare, încât puteam lăsa în urma mea haosul fâşiilor de gânduri şi îndoieli, percepându-mi acum numai corpul şi sentimentele pe care le declanşa în mine.

Păru copleşit de acest gest spontan de afecţiune, ca atunci, în bucătărie, aşa încât, la început, nu m-a îmbrăţişat. Însă, după câteva secunde, am simţit cum mâinile lui îmi atingeau spatele. Tandru şi grijuliu, de parcă s-ar fi temut să nu mă sparg sub atingerea lui.

— Sage, îmi şopti numele ca şi când acest cuvânt ar fi însemnat pentru el totul.

— Mulţumesc, am spus a treia oară, referindu-mă nu numai la Megan, ci şi la celelalte lucruri pe care le-a făcut până acum pentru mine.

Când mi-am îngropat degetele în materialul tricoului lui, nu eram sigură dacă mă ţineam doar ca să nu mă dezechilibrez sau dacă voiam cu orice preţ să-l am aproape. Însă nu ar fi trebuit să-mi fac nicio grijă, fiindcă în acest moment simţeam cum şi el mă

ţinea strâns la pieptul lui. Îmbrăţişarea lui era puternică, însă nu presantă, aşa încât nu îmi era frică. Dacă era să-mi fac griji de ceva, era faptul că voiam să-l strâng în braţe şi mai tare. Tot ceea ce simţeam era căldura corpului lui şi furnicăturile pe pielea mea.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, îmi şopti Luca în ureche, iar un fior cald îmi străbătu corpul, făcând să mi se ridice firişoarele de păr de pe ceafă. Însă dacă fac asta, probabil că vei vrea să-ţi dau drumul din îmbrăţişare.

— Iar tu nu vrei asta?

A început să râdă.

— Bineînţeles că nu.

Mi-am muşcat buza inferioară ca să-mi reţin zâmbetul. Niciodată cuvintele nu au sunat mai bine. Nici eu nu voiam să-i dau drumul, oricât de neobişnuit şi intim părea totul, să vorbesc cu el în timp ce ne ţineam în braţe.

— Am citit e-mailul lui Alan.

Acum nu mai trebuia să-mi reţin zâmbetul. Sentimentul îmbătător de fericire se destrămă precum o casă din carton. Mi-am adus aminte că, în ziua aceea în care avusesem o cădere psihică, după ce ieşisem din camera lui April, îmi găsisem laptopul deschis, deşi eram sigură că-l închisesem.

Dintr-odată am simţit că apropierea lui Luca mă sufoca. Acest lucru nu trebuia să se întâmple. Viaţa

mea de acum nu putea fi distrusă de umbra trecutului. I-am dat drumul lui Luca din îmbrăţişare.

— Îmi pare rău, continuă el, luându-şi mâinile de pe spatele meu. În privirea lui apăru un sentiment de vinovăţie. Deşi stăteam încă unul lângă celălalt, nu-i mai simţeam căldura, ci doar frica datorată senzaţiei de frig. Nu am vrut asta. Şi, de fapt, nu sunt o persoană care se amestecă în treburile altora. Însă în acel moment nu ştiam ce se întâmpla cu tine.

Am simţit cum mi se strânge stomacul. De-abia am îndrăznit să pun întrebarea următoare, fiindcă, de fapt, nu eram pregătită să-i aud răspunsul.

— Şi ai aflat ce mi s-a întâmplat?

Luca îşi plimbă acum mâna prin păr.

— Sincer? Nu. Însă îmi fac griji.

— Nu trebuie, am spus lăsându-mi privirea în jos.

— Nu aş permite niciodată asta, spuse cu o voce apăsată. Mi-a eliberat bărbia, însă şi-a plimbat vârful degetelor încet peste maxilar apoi spre obraji, unde a zăbovit puţin, înainte de a-şi pune mâna fierbinte şi grea pe ceafa mea, pentru ca apoi să mă ţină strâns şi să se uite fix la mine. Îşi lăsă privirea să alunece pe toată faţa, de la ochi până spre gură.

În acel moment, ştiam exact ce gândea. Aveam acelaşi gând. Un sărut. Ar fi atât de uşor să birui distanţa şi să-mi lipesc buzele de ale lui. Îmi închipuiam asta, iar imaginea din capul meu era

acum caldă şi vie. Totuşi, partea din mine care ar trebui să tacă în timpul unui sărut era prea gălăgioasă în mintea mea şi mă împiedica să mă ridic pe vârful picioarelor pentru a-i fura sărutul pe care îl voiam amândoi. În niciun caz nu ar trebui să existe o conversaţie despre Alan la primul meu sărut.

Înainte de a mă cufunda în caruselul de sentimente provocate de degetele lui Luca pe pielea mea şi de a mă pierde la vederea buzelor lui, am făcut un pas înapoi. Mişcarea era destul de evidentă pentru a-l lăsa să înţeleagă că nu voiam asta acum. Nu aici. Nu în aceste împrejurări.

— Ar fi mai bine să plec, am şoptit, fiindcă nu îndrăzneam să rostesc mai tare cuvintele. I-am promis lui April că voi comanda sushi.

Fără să-l privesc sau fără a aştepta vreun răspuns de la el, am părăsit camera. Inima îmi bătea sălbatic, iar eu mă întrebam, mai mult decât înainte, cum ar putea arăta viaţa mea dacă Alan nu ar exista.

Capitolul 23

— Ultima dată am discutat despre motivele anxietăţii dumneavoastră, a spus dr. Montry, lăsându-se pe spate în fotoliu. Acum cunoaştem cauza, iar astăzi aş vrea să aflu *de ce* aveţi această teamă.

M-am încruntat.

— Nu înţeleg întrebarea. Dacă ne sunt cunoscute cauzele, ştim şi de ce le am, nu-i aşa?

Dr. Montry a început să râdă pe sub mustăţi.

— Aşa este, însă nu fiecare femeie care trece prin aceeaşi situaţie ca dumneavoastră are acelaşi tip de anxietate. Iar eu doresc să înţeleg din ce cauză aveţi aceste temeri. Ce se întâmplă în capul dumneavoastră, Sage? Ce credeţi că s-ar întâmpla dacă un bărbat ar încerca să se apropie de dumneavoastră?

— Cred că mă va răni, am răspuns fără ezitare.

Între timp, mă obişnuisem să vorbesc deschis cu dr. Montry şi eram recunoscătoare pentru fiecare şedinţă. Mă înţelegea şi ştia mereu ce insinuam, chiar dacă uneori nu exprimam exact ceea ce simţeam. Şi, cel mai important lucru era că nu mă judeca. După ce i-am povestit tot, m-a întrebat de ce nu povestisem nimănui până acum cele întâmplate. Drept urmare, i-am relatat despre Nora şi despre promisiunea făcută, şi despre cum crezusem că asta va fi un lucru bun pentru mama. Nu trebuia ca din cauza mea să mai piardă încă un bărbat pe care îl iubea.

În momentul de faţă, eram de părere că nu schimba cu nimic faptul că *el* era un pericol pentru Nora dacă povesteam mai departe. Dr. Montry nu m-a presat să merg la poliţie. Mă asigură numai că nu sunt singura în această situaţie, că multe femei preferă

tăcerea şi că motivul meu de a păstra totul pentru mine este nobil. Nu eram sigură de acest lucru, însă am acceptat recunoscătoare cuvintele ei liniştitoare.

— Şi de ce credeţi că bărbaţii străini ar vrea să vă rănească?

— Pentru că le face plăcere. *Lui* i-a făcut plăcere.

— Alan, mă corectă dr. Montry.

— Lui Alan i-a făcut plăcere. Mi se părea ciudat să-i pronunţ deschis numele, totuşi dr. Montry insistă. În caz contrar, l-ar dezumaniza, iar mie mi-ar lua conexiunea cu realitatea.

— V-a spus el asta?

— Nu. Nu a fost necesar. Am simţit asta la erecţia lui. Şi am văzut-o în zâmbetul lui. Am oftat. Nu sunt proastă. Ştiu că nu toţi bărbaţii sunt ca el. Totuşi, corpul meu nu reacţionează nici înţelept, nici logic. În aceste momente parcă nu mai există nicio legătură între raţiune şi sentimente. Şi, apoi, în final, sentimentele de anxietate sunt cele care câştigă. Îmi aduc aminte cum Alan m-a forţat la toate acele lucruri şi a abuzat de încrederea mea. Îmi este teamă că s-ar putea întâmpla iar, dacă se va apropia din nou un bărbat de mine.

— Dacă spuneţi că de cele mai multe ori câştigă sentimentele, plec de la premisa că există şi excepţii? Situaţii în care vă puteţi controla teama şi când raţiunea este cea care domină?

— În public îmi este mai uşor să rămân calmă. Am fost întotdeauna singură cu Alan. Însă asta funcţionează numai dacă vreun străin nu se apropie prea mult, i-am explicat. În afară de asta, nu îmi este teamă de bărbaţii care nu îmi sunt superiori corporal, de exemplu copii sau oameni în vârstă. Şi atunci când sunt în prezenţa unor oameni pe care îi cunosc bine, ca de exemplu prietena mea Megan, lângă care îmi este uşor să rămân calmă.

Dr. Montry dădu din cap aprobator şi îşi luă notiţe pentru actele mele.

— Sage, vă este cunoscută noţiunea de desensibilizare sistematică?

Am negat.

— Este vorba pur şi simplu să vă eliminaţi teama sistematic şi cu paşi mici. La fobiile cotidiene, de exemplu teama de păianjeni, se foloseşte terapia de confruntare. Cel în cauză este pus în faţa faptului împlinit. Teama dumneavoastră a luat naştere în urma unei traume care se agravează mult prea repede. De aceea doresc ca până la următoarea noastră şedinţă să realizaţi o ierarhie a temerilor, îmi explică psihologul. Pe baza acestei ierarhii putem limita pas cu pas frica dumneavoastră cu scopul de a putea percepe mai bine realitatea.

— Şi cum ar trebui să arate această ierarhie? am întrebat.

Faptul că abordam direct problema pentru care am apelat la dr. Montry îmi dădea un amestec de bucurie, agitaţie, nesiguranţă şi, înainte de toate, îmi insufla teamă. Ce s-ar întâmpla dacă dr. Montry s-ar înşela, iar realitatea pe care eu o percepeam era de fapt cea adevărată?

— Ierarhia dumneavoastră poate avea atâtea trepte câte doriţi. Una dintre ele va avea gradul cel mai scăzut care vă produce frica. În cazul dumneavoastră, trebuie să marcaţi momentul în care sunteţi singură sau cu prietenii. Cea mai înaltă treaptă în ierarhie este momentul care vă sperie cel mai mult. Probabil că acesta este relaţia sexuală cu un bărbat. Aş dori să completaţi şi să definiţi şi spaţiile ce se găsesc între aceste trepte. Vom analiza această ierarhie data viitoare şi vom începe cu desensibilizarea sistematică.

Desensibilizare sistematică. Gândurile se învârteau acum în jurul celor două cuvinte. În urechile mele acestea sunau ca şi cum s-ar fi lucrat la un computer care nu mai funcţiona. O defragmentare de sistem. Poate că această comparaţie nu era atât de nepotrivită, la urma urmei dr. Montry voia să mă facă bine, iar desensibilizarea trebuia să mă ajute.

Totuşi, munca la realizarea ierarhiei temerilor s-a dovedit a fi mai dificilă decât m-am aşteptat. Cu cât

mă gândeam mai profund, cu atât mai diferite erau treptele diverse ale fricii mele şi cu atât mai amplă era lista. În momentul în care m-am simţit timorată de amploarea listei şi de boala mea, am renunţat să mai lucrez la ea. Târgul iminent îmi oferea scuza perfectă să nu trebuiască, momentan, să mă mai confrunt cu sarcina primită. Târgul era oricum o provocare prin care aş urca, în mod evident, câteva trepte în ierarhia temerilor mele, în momentul în care m-aş expune contactului cu bărbaţi străini, cărora ar trebui să le vorbesc şi chiar să-i ating atunci când le-aş înmâna restul de bani.

Sâmbătă seara mi-am setat ceasul deşteptător la ora 5.50. Trebuia să plecăm mai devreme ca să pregătim totul însă, întinsă pe canapea, nu puteam adormi. Mă gândeam continuu cât de mult se schimbase totul în cele aproape cinci luni de când mă aflam în Melview. În august, nu aş fi îndrăznit să îmi iau un stand într-un târg. Îmi aduc aminte cum stăteam, plină de teamă, în faţa domnului Strasse, fără a putea pronunţa vreun cuvânt, şi cum toţi colegii mei erau pentru mine o ameninţare. Între timp, puteam să-i receptez ca pe o parte dintr-o mulţime. Cea mai mare şi mai bună schimbare era Luca. Mă gândeam acum la prima noastră întâlnire, în căminul de fete, dar şi la privirea lui, care mă paralizase atunci. Dacă mi-ar fi spus cineva în acea zi

unde mă voi afla astăzi, i-aş fi râs în faţă. Pe atunci, credeam că bărbatul căruia i-aş fi putut dărui încrederea mea era Gavin.

Am parcurs un drum lung până aici, ca să mă întorc la persoana mea de odinioară. Acum exista pentru mine numai drumul din faţa mea, fiecare pas înapoi mi-ar fi fatal. Supravieţuisem cândva iadului care mă rănise, dar a doua oară nu aş mai fi intrat în acest cerc vicios. Dar dacă procedez ca până acum, sunt pe drumul cel bun. Nu mai aveam voie să privesc în urma mea, în căutarea infernului numit Alan.

Cu aceste imagini în cap, am reuşit, în final, să adorm, până când am simţit o atingere pe umăr care m-a speriat, încât m-am lovit cu fruntea de ceva tare.

Am oftat, iar lângă mine Luca a scos un geamăt.

— Este periculos să te trezesc.

— Nu m-am trezit la timp? am întrebat, uitându-mă agitată în jurul meu.

— Nu, a răspuns Luca.

M-am uitat la el în lumina slabă din sufragerie şi mi-am dat seama că nu purta decât nişte boxeri. Mă aflam acum la nivelul taliei sale şi, chiar în întuneric, puteam să-i deosebesc bărbăţia prin materialul subţire al acestora. Speram că în lumina dimineţii nu putea observa cum obrajii mi-au devenit dintr-odată roşii.

— Ce se întâmplă? am întrebat, întorcându-mi privirea de la el. Mă hotărâsem aseară să privesc cu calm în viitor şi să merg cu paşi înceţi, însă acum, că am făcut cunoştinţă cu cea mai bună parte masculină a lui Luca, nu mai puteam spune că aş merge încet, ci mai degrabă că aş fugi.

— Nu cred că April va putea să te însoţească astăzi la târg.

— De ce nu?

Nu Luca îmi răspunse, ci sunetul puternic şi adânc de senzaţie de vomă care venea din baie.

— Oh!

— Da, spuse Luca oftând. Am vrut să merg la baie şi să o trezesc pe April, fiindcă uneori nu aude deşteptătorul. Este cert că aseară, la Aaron, a mâncat ceva stricat.

— Săraca April.

S-a bucurat cu adevărat să meargă la târg, iar eu îmi doream acum să pot amâna totul ca pe o vizionare la cinematograf, însă acest lucru nu era, din păcate, posibil. Ceea ce însemna că trebuia să merg singură sau să nu mai merg. *Niciun pas înapoi,* m-am avertizat. Voi supravieţui cumva. Să rămân acasă nu era o soluţie. Era imposibil să renunţ la această afacere, nu atât timp cât aveam datorii, iar acum se apropiau şi sărbătorile de iarnă, cu cadouri, iar facturile la dr. Montry erau tot mai mari şi văzusem

că voi primi o somaţie de plată. Şi chiar dacă până acum dr. Montry nu a abordat subiectul, era probabil numai o chestiune de timp până când o va face.

Am aruncat o privire pe ceasul de la DVD: 5.07. Dormisem doar două ore. Însă acum nu mă mai puteam întinde, trebuia să mă grăbesc. Era mult mai mult de făcut dacă eram singură. Cel puţin, toate lucrurile îmi erau în camionetă.

Mi-am trecut picioarele peste marginea canapelei, aflându-mă din nou la nivelul taliei lui Luca. Totuşi, în acest moment, gândul la standul de la târg era mult mai puternic, decât să mă preocup de muşchii lui abdominali frumoşi.

Luca îşi plimbă mâna prin părul ciufulit.

— Când vrei să pleci?

— Imediat. Mai este câte ceva de făcut.

— Mai am timp să fac un duş? Ezită. De îndată ce baia se eliberează.

— Vrei să vii cu mine?

— Da. Nu pot să te las să cari toate lucrurile.

— Şi ce se întâmplă cu April? Mi-am luat blugii pe care i-am dat jos seara şi i-am pus pe podea lângă canapea. Cu siguranţă nu se aştepta nimeni ca la târg să arăt ca o vânzătoare din magazinul Dolce&Gabbana. Nu că aş fi fost într-unul, doar am trecut pe lângă vitrine.

— Se descurcă, a răspuns Luca. Îi voi trimite lui Gavin mai târziu un mesaj şi îl voi ruga să treacă să vadă ce face.

Am ezitat. Poate că ar trebui să-i trimit pe Luca şi pe Gavin la târg. Am confecţionat suficiente coliere şi brăţări ca să ajungă pentru toată ziua, iar banii îi poate încasa oricine, nu trebuia să aibă habar de accesorii. Doar că nu ar putea face ajustările, dar nici asta nu ar fi o problemă.

— Nu îţi face griji, spuse Luca, aşezându-se lângă mine pe canapea. April este mare. O putem suna mai târziu, da?

Nu aveam conştiinţa împăcată să o las singură pe April, însă pe de altă parte, ştiam că s-ar supăra dacă aş rata ocazia şi nu aş bifa această sarcină de pe lista mea de dorinţe. Tocmai din acest motiv mi-a închiriat acest loc la târg.

— Mă duc să văd cum se simte, am spus sărind de pe canapea. Înainte de a lua o decizie, voiam să mă asigur că nu este ceva grav.

Am urmat tusea care venea din baie. Ezitând, am bătut la uşa apropiată, înainte să intru. Aerul era închis şi încărcat de un miros acid. Mi-am ţinut respiraţia pentru câteva secunde, înainte să respir superficial pe gură.

April era aşezată în genunchi în faţa toaletei. Îşi legase părul într-un coc dezordonat şi îşi ştergea gura cu o bucată de hârtie de toaletă.

— Hei! mă salută ea cu o voce slăbită.

— Hei! M-am aşezat pe marginea căzii, încercând să ignor mirosul. Era palidă, iar fruntea îi era acoperită cu perle de transpiraţie. Cum te simţi?

Zâmbi obosită.

— Nemaipomenit.

Am încercat să zâmbesc la eforturile ei de a fi puternică.

— Îmi pare rău că eşti bolnavă.

— Şi mie. Eu… Se opri în mijlocul propoziţiei.

— Este totul în regulă?

— Da. A înghiţit cu greutate, lipindu-se şi mai mult de toaletă, pregătindu-se pentru următorul val de greaţă. M-am bucurat foarte mult să te însoţesc la târg.

— Luca vrea să vină cu mine.

— Da, i-am spus că ar trebui să o facă.

— Dar atunci rămâi singură.

A făcut un gest cu mâna.

— Îmi este greaţă, nimeni nu mă poate ajuta. De ce să munceşti din greu la târg, dacă Luca te poate ajuta? Eu mă descurc singură.

— Eşti sigură de asta?

— Bineînţeles, confirmă cu o voce mult prea hotărâtă pentru starea în care se afla. Stau aici şi mai vomit de câteva ori, apoi mă duc în pat, mă voi simţi mizerabil şi voi încerca să dorm. Nu vei pierde nimic captivant.

— Bine, am înţeles, am spus, încă ezitând. Merg la târg, dar dacă este ceva, mă suni imediat.

April încuviinţă.

— Îţi promit.

Capitolul 24

O jumătate de oră mai târziu, îmi parcam camioneta pe marcajul pentru standul cu numărul 245, după ce făcusem şi un mic ocol pentru a ne lua nişte cafea.

Mă aşteptam să fim printre primii acolo, însă mă înşelasem. Numeroşi vânzători se aflau deja la faţa locului şi îşi instalau standurile luminate de spoturi şi lămpi de încălzire. Câţiva dintre ei chiar au înnoptat pe locul de parcare. Zdrăngănitul metalic şi huruitul roţilor se auzea peste tot, iar într-un haos de voci, oamenii încercau să se organizeze. La cinci locuri distanţă de noi se certau doi bărbaţi, fiindcă standul unuia depăşea cu câţiva centimetri locul cuvenit celuilalt.

— Pariez pe 10 dolari că se vor lua la bătaie, spuse Luca sorbind din cafea.

Am deschis uşa camionetei, urmărindu-i în acelaşi timp cu privirea. Într-adevăr, cei doi bărbaţi stăteau acum foarte aproape unul de celălalt.

— Sper ca vecinii noştri să fie mai binedispuşi. Locul de lângă noi era încă neocupat, însă nu voiam să-mi fac acum griji din cauza asta.

M-am urcat în maşină şi, împreună cu Luca, am instalat apoi cele două mese pliante pe care le-am închiriat. Aveam şi scaune pliante şi, în timp ce locul se umplea de oameni, am decorat masa, observând în acelaşi timp că nu eram atât de bine pregătită cum credeam. Cum ar fi mai bine să-mi sortez accesoriile? Colierele într-o parte, cerceii în alta sau mai bine separate, în funcţie de materiale? Sau era mai potrivit să ofer seturi cu diferite produse, în funcţie de caracteristicile stilistice?

Încă mă gândeam dacă ar trebui să separ brăţările din piele de cele cu gablonzuri, când un Audi vechi se opri pe locul gol de parcare de lângă noi. Două femei, până în 30 de ani, au coborât din maşină.

— Bună dimineaţa! ne salută una dintre ele. Avea faţa plină de pistrui, părul roşu şi un zâmbet cald. Eram bucuroasă că nu s-a plâns de faptul că tocmai pusesem o cutie pe locul ei.

— Bună, am răspuns ridicând timidă o mână, pentru a saluta.

Ar trebui să ne prezentăm toţi? Era necesar acest lucru într-un târg? Decizia a fost luată pentru mine când cealaltă femeie cu bucle negre a venit la masa mea. Îşi lăsă privirea să alunece peste accesoriile pe care tocmai le întinsesem. Am privit-o neliniştită cum studia cu atenţie totul. Nu am avut niciodată vreo problemă să-mi vând marfa la Etsy, însă să fiu de faţă, în timp ce clienţii îmi studiau cu precizie întreaga muncă, mă făcea nervoasă. Nu ştiam cum aş reacţiona dacă cineva mi-ar spune că nu îi plac lucrurile pe care le fac.

Femeia ridică privirea.

— Acesta este drăguţ, spus ea arătând spre unul dintre colierele cele mai scumpe, care avea ca pandantiv copacul vieţii, pe care îl făcusem din sârmă.

— Mulţumesc, am răspuns.

— Cât costă?

— 40 de dolari.

Femeia zâmbi.

— Maggi?

Cealaltă femeie, cu părul roşu, se îndreptă spre noi.

— Ce este?

— Îmi doresc acest colier. Dă-mi 40 de dolari.

— Nu am câştigat încă nimic, iar tu vrei să cheltui deja bani? De aceea gestionez eu totul, spuse cu afecţiune şi scoase o hârtie de 50 de dolari din buzunarul pantalonilor.

— Mulţumesc, am spus, luând banii.

— Doreşti să-ţi împachetez colierul?

— Nu, îl voi pune chiar acum la gât. Femeia cu părul negru luă colierul de pe masă şi i-l întinse prietenei ei, ca să o ajute. Eu mă numesc Shonda, iar ea este Maggie.

— Eu sunt Sage, iar tipul care se ascunde în camioneta mea este Luca.

— Nu mă ascund, mă corectă el, coborând din VW. Avea pe braţe o altă cutie pe care o împinse sub masă, ca să completăm produsele în cazul în care acestea s-ar vinde bine.

— Tocmai am câştigat primii mei 40 de dolari, am spus, deşi probabil că surprinsese conversaţia, însă mă bucuram atât de mult de prima mea vânzare, încât nu era momentul să fiu reţinută.

— Te felicit! Luca zâmbi, privi colierul de la gâtul lui Shonda şi se uită apoi la taraba lor. Ce vindeţi?

— Avem propria noastră firmă de cosmetice vegane, a spus Maggie, uitându-se la mine. Poţi să arunci mai târziu o privire.

— Bineînţeles, am răspuns, deşi ştiam că nu aş cumpăra nimic. Nu aveam suficienţi bani pentru

produse de make-up, ce să mai vorbim despre produsele bio. Însă să arunc o privire asupra lucrurilor doar din politeţe nu era ceva rău.

Maggie şi Shonda s-au întors la maşina lor pentru a-şi instala standul, iar eu şi Luca am pus la punct ultimele mărunţişuri. Între timp, spaţiul de parcare era plin de oameni şi, cu toate că era puţin după ora 8.00, câţiva cumpărători grăbiţi, în căutare de chilipiruri, hoinăreau deja printre standuri.

La ora 10.00, târgul era supraaglomerat, totuşi întreaga experienţă era mai puţin palpitantă decât îmi imaginasem. În cea mai mare parte a timpului, oamenii treceau pur şi simplu pe lângă mesele cu produse şi aruncau o privire fără să se oprească.

Numai ocazional se oprea cineva şi foarte rar lua în mână un accesoriu şi îl cumpăra în cele din urmă.

— Nu îţi face griji, spuse Luca atunci când un cuplu se arătă interesat de o brăţară, pentru ca apoi să plece mai departe. Oamenii dau o tură, se uită la început în linişte la toate lucrurile şi apoi revin dacă le-a plăcut ceva.

— Sau nu, am mormăit eu.

Stăteam aşezaţi pe scaunele noastre pliante, în spatele mesei, şi urmăream lumea care trecea pe lângă noi. Am adus şi materialele de studiu pentru examenele de la sfârşitul semestrului, însă niciunul dintre noi nu a atins vreo carte.

— Dacă te holbezi în continuare la ei…

Am oftat, uitându-mă cruciş la Luca. La început, am avut rezerve dacă să o las singură pe April, însă acum eram fericită că el era cu mine. Fără Luca aş fi luat-o cu siguranţă de mult timp razna. Prima jumătate de oră la târg a fost dificilă, cu toate feţele străine în jurul meu, dar între timp începusem să mă obişnuiesc însă, spre regretul meu, nimeni nu părea să fie interesat de mine şi de standul meu.

— Mulţumesc că m-ai însoţit, i-am spus. Îmi pare rău că este atât de plictisitor.

— Nu vorbi prostii. Nu este plictisitor. Cel puţin nu încă. Putem să conversăm, ce ai spune dacă ai începe să-mi povesteşti despre familia ta?

— Şi ce trebuie să-ţi povestesc?

— Nu ştiu. Îşi ridică umerii şi îşi trase fermoarul gecii până sus. Povesteşte-mi ceva despre Maine, despre Megan sau despre familia ta. Nu vorbeşti niciodată despre ea. De ce nu aţi sărbătorit Ziua Recunoştinţei împreună?

Modul în care Luca a formulat întrebarea m-a făcut să cred că nu se gândise la ea în urmă cu un minut, ci că o avea în minte de mai mult timp. Şi asta însemna că nu pot găsi atât de uşor o portiţă de ieşire. Un simplu „Nu vreau să vorbesc despre părinţii mei” ar trezi suspiciune şi i-ar creşte curiozitatea.

M-am lăsat pe spate pe scaunul meu.

— Am considerat că nu se merită să merg acasă doar pentru patru zile, asta pe lângă faptul că nu mă înţeleg prea bine cu tatăl meu vitreg. Acesta este şi motivul pentru care m-am mutat din Maine.

— Părinţii tăi sunt divorţaţi?

Am încuviinţat.

— Tatăl meu biologic a murit când aveam 2 ani.

— Din ce cauză a murit? întrebă Luca direct, fără a încerca să fie mai discret printr-o exprimare mai empatică.

— A fost bolnav de când era adolescent. Mama l-a iubit foarte mult şi, pentru că ştiau că nu vor avea mai mult de zece ani împreună, s-au căsătorit imediat după terminarea liceului, iar după nouă luni am venit eu pe lume. Doi ani mai târziu, înainte cu câteva zile de a împlini 21 de ani, a murit.

— Trebuie că a fost foarte greu pentru tine.

Mi-am adâncit mâinile în buzunarele hanoracului.

— Nu neapărat, am răspuns sincer. *Cel mai rău lucru care a rezultat după moartea tatălui meu a fost Alan,* m-am gândit în sinea mea. Este o poveste tragică, însă nu e povestea mea. Nu îmi aduc aminte de tatăl meu. Pentru mama a fost incredibil de dificil. A fost foarte nefericită până să îl cunoască pe tatăl meu vitreg.

— Iar el este tatăl Norei? întrebă Luca.

Am încuviinţat iar.

— Sarcina nu a fost planificată. Mama îl iubeşte, iar eu o iubesc pe Nora, însă noi doi nu ne înţelegem deloc. Nu era tot, însă acesta era singurul adevăr pe care puteam să i-l ofer în acel moment. I-am zâmbit. Dar ţie îţi place noua soţie a tatălui tău, nu-i aşa?

— Joan este nemaipomenită. S-au căsătorit doar de câţiva ani, însă au fost mult timp împreună. Luca ezită un moment pentru a observa o doamnă mai în vârstă care îmi inspecta accesoriile, apoi povesti mai departe. Pe hârtie, Joan este mama mea. M-a adoptat când aveam 17 ani.

— Iar mama ta biologică a permis acest lucru?

— Jennifer a rămas şocată câteva secunde, însă se pare că nu i-a păsat atât de mult, încât să lupte pentru mine. Pentru ea, vânzarea de imobiliare este mai importantă.

— Şi April?

A negat.

— Ea nu a vrut să fie adoptată de Joan.

— Dar tu de ce ţi-ai dorit asta? Era ciudat să pun o astfel de întrebare personală în acest loc public.

Luca mă privi din nou, însă nu cu tristeţe, ci cu un alt sentiment, mai profund, care demonstra cât de importantă fusese această decizie pentru el.

— Jennifer şi tatăl meu s-au cunoscut tot la liceu. Pentru tatăl meu, ea era în acel moment dragostea

vieţii lui, a avut încredere deplină în ea. Jennifer a profitat de acest lucru, înşelându-l mulţi ani la rând, fără ca el să bănuiască.

— Oh! Treptat, reuşeam să pun împreună piesele puzzle-ului ce explica atitudinea lui Luca. Atât timp cât nu permitea femeilor să aibă o relaţie stabilă cu el, asta însemna că nici nu putea fi înşelat. Din acest punct de vedere, mă asemănam cu el, doar că suspiciunea noastră avea o altă origine, cu repercusiuni diferite asupra fiecăruia dintre noi. În timp ce el avea probleme cu sentimentele, însă putea avea relaţii fizice, eu eram pregătită să mă dedic emoţional unei persoane, însă eram reticentă să mă apropii fizic de un bărbat, cu o singură excepţie, bineînţeles.

Mi-am scos mâinile din hanorac şi m-am aplecat spre scaunul lui, care era neobişnuit de departe de al meu. Cu degetele mele calde i-am cuprins degetele reci, strângându-i-le cu delicateţe. Însemna mult pentru mine să observ că era în stare să-şi dezvăluie sentimentele în faţa mea, de aceea era important să-i arăt că şi eu aveam încredere în el.

Îşi lăsă privirea să alunece de la faţa mea spre degetele noastre. Apoi zâmbi şi îşi întoarse braţul până când palmele ni s-au atins.

— Ştii care este cel mai rău lucru în toate acestea? mă întrebă fără să mă privească. Există o şansă reală

ca tatăl meu biologic să nu fie de fapt tatăl meu. La April este mai sigur, fiindcă în acele luni Jennifer a fost fidelă. Însă la mine... Apoi a negat, fără a-şi termina propoziţia.

Mi-am strecurat degetele între ale lui şi le-am ţinut strâns.

— Îmi pare rău. Însă te asemeni foarte mult cu April. Acest lucru nu putea fi ignorat, deşi eu, la început, am fost prea oarbă să-mi dau seama de asta.

— Semănăm mai mult cu mama noastră.

— Şi nu aţi făcut niciodată vreun test de paternitate pentru a fi siguri?

— Nu, pentru că nu mai contează, spuse Luca liniştit. Aveam 6 ani când Jennifer i-a mărturisit că nu era sigură că el este tatăl meu. Însă el m-a crescut. Mă iubeşte şi eu îl iubesc, iar ura faţă de Jennifer ne uneşte. Altceva nu mai contează.

— Pe mine m-ar fi ucis această incertitudine.

— Iar pe mine m-ar omorî să cunosc adevărul, în cazul în care rezultatul ar fi negativ. Vreau pur şi simplu să cred că sunt fiul lui şi nu copilul unei impostoare şi al unui tip pe care nu-l cunosc şi care nu are niciun respect faţă de căsnicie.

Am dat din cap. O parte din mine îl înţelegea pe Luca, chiar dacă aş fi procedat altfel în locul lui. Nu aş suporta să mă întreb în fiecare zi care îmi sunt originile. Dar probabil că la mine era o altă situaţie,

pentru că eu nu am avut niciodată un tată adevărat şi nici nu ştiam ce însemna acest lucru. Bărbatul care ar fi trebuit să preia acest rol era mort, iar Alan era departe de a fi un model de tată.

Am observat că încă îl ţineam pe Luca de mână. De fapt, nu voiam să-i dau drumul, însă nu mai puteam să stau atât de aplecată, aşa că m-am îndepărtat de el, sprijinindu-mă pe scaunul meu.

Nu a încercat să mă reţină.

Am şezut amândoi o vreme în tăcere unul lângă celălalt, uitându-ne la forfota mulţimii, apoi ne-am luat materialele de studiu, fiind ocazional întrerupţi de cumpărători interesaţi. La un moment dat, am vizitat şi standul lui Maggie şi al lui Shonda şi am testat câteva dintre produsele lor. În final, am cumpărat un ruj roz pentru Megan, drept cadou de Crăciun, şi un eye-liner violet pentru April.

Puţin mai târziu, Luca a plecat să ia ceva de mâncare şi s-a întors cu punci de fructe şi fursecuri.

Tocmai împărţisem ultimul fursec cu scorţişoară în formă de stea, când două fete de liceu s-au oprit în faţa standului nostru. Prima dată s-au uitat la toate lucrurile, conversând în şoaptă despre o pereche de cercei, înainte ca Luca să le stârnească interesul. Acestea îi aruncau mereu priviri discrete şi îi zâmbeau continuu.

Luca le zâmbi înapoi şarmant.

— Cât costă cerceii? îl întrebă cea mai înaltă dintre cele două direct pe Luca, ignorând preţul afişat pe masă.

Luca se uită la mine, ridicându-şi întrebător o sprânceană.

— 10 dolari, am răspuns.

— 10 dolari, a repetat el, alunecând până spre marginea scaunului. Ar trebui să îi cumperi, ţi-ar sta bine cu ei.

— Crezi?

A aprobat cu un zâmbet larg, aproape tendenţios.

— Atunci îi cumpăr, spuse fata devenind roşie în obraji. A scotocit în poşetă şi a scos o bancnotă de 10 dolari pe care i-o întinse lui Luca.

Acesta îi împachetă într-un săculeţ de catifea pe care apoi i-l întinse.

— Mulţumesc!

— Cu plăcere, răspunse Luca. Să te bucuri de ei! Îi făcu semn cu ochiul fetei, care zâmbi larg şi plecă mai departe cu prietena ei, şuşotind şi chicotind în acelaşi timp.

— Ai putea să nu mai flirtezi atât de vizibil cu clienţii mei?

— De ce nu? A ridicat din umeri. Ele au început.

Mi-am dat ochii peste cap.

— De parcă le-ar putea reproşa cineva ceva, la cum arăţi tu.

— Aşa crezi? întrebă Luca, ridicându-şi o sprânceană. Şi cum arăt?

— Te rog! Am pufăit şi l-am privit provocator. Ştii exact asta.

— Nu, spune-mi tu!

Am negat, mutându-mi demonstrativ privirea spre standul din faţa noastră, unde se vindeau lucruri de uz casnic. Perii, mănuşi de protecţie şi alte lucruri.

— În niciun caz. Nu vreau să fiu vinovată, în cazul în care ţi-ar exploda propriul orgoliu.

— Îmi datorezi ceva, Sage. La urma urmei, mă plictisesc aici cu tine.

— Mai devreme ai spus că nu te plictiseşti cu mine.

— Mi-am schimbat părerea şi poate că mi-o schimb din nou dacă îmi spui ceea ce vreau să aud. Haide, şi tu vrei asta.

— Nu, nu vreau asta.

— Spune-o, Sage!

Am râs şi am refuzat mai departe să îl privesc.

Nu aveam nicio idee ce putea însemna asta sau ce voia Luca să obţină cu asta, totuşi am intrat în jocul lui.

— Nu renunţi niciodată, nu-i aşa?

— Nu!

Am inspirat adânc şi am spus cu o voce forţat indiferentă:

— Arăţi bine.

— A, da?

— Da, am confirmat cu un oftat plictisit.

— Şi de ce nu-ţi dai seama că nu se poate reproşa nimic femeilor care cochetează cu mine dacă atât de bine arăt, după cum pretinzi?

Am ridicat un umăr.

— Nu-mi plac tipii drăguţi.

Luca începu să râdă. Era un râs profund şi sexy.

— Mincinoaso!

— Nu mint!

— Atunci, priveşte-mă, Sage!

— Nu!

— Sage! mă presă el.

Mi-am încrucişat braţele peste piept.

— Nu!

Dintr-odată, îmi apucă scaunul pe care stăteam şi îl trase spre el, fără să depună nici cel mai mic efort.

Speriată, am început să respir greu şi tocmai mă pregăteam să-i cer o explicaţie, însă nu am putut scoate niciun sunet din cauza faptului că faţa îmi era atât de aproape de a lui.

— Sage! Îşi lăsă privirea să alunece de la buze până la ochii mei, iar eu îmi simţeam acum obrajii fierbinţi. Avea acelaşi zâmbet seducător ca acum câteva minute. Dacă nu minţi, de ce ai devenit dintr-odată atât de roşie?

— Punciul!

— Era fără alcool, Sage!

La naiba!

Luca îşi înclină capul şi se aplecă. Îi simţeam respiraţia pe gura mea. Mi se făcuse teamă la vederea zâmbetului lui larg.

— Spune-mi, Sage! Spune-mi ce vreau să aud. De ce eşti roşie, dacă se presupune că nu îţi place de mine?

Mă înnebunea.

— Termină cu asta!

— Cu ce?

— Să îmi pronunţi aşa numele.

— De ce, Sage?

Pentru că mă face să simt lucruri stranii. Nu am pronunţat aceste cuvinte, însă colţul gurii îi tresări, arătându-mi că ştia deja răspunsul. Pur şi simplu nu era corect să mă tulbure atât de mult, în timp ce el însuşi era complet calm.

În următoarea clipă, zâmbetul de pe buzele şi din ochii lui dispăru, iar o altă expresie a feţei, pe care nu o puteam interpreta, îi luă locul şi demonstra că mă înşelasem. Apropierea mea nu îi era indiferentă.

— Sage, spune-mi!

Am vrut să neg, însă nu eram sigură că îmi doresc acest lucru şi de aceea încercam să mă mişc cât mai

puţin. Buzele lui erau atât de aproape de ale mele, încât aveam impresia că le simt gustul.

Inima începu să-mi bată mai repede când Luca îşi luă mâinile de pe scaun. Îşi puse o mână sub bărbia mea, ca atunci în camera lui. Îmi mângâie suav pielea sensibilă, ridicându-mi capul în acelaşi timp. Buza mea inferioară o atinse uşor pe a lui. Luca a zâmbit uşor şi mulţumit, iar eu am oftat simţind furnicături între picioare. Fără să-şi întoarcă privirea de la mine, depăşi distanţa dintre noi şi îşi puse gura pe a mea, însă fără a mă săruta cu adevărat. Puteam acum să-i simt atingerea uşoară a buzelor. Moi şi calde, fără presiune, de parcă ar fi aşteptat ceva.

Mă aşteptau pe mine.

Tânjeam după sărutul lui. Totuşi, nu îndrăzneam să mă mişc, de frică să nu fie prea mult. Îi savuram apropierea mult prea mult ca să risc ceva. Şi un sărut uşor nu era suficient pentru început?

Un dres de glas puternic m-a trezit la realitate. Am clipit şi, în timp ce mintea era pe de o parte recunoscătoare pentru această întrerupere, pe de altă parte inima şi corpul meu o blestemau. În momentul în care Luca se trase înapoi, am simţit pe loc lipsa sărutului lui suav şi uşor.

Mi-am îndreptat atenţia asupra clientelei, sperând ca nimeni să nu-mi fi observat confuzia şi

jena. Totuşi, în faţa mea stătea o persoană faţă de care nu puteam rămâne indiferentă.

— Dr. Montry!

Psihologul meu îmi zâmbi.

— Sage, ce surpriză să vă întâlnesc aici!

— Aşa este, am răspuns cu o uşoară bâlbâială, şi îmi doream în acel moment să mă înghită pământul. O nouă remarcă pentru ierarhia temerilor mele: *Să mă sărut uşor cu un tip în public, care mă înnebuneşte, şi să fiu surprinsă chiar în acel moment de psihologul meu.*

— Accesoriile dumneavoastră sunt foarte frumoase, spuse dr. Montry. Nu se uita acum la lucruşoarele de pe masă, ci îl privea pe Luca.

Acesta nu mai era cuprins de vraja dintre noi, pe care eu încă o simţeam, ci îi zâmbea dr. Montry în speranţa că ar putea să-i vândă un colier.

— Mulţumesc, am răspuns, îndepărtându-mă de Luca.

— Vă vindeţi des produsele într-un astfel de târg?

Pentru oricine altcineva, această întrebare era obişnuită, totuşi acum puteam observa cum psihologul mea analiza întreaga situaţie.

— Nu, este prima dată.

A dat din cap şi a privit în jos. De data aceasta se uită cu adevărat la marfa mea, atrăgându-i atenţia o brăţară împletită din piele şi lanţuri aurii-rozalii.

— O voi cumpăra pentru sora mea. A plătit brăţara şi m-am gândit, pentru un scurt moment, cât de ciudat era să iau bani de la ea, bani pe care în câteva zile îi voi da înapoi.

— Să-mi spuneţi dacă brăţara i-a plăcut surorii dumneavoastră, am zis întinzându-i săculeţul de catifea în care pusesem bijuteria.

— Bineînţeles! La revedere, Sage!

— La revedere, am răspuns, adăugând în cap: *Ne vedem la cabinet.*

M-am uitat după dr. Montry, până când am pierdut-o din vedere în mulţimea de oameni. Eram atât de frustrată, încât mi-aş fi dorit acum să mă lovesc cu capul de marginea mesei.

— Cine a fost doamna? mă întrebă Luca.

— Ginecologul meu, am răspuns zâmbindu-i, în speranţa că va fi mulţumit de răspuns.

Capitolul 25

Se însera deja când am început să ne strângem lucrurile. După ce dr. Montry ne întrerupse sărutul, m-am ascuns printre cărţile şi materialele mele de studiu, iar Luca nu a mai făcut nimic pentru a-mi atrage din nou atenţia. După acest incident, afacerea a început să meargă mai bine. Mai ales noile coliere şi-au găsit mulţi cumpărători.

Epuizată după ziua lungă de la târg, am făcut un duş cald, după care m-am ascuns de Luca în camera lui April. Nu voiam, de fapt, să mă feresc din calea lui, la urma urmei ceea ce conta pentru mine era numai să privesc înainte, însă aveam nevoie de ceva timp ca să-mi pun gândurile în ordine.

— Cât ai câştigat? mă întrebă April. Stătea pe pat, sprijinită pe o jumătate de duzină de perne. Acum, faţa ei avea culoare, spre deosebire de dimineaţă, şi îşi spălase părul transpirat.

— 847 de dolari şi 72 de cenţi, nu ştiu de unde s-a strâns această sumă inexactă. Luca nu este cel mai bun trezorier, dar dacă îl ai lângă tine ai şi avantaje.

— A, da? April îşi ridică o sprânceană, gest care, în situaţia ei, arăta mai puţin elegant decât de obicei. Şi ce fel de avantaje?

— Cele care se văd.

Mi-am strâns buzele, forţându-mă să nu mă gândesc la ce se întâmplase între noi.

— Cele care se văd? întrebă April.

— Arată bine. Să pronunţ aceste cuvinte îmi era mai uşor atât timp cât Luca nu era în preajmă, iar eu nu trebuia să-i simt respiraţia caldă pe pielea mea. Mai mult de jumătate dintre clientele mele au cumpărat ceva după ce Luca le-a spus cât de bine le-ar sta cu brăţara, colierul sau cerceii.

April pufăi.

— Da, la asta se pricepe într-adevăr fratele meu, dar ai grijă să nu mă înlocuieşti. Data viitoare te voi susţine, m-ai înţeles? Mi-ar fi plăcut să fiu acolo.

— Iar mie mi-ar fi plăcut să te am acolo, am spus, mângâindu-i mâna. Mulţumesc că ai făcut posibilă această zi. Fără tine nu aş fi ajuns cu siguranţă atât de repede la acest pas.

— Cu plăcere. April îmi zâmbi uşor, sorbind mai departe din ceai. Că tocmai suntem la capitolul To-do-List…

— Da? am spus încet.

— Vineri este ziua de naştere a lui Aaron şi o serbează în apartamentul în care stă împreună cu alţi colegi. M-a invitat şi pe mine şi mi-a spus că pot aduce pe cineva. Aceasta ar fi şansa ta să iei parte la o petrecere studenţească.

Am ezitat.

— Va fi un adevărat chef sau o mică petrecere, ca la ziua lui Luca?

— O adevărată petrecere, mă asigură April. Aaron a spus că a invitat numai treizeci de persoane. Însă eu îi cunosc prietenii, fiecare va aduce pe altcineva şi, înainte de a-ţi da seama, eşti înconjurată de o sută de persoane.

Mi-am muşcat buza inferioară. O adevărată petrecere. Nu aveam nicio idee de ce aş putea spune. Partea din mine care a realizat atât de mult de când

sosisem în Nevada mă îndemna să merg, cealaltă îmi spunea că mai aveam câteva semestre ca să bifez şi acest punct pe lista mea. Încercam să-mi imaginez că mergeam la petrecere cu April, iar acolo eram înconjurată de prietenii lui Aaron, pe care nu îi cunoşteam şi care dansau şi beau bere în cantităţi mari. Numai gândul la mirosul provocat de aceasta mă făcu să strâmb din nas şi să scutur din cap.

— Îmi pare rău, i-am spus lui April, dar nu cred că am timp. Am foarte mult de învăţat. Iar acum, că s-a încheiat şi acţiunea cu târgul, aş vrea neapărat să-mi completez produsele în magazinul meu on-line de pe platforma Etsy.

— Înţeleg. April îmi zâmbi, deşi părea dezamăgită. Poată cu altă ocazie.

— Poate. Anul viitor va fi iar ziua de naştere a lui Aaron, am afirmat, simţindu-mă cea mai rea prietenă din lume. April a făcut atât de mult pentru mine, iar eu nici măcar nu-mi găsesc curajul să o însoţesc. Pe de altă parte, nu s-ar simţi bine dacă ar lua parte la unul dintre atacurile mele de panică, aşa că poate îi fac o favoare că nu merg la petrecere.

Prima dată, după mult timp, mă bucuram de munca în bibliotecă, fiindcă acolo petreceam timp cu Luca. Colegii mei se duceau toţi în Blues, traversând lent campusul universităţii, iar eu, dimpotrivă,

aproape că alergam după ultimul curs în Le Petit, pentru a cumpăra cafea şi brioşe pentru mine şi Luca. Şi pentru prima dată după foarte mult timp eram liniştită în ceea ce privea partea financiară. April refuzase taxa pe care voiam să i-o returnez pentru standul de la târg, menţionând că este un cadou din partea ei. Lui Megan îi voi transfera banii mai târziu, ca surpriză, iar cei 200 de dolari pentru Luca i-am pus în buzunarul pantalonilor. Contul meu era acum din nou pe zero, însă nu mai aveam datorii, cel puţin nu la prietenii mei. Iar dacă noile coliere se vor vinde la Etsy doar pe jumătate decât la târg, nu ar mai trebui să-mi fac griji.

Am ascuns paharele de cafea la spate atunci când am trecut pe lângă domnul Strasse. Nu îi plăcea să vadă oamenii că beau din recipiente deschise în biblioteca lui. Uşa din depozit era ţinută deschisă de o pană din lemn, semn că Luca era deja acolo. Nu îmi puteam reţine zâmbetul prostesc, chiar dacă mi se părea penibil. *Vino-ţi în fire, Sage! Te porţi de parcă nu l-ai mai văzut pe Luca de luni întregi.*

Am intrat în depozit. Luca era aşezat în faţa computerului vechi. În ochii mei arăta mai bine decât până acum, însă nu puteam să-i mărturisesc asta. Părul îi stătea drăguţ în toate părţile şi, în loc de tricou, purta un simplu pulover gri. Mânecile şi le ridicase ca de obicei, lăsând să se vadă antebraţele lui

musculoase şi tatuajul care, cu câteva luni în urmă, îmi provoca teamă.

Îşi înălţă capul.

— Hei!

— Hei! am răspuns ca un ecou. Ţi-am cumpărat ceva. Am pus cafeaua lângă el pe masă, pentru a-mi masca nesiguranţa, scoţând apoi brioşele din pungă.

— Un recipient deschis în bibliotecă? rosti Luca zâmbindu-mi şmechereşte. Rebelo!

— Îmi place să trăiesc periculos!

Am dat la o parte un teanc cu cărţi, ca să mă pot aşeza pe masă. Luca mă privea, iar eu mă întrebam dacă astăzi, la cursurile lui, se gândise la sărutul nostru de la târg. Eu m-am gândit neîncetat la el. Vineri, când stăteam acasă, întinsă pe canapea, am retrăit momentul, încercând să-mi imaginez cum ar fi fost dacă dr. Montry nu ne-ar fi întrerupt.

— April îşi doreşte să te conving să mergi vineri la petrecere, spuse Luca pe neaşteptate. Sorbi din cafea, strâmbându-şi buzele. Am scos atunci din buzunarul pantalonilor două pliculeţe cu zahăr şi laptele pe care le luasem special pentru el. Nu vrea să meargă singură.

— Iar acum vrei să mă faci să mă simt vinovată? am întrebat, îndepărtând hârtia de pe brioşe.

— Nu, afirmă el, punându-şi zahărul în cafea. Voiam numai să-ţi spun că April a discutat cu mine

despre asta. În cazul în care te va întreba dacă am abordat problema, trebuie să-i povesteşti că am făcut totul ca să te conving.

— Dar tu nu vrei deloc să încerci să mă convingi?

Luca a negat.

Am mijit ochii.

— De ce nu?

— Pentru că este evident că nu te interesează să mergi la petrecere, răspunse el, dând din umeri, ceea ce mă derută la fel de mult ca indiferenţa simulată din vocea lui. Încerca să-mi ascundă ceva, dar ce?

— Bună ziua, Sage, m-a salutat dr. Montry când am intrat pe uşa cabinetului; era aşezată în spatele biroului ei şi avea în faţă un dosar cu acte, probabil dosarul meu.

— Bună ziua, am răspuns, jucându-mă nervoasă cu plicul pe care îl ţineam în mână. Aseară, după ce April şi Luca au mers la culcare, mi-am întocmit ierarhia temerilor mele. A durat o veşnicie, fiindcă schimbam mereu locul ideilor, le completam sau pur şi simplu le tăiam de pe listă, pentru ca la final să copiez încă o dată tot ce scrisesem.

— Aşezaţi-vă unde doriţi. Începem imediat.

Mi-am plimbat privirea de la scaunul aflat în faţa biroului ei la canapea, iar apoi la fotoliul pentru vizitatori. Între timp, încercasem toate locurile, însă

niciunul nu mi se părea primitor. Chiar dacă dr. Montry m-ar fi pus într-o cuşcă plină de pisicuţe drăguţe, tot mi-ar fi fost greu să vorbesc despre Alan.

În cele din urmă, m-am decis pentru scaunul din faţa biroului.

— Ce este acesta? mă întrebă dr. Montry, arătând spre plicul din mâna mea.

I-am întins plicul.

— Ierarhia temerilor mele.

— Mulţumesc!

A scos hârtia şi a început să citească toate cele douăzeci şi trei de trepte care îmi provocau teama, fără să clipească măcar o dată. Ca să fiu mai precisă, nu se zărea în privirea ei niciun fel de emoţie, iar acest lucru aproape că mă înnebunea.

Mă simţeam de parcă aş fi fost la şcoală şi aş fi predat o lucrare liberă în care trebuia să povestesc despre vacanţa de vară. De fiecare dată îmi era teamă că eseul meu era mult prea scurt, fiindcă nu experimentasem prea multe lucruri. Aceeaşi îngrijorare o simţeam acum, în cabinetul psihologului meu. Era ierarhia mea prea scurtă? Prea lungă? Imprecisă? Poate tocmai acum dr. Montry îşi dădea seama că aveam într-adevăr adevărate probleme psihice.

— După cum văd, aţi scris foarte detaliat toate temerile dumneavoastră.

Prea detaliat?

— Am vrut să vă puteţi face o impresie cât mai exactă asupra întregii situaţii.

— Şi chiar aţi reuşit. Dr. Montry a pus foaia înapoi în plicul pe care îl aşează între actele din faţa ei. Totuşi, astăzi aş dori să discut cu dumneavoastră un alt subiect.

Am dat din cap, dându-mi seama la ce se referea, înainte să mai spună ceva.

— Este vorba despre bărbatul tânăr cu care eraţi la târg, spuse psihologul împreunându-şi mâinile. V-am întrebat recent care sunt persoanele care nu vă provoacă frică, şi mi-aţi răspuns că nu aveţi teamă de copii, de persoane în vârstă şi de bărbaţi care vă sunt inferiori fizic.

— Da.

— Însoţitorul dumneavoastră nu se încadrează în niciuna dintre cele trei categorii şi nu mi-aţi povestit până acum nimic despre el. Mă întreb care este motivul.

Am încercat să mă scuz printr-un zâmbet. Nu am avut intenţia să nu îi povestesc nimic despre Luca, însă cu toate amintirile legate de Alan sau la toate întrebările despre trecutul meu, prezentul nu era cel mai important.

— Îmi pare rău. Nu am intenţionat ca Luca să devină un secret.

— Numele lui este aşadar Luca?

— Luca Gibson, am răspuns, de parcă numele întreg ar fi contat foarte mult.

Dr. Montry mă examină cu o privire depreciativă.

— Nu vreau să vă oblig la nimic, Sage, însă aş vrea să vorbim despre Luca, dacă asta este în ordine pentru dumneavoastră.

— Putem vorbi cu plăcere despre el.

Îmi zâmbi.

— De cât timp vă cunoaşteţi?

— De patru luni, aproape cinci.

Dr. Montry ridică o sprânceană.

— Trebuie să mărturisesc că asta mă surprinde. Păreaţi să fiţi foarte apropiaţi unul de celălalt în acea zi la târg.

— Ne-aţi surprins într-un moment mai puţin favorabil.

— Cum adică, un moment nefavorabil?

— Era prima dată când ne apropiasem atât de mult unul de celălalt.

— Asta înseamnă că v-am întrerupt în momentul primului dumneavoastră sărut?

— A fost doar o încercare de sărut.

— O încercare de sărut, repetă dr. Montry. Având în vedere ierarhia detaliată a temerilor dumneavoastră şi a conversaţiilor anterioare, relaţia dumneavoastră cu un bărbat ca Luca pare destul de

neobişnuită. Mai ales că aţi subliniat de mai multe ori că numai privind tatuajele simţiţi disconfort. Am văzut că Luca era tatuat pe antebraţ.

— Prima dată când l-am întâlnit întâmplător în căminul de fete, mi-a stârnit frică. Tocmai voiam să merg la duş, când dintr-odată mi-a apărut în faţă cu un zâmbet care m-a făcut să înlemnesc de teamă.

— Asta înseamnă că simpatia nu aţi simţit-o de la început?

Am negat.

— Pe atunci, ar fi fost totul perfect dacă nu l-aş mai fi văzut vreodată. Dar apoi am descoperit că lucrăm împreună la bibliotecă. Iar destinul a făcut să fie chiar fratele prietenei mele, April.

Dr. Montry îşi notă ceva.

— Pare să fie destinul.

— Poate, am răspuns.

Deşi nu credeam în destin. Dacă aş fi crezut în el, ar fi însemnat că îmi fusese prezis să fiu maltratată de Alan şi asta ar fi făcut situaţia şi mai cruntă.

I-am povestit totul psihologului meu. De la confuzia pe care am făcut-o cu Gavin, la ziua de naştere a lui Luca şi până la decizia să mă mut la el şi la April. I-am relatat detaliat conversaţiile noastre, prânzul nostru din cantină, Halloweenul pe care îl petrecusem împreună şi, în final, ziua noastră la târg.

În tot acest timp, dr. Montry îşi lua notiţe şi mă întreba continuu ce sentimente avusesem pentru Luca în diferite situaţii. A tematizat şi atracţia sexuală pe care o exercita Luca asupra mea, întrebându-mă apoi ţintit cum îmi reacţiona corpul în prezenţa lui. Nu îmi era uşor să mă destăinui, însă era totuşi plăcut să pot vorbi şi despre sentimente pozitive.

— Dacă nu v-aş fi întrerupt atunci la târg, lucru pentru care, privind în urmă, îmi pare rău, l-aţi fi sărutat şi dumneavoastră?

— Nu ştiu, am răspuns, încercând să mă aşez cu toată greutatea pe scaun. Oarecum, îmi doream asta, însă pe de altă parte îmi era teamă de consecinţă. Nu aş vrea mai târziu să rememorez primul meu sărut şi să îmi aduc aminte că am avut apoi un atac de panică. Îmi doresc ca primul meu sărut să fie perfect.

— Nu credeţi că perfecţiunea este nerealistă?

— Nu!

— Atunci, trebuie să vă dezamăgesc, Sage. Intimitatea între două persoane nu este niciodată perfectă, mai ales fără experienţa necesară. Fiecare om are propriul său ritm şi durează până când unul se acomodează cu celălalt. Dacă ai noroc, la sfârşitul acestui proces, te poţi apropia de perfecţiune, însă dacă aştepţi ca perfecţiunea să ia naştere de la sine, poţi aştepta o veşnicie. Nu vă spun asta ca să vă descurajez, ci pentru că este datoria mea în calitate de

psiholog să vă aduc mai aproape de realitate. Iar în viaţa reală perfecţiunea stă uneori în imperfecţiune.

Am pufnit.

— Sună ca un calendar cu înţelepciuni budiste.

— Iar dumneavoastră deveniţi sarcastică, a răspuns dr. Montry punându-şi pixul deoparte. Timpul nostru a expirat. Aş dori ca până la următoarea noastră întâlnire să vă gândiţi la ultima mea propoziţie, dar şi la ceea ce aşteptaţi de la primul sărut.

Am aprobat.

— Şi, în afară de asta, aş vrea să-l cunosc pe Luca.

— De ce?

— Pare să joace un rol important în viaţa şi în desfăşurarea bolii dumneavoastră. Aţi progresat în ultimele săptămâni şi cred că acest lucru se datorează în mare parte şi lui. S-ar putea să merite pentru dumneavoastră să lucraţi împreună cu el la următoarea treaptă a depăşirii temerilor.

— Nu, asta nu se poate. Am râs nervos.

Dr. Montry şi-a înclinat capul.

— De ce nu?

— Pentru că Luca nu ştie că sunt nebună.

— Nu sunteţi nebună, Sage.

— Ba da, sunt, şi nu vreau ca el să afle asta.

— Vă este teamă că v-ar putea abandona?

— Nu aţi spus că şedinţa a luat sfârşit?

Dr. Montry a oftat zâmbind, încercând să ascundă ceea ce credea de fapt despre întreaga situaţie.

— Această conversaţie nu s-a terminat încă, Sage. Nu sunt un terapeut de cupluri şi ceea ce doriţi să-i povestiţi lui Luca este numai decizia dumneavoastră. Însă am experienţă în acest domeniu şi de aceea vă voi da un sfat: Aveţi încredere în Luca. O parte din dumneavoastră tocmai face acest lucru, altfel nu l-aţi lăsa să se apropie atât de mult. Lăsaţi şi cealaltă parte să-i urmeze exemplul. În majoritatea cazurilor merită acest lucru.

— Mi-ai văzut rochia neagră? Cea cu decolteu şi sutien încorporat? mă întrebă April intrând în living. Avea doar un prosop în jurul corpului şi îşi pusese părul pe bigudiuri.

— Nu este sub birou, lângă cutia cu lucruri vechi de şcoală? i-am răspuns fără să-mi dezlipesc privirea de la colierul pe care tocmai îl confecţionam. De când mă întorsesem de la MVU, lucram la noile accesorii. Încheietura mâinii începuse să mă doară de la îndoitul sârmei, însă aveam nevoie neapărat de câteva piese noi pentru magazinul meu.

— M-am uitat deja acolo, spuse April oftând şi punându-şi mâinile în şolduri. Ai pus-o cumva între rufe?

Am scuturat din cap.

— Şi chiar dacă am pus-o acolo, atunci trebuie să fie în baie. Mâine este ziua de spălat.

April se duse în baie. Puteam auzi cum golea pe gresie tot conţinutul coşului de rufe, în timp ce eu îndoiam ultima ramură a pandantivului meu.

Mi-am privit mulţumită opera şi am pus-o apoi lângă celelalte, pe masă. Mi-am scuturat degetele care îmi erau înţepenite de atâta muncă şi de la strângerea cleştelui şi am hotărât să închei pentru astăzi activitatea. Opt coliere erau suficiente pentru început. Le voi posta în magazin şi voi aştepta câteva zile, ca să văd dacă se vând tot atât de bine ca înainte de spargerea camionetei mele.

Cu un oftat, m-am ridicat de pe canapea şi am mers la April în baie. Încă mai stătea în genunchi pe gresie şi se pregătea să pună hainele murdare înapoi în coş.

— Îl sun pe Luca. Poate ştie el ce s-a întâmplat cu rochia mea.

Mă îndoiam de asta, însă nu voiam să-i iau scânteia de speranţă. Luca plecase la Gavin ca să studieze împreună. Bănuiam totuşi că ambii erau de fapt în căutare de cadouri de Crăciun.

— Pot să folosesc laptopul tău?

— Este la mine pe pat.

— Mulţumesc!

Am luat laptopul din camera lui April şi m-am aşezat din nou pe canapea. În spatele meu, în faţa ferestrei de la balcon, se afla un brad pe care Luca şi Gavin îl puseseră acolo şi care aştepta să fie împodobit de noi două.

Înfăşurată în pătură, m-am autentificat, încercând să o ignor pe April, care devenea tot mai nervoasă, fiindcă trebuia să plece în zece minute şi nu era încă fardată, iar Luca bineînţeles că nu ştia despre ce rochie era vorba.

În timp ce apartamentul nostru era total nedecorat, singurul simbol al Crăciunului fiind fursecurile cu scorţişoară din bucătărie, internetul era tapetat cu steaguri roşii şi albe, cu care comercianţii îşi făceau reclamă pentru reducerile de Crăciun.

Mi-am deschis căsuţa poştală şi am descoperit imediat un nou e-mail de la Alan. Era al cincilea sau al şaselea de când mă contactase. Nu mă mai panicam acum, ca prima dată, la vederea mesajelor de la el, însă inima începea de fiecare dată să-mi bată cu putere. Ultimul lui e-mail înainte de Ziua Recunoştinţei îl ştersesem fără să-l citesc. Subiectul era întotdeauna acelaşi. Totuşi, acest mesaj era diferit. Îl marcase ca fiind prioritar, iar la subiect am putut citi: *Nora şi mama ta!* Chiar dacă aş fi vrut, nu aş fi putut ignora acest e-mail.

Draga mea Sage,

Sunt dezamăgit de tine. De ce nu ne-ai vizitat de Ziua Recunoştinţei? Mama şi cu Nora s-ar fi bucurat foarte mult, şi eu de asemenea. Mi se pare ruşinos că nu ai reacţionat la invitaţia mea.

Am crezut că te-am educat mai bine.

Însă vreau să-ţi mai dau o şansă.

Săptămâna viitoare este ziua mea de naştere şi eşti binevenită. Poate îţi aduci aminte de cadoul pe care mi l-ai făcut anul trecut. Amintirea lui mă face şi acum să zâmbesc.

Vreau să fii lângă mine în această zi specială.

În anexă vei găsi un bilet de avion spre Maine, pe care nu trebuie decât să-l scoţi la imprimantă. Ţi-am rezervat un zbor la clasa întâi, aşadar nu trebuie să îţi cheltuieşti nici banii şi nici energia ca să-l procuri.

Te iubesc, Sage!

Al tău, Alan.

M-am uitat uimită la cuvintele lui, însă de data aceasta sentimentul dominant care îmi făcea corpul să tremure nu era teama, ci furia. Ce îşi închipuia? Nu numai că se folosea de mama şi de Nora ca să-mi

trezească interesul. Îndrăznea să spună că ar fi *dezamăgit* de mine.

Dezamăgit.

De mine.

Dacă ar trebui cineva să fie dezamăgit, atunci eu eram acea persoană, deşi acest cuvânt sună mult prea inofensiv pentru ceea ce mi-a făcut el. Şi apoi cheltuie o avere pentru un bilet de avion la clasa întâi. Nu eram neapărat săraci, însă nu aveam nici prea multe de oferit. Ar fi trebuit să folosească aceşti bani pentru Nora sau pentru soţia lui.

Fără să mă gândesc prea mult, am apăsat butonul *Replay*.

Lasă-mă în pace, Alan! Nu vreau să mai am de-a face cu tine. Faptul că am ignorat ultimele tale mesaje nu a fost un indiciu suficient?

Nu voi veni la Maine! Nici de ziua ta şi nici de Crăciun!

Comportă-te măcar o dată ca un tată cumsecade!

Sage.

Am trimis mesajul şi, înainte de a închide laptopul şi a mă ridica de pe canapea, i-am şters e-mailul. Simţeam adrenalina prin tot corpul şi nu puteam sta liniştită. Mai erau foarte multe lucruri pe

care i le-aş fi putut spune lui Alan pentru a-l face să înţeleagă tot răul pe care mi l-a făcut. Căci, de fapt, nu pricepea nimic. Era mult prea răuvoitor ca să înţeleagă consecinţele faptelor sale. Cândva, voi găsi curajul să-i spun totul, însă astăzi, chiar şi mesajul meu scurt, îl simţeam ca pe o victorie. A fost un imens pas înainte şi, stimulată de această euforie, nu mă puteam linişti.

— April? am strigat-o, îndreptându-mă spre camera ei.

Stătea în faţa oglinzii, netezindu-şi rochia ei neagră pe care o jumătate de oră o căutase disperată.

— Am găsit-o în cutia cu lucrurile vechi de şcoală, a spus, dându-şi ochii peste cap.

— Mai este valabilă invitaţia la petrecere?

April ridică o sprânceană.

— Vrei să vii cu mine?

Am încuviinţat.

— Ai cumva şi o rochie pe care mi-ai putea-o împrumuta?

Capitolul 26

Petrecerea începuse deja când am ajuns, în sfârşit, cu întârziere, la casa în care Aaron locuia cu alţi trei băieţi. Am întârziat din cauza mea, fiindcă a durat aproape o veşnicie să găsesc o rochie care să mi

se potrivească. April era mult mai înaltă şi mai bine făcută decât mine. Mi-am ales până la urmă o rochie de culoare verde-închis care, la o lumină slabă, părea mai mult neagră, şi care nu i se mai potrivea lui April pentru că nu îşi mai putea închide fermoarul din cauza dimensiunii bustului. Nu înţelegeam de ce o mai păstra în dulap, însă fiindcă profitam acum de asta, nu am vrut să mă plâng de dezordinea din camera ei.

— Bineînţeles că trebuia să plouă chiar astăzi, suspină April când coborî din taxi, ocolind o băltoacă. Eu purtam pantofi cu tocuri înalte, cel puţin aveam amândouă aceeaşi mărime, iar April se încălţase cu o pereche de balerini. Dar chiar şi aşa era mai înaltă decât mine.

— Cel puţin acum s-a oprit, am spus uitându-mă spre cer. Mai erau nori, însă credeam că în curând se va însenina. Probabil că îmi imaginam asta stimulată de încrederea şi de exaltarea care mă cuprindeau de fiecare dată când mă gândeam la mesajul pe care i-l scrisesem lui Alan. Îmi imaginam cum deschidea e-mailul de la mine. Prima dată ar rânji arogant când l-ar descoperi, apoi rânjetul lui s-ar ofili încet, dar treptat, cu fiecare cuvânt citit.

— Haide, să mergem, spuse April luându-mă de braţ şi conducându-mă peste pietrele cubice umede ce duceau spre uşa casei.

Toate ferestrele erau luminate, iar basul se auzea înăbuşit din grădină.

Nu am bătut la uşă, deoarece cu siguranţă nu ne-ar fi auzit nimeni, la câtă gălăgie era. April deschise uşa şi păşi înăuntru. Peste tot mirosea a alcool şi a transpiraţie şi ceea ce se auzea mult mai puternic decât muzica era haosul de voci. Câţiva invitaţi au recunoscut-o pe April şi au salutat-o ridicându-şi paharele de bere. Erau tipi pe care bănuiam că îi cunoștea de la cursurile ei. April îi întâmpină cu o mişcare a capului, timp în care îmi şoptea la ureche numele lor, deşi eram sigură că nu îmi voi reaminti niciunul dintre ele.

Era evident că April îl vizitase de mai multe ori pe Aaron, fiindcă, fără să trebuiască să se orienteze, o luă drept într-o anumită direcţie. Nu mi-a dat drumul nici măcar o secundă şi ne-am înghesuit prin mulţime împreună.

M-am agăţat de ea. În trecere, atingeam umerii, braţele şi mâinile invitaţilor. Inima începu să-mi bată cu putere şi simţeam o strângere în piept, dar nu era vorba despre vreun atac de panică. Eram emoţionată şi puţin nervoasă, la urma urmei aceasta era prima mea petrecere adevărată. April era lângă mine, aşa că nimic nu putea să mi se întâmple.

— April!

Am ridicat privirea când cineva îi strigă numele. Între timp, ne aflam deja în bucătăria mare, cu gresie şi piese de mobilier din lemn de culoare închisă. Şi dacă gama de alcool de la ziua lui Luca mi se păruse atunci impresionantă, cea de aici o întrecea. Erau trei butoaie de bere, numeroase sticle de vin, whisky, tequila şi alte spirtoase. Pe o tăbliţă de pe perete era scris de mână: Băuturile răcoritoare sunt pentru papă-lapte şi se găsesc în cadă.

April mă conduse printre invitaţi la Aaron, care conversa cu câţiva prieteni în apropierea butoaielor de bere. Îl atinse pe umăr pentru a-i atrage atenţia.

Când o văzu, Aaron zâmbi larg, iar în obraji îi apăruseră două gropiţe. Sub nas avea o mustaţă pictată.

April îmi dădu drumul pentru a-l îmbrăţişa.

— La mulţi ani! îl felicită ea.

— Mulţumesc! Ai întârziat, o tachină el. Însă te iert, pentru că arăţi foarte bine.

— Mulţumesc, spuse April râzând. Ce simbolizează mustaţa?

— Este semn că aparţin acum clubului domnilor maturi.

— La numai 21 de ani?

A ridicat din umeri înainte de a mă privi.

Mi-am încrucişat braţele involuntar peste piept.

— Hei! am spus ridicând jenată două degete în semn de salut. Mă surprindea faptul că împlinea 21 de ani şi studia cu April în primul semestru. La mulţi ani!

— Mulţumesc! Îi cunoaşteţi pe Brandon, Dan şi Francisco? ne întrebă arătând spre tipii cu care conversase mai înainte.

Cei patru vorbeau acum cu April, în timp ce eu am rămas mai în spate. Eram mult prea ocupată cu impresiile din jurul meu ca să mă pot concentra pe conversaţie. Îi examinam cu atenţie pe Aaron şi pe prietenii lui, fiind recunoscătoare pentru faptul că toţi ţineau în mână un pahar cu bere, astfel încât niciunul nu avea mâinile libere.

— Vreţi să beţi ceva? întrebă Brandon, arătând în spatele lui. Se părea că îmi urmărise privirea îndreptată spre paharele lor.

— O cola! răspunse April, în timp ce eu am spus în acelaşi timp: un whisky dublu.

Băieţii s-au uitat fix la mine, iar eu am zâmbit scuzându-mă. Nu eram o persoană care să bea în cantităţi mari, însă acum trebuia să-mi alung neliniştea, înainte de a se transforma în teamă. Dr. Montry se pronunţase împotriva acestui tip de autoterapie, dar eu mă aflam acum la o petrecere. În acest context, alcoolul nu era doar acceptabil, ci, practic, obligatoriu.

Francisco ne-a pregătit băuturile, iar noi ne-am despărţit acum de Aaron, care era aşteptat de alţi invitaţi pentru a fi felicitat.

April mă conduse într-o încăpere cu o masă de biliard, cu mai multe locuri şi cu un televizor, la care se derula în mod silenţios un joc de baschet. Nu mai erau locuri libere, aşa că am rămas într-un colţ, ceva mai departe de hărmălaia ce domina încăperea.

— Cum te simţi? mă întrebă April, sorbind din cola.

— Bine, am răspuns, observând în continuare lumea din jurul nostru. Erau aproape tot atâtea femei, câţi bărbaţi şi, cum petrecerea începuse de ceva timp, se formaseră şi câteva cupluri.

— Nu sună prea convingător.

— Mă simt într-adevăr bine. M-am uitat la ea şi am sperat să mă creadă. Fiindcă, având în vedere problemele mele, mă simţeam într-adevăr bine. Nu simţeam nevoia să mă amestec între oameni, însă, hei, nici Roma nu a fost construită într-o zi.

— Mă bucur că te-ai decis să mă însoţeşti. Abia îi puteam auzi vocea din cauza gălăgiei. Ştiu că nu îţi place foarte mult să fii înconjurată de atât de mulţi oameni, de aceea faptul că te-ai sacrificat înseamnă foarte mult pentru mine.

M-am simţit dintr-odată vinovată. Dacă April spunea asta, înseamnă că aş fi total dezinteresată,

ceea ce era fals, pentru că, în realitate, venisem doar pentru mine, stimulată de dorinţa de a-i demonstra ceva lui Alan şi, mai ales, mie însămi. Bineînţeles că mă simţeam bine în compania ei şi savuram timpul petrecut cu ea. Să ne fardăm împreună în baie a fost, pe lângă e-mailul trimis lui Alan, punctul culminant al zilei. Nu regretam nimic. Doar că motivaţia mea era diferită de ceea ce credea ea.

— Vreau să te simţi bine, i-am spus şi, cel puţin asta, nu era o minciună. Şi nu trebuie să stai numai lângă mine. Aruncă-te în îmbulzeală! Eu mă descurc şi singură.

April mă privi sceptică.

— Vrei să scapi de mine?

— Nu, dar vreau să te distrezi.

— Pot să mă distrez şi cu tine.

Mi-am dat ochii peste cap, simţindu-mi pe pleoape greutatea genelor artificiale cu care nu eram obişnuită.

— Ştii la ce mă refer.

— Şi crezi că ar fi în ordine pentru tine?

— Bineînţeles, am confirmat.

În realitate, nu voiam să mă lase singură. Însă, pe de altă parte, voiam să se simtă bine.

— Am văzut câţiva oameni pe care aş vrea să-i salut, îmi mărturisi ea, spionând peste umerii celor din jur. Nu voi sta mult, îţi promit.

Am dat din cap şi, cu inima bătându-mi tot mai tare, m-am uitat după ea cum dispare în mulţime. M-am sprijinit de perete, mi-am lipit şi mai mult geanta de mine şi am strâns cu mai multă putere paharul pe care îl aveam în mână. Şi, după ce m-am uitat o vreme la invitaţi, fiind sigură că nu mă pândeşte niciun pericol, mi-am îndreptat privirea spre televizor. Am început să urmăresc repriza de joc cu o curiozitate prefăcută. Sportul nu mă interesa. Chiar îl uram, şi asta pentru că lui Alan îi plăcea foarte mult. Însă, atât timp cât ceilalţi credeau că aş fi interesată de rezultatul jocului, nu mă vor antrena în conversaţiile lor.

Asta a funcţionat până când i-am atras atenţia lui Aaron. Numai pentru o secundă, m-am uitat în jurul meu şi i-am întâlnit privirea. Am plecat repede capul, însă era mult prea târziu. Puteam să-l văd cu coada ochiului cum se apropie de mine. Mustaţa pictată îi dispăruse.

— April nu mi-a povestit că ai fi interesată de baschet.

Am ridicat din umeri.

— Din când în când, urmăream câte o partidă cu tatăl meu vitreg.

Asta mi-a trezit amintiri. Că aceste amintiri nu erau pozitive, nu trebuia să ştie Aaron.

— Mie îmi place mai mult baseballul.

— Joci baseball? am întrebat, nu foarte interesată.

A negat.

— Acum nu mai joc. Am jucat în liceu, însă mi-am rănit umărul şi, pentru că nu am mai jucat câteva luni, am renunţat de tot.

Nu l-am mai întrebat ce se întâmplase atunci, ci am băut mai departe din whisky-ul nici pe jumătate la fel de bun ca acela pe care îl băusem împreună cu Luca de Halloween.

— Nu eşti prea vorbăreaţă, constată Aaron.

— Pur şi simplu, acum nu am chef. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să te scuzi, spuse el apărându-i din nou cele două gropiţe încântătoare pe obraji. Nu te simţi bine le petreceri dacă nu cunoşti pe nimeni, pot să înţeleg asta. De fapt, Connor ar trebui să fie şi el aici.

M-am uitat la el surprinsă.

— S-a mutat la voi? April nu mi-a povestit despre colegul tău de apartament că s-a logodit şi s-a mutat altundeva.

A negat.

— Nu, locuieşte încă aici, însă după ce am schimbat numerele de telefon, am păstrat legătura cu Connor.

Îmi era greu să-mi imaginez o prietenie între cei doi. La prima vedere, nu aveau nimic în comun. De fapt, era aceeaşi situaţie că între mine şi Megan.

— Vrei să-ţi prezint câţiva invitaţi? mă întrebă Aaron.

Tocmai eram pe punctul de a-i refuza oferta, când cineva strigă după el ca să participe la un joc cu băuturi.

— Aaron, Aaron, Aaron! se auziră vocile invitaţilor. Mi-a zâmbit scuzându-se şi s-a îndreptat apoi spre mulţimea care de abia aştepta să-şi îmbete amfitrionul.

Spre regretul meu, discuţia cu Aaron a avut drept consecinţă faptul că acum mi se acorda o mai mare atenţie. Câteva fete, care probabil ar fi vrut să atragă atenţia lui Aaron, mă priveau acum cu ostilitate, iar băieţii de lângă mine se uitau şi ei la mine. Puteam auzi cum le duduiau conexiunile în minţile lor aburite de alcool, căutând vreo frază cu care să mă determine să intru în vorbă cu ei.

Am tresărit încordată când telefonul începu să vibreze în gentuţa pe care April mi-o împrumutase. Fără a-i pierde pe ceilalţi din ochi, l-am scos cu degetele tremurânde.

Luca: *Unde eşti?*

Eu: *Sunt cu April la Aaron.*

Luca: *Hm, asta nu era planificat.*

Eu:???

Luca: *Am închiriat un film şi am cumpărat ceva de mâncare pentru noi.*

Eu: *Oh!*

Eu: *De ce nu ai spus nimic?*

Luca: *Trebuia să fie o surpriză!*

Eu: *La naiba! Îmi pare rău!*

Luca: *Nu trebuie să îţi ceri scuze. A fost greşeala mea. Vă doresc distracţie plăcută.*

Confuză, mi-am pus telefonul din nou în geantă. Luca închiriase un film pentru noi. Plănuise să petrecem împreună seara. Şi asta nu putea fi o coincidenţă, şi-a ales exact ziua când ştia că April nu va fi acasă. Am început să zâmbesc, îndepărtându-mă de perete. Nu mă interesa ce ar fi gândit Luca despre mine, însă nu mai voiam să rămân nici măcar o secundă la această petrecere, atât timp cât el mă aştepta acasă.

Am băut tot din pahar şi am început să o caut pe April. În trecere, atingeam mai multe corpuri decât mi-aş fi dorit. Totuşi, atingerile erau superficiale, iar eu îmi doream atât de mult să o găsesc pe April, ca să nu îmi mai fac griji din cauza aceasta. Iar whisky-ul şi-a adus şi el contribuţia. În final, am găsit-o la primul etaj. Stătea cu două fete în faţa unei uşi închise.

— Hei!

— Cum este? April îmi zâmbi. Te distrezi?

Nu neapărat.

— Aaron este un tip cu adevărat drăguţ.

— Şi eu am aceeaşi părere, spuse April. Voiam de mult să vin la tine, doar că un cuplu blochează de zece minute baia.

Mi-am dres glasul, fiind acum şi mai nehotărâtă. Ar trebui totuşi să plec? Pe de o parte, gândul la Luca îmi făcea inima să-mi bată cu putere, însă pe de altă parte, April s-a bucurat foarte mult că am însoţit-o.

— Ce este? mă întrebă April, observând că ezitam.

Am scuturat din cap.

— Nu este nimic.

Bineînţeles că April nu m-a crezut. S-a uitat stăruitor la mine până am cedat şi i-am spus:

— Am vrut să te întreb în ce măsură te-ar deranja dacă aş pleca acasă.

Şi-a îndreptat spatele.

— De ce vrei să pleci?

Pentru că vreau să-mi petrec timpul cu fratele tău.

— Nu este pentru mine.

— Înţeleg, spuse April aprobator. Vrei să vin cu tine?

— Nu, nu este nevoie. Rămâi aici şi distrează-te!

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Bine, spuse ea nu foarte convinsă. Atunci, ne vedem mai târziu?

— Cu siguranţă. Am râs în semn de mulţumire şi mi-am luat rămas bun de la ea.

Pentru o clipă, m-am gândit să-l anunţ pe Aaron că plec, dar mi-am schimbat repede părerea. Nu cred ca dialogul nostru să fi fost atât de profund, încât să-mi simtă lipsa. Şi pentru că norocul era de partea mea, nu mai ploua, m-am hotărât să merg acasă cu autobuzul. Costul pentru taxi la venire l-am împărţit cu April, acum mi-ar fi fost greu să îl suport singură. Mi-am înfăşurat braţele în jurul trupului şi am pornit la drum.

Deşi era vineri, străzile erau neobişnuit de liniştite, însă asta se datora probabil orei târzii. Era mult prea târziu pentru oamenii care îşi petreceau serile în faţa televizorului şi prea devreme pentru petrecăreţi ca să se întoarcă acasă. Nu foarte sigură pe picioare, m-am îndreptat spre staţia de autobuz, care era cam departe de casa lui Aaron. Deja după două străzi transversale, degetele presate în pantofi începuseră să mă doară şi am început să blestem tocurile înalte de şapte centimetri ai pantofilor pe care April insistase să-i port. În acest ritm, aş pierde cu siguranţă următorul autobuz.

Am decis să-i scriu lui Luca un mesaj. De fapt, voiam să fie o surpriză, însă nu îmi doream să mă torturez şi să descopăr că nu mai era acasă şi că plecase la Gavin. Nu voiam să mă gândesc că există şi posibilitatea să se uite la un film şi să ia cina cu o altă femeie.

Din mers, încercam să-mi găsesc telefonul în buzunar, când dintr-odată m-am împiedicat de ceva rigid. Speriată, m-am dat înapoi şi mi-a căzut gentuţa. Tot conţinutul se risipi pe asfalt, însă asta era acum cel mai puţin important. Mi-am lăsat privirea în jos, ca să văd mai bine ce se afla la picioarele mele: un munte de bărbat. Era cu cel puţin o jumătate de braţ mai înalt decât mine, cu ceafa cărnoasă din cauza muşchilor antrenaţi peste măsură. Mirosea a alcool.

Cum se făcea că nu l-am văzut?

— Mă scuzaţi, am spus bâlbâindu-mă.

— Nu trebuie să te scuzi, a răspuns tipul, lăsându-şi privirea să alunece pe trupul meu.

Când Luca mă privise aşa ultima dată, simţisem cum căldura îmi cuprindea tot corpul. Acum simţeam doar o senzaţie de frig. Era ca şi cum sute de păianjeni mi-ar fi alergat pe tot corpul. Mi se ridică părul pe braţe, iar în picioare am simţit furnicături.

— Îmi pare totuşi rău. Mi-am strâns buzele, ca să nu mai spun şi altceva sau, mai ales, să spun ceva greşit.

Fără să-l privesc, am îngenuncheat încet ca să-mi iau gentuţa. Înainte să mă ridic, mi-am îndesat repede în ea lucrurile aflate pe jos, timp în care el mă examina cu atenţie.

— Vă doresc o seară plăcută, am murmurat cu o voce tremurândă, ocolindu-l. Mi-am grăbit paşii

nesiguri. Nu numai ca să scap de el, ci ca să nu mă cuprindă panica pe care o simţeam că se apropie.

— Hei, micuţo! strigă tipul în spatele meu.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu trebuia să se întâmple ceva.

Auzeam cum tocurile pantofilor mei clămpăneau pe asfalt, însă nu puteau acoperi zgomotul paşilor grei care se auzeau venind în spatele meu. În niciun caz nu trebuia să mă opresc. Şi sub nicio împrejurare. Dr. Montry îmi spusese odată că, în astfel de situaţii, ar trebui să-mi imaginez ce ar fi cel mai probabil să se întâmple. Acest tip voia poate să-i dau câteva indicaţii referitoare la cum să ajungă undeva sau dorea să mă întrebe dacă am foc pentru o ţigară. Însă, în acest moment, niciun gând pozitiv nu ar schimba ceva. În faţa ochilor licăreau puncte negre şi sentimentul de teamă, atât de familiar, mă strângea de gât. Am început să gâfâi panicată.

— Hei, micuţo! repetă tipul.

Se apropia tot mai mult.

Mult prea mult.

Puteam deja să văd panoul cu staţia de autobuz în lumina unui felinar. Îmi simţeam inima bătând cu putere şi tocmai voiam să o iau la fugă pe tocurile mele înalte, când o mână mă prinse de la spate.

Dintr-odată, nu mai eram în Nevada, ci în Maine.

În camera mea.

Şi era întuneric şi frig.

Mi-a mângâiat capul, netezindu-mi părul până la umeri, pe care începu să-i maseze suav, înainte ca degetele lui să mă pipăie mai departe. De la clavicula mea dezvelită până la sânii acoperiţi numai cu un sutien subţire.

— Hei, micuţo, nu vrei să te dezbraci? mi-a şuşotit în ureche. Cuvintele lui umede şi calde aveau în ele duhoarea berii.

Am scuturat din cap şi mi-am strâns buzele. Plângeam în tăcere şi lacrimile îmi curgeau acum pe faţă, strângând ochii ca să nu trebuiască să văd ce se va întâmpla în continuare. Numai să simt asta, era prea mult…

Prea multă durere.

Prea multă suferinţă.

Prea multă pierdere.

Am ţipat şi m-am smuls. În acel moment, mi-a dat drumul la braţ, iar eu nu am ezitat, ci am luat-o la fugă, deşi nu vedeam nimic. Nu va mai pune încă o dată mâna pe mine. Numai peste cadavrul meu.

— Nu te fandosi aşa, micuţo! Este ceva normal.

Mi-am strâns pumnii la spate.

— Nu vreau.

— Nu vrei să-ţi faci tatăl fericit?

— Nu. Am scuturat hotărâtă capul.

Pufni.

— Te-am educat altfel.

Nu am răspuns nimic.

— Trebuie să-ţi reamintesc?

Am scuturat din nou din cap.

— Dă-mi mâna.

— Nu.

Oftă.

— Atunci, nu-mi dai de ales. S-a dat la o parte şi şi-a tras cureaua de la pantalonii care îi căzură deja până la genunchi.

Tocul unuia dintre pantofi s-a prins în asfalt şi am căzut. Cu mâinile întinse am încercat să-mi menţin echilibrul ca să nu mă prăbuşesc. Am aterizat cu genunchii într-o băltoacă, iar pietricele mi-au pătruns pielea sensibilă. Am scos un scâncet, dar nu de durere, ci de teama de a nu fi din nou prinsă. Simţeam cum mă cuprinde o senzaţie de greaţă.

Auzeam din nou paşi în spatele meu, care deveneau tot mai răsunători. Mă luptam să rămân pe picioare în ceaţa panicii care mă cuprinsese, aşa că mi-am dat pantofii jos. Din tivul rochiei mele curgeau picături de apă. Am ignorat firicelele reci de apă de pe spate şi am fugit mai departe. Abia percepeam durerea în tălpi. Pietriş şi bucăţi de sticlă îmi sfredeleau tălpile la fiecare pas.

Am lăsat staţia de autobuz în urma mea. Nu aş fi rămas niciodată acolo singură, ca *el* să mă poată ajunge. Am alergat mai departe, fără să pot vedea şi auzi ceva. Respiram tot mai greu, de parcă efortul mi-ar fi sugrumat traheea. Am simţit o înţepătură într-o parte, însă ceea ce mă făcea să încetinesc pasul era de fapt arsura din plămâni. Am spionat peste umeri, dându-mi seama uşurată că nu mă mai urmăreşte. Am râs amar, m-am lăsat pe genunchi şi am vomat pe trotuar până când nu mi-a mai rămas nimic în stomac.

A trebuit să depun mult efort ca să mă pot ridica. Nu trebuia să rămân acolo. Picioarele îmi tremurau şi disperarea din piept încerca să mă pună din nou în genunchi. Dar nu puteam rămâne aici. Ce s-ar întâmpla dacă *tipul* ar veni după mine? Am privit împrejur, descoperindu-mi gentuţa pe care o lăsasem să-mi cadă din mână. Mi-aş fi dorit să îmi pot suprima din piept şi din minte toate gândurile şi toate sentimentele abominabile. Nu voiam să mai simt nimic şi nici să mă mai gândesc la ceva. Voiam să fiu goală de sentimente, să fiu o carapace, ca să nu mai trebuiască să simt durerea. Voiam ca mintea mea să nu mai funcţioneze, şi să pot trage un semnal de alarmă. Voiam să construiesc un zid în jurul meu, ca totul să-mi poată fi indiferent. Însă psihicul meu era un nenorocit, fiindcă nimic nu îmi era indiferent şi

nici nu puteam uita nimic. Amintirile mă cuprindeau tot mai mult, şi îmi doream să pot da timpul înapoi. Dacă l-aş fi căutat pe Aaron ca să-mi iau rămas bun de la el, nu l-aş fi întâlnit pe acest tip. Nu m-ar fi prins. Şi nu ar fi trebuit să fug de el.

Până la urmă, am reuşit să-mi comand un taxi. Tremuram de frică şi de frig când a sosit. Am aruncat o privire rapidă în oglinda retrovizoare când am urcat în maşină. Faţa îmi era plină de lacrimi, rimelul se prelinse în jurul ochilor şi rujul de-abia dacă se mai zărea. Şoferul de taxi m-a întrebat dacă totul este în ordine, dar i-am ignorat întrebarea, i-am dat adresa şi i-am promis un bacşiş de 10 dolari dacă nu mă va privi şi nici nu îmi va adresa vreun cuvânt. A fost de acord, iar când am ajuns la adresa corectă, i-am aruncat practic banii şi am coborât din maşină.

În ciuda căldurii din taxi, nu mă oprisem din tremurat. Am început din nou să plâng când mi-am dat seama că nu aveam cheia apartamentului. Mi-am sprijinit capul de perete şi am apăsat continuu pe sonerie. Mă rugam în tăcere ca Luca să fie acasă.

În sfârşit, am auzit sunetul familiar al uşii de la intrarea principală. Am oftat uşurată şi am urcat împleticindu-mă până la etajul al treilea.

Când am ajuns sus, uşa de la apartament era deschisă şi doi ochi gri mă priveau miraţi.

— Ce… rosti Luca fără a termina propoziţia. Îşi lăsă privirea să alunece pe corpul meu şi îmi întinse mâna.

Am încercat să evit atingerea lui, însă mă simţeam mult prea sleită de putere. Luca îmi ignoră gestul, pentru care îi eram, în mod excepţional, recunoscătoare. M-a tras lângă el şi, spre surprinderea mea, am savurat îmbrăţişarea lui. M-am lipit de el, mi-am îngropat faţa în pieptul lui şi am încercat cât de mult am putut să-i absorb căldura. Am început apoi să plâng în hohote, fiind mult prea buimacă, din cauza fricii, pentru a mă ruşina în faţa lui.

— De ce faceţi asta? am întrebat cu pauză între cuvinte. Abia dacă îmi recunoşteam vocea. Era parcă goală şi infantilă, atât de goală, aşa cum mă simţeam şi eu. De ce îmi faceţi mereu asta? De ce nu puteţi înceta?

— Îmi pare rău, răspunse Luca firesc. Mă strânse şi mai tare în braţe şi, în loc de teamă şi îngrijorare, simţeam într-adevăr consolare în atingerea lui. M-a mângâiat cu blândeţe peste părul ud de transpiraţie, şoptindu-mi neîncetat în ureche cuvinte liniştitoare care, la lumina zilei, nu aveau probabil niciun sens.

Mă simţeam în siguranţă, totuşi nu mă puteam opri din plâns. Era de parcă acest incident îmi lăsase

în suflet o ruptură imensă, iar sângerarea nu mai putea fi oprită.

Luca se desprinse din îmbrăţişare dezorientat. În ochii lui se putea citi disperare. Nu ştia ce trebuia să facă, iar eu nu puteam să-i spun nimic. Nu aveam nicio idee ce ar trebui să se întâmple.

— Unde este April? mă întrebă cu o voce mult prea blândă pentru înălţimea şi forţa lui.

— Este la petrecere. Am venit mai repede ca să putem vedea filmul împreună.

— Sage… Nu!

Nu ştiam ce avea de gând să spună, dar nu mai puteam suporta încă o scuză. Nu a făcut nimic greşit şi nu trebuia să se învinovăţească doar pentru că mi-a scris acel mesaj.

Mi-a luat mâna în mâna lui şi a privit cu atenţie zgârieturile pe care mi le făcusem atunci când am căzut. Mi-a atins protector cu degetul arătător palma, îndepărtând mizeria şi câteva pietricele care se imprimaseră în ea şi sub care se puteau vedea puncte roşiatice.

— Ar trebui să intrăm. M-a tras pe lângă el în apartament, a închis uşa şi s-a îndreptat spre baie fără a-mi da drumul la mână.

În baie, m-am întors cu spatele la oglindă, ca să nu mă privesc în ea.

Însă Luca voia să mă examineze. În timp ce îşi lăsa privirea să alunece pe corpul meu, puteam observa cum maxilarul i se încorda. Expresia de pe chipul său trecu de la disperare la furie, dar împotriva mea.

— Ce s-a întâmplat?

Am scuturat din cap.

— Nimic!

— Sage! O umbră îi traversă faţa furioasă.

— Nu s-a întâmplat nimic, am susţinut. Şi asta era într-un fel adevărat.

Şi-a strâns buzele, pufăind.

— Te cred. Pentru început. Şi acum, aşază-te!

Am ascultat şi l-am urmărit cum a scos o aerotermă dintr-un dulap, apoi a dat drumul la apă în cadă, iar când a considerat că temperatura era ideală, a umezit o cârpă şi a îngenuncheat în faţa mea. Mi-a examinat cu atenţie tălpile şi apoi s-a uitat mai sus, până la genunchii juliţi şi la tivul rochiei, umed din cauza ploii.

— Îmi dai voie?

Din cauza haosului de gânduri, nu am înţeles la început ce voia să spună, până când am simţit un prosop umed curăţându-mi glezna. Ezita puţin, însă făcea totul cu grijă, având probabil în minte multe întrebări. Faptul că eram de acord nu era o decizie conştientă, ci era doar instinctul care îmi spunea că

pot avea încredere în Luca. Îmi spălă întâi o talpă, apoi pe cealaltă. Cu cârpa, şterse mizeria de pe genunchi. În cea mai mare parte a timpului se uita la mine, deşi ochii mei roşii umflaţi de plâns nu ofereau o privelişte frumoasă.

Când a terminat, s-a ridicat, a închis apa şi verificat cât de caldă e.

— Perfect, a spus zâmbindu-mi, totuşi puteam să recunosc minciuna care se ascundea în spatele acestui zâmbet. În realitate, ar fi dat cu pumnii într-un perete. Nu te grăbi. Aştept în faţa uşii.

— O laşi deschisă?

— Bineînţeles, spuse el, apoi ieşi din baie şi se lăsă jos pe podea lângă uşa din hol, cu picioarele unul peste altul. Numai acum mi-am dat seama că era îmbrăcat cu lucrurile de noapte. Nu avea de gând să plece nicăieri, nici la Gavin şi nici la vreo altă femeie.

Am inspirat adânc, forţându-mă să mă ridic. După ce mi-am dat jos rochia pe care nu o voi mai purta niciodată în această viaţă, mi-am încrucişat braţele peste sânii goi. M-am lăsat apoi uşor în apă, cu spatele către perete, aşa încât să-l pot vedea pe Luca. Mă liniştea faptul că este acolo. Când mi-a deschis uşa, am putut vedea şocul din ochii lui, înainte ca acesta să-i cedeze locul furiei. El nu mi-ar face niciodată aşa ceva. Niciodată. Şi această certitudine era singurul

motiv care mă făcea în acest moment să nu mă prăbuşesc.

— Îţi aduci aminte de ideea pe care am avut-o la Halloween? mă întrebă el brusc. Ţi-am scris un bilet în care îţi spuneam că aveam o sugestie.

— Da, îmi aduc aminte.

— Anul viitor ar trebui să ne alegem unul altuia costumele. Tu alegi un costum pentru mine, iar eu unul pentru tine. Asta ar face totul mult mai interesant. Şi, în afară de asta, am putea începe mai devreme să cioplim dovleci.

— Tu urăşti dovlecii.

— Nu este adevărat. Urăsc numai *rachiul* de dovleac.

Am luat prosopul pe care Luca mi-l pregătise şi am înmuiat un colţ în apă.

— Ideea cu costumele mi se pare foarte bună. Totuşi, fiecare dintre noi ar trebui să aibă dreptul să-şi aleagă un costum tabu.

— Sună raţional. În niciun caz nu mă voi costuma în balerin. În colanţi arăt groaznic.

— De unde ştii?

Şi-a dres glasul.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Deja mi-l imaginam purtând o pereche de colanţi de culoare roz, care se mulau pe picioare şi acest lucru mă făcea să râd. Ideea era pur şi simplu comică.

— Râzi de mine acum? mă întrebă Luca indignat. Şi-a întors puţin capul într-o parte, ca să-i pot vedea profilul.

— Niciodată, am spus, suprimându-mi râsul şi mi-am şters faţa. Urmele negre de mascara pe prosopul alb mi-au amintit ce se întâmplase în urmă cu mai puţin de o oră, iar buna mea dispoziţie dispăru la fel cum venise. Am închis ochii ca să-mi reţin lacrimile ce se pregăteau să-şi facă apariţia, inspirând şi respirând adânc. Eram în siguranţă aici.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

Nu mai există.

— Sage? Mă asculţi? mă întrebă Luca îngrijorat.

Nu îmi dădeam seama cât timp nu am mai zis nimic. Parcă mă aflam într-o groapă adâncă şi de fiecare dată când încercam să mă prind de margine, mă cufundam din nou într-un negru nemărginit.

— Da, am spus răguşit şi am înghiţit cu greutate. Povesteşte-mi ceva.

— Ce anume?

— Orice.

— Bine, deşi mă simt presat. Erau aceleaşi cuvinte pe care mi le trimisese în timpul unui curs. Mă gândesc să-mi fac un nou tatuaj.

— Şi ce model ai alege de data aceasta?

— Încă nu sunt sigur. Probabil ceva care să-i reprezinte pe tata şi pe Joan. M-am gândit la un moment dat să scriu doar iniţialele lor, însă R şi J ar putea semnifica de asemenea Russell şi Jennifer, şi nu doresc asta în niciun caz. Ceva simbolic pentru April ar fi, de asemenea, o soluţie.

— De exemplu fulgerul de pe degetul tău? am întrebat.

— Da, este din *The Flash,* seria noastră preferată.

— April mi-a povestit despre asta. Şi pentru cine este tatuajul de pe braţul tău?

— Acesta? Şi-a ridicat braţul drept, privindu-şi liniile simetrice. Acesta este pentru mine.

— De ce ţi-ai tatuat ceva atât de mare?

— Ca să nu mă mai simt atât de mic… Şi, în afară de asta, mi se pare nemaipomenit.

Ultimele cuvinte le-a spus cu un râs nervos, pentru a minimaliza semnificaţia primelor cuvinte, însă eu înţelegeam la ce se referea. Sau, cel puţin, credeam că înţeleg. Mama lui îl făcuse întotdeauna să se simtă lipsit de valoare, mic şi neimportant. Tatuajul era, de fapt, un mesaj. Voia ca toată lumea să-l vadă, voia să-şi înfrunte mama la fel cum şi eu am luat astăzi parte la petrecere numai pentru a-l sfida pe Alan.

Tăcerea ne-a acoperit din nou, însă de data aceasta, Luca nu a mai simţit nevoia să umple această

linişte. Totuşi a rămas lângă mine tot timpul, iar acest lucru mi-a dat puterea de care aveam nevoie pentru a nu mă prăbuşi psihic. Încercam să mă conving că totul este în regulă şi că nu se întâmplase nimic, totuşi, minciuna îmi stătea în stomac ca un bolovan de gheaţă care mă paraliza. Nu aveam idee cum se va desfăşura totul de acum înainte. În acest moment, în acest apartament, cu Luca alături, puteam suporta totul. Dar cum va fi ziua de mâine? Sau poimâine, când va trebui să merg din nou la universitate? Dr. Montry mi-a spus de mai multe ori că tot ceea ce mi s-a întâmplat era o excepţie şi că, de obicei, bărbaţii nu se comportă aşa. În acest moment, îmi era greu să cred asta. Încă mai simţeam mirosul de alcool al acelui tip, dar şi greutatea mâinilor lui pe umerii mei.

Am luat unul dintre bureţii lui April, l-am scufundat în apă şi am început să mă spăl. Mi-am frecat bine umerii, până când pielea îmi deveni roşie. Săpunul îmi ardea rănile deschise de la mâini, de la genunchi şi de pe tălpi, acolo unde pietricelele şi bucăţile de sticlă mi-au sfredelit pielea. La sfârşit, mi-am clătit şi gura şi am rămas în cadă până când apa s-a răcit şi mi s-a făcut frig.

— Luca?

— Da?

— Ai putea să-mi aduci nişte haine?

— Bineînţeles, răspunse el, ridicându-se.

Am ieşit din cadă şi mi-am înfăşurat un prosop în jurul corpului.

La scurt timp, era din nou acolo. Nu mi-a adus maioul cu pantalonii mei vechi de sport, pe care îi cumpărasem din magazinul second hand, ci un tricou de-al său, nişte pantaloni de pijama de-ai lui April şi lenjeria, care nu era în niciun caz sexy.

— Te simţi mai bine?

Da? Nu? Poate? Era o întrebare simplă, dar la care nu se putea da un răspuns simplu. Am ridicat din umeri.

Luca îşi strânse atât de tare buzele, până deveniră o linie.

— Îmbracă-te, nu vreau să te îmbolnăveşti, a spus oftând.

Am aprobat, iar el s-a întors cu spatele fără a părăsi încăperea. Am strâns prosopul şi l-am lăsat să cadă, dându-mi seama cât de uşor i-ar fi să abuzeze acum de încrederea mea. A tresărit uşor când auzit cum prosopul a căzut pe gresie, însă nu se mişcă de pe loc. Am îmbrăcat tricoul lui, care arăta pe mine ca o rochie, mi-am luat apoi chiloţii şi pantalonii lui April.

— Poţi să te întorci, i-am spus, netezindu-mi tricoul. Nici nu am pronunţat bine cuvintele, că am fost cuprinsă de un val de nesiguranţă. Ce ar trebui să fac acum? Mă va forţa să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat? Va suna la poliţie? Sau îmi va ura noapte

bună şi apoi va merge în camera lui? Nu mă puteam gândi acum să dorm. Şi nici nu voiam să fiu singură. Poate că am noroc şi Megan este acasă. Mi-ar putea citi cu voce tare ceva, ca pe vremuri, până când nevoia de somn ar fi atât de puternică, încât mintea ar ceda sub presiunea ei.

Luca trebuia să-mi fi simţit nesiguranţa. Linia severă a gurii i-a devenit acum mai blândă. Şi-a întins mâna după mine, mi-a luat degetele între ale lui şi m-a ţinut strâns. Fără a spune un cuvânt, m-a condus în dormitorul lui, apoi spre patul lui. A dat pătura la o parte. Era o invitaţie nerostită.

Am ezitat.

— Astăzi meriţi un pat adevărat, spuse Luca. Eu voi dormi pe canapea. Sau pe podea, dacă nu vrei să rămâi singură.

Nu m-am îndoit de onestitatea propunerii sale. Pentru mine, ar fi în stare să doarmă pe podea în propriul său apartament. Un sentiment plăcut, care nu se potrivea experienţei pe care am trăit-o astăzi, îmi cuprinse întreaga fiinţă.

M-am aşezat pe pat fără a-i da drumul şi l-am tras şi pe el pe saltea. S-a întins lângă mine şi un miros familiar m-a învăluit când mi-am pus capul pe perna sa. Deşi patul era mare, îl simţeam aproape.

Şi-a întors faţa spre mine şi m-a ţinut strâns în braţe. Pe deplin dezorientaţi, ne-am uitat unul în ochii celuilalt cercetându-ne.

Luca îşi ridică timid mâna şi îmi mângâie obrazul atât de suav, încât dacă aş fi avut ochii închişi, pesemne că nu aş fi simţit nimic.

— Ar trebui să dormi, mi-a şoptit.

— Nu ştiu dacă pot să dorm.

— Încearcă. Mi-a dat după ureche o şuviţă umedă, lăsându-şi mâna să alunece de la braţe până la şoldurile mele. Şi, deşi mă aflam sub pătură, mi se făcuse pielea de găină.

— Rămâi aici?

A încuviinţat, privindu-mă, iar zâmbetul lui sincer îmi dădu puterea să închid ochii.

Stăteam întinşi unul lângă celălalt şi simţeam cum muşchii mi se destindeau. La un moment dat, Luca şi-a luat mâna de pe mine pentru a stinge lumina. Se făcuse întuneric, iar apropierea lui avea acelaşi efect ca vocea lui Megan. M-am concentrat asupra lui cu toată fiinţa mea, aşa încât temerile şi grijile rămaseră undeva departe.

Capitolul 27

Luca nu mai era lângă mine când m-am trezit. Am clipit, lăsându-mi privirea să alunece prin

încăpere, până când l-am descoperit în faţa uşii întredeschise. Lumina pătrundea de pe hol în cameră, iar eu mi-am dat seama că April era cu el. Îşi pusese mâinile în şolduri şi îl privea furioasă.

— Eşti un nenorocit, şuşoti ea, forţându-se să nu facă prea multă gălăgie, în ciuda furiei. Ţi-am spus de zeci de ori să-ţi ţii mâinile departe de ea şi chiar am crezut că eşti suficient de decent încât să nu profiţi de starea ei.

— Sunt un nenorocit? întrebă Luca râzând amar şi trăgând puţin mai mult uşa, dar fără a o închide complet. Dacă aşa se pune problema, atunci tu eşti nenorocita, April. Sage nu voia să meargă la acea petrecere. A mers numai pentru a te însoţi, iar tu ai permis să se întâmple aşa ceva.

April ezită.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă nesigură.

— Nu am idee ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu a vrut să vorbească, însă cred că a fost hărţuită pe drumul spre casă. Şi dacă nu ai fi atât de egoistă, ai observa că ţi-am trimis un mesaj acum cinci ore.

— Mi-am uitat telefonul acasă, mărturisi April. Se simte bine acum?

— Ce îţi închipui? spuse Luca, reţinând-o când încercă să deschidă uşa dormitorului lui. Am găsit-o în faţa uşii, udă leoarcă, plină de zgârieturi şi plângând. Nu am ştiut ce să fac în acel moment, aşa că

i-am pregătit o baie caldă. Nu am vrut să doarmă pe canapea, de aceea este acum în patul meu. M-am oferit să dorm în living, însă şi-a dorit să rămân lângă ea. Nu m-am culcat cu ea, April.

Cei doi tăceau acum şi numai umbrele lor îmi dezvăluiau că stăteau încă la uşă.

— Îţi place cu adevărat de ea, nu-i aşa?

Mi s-a părut că îl văd pe Luca dând cap şi din nou mă cuprinse acel sentiment plăcut, acum fals, dată fiind situaţia care făcuse să mă aflu acum în acest pat.

— Ai de gând să-i mărturiseşti acest lucru? întrebă April.

Se făcu un moment linişte, apoi se auzi:

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că locuieşte aici şi nu vreau să se simtă incomod, îi explică el încet. Mi-am ţinut respiraţia, de frică să nu pierd vreun cuvânt. Câteodată, am impresia că şi ea mă place, dar apoi se uită într-un fel la mine. Foarte… nesigură. Nu ştiu ce să cred. Şi, în plus, mai există un tip… Vocea lui se întrerupse.

— Ce tip?

— Un tip din Maine. Cu câtva timp în urmă, i-a scris un e-mail în care îi mărturisea că o iubeşte şi că e înnebunit după ea. Probabil că a trăit o despărţire urâtă.

— Nu cred asta. Am întrebat-o odată şi mi-a spus că nu a avut niciodată un prieten…

— Poate că te-a minţit.

— Poate. Însă este foarte important să vorbeşti cu ea dacă ai gânduri serioase. Sage este de foarte multe ori nesigură şi tocmai din acest motiv trebuie să faci tu primul pas.

Luca începu să râdă.

— Tocmai m-ai făcut nenorocit pentru că ai crezut că m-am culcat cu ea, iar acum încerci să mă încurajezi să fac asta? Poate că ar trebui să abordăm mâine încă o dată subiectul, când eşti trează.

— Sunt trează, şi tu ştii asta, explică April hotărâtă. Şi, într-adevăr, nu vreau să ai o relaţie cu ea de parcă ar fi una dintre femeile pe care le agăţi în club. Nu sunt proastă, iar dacă îţi place într-adevăr de ea, nu mă voi opune. Doar că nu trebuie să o tratezi ca pe o relaţie de o noapte.

Luca tăcu pentru un timp. Apoi vorbi încet, însă cu voce hotărâtă:

— Nu aş face asta niciodată.

Cei doi au mai vorbit câteva minute, iar când Luca s-a întors în cameră, m-am prefăcut că dorm. Nu voiam să-şi dea seama că am ascultat conversaţia dintre ei.

S-a strecurat din nou sub pătură lângă mine, mângâindu-mi obrajii. I-am simţit greutatea, iar o

secundă mai târziu m-a sărutat tandru pe frunte. Totuşi, în loc să se retragă, a rămas aproape de mine, astfel încât îi puteam acum simţi respiraţia pe pielea mea.

Când m-am trezit, era deja dimineaţă. Singurele raze de lumină îşi făcuseră drum prin crăpăturile obloanelor, începând să mă orbească.

Am strâns ochii şi am început să-mi pun în ordine gânduri şi amintiri. Ştiam că am visat. Însă ce era acum vis şi ce era realitate? În vis îmi apărea acel individ care reuşise să mă violeze, dar, în realitate, scăpasem de el. Şi în timp ce în vis stăteam nemişcată în spatele unor tufe, în realitate mă cuibăream lângă un trup cald.

În timpul nopţii, cei zece centimetri dintre noi au dispărut. Mă aflam acum atât de aproape de el, încât nasul meu îi atingea pieptul. Picioarele ne erau împletite şi braţul lui îmi înconjurase capul, astfel încât vârfurile degetelor îmi atingeau braţele. Am vrut să mă cuibăresc şi mai mult lângă el şi să închid din nou ochii, ca să uit de realitate pentru câteva ore, însă Luca îmi strică toate planurile.

Respiraţia i se modifică. A căscat şi şi-a întins braţul înainte de a deschide ochii. Faţa îi era încă somnoroasă când mă privi pe sub pleoapele pe jumătate închise.

— Bună dimineaţa!

Am simţit un fior plăcut pe şira spinării la sunetul profund al vocii sale.

— Bună dimineaţa! am şoptit, sperând să nu-mi poată vedea roşeaţa din obraji. Era prima dată când dormisem toată noaptea lângă un bărbat. *El* nu a stat niciodată mai mult decât era necesar, fiindcă nu voia să-i dea mamei niciun motiv de suspiciune.

— Hei, uită-te la mine, îmi ceru Luca, însă nu cu intenţia de a mă tachina ca atunci la târg. Mă privi cu atenţie, căutând parcă semnele unei căderi psihice. Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu voi permite să se repete ce s-a întâmplat ieri seară.

— Nu poţi să-mi promiţi asta. Am râs întristată. Nici măcar nu ştii ce s-a întâmplat.

— Bineînţeles că îţi pot promite asta. Îmi întâlni privirea cu o hotărâre care nu se potrivea cu tonul blând al vocii lui. Am simţit sub pătură că mi-a atins braţul. La început, am crezut că era din greşeală, apoi degetele lui au început să-mi exploreze corpul, milimetru cu milimetru, pe tot braţul, lăsându-şi apoi mâna să alunece pe materialul tricoului pentru a îmi mângâia, în final, pielea goală.

Am simţit că îmi creşte pulsul şi am simţit nevoia să trag aer în piept. Era ceva neobişnuit de intim să fiu atinsă de Luca în timp ce ne priveam în ochi. Eram mult prea buimacă încât să mă pot da înapoi şi, în

afară de asta, nici eu nu voiam să se oprească, fiindcă savuram prea mult furnicăturile provocate de vârful degetelor lui pe pielea mea.

— Nu vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat? mă întrebă el.

În viaţa reală, perfecţiunea stă uneori în imperfecţiune. Dintr-odată mi-au venit cuvintele dr. Montry în minte. În timpul şedinţei noastre, nu înţelesesem ce voia psihologul meu să insinueze cu această propoziţie, însă acum începusem să-i dau un sens. Circumstanţele care m-au condus să mă aflu acum în braţele lui Luca nu erau prea plăcute şi, totuşi, acest moment era real. Aveam încredere în Luca şi l-aş alege întotdeauna. Nu era cea mai bună opţiune dintre posibilităţile mele limitate, era *singura* opţiune pe care o alesesem deja de mult timp. Acel moment imperfect petrecut în seara petrecerii m-a făcut să realizez acest lucru.

Un zâmbet mi se ivi pe buze şi, fără ca teama, nesiguranţa sau îndoiala să-mi acapareze gândurile, mi-am lipit buzele de ale lui Luca. Era un sărut neîndemânatic, neexperimentat şi imperfect, însă furnicăturile pe care le simţeam în stomac erau reale.

Luca îşi trase mâna de sub mâneca tricoului meu şi o puse pe şolduri. M-a îmbrăţişat şi mai tare şi a gemut la oftatul meu, în momentul în care ne-am presat corpurile unul de celălalt. Puteam simţi acum

tot ceea ce în mod normal îmi provoca frică, de la muşchii lui bine antrenaţi, până la excitaţia masculină. Totuşi, Luca îmi cerea permisiunea pentru fiecare dintre atingerile sale tandre şi toate temerile mele erau acum suprimate de minunatul sentiment care îmi cuprinse nu numai pieptul, ci şi inima.

Mi-a cuprins ferm şoldurile şi, înainte să realizez ceva, m-a tras şi mai tare lângă el, fără ca sărutul nostru să se întrerupă nici măcar o secundă. Am întredeschis gura şi limba lui a pătruns-o.

Am oftat încet, blestemându-mă pe mine însămi de a fi aşteptat atât de mult. Să-l sărut pe Luca Gibson se apropia în imaginaţia mea de perfecţiune. Mi-am plimbat mâinile prin părul lui blond ondulat şi mi-am înfipt degetele în ceafa lui ca să-i trag şi mai aproape capul spre mine şi să-l ţin strâns, chiar dacă între timp nu mai aveam aer. Însă acum nu mai conta. În acest moment, aveam nevoie de Luca mai mult decât de oxigen.

În cele din urmă, el a fost cel care s-a îndepărtat de mine, întrerupând primul sărut din viaţa mea. Pieptul i se ridica şi i se lăsa din cauza respiraţiei sale greoaie, uitându-ne între timp unul în ochii celuilalt. Eram mult prea buimacă ca să pot spune ceva şi mi-am lăsat capul să-mi alunece fără putere lângă pieptul lui, iar faţa mi se cufundă în adâncitura dintre cap şi umeri. Tăcea şi el, iar eu eram acum prizoniera

îmbrăţişării lui. Mi-a mângâiat grijuliu spatele, atingându-mi cu buzele firele de păr. Tandreţea lui era în contrast cu tot ceea ce am trăit până acum, aşa încât am simţit cum ochii mi se umpluseră de lacrimi.

Probabil că am suspinat, fiindcă Luca a înţepenit dintr-odată.

— Hei, ce se întâmplă? Şi-a aplecat capul încercând să mă privească direct în faţă. Sărut atât de rău?

Am pufnit, ceea ce suna destul de ciudat, fiindcă plângeam în acelaşi timp. Mi-am şters nasul nu prea elegant pe tricoul lui.

Luca a râs încet, îmbrăţişându-mă şi mai puternic. Ştia exact ce se întâmpla cu mine şi de ce aveam nevoie.

— Îţi este foame?

Aş fi vrut să neg acest lucru şi să mă ascund de realitate în braţele lui, însă îmi simţeam stomacul gol, fiindcă nu mâncasem nimic de dinainte de petrecere. Mi-am alungat lacrimile şi l-am privit.

— Faci clătite?

A zâmbit şi mi-a sărutat vârful nasului.

— Îţi pregătesc întotdeauna tot ceea ce doreşti.

Capitolul 28

Cu toată promisiunea de a face clătite, a durat ceva timp până ce eu şi Luca ne-am trezit. Niciunul nu voia să se dezlipească de celălalt şi era un sentiment grozav să ştiu că Luca avea nevoie de atingerea mea la fel cum eu aveam nevoie de a lui.

Până la urmă, am reuşit să ne ridicăm din pat, iar Luca mă luă de mână şi mă conduse în bucătărie de parcă i-ar fi fost frică să nu mă piardă pe drum. M-am aşezat cu fundul pe blatul de la bucătărie, lăsându-mi picioarele să atârne în voie, în timp ce îl observam cum pregătea micul dejun. Îmi arunca mereu priviri discrete şi de fiecare dată părea mirat că eu îi zâmbeam.

Mi-aş fi dorit foarte mult să îi pot spune cât de mult conta pentru mine apropierea lui şi că nu avea legătură cu seara de ieri. Adusese lumină într-un întuneric despre care nu credeam că va mai dispărea vreodată.

— Ce planuri ai pentru ziua de azi? întrebă Luca, turnând aluatul în tigaie.

Am ridicat din umeri.

— Mă gândeam să stau acasă şi să mai învăţ pentru examenele de final, şi apoi să confecţionez câteva accesorii. Asta aveam deja în plan pentru ziua de ieri.

— Sună bine. Luca se opri în faţa mea şi se sprijini cu mâinile de blat, apoi mă sărută dulce pe buze. Când se uită din nou în ochii mei, chipul îi deveni serios.

— Şi vrei să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat ieri?

Am scuturat din cap.

El oftă.

— Eşti sigură?

— Da, vreau efectiv să uit, am mărturisit. Şi, oricum, nici nu aş şti ce să-ţi povestesc. Un tip beat m-a strigat din spate şi mi-a pus o mână pe umăr. Mi s-a făcut frică şi am luat-o la fugă. Probabil că nu era periculos. Se poate ca, lovindu-mă de el, să îmi fi căzut un ruj din geantă, iar el voia să mi-l dea înapoi. Eu m-am panicat însă înainte ca el să-şi arate intenţiile.

— OK! Dacă asta este ceea ce vrei, zise Luca, deşi eram conştientă că nu era întru totul de acord cu decizia mea.

— Şi tu ce planuri ai? am întrebat, ca să schimb subiectul.

— Mă gândisem să merg la Gavin, dar cred că o să rămân aici. Îmi privi trupul şi am simţit cum mi se întăresc sfârcurile sub privirile lui. Mi se făcu dintr-odată cald şi de data asta nu mai era întunericul care să îmi ascundă roşeaţa din obraji.

Luca se aplecă şi îşi apropie faţa de gâtul meu. Respiraţia lui mă atingea exact unde îmi simţeam

pulsul. Îşi plimbă fin buzele pe gâtul meu, ca şi cum ar fi urmat nişte linii invizibile.

Eu mi-am lăsat capul pe spate şi am suspinat. Luca râse uşor şi mă sărută după ureche. Mi-am muşcat buza de jos şi am încetat să mai respir. Îmi părea totuşi rău că mă trezisem.

Când Luca începu să îmi sărute pielea, am închis automat ochii. Nu îmi imaginasem niciodată că un sărut pe gât poate să fie atât de frumos. Mi-am îngropat mâinile în părul lui, când el îşi dezlipi pe ale sale de blat şi îşi mută degetele pe coapsele mele. Poposiră puţin acolo, apoi şi le mută în sus, până îmi cuprinse sânii.

Când îşi trecu degetul mare peste materialul subţire care acoperea sfârcurile, am gemut uşor. Am simţit o căldură între picioare, crescând dorinţa aceea ce apărea atunci când Luca era prin preajmă. Păru să simtă asta şi îmi lăsă sânii, ca să îmi apuce apoi coapsele. Mă trase spre el, alunecând pe marginea blatului, astfel că bazinul meu se lipi de al lui. Şi atunci l-am simţit fierbinte, tare şi pregătit pentru mine.

Am tras aer în piept şi, dintr-odată, acea căldură plăcută dintre picioarele mele dispăru. Muşchii mi se contractară şi am înţepenit.

— Luca…

El se opri şi făcu un pas în spate. Trebuie că îmi era întipărită spaima pe faţă, căci pe chip i se putea citi îngrijorarea.

— Oh, la naiba! N-am vrut… Îşi trecu mâna prin părul zburlit. Prea mult?

Am încuviinţat şi am înghiţit cu greu. Îmi uram corpul pentru reacţia lui. Mă *uram* pe mine pentru reacţia asta. Totul fusese bine. Îl dorisem pe Luca, până îl simţisem între picioarele mele. În acel moment s-a declanşat un blocaj în capul meu. Alan nu ajunsese cu mine până la acest din urmă pas şi îi eram recunoscătoare pentru asta, deşi m-am temut întotdeauna. De fiecare dată când intra la mine în cameră, speram că noaptea aceea nu va fi *acea* noapte.

Acea noapte în care voi pierde totul.

Şi, în timp ce unei mici părţi din mine i-ar fi plăcut ideea de a fi Luca primul bărbat în viaţa mea, cealaltă parte din mine, mult mai mare, asocia asta cu ceva îngrozitor şi dureros, pentru care nu eram pregătită.

Luca se mai dădu un pas în spate.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te presez. Eu…

— Nu e vina ta, l-am întrerupt eu. Vocea mea era acum răguşită şi monotonă.

Mi-am aplecat privirea şi m-am uitat ţintă spre gresie, prea umilită ca să îl privesc în ochi. Mi-aş fi

dorit aşa de mult să îi pot spune adevărul şi să îi explic reacţia mea, dar nu am fost în stare. Îngrijorarea din privirea lui era deodată de nesuportat şi nu aş fi dorit să trebuiască să-i văd chipul, când i-aş fi spus cât de prăbuşită eram de fapt în interior. Brusc, am simţit un miros de ars. Clătitele!

Ne-am întors amândoi capul în acelaşi timp.

— La dracu'! înjură Luca. Trase tigaia de pe plită şi o aruncă în chiuvetă. Se auzi un sfârâit şi un abur se ridică. O secundă mai târziu, porni detectorul de incendiu şi un sunet ascuţit umplu bucătăria. Mi-am acoperit urechile, iar când Luca se uită furios spre piesa de pe tavan, nu m-am putut abţine să râd. Se ridică pe vârfuri şi se întinse spre detector. Sirena se opri imediat, dar nu şi râsetul meu.

Luca mă fulgera supărat cu privirea.

— Să nu cumva să îi spui lui April.

— Nici prin gând nu-mi trece, am susurat eu, neputând să cred cât de repede se evaporase atacul meu de panică. Nimeni nu mă putea distrage atât de uşor şi nu mă putea face să râd atât de repede precum Luca.

Se concentra acum pe clătite şi rămase cuminte lângă aragaz. După ce făcu patru bucăţi, le puse pe o farfurie pe care mi-o întinse.

Am pus pe ele mult sirop şi am început să mănânc. Între timp, îl urmăream cum şi le prepara pe

ale sale. După ce termină de făcut şi eu de mâncat, se aşeză pe blat lângă mine.

Nu mi-a scăpat însă faptul că păstra o distanţă aproape prietenească, de parcă nu i-aş fi simţit de aproape erecţia în urmă cu doar câteva momente. Nu ar fi trebuit să-i fie teamă să mă atingă sau să îşi facă gânduri de cum aş reacţiona în apropierea lui. Nu eram prea conştientă de asta, dar aş fi fost pregătită să îmi asum riscuri, ca să îmi testez limitele.

Restul zilei l-am petrecut într-o singurătate în doi. După întâmplarea din bucătărie, a avut grijă să nu mă stânjenească. Nu ştia trecutul meu, dar nu era idiot şi părea să înţeleagă ce îmi puteau provoca atingerile, când mintea mea decidea să se întunece.

Era deja după-amiază când se trezi şi April. Veni în sufragerie şi rămase înlemnită când ne găsi pe mine şi pe Luca stând pe sofa. El citea o carte, iar eu îmi pusesem picioarele pe genunchii lui, în timp ce lucram la contul meu de Etsy. April nu zise nimic, reacţionând la intimitatea noastră cu un mormăit. Ştiam că nu voi scăpa prea uşor de asta, dar ceea ce se întâmplase astă-noapte îmi oferea o amânare a discuţiei. April ne lăsă singuri în restul zilei şi îşi petrecu timpul studiind în camera ei.

— Mă duc la duş şi apoi în pat, mă anunţă Luca seara, după ce ne-am uitat la un film de acţiune penibil, cu Tom Cruise.

Atitudinea mea faţă de violenţă nu a fost niciodată prea entuziastă. În schimb, Luca îşi arăta satisfacţia de fiecare dată când exploda câte ceva.

— Să ai spor. M-am uitat în urma lui, cu privirea nu foarte discret aţintită la fundul lui. Mi-a trecut prin cap să merg la April ca să vorbesc cu ea, apoi m-am răzgândit şi am sunat-o pe Megan. Era cam târziu în Maine, dar Megan era o pasăre de noapte. M-am uitat împrejur după poşeta pe care mi-o luase Luca ieri noapte şi am zărit-o pe dulăpiorul de lângă sofa. Am scos din ea telefonul mobil, care rămăsese acolo neatins toată ziua şi am descoperit un SMS necitit.

Bună, draga mea, sună-mă când ai timp. Ştiu că trebuie să înveţi mult în perioada asta, dar ne este dor de tine. Vii de Crăciun acasă? Mama.

Ca toate mesajele ei, şi acesta îmi dădea un sentiment neplăcut. Dar pentru că decisesem să evit orice discuţie serioasă, măcar azi, am ignorat mesajul şi am sunat-o pe Megan.

— Sage!

— Megan! Am râs. Este totul în regulă?

— Ar putea fi şi mai rău de atât. Şi la tine? Pari foarte emoţionată. Am gâfâit.

— Cine vorbeşte…

— Da, dar e parte din personalitatea mea.

— Şi a mea nu?

— Nu.

Inflexiunea deschisă a tonului ei mă făcu să zâmbesc însă, înainte să apuc să îi dau un răspuns potrivit, am explodat:

— M-am sărutat cu Luca. Şi numai pronunţând asta mi-am şi văzut un zâmbet larg, umplându-mi toată faţa. Mi se părea absolut aiurea, dar nu puteam să fiu altfel. Luca mă făcuse pur şi simplu fericită.

— Sage! chicoti Megan în receptor. Dumnezeule! Ştiam că vei lua decizia cea mai bună. Cum a fost? Povesteşte-mi tot! ceru ea nerăbdătoare şi eu i-am făcut un sumar al ultimelor douăzeci şi patru de ore, întâmplarea de după petrecere am amintit-o însă numai în treacăt. Megan trebuia să nu se concentreze pe lucruri negative, ci să se bucure pentru mine, aşa cum mă bucuram şi eu.

— Mai vorbim luni la telefon? am întrebat-o eu după ce am adus-o la zi cu ştirile şi am auzit cum porneşte apa la baie.

— Desigur, vreau să aflu totul despre weekendul tău sexy.

Am râs.

— Vei afla. Pe luni!

— Pe luni! Şi folosiţi prezervative! strigă ea, când eu mă pregăteam să închid. Sunt prea tânără ca

prietena cea mai bună să aibă copil. Asta m-ar face să îmi piară cheful.

— Nu se va întâmpla aşa de repede. Mi-am dat ochii peste cap şi am încheiat convorbirea.

— Ce nu se va întâmpla aşa de repede?

M-am întors spre Luca, pe care l-am văzut ieşind din baie. Era din nou doar în boxeri şi acum, pentru că aflasem cum se simt muşchii lui puternici, îmi venea şi mai greu să îmi iau ochii de la el.

Am zâmbit nevinovat.

— Nimic.

— Înţeleg, murmură el neîncrezător şi se duse în camera lui.

M-am uitat lung după el, apoi am luat laptopul lui April ca să mai lucrez ceva. Cu bucurie am constatat că de la amiază intraseră două comenzi pentru colierele cele noi şi o comandă specială. Am răspuns la mesaje şi am aranjat colierele pentru trimitere, înainte să mă pregătesc de culcare. M-am spălat, mi-am pus tricoul pe care mi-l dăduse Luca şi m-am băgat sub plapumă pe canapea.

Eram pe punctul de a adormi când am auzit o uşă deschizându-se. Prima dată am crezut că este April, care mergea la baie, dar, un moment mai târziu, am zărit lumina în sufragerie. M-am uitat cu greu spre tavan.

— Ce înseamnă asta? întrebă Luca pe un ton surprinzător de dur.

M-am sprijinit pe cot şi mi-am mijit ochii, orbită de lumină.

— Ce înseamnă ce?

— Asta! Luca arată spre mine.

— Ce vrei să spui?

Se holba la mine, de parcă eu aş fi fost aceea care vorbea fără noimă. Străbătu camera cu paşi mari şi, înainte să apuc să zic ceva, mă trase de mână şi mă ridică în picioare. Pătura îmi alunecă de pe umeri şi m-am clătinat spre pieptul lui. Fără să îmi dea drumul, se îndreptă din nou spre camera lui. În alte condiţii, m-aş fi opus probabil, dar eram atât de uimită, încât l-am urmat până în faţa patului lui.

— Întinde-te!

Am ezitat un pic, înainte să mă urc pe saltea.

Luca mă urmă în pat şi stinse lumina. Mă acoperi cu pătura şi, precum noaptea trecută, se întinse lângă mine.

— De acum încolo, nu trebuie să mai dormi pe canapea.

M-am uitat la el. În întuneric, nu îl vedeam bine.

— Pe mine nu mă deranjează.

— Pe mine da, răspunse el şi îşi aruncă o mână peste talia mea. În acelaşi timp, îşi înfundă faţa la

baza gâtului meu, de parcă ar fi aşteptat toată ziua să poată face acest lucru.

Când m-am trezit dimineaţa, Luca mă mai ţinea încă în braţe. Aş fi preferat să rămân acolo, dar corpul mea avea alte necesităţi decât mintea mea. I-am pus mâna deoparte şi, şoptind „Mai dormi”, m-am dat jos din pat.

Surprinsă, am constatat că uşa camerei lui April era deschisă şi am aruncat o privire rapidă la ceas. Era aproape de 10.00.

April ieşea din camera ei şi, văzându-mă, se opri.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa! Mi-am muşcat stânjenită buza şi m-am uitat spre ea atent. Nu părea supărată, ci mai degrabă iritată, ca şi mine de altfel, de noua situaţie. Mergi la cafenea?

— Da.

— Mă iei cu tine?

— Dacă te grăbeşti, deja am întârziat.

Zece minute mai târziu, stăteam cu April în maşină. Îmi prinsesem părul nespălat, care îmi ajungea până la umeri, într-un coc din care mi se desprinseră deja câteva şuviţe.

April scoase maşina din parcare, strângând concentrată din buze. Abia când am ieşit în stradă,

chipul a început să i se relaxeze şi îmi aruncă o privire rapidă:

— Deci tu şi Luca…

Am aprobat jenată.

— Ce părere ai?

— Habar n-am. Ar trebui să fiu supărată pe el. I-am spus de la bun început că nu ar trebui să înceapă o relaţie cu tine. Dacă ai şti câte prietenii mi-a distrus pentru că nu îşi poate ţine mâinile acasă. Semnaliză. Pe de altă parte, am impresia că în cazul tău este altfel. Tu eşti importantă pentru el. A dovedit-o de mai multe ori. Mai ales că dormiţi în acelaşi pat fără să faceţi sex. Ceea ce este o premieră pentru el. Şi sunt aproape sigură că de la Halloween nu a mai avut altă femeie.

Am strâmbat din nas la amintirea aventurilor erotice ale lui Luca, dar cuvintele lui April m-au liniştit. Desigur că nu era vreun înger, dar era în ordine aşa. Cu toate astea, mă bucura reţinerea lui. După tot ce se întâmplase între noi, aş fi suportat foarte greu o altă femeie gemând datorită lui.

— Asta înseamnă că nu eşti supărată pe noi?

— Nu, spuse April oftând. Cum aş putea fi supărată pe voi, dacă sunteţi fericiţi. Doar că… Se opri.

Mi-am încruntat sprâncenele.

— Doar că…?

— Trebuie să îmi promiteţi că vă veţi strădui să funcţioneze relaţia. Ştiu, sună tâmpit să zic aşa ceva, pentru că este de la sine înţeles. Dar nu vreau să te pierd, Sage. Însă dacă vă despărţiţi şi nu va fi prea frumos, nu-mi rămâne decât să fiu de partea lui Luca, înţelegi?

— Desigur. El este fratele tău până la urmă.

— Şi eu nu sunt decât eu.

Ea îşi roti ochii.

— Tu nu eşti *numai* tu. Tu eşti prietena mea.

— Dar el este familia ta, am răspuns eu.

Poate că ar fi fost bine să închei relaţia cu Luca acum. El şi April erau importanţi pentru mine, şi nu aş fi vrut în ruptul capului să îi pierd. Mi-au făcut viaţa mai frumoasă fără să bănuiască. Dar eu eram prea egoistă şi prea curioasă ca să renunţ să explorez mai departe ceea ce era între mine şi Luca. Şi cine vorbea despre despărţire? Nici măcar nu eram oficial împreună, iar dacă el decidea în seara asta să nu mă mai sărute niciodată, nu era nimic pierdut.

După ce April ne dăduse binecuvântarea, schimbă subiectul. Era evident că nu voia să vorbească despre relaţia mea cu Luca. În schimb, îmi povesti bârfele auzite la petrecere, despre Aaron, care se îmbătase foarte rău după ce participase la cinci jocuri.

Cum era de aşteptat, cafeneaua Le Petit era goală şi, în timp ce April îmi împacheta două brioşe şi Donuts, l-am salutat jenată pe Cameron, care era evident uşurat de absenţa lui Megan. Apoi am luat-o pe jos înapoi spre casă.

Luca mă aştepta deja şi ne-am giugiulit cu micul dejun pe canapea, uitându-ne împreună la un serial.

La prânz veni Gavin cu Captain, un ciobănesc australian simpatic, cu pete bej şi maronii şi urechi blegi, pe care îţi venea să le muşti. În timp ce Gavin şi Luca se jucau pe PS4 nu ştiu ce joc, m-am retras cu câinele în camera lui April, pentru a le suna pe mama şi pe Nora.

— Salut, Nora! am zis, aşezându-mă pe jos lângă patul lui April, iar Captain îşi puse botul pe genunchii mei.

— Salut! răspunse Nora. Părea furioasă şi nu puteam să o condamn prea tare, după ce o lăsasem câteva săptămâni să aştepte telefonul meu.

— Ce mai faci?

— Nu prea bine, răcni ea. Mă doare burta.

— Ai băut ceai pentru stomac?

— Da. Puteam auzi cum se frământa în pat. Tata mi-a făcut un ceai.

Alan? Nu îmi puteam aduce aminte să îmi fi făcut vreodată un ceai, cu atât mai puţin să fi făcut pentru mine vreun alt gest patern.

— Unde e mama?

— A plecat adineaori la o prietenă.

— Înţeleg.

Nu-mi plăcea gândul că Nora, în situaţia ei sensibilă, era singură cu Alan, dar la ce să mă fi aşteptat? Îmi fusese întotdeauna clar că va veni cândva momentul când va fi singură cu el în casă, după ce eu voi pleca. Şi totuşi gândul acesta îmi dădea emoţii. Alan îmi promisese că nu o va atinge, dar cum puteam fi sigură? Mi-ar fi spus Nora oare? Sau Alan şi-ar fi folosit puterea ca să o reducă la tăcere, aşa cum făcuse cu mine?

— Vii acasă de Crăciun? întrebă Nora şi mă smulse din gânduri.

Mă gândeam la mesajul mamei. Adevărul era că aş fi vrut să le văd pe amândouă, dar nu ştiam dacă eram pregătită să îl înfrunt faţă în faţă pe Alan şi să îi spun direct ce îi scrisesem în e-mail.

— Nu ştiu încă.

— Cum aşa? abia şopti. Ne este dor de tine.

— Şi mie îmi este dor de voi. Mi-am strâns buzele şi l-am scărpinat uşor pe Captain după ureche. Poate reuşiţi voi să mă vizitaţi în Nevada, dacă eu nu ajung acasă de Crăciun.

— De ce să nu reuşeşti să vii?

— Eu…

I-aş fi spus Norei că nu aveam bani, ceea ce era adevărat, dar dacă ar fi aflat Alan, mi-ar fi cumpărat din nou bilet.

— De Crăciun o să-i cunosc familia lui Luca, am minţit eu.

— Şi de ce trebuie să faci asta tocmai de Crăciun? mă întrebă cu reproş.

— Pentru că el îşi doreşte asta.

— Iar eu îmi doresc să vii la noi.

Am oftat.

— Nora…

— Înţeleg, mă întrerupse cu o voce autoritară, pe care nu i-o intuisem la cei 13 ani ai ei. Nu mai suntem suficient de importanţi pentru tine.

— Sunteţi importanţi, am susţinut eu, simţindu-mă groaznic din cauza minciunilor mele. De ce nu putea fi mai simplă viaţa mea? Dar ştii, şi Luca este important pentru mine.

— El este doar colegul tău de apartament.

— Între timp, a devenit mai mult decât un coleg de apartament.

— Da, da.

Mi-am încruntat fruntea. Nu mă aşteptam la reacţia asta. La ultima convorbire telefonică, Nora mă înnebunise cu întrebări despre Luca. Îmi vorbise atât de entuziasmată despre el şi îl căutase chiar şi pe

Instagram, iar acum nici măcar nu se bucura pentru mine?

— Nora, eşti sigură că totul este în regulă?

— Da, doar că mă doare burta.

— Poate ar trebui să te duci la doctor.

— Mhm, răcni ea încă o dată în receptor.

Am renunţat la străduinţele mele să o înveselesc. Dacă nici măcar ideea că eu şi Luca suntem împreună nu o putea încuraja, însemna că nu se mai putea face azi nimic.

Am mai vorbit câteva minute, până când Nora mi-a spus că vrea să se odihnească. Mi-am luat rămas bun şi i-am urat însănătoşire grabnică, dar a închis înainte ca eu să îmi termin propoziţia.

În zilele următoare, m-am văzut cu Luca mai puţin decât mi-aş fi dorit. Trebuia să învăţăm pentru examenele de final şi să căutăm materiale pentru eseuri. Luca se întâlnea des cu colegi, în timp ce eu am rămas în apartament. Petreceam timp împreună numai la bibliotecă, doar că domnul Strasse nu era orb. Chiar de a doua zi a observat schimbarea dintre mine şi Luca şi, puţin mai târziu, ne-a prezentat un plan ce prevedea câte cutii trebuiau terminate până la sfârşitul anului. Intenţia lui era să ne pună sub presiune şi eu bănuiam că acest plan avea ca scop să

ne împiedice să folosim depozitul pentru activităţi private.

În timpul liber, am dedicat fiecare minut accesoriilor mele. Afacerea duduia de Crăciun. Contul meu atinsese un vârf neegalat până atunci, ceea ce mă făcea să mă simt prost, căci locuiam la April şi la Luca fără bani. Făceam treabă în casă pentru ei, dar acum, că aveam şi ceva bani, nu mi se mai părea suficient. Aşa că am început să caut locuinţă. Prea multe opţiuni nu erau la categoria mea de preţ, dar am scris câteva e-mailuri unor fete. Nu mizam însă pe vreun accept înainte de Anul Nou.

În ultima zi de muncă, înainte de examen, Luca mă întrebă ce planuri aveam de Crăciun. Când am ridicat din umeri, m-a invitat fără ezitare să-mi petrec Crăciunul cu el şi cu familia lui. Gândul să îi cunosc părinţii îmi dădea emoţii, dar cel puţin îmi uşura conştiinţa, deoarece minciuna mea faţă de Nora devenise un adevăr.

Până la urmă, am ajuns în faţa examenelor finale, iar bucuria dinaintea sărbătorilor era anulată de frică şi de senzaţia de panică. Şi nu am fost mai menajată decât camarazii mei. Chiar dacă între timp îmi venea mai uşor să stau în aceeaşi încăpere cu două sute de studenţi, nu puteam să nu remarc încă de la primul test că, în ciuda eforturilor de a învăţa, eram mai slab pregătită decât la examenele de la jumătatea anului.

Cu tot ce mi se întâmplase în ultima vreme – Alan, Luca şi accesoriile –, nu reuşisem să mă concentrez cum ar fi trebuit pe materiile mele.

La fiecare examen am avut un nod în stomac şi am trimis rugăciuni fierbinţi spre cer să mă ajute să trec cu bine. Şi faptul că după ultimul examen nu puteam să mă relaxez pe canapea la un serial, pentru că aveam o şedinţă de terapie la dr. Montry, nu avea efectul de a-mi ridica moralul. Singura luminiţă din săptămâna aceasta fusese Luca. În fiecare moment liber, îmi trimitea SMS-uri şi îmi împărtăşea din activităţile lui.

Şedinţa mea cu dr. Montry se desfăşura la modul preconizat. I-am povestit despre episodul de după petrecere, iar ea încerca să mă convingă că, de fapt, exagerasem, că trebuia să existe o explicaţie plauzibilă pentru faptul că acel bărbat mă abordase în plină stradă. Probabil că avea dreptate, dar comportamentul lui nu fusese în regulă. Nu poţi să umbli beat pe stradă, să strigi după oameni şi să îi atingi fără acceptul acestora. Mai ales dacă persoana este atât de înfricoşată, iar panica mea nu cred că putea fi neremarcată.

Am tematizat şi o ierarhizare a fricii mele şi am vorbit despre Luca. Dr. Montry se bucura pentru mine, şi încerca încă o dată să mă convingă să îl aduc la o şedinţă. Eu nu prea voiam, nici chiar dacă ea mi-a

promis să nu vorbească în prezenţa lui despre trecutul meu, ci numai despre starea mea actuală.

Dar gândul acesta era aproape la fel de îngrozitor. De când mă speriase în bucătărie, Luca avea mare grijă când şi cum mă atingea. Nu voiam să îi ofer mai multe motive de îngrijorare. Deocamdată, relaţia noastră era perfectă, iar eu nu voiam să stric totul, lăsând nebunia asta să intre în relaţia sau ce era între noi.

— Timpul nostru a expirat, spuse dr. Montry cu privirea spre ceas. Cabinetul meu este închis în următoarele două săptămâni, dar puteţi să vă notaţi numărul meu de urgenţă.

— Mulţumesc! Dacă mai aveţi o secundă, aş mai vrea să vorbesc despre ceva cu dumneavoastră, i-am zis, străduindu-mă să nu-mi arăt emoţia. Ştiam de ceva timp că nu puteam evita discuţia asta, dar nu-mi era mai uşor.

— Despre ce? mă întrebă dr. Montry luând o poziţie dreaptă.

Mi-am muşcat interiorul obrazului şi am căutat cuvintele potrivite. Cum să-i spun unui psiholog că nu-mi pot permite şedinţele, dar că aveam atâta nevoie de ea? Câştigasem eu în ultima vreme mai mulţi bani şi îmi plătisem câteva facturi, dar nu era suficient. Mai cu seamă dacă îmi puneam în aplicare planul de a mă muta de la April şi Luca.

— Sage, cred că ştiu despre ce doriţi să vorbim, deschise dr. Montry discuţia văzându-mă că ezit.

Am oftat.

— Îmi pare rău că sunt în întârziere cu facturile.

— Vă cred.

— Vă trimit banii cât de repede pot, dar…

E pur şi simplu prea mult.

— Nu vă faceţi griji. Nu sunteţi prima pacientă a mea cu probleme financiare. Dr. Montry zâmbi. Departe de mine gândul de a vă da afară. Vreau să vă ajut şi voi face tot ce este cu putinţă să primiţi acest ajutor de care aveţi nevoie. Există mai multe posibilităţi de a rezolva problema şi vă voi sprijini. Dr. Montry deschise un sertar şi scoase mai multe broşuri. Există asociaţii de caritate specializate în ajutorarea femeilor în situaţia dumneavoastră. Nu pot prelua toate costurile, în cele mai multe cazuri, dar o finanţare parţială este posibilă.

Am luat broşurile şi am găsit nume cunoscute, de care mă lovisem şi eu în căutările mele anterioare. Însă nu prea îmi surâdea ideea de a apela la aceste organizaţii.

— Sau puteţi participa la şedinţe de grup, continuă dr. Montry.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că şedinţele de grup sunt potrivite pentru mine.

— Gândiţi-vă până data viitoare, spuse dr. Montry incisiv. Era o recomandare clară pentru mine să merg pe calea aceasta. Şi, cum spuneam, nu vă faceţi nicio grijă. Găsim noi o soluţie.

Capitolul 29

Am ajuns cu Luca la Brinson cu trei ore întârziere, însă nu numai din cauza camionetei mele, care a avut o pană de cauciuc, ci şi din cauza traficului infernal din preajma sărbătorilor şi a uşoarei căderi de zăpadă ce îi panicase pe oamenii care circulau pe străzile Californiei.

April plecase cu o zi înainte, pentru că am hotărât că avea mai mult sens să călătorim cu două maşini. Luca şi April nu ştiau exact cât timp vor sta la părinţii lor, iar eu, chiar dacă mă bucuram de invitaţia familiei Gibson, nu aş fi petrecut acolo toată vacanţa.

— Şi acum la dreapta, spuse Luca. Între timp, se descălţase şi îşi pusese picioarele pe bordul maşinii.

Valizele noastre, aflate în partea din spate a camionetei, zdrăngăneau mereu când luam vreo curbă. Brinson era frumos. Nu era nici oraş şi nici sat, iar căsuţele şi grădinile din faţa lor îi dădeau o înfăţişare rurală, deşi pe drumul până aici am putut vedea mai multe locuri unde se puteau face cumpărăturile.

— Şi acum la stânga, spuse Luca luându-şi picioarele de pe bord şi încălţându-se.

I-am urmat instrucţiunile şi am trecut pe lângă o casă cu îngrozitor de multe decoraţiuni de Crăciun. În această parte a oraşului, parcelele de teren erau mai mari, iar clădirile mai vechi. Am condus încet până când Luca mi-a arătat o casă cu ţigle de culoare închisă. Avea două etaje şi un bovindou cu ferestre decorate. O cunună din flori atârna pe uşă, iar plante rezistente la frigul iernii împodobeau drumul până la intrare. Când am zărit maşina lui April, mi-am parcat şi eu camioneta lângă trotuar, în spatele ei. Nici nu am oprit bine motorul, că uşa casei se deschise.

Luca îmi zâmbi liniştitor şi coborî din maşină. Am oftat şi mi-am şters palmele umede de pantaloni. Am simţit puternic frigul iernii când am coborât din maşină.

April a fost cea care ne-a întâmpinat.

— De ce a durat atât de mult?

— Am avut pană, am răspuns amândoi în acelaşi timp.

— O, Doamne, vă rog, nu deveniţi unul dintre *acele* cupluri! spuse April dându-şi ochii peste cap. Am întâlnit-o ieri pe Tasha. S-a logodit cu tipul mai în vârstă din magazinul tatălui ei. A fost la întâlnirea noastră şi, întotdeauna când puneam o întrebare,

Tasha începea răspunsul… iar el îl termina, îi imită April trecând de la o voce ridicată la una profundă.

Am început să râd.

— Nu trebuie să-ţi faci…

— … griji din cauza asta, mă întrerupse Luca şi începu să râdă.

În acest moment, două persoane au ieşit din casă. Domnul trebuia să fie Russell, tatăl lui April şi al lui Luca, iar doamna de lângă el era, cu siguranţă, Joan, mama lor vitregă.

Luca nu exagerase când spusese că el şi April semănau mai mult cu mama lor. Tatăl lor era cu un cap mai mic decât Luca, avea părul castaniu, bogat şi ochii de culoare închisă. Rădăcinile italieneşti ale familiei, care încă se mai puteau intui în persoana lui, se pierduseră complet în ceea ce îi privea pe copii.

Când Russell se îndreptă spre mine, am simţit imediat un ecou al fricii mele anterioare. Totuşi, mi-am strâns buzele, am încercat să zâmbesc şi i-am întins energic mâna, înainte ca el să mă poată îmbrăţişa.

— Bună ziua, eu sunt Sage.

— Ştiu, răspunse tatăl lui Luca. Eu sunt Russell, iar ea este soţia mea, Joan.

— April şi Luca ne-au povestit multe despre tine, spuse Joan, strângându-mi şi ea mâna. Avea vreo 40 de ani şi părul castaniu, la fel de scurt ca al soţului ei.

Deşi eram la o distanţă de aproximativ un braţ de ea, puteam simţi mirosul floral al parfumului ei.

L-am privit pe Luca îmbrăţişându-şi tatăl şi sărutând-o apoi pe Joan pe obraji. Zâmbea acum cu toată gura.

— Haideţi să intrăm în casă. Este frig, spuse Joan.

Luca a luat bagajele din camionetă, timp în care Joan, cu mâinile întinse, ne invită în casă ca pe o hoardă de copii. Mirosea a fursecuri dulci, iar la radio răsuna un cântec de Crăciun, timp în care moderatorul emisiunii începu să ofere informaţii despre starea vremii de sărbători. Casa lui Luca şi a lui April emana confort, de la fotografiile înrămate şi mobilierul vechi din lemn şi până la decoraţiunile atent alese. Lipseau doar un şemineu şi un pisoi gras pentru ca imaginea să fie perfectă.

— Am pregătit pentru voi camera de oaspeţi, a spus Joan, în timp ce urca scările la primul etaj. Patul din vechea cameră a lui Luca este mult prea mic şi, pe lângă asta, pe pereţi atârnă postere îngrozitoare.

— Postere îngrozitoare? am întrebat, uitându-mă la Luca. Acesta a scuturat din cap, privind în altă parte şi, în acest moment, am ştiut că trebuia să le văd neapărat.

Joan ne-a condus într-o cameră aflată la capătul holului de la primul etaj. În ea se afla un pat mare dublu şi un dulap cu oglinzi până la podea. Pe perete

atârna un televizor, iar o uşă de sticlă ducea spre un balcon mic. Încăperea era comodă, însă în comparaţie cu restul casei, se putea observa că nu era prea des locuită.

Luca puse jos bagajele noastre.

— Când mâncăm?

Russell, care ne urmase, a început să râdă, apoi se întoarse spre mine:

— Aceasta este prima întrebare pe care ne-o pune când vine în vizită.

— Ce pot face, dacă mama găteşte atât de bine? I-a pus lui Joan o mână peste umeri şi, dacă nu aş fi ştiut adevărul, nu aş fi ezitat niciun moment să spun că Luca este adevăratul ei fiu.

Joan i-a mângâiat burta şi i-a spus că mâncarea este gata şi că putem merge la masă. Ne-a dat zece minute ca să ne pregătim şi, după ce Russell a tras uşa după el, m-am întins pe pat. Îmi simţeam membrele înţepenite de la drum.

Luca se întinse şi el lângă mine.

— Şi? Ce părere ai despre ei?

— Despre cine?

— Despre părinţii mei, bineînţeles.

M-am sprijinit pe coate şi m-am uitat la el de sus în jos.

— Joan este drăguţă. Se vede cât de importantă este pentru tine. Iar casa lor este cu adevărat

frumoasă, am adăugat, lăsându-mi privirea să alunece prin încăpere.

Luca îşi întinse mâna după mine pentru a se juca cu o şuviţă din părul meu.

— Trebuie să mergem odată şi la Maine, ca să o vizităm pe Megan şi apoi familia ta. Vreau să ştiu unde ai crescut.

I-am răspuns cu un zâmbet încordat, fiindcă nu ştiam ce i-aş fi putut răspunde.

Joan era o bucătăreasă excelentă. Nu gătea neapărat după o reţetă, ci avea un adevărat simţ al condimentelor şi al diferitelor arome, ceea ce făcea ca acel chili al ei să fie cel mai bun pe care îl mâncasem vreodată. Luca a primit o porţie cu mult mai mult chili. Am îndrăznit să gust şi eu din el, însă mi-au dat pe loc lacrimile şi am început să respir cu greu şi să gâfâi, fiind nevoită să beau o cană cu lapte ca să sting focul din gură.

— April ne-a povestit că vrei să devii psiholog, a spus Russell, mai mult ca o constatare, decât ca o întrebare, sprijinindu-se pe scaun. Eram aşezaţi la o masă în bucătărie. Joan pregătea desertul.

— Poate. Una dintre materiile mele este introducerea în psihologie şi iau parte şi la alte cursuri care au o tematică asemănătoare. Însă mai am ceva timp ca să mă decid. Ceea ce ştiu este că doresc

să lucrez cu oamenii. Preferabil, cu copii şi adolescenţi.

— Atunci, îl cunoşti cu siguranţă pe Gavin, nu-i aşa? mă întrebă Joan, care tocmai se întorcea din bucătărie cu un castron mare.

Luca pufni.

— Bineînţeles că îmi cunoaşte cel mai bun prieten.

— Da, urmează şi el unul dintre cursurile la care merg şi eu.

— Minunat, minunat, murmură Russell, împărţind tiramisu în porţii mari pe farfurii.

— Şi ce lucraţi mai exact? am întrebat eu, înfigându-mi furculiţa în straturile dulci. April mi-a spus că lucraţi de acasă.

— Sunt liber profesionist, lucrez pentru o companie de asigurări şi investighez cazuri unde există suspiciune de fraudă, răspunse Russell.

— Sună interesant.

— Nu neapărat. În cele mai multe cazuri este vorba despre cineva care îşi lasă intenţionat telefonul exagerat de scump să cadă, ca pretext să nu mai plătească încă o dată 500 de dolari. Joan poate să vă povestească cele mai interesante întâmplări.

— O, da, spuse Joan, dându-şi ochii peste cap. Era organizatoare de nunţi şi de petreceri şi a început să ne povestească o întâmplare în care naşul a apărut

beat în faţa altarului după ce propria soţie îl părăsise cu o zi înainte.

Puţin mai târziu, am aflat că Russell şi Joan vor petrece seara la un concert de Crăciun. Ne-au invitat şi pe noi să-i însoţim, pentru că mai erau locuri libere. April îşi planificase altceva cu prietenii ei de aici, iar Luca reuşi să găsească un motiv să scape, fiindcă niciunul dintre noi nu eram fan al cântecelor de Crăciun.

Am absorbit atmosfera familiară de aici, dându-mi seama că îmi lipseşte propria familie. Bineînţeles că nu Alan, ci doar Megan, Nora şi mama. Îmi lipsea mai ales propria mamă. După ce a început povestea cu Alan, ne-am îndepărtat tot mai mult una de cealaltă. Am păstrat distanţă faţă de ea, ca nu cumva să ia parte şi ea la nefericirea mea. A renunţat destul de repede la toate încercările ei de a se apropia de mine, punând comportamentul meu pe seama pubertăţii. Când încă eram în Maine, nu mă deranja atitudinea ei. Totuşi, între timp, nu o mai văzusem de mult, iar comportamentul lui Joan m-a făcut să-mi aduc aminte cu durere cum era să ai o mamă iubitoare şi care să aibă grijă de tine.

În cele din urmă, am schimbat rolurile, iar eu cu April am început să facem ordine în bucătărie. Joan avea voie să savureze o mică pauză înainte de a

merge la concert, iar Luca şi tatăl său au mai adus câteva decoraţiuni în casă.

— Ce îi dăruieşti lui Luca de Crăciun? mă întrebă April, întinzându-mi o oală spălată.

— Deşi nu am fost de acord cu voucherele, de data aceasta i-am cumpărat un abonament de jumătate de an la Audible. Asta în cazul în care, în timp ce face jogging, nu are întotdeauna chef să asculte muzică, am spus încet, ca să nu mă audă. Aproape 100 de dolari a costat abonamentul, mai mult decât investeam eu de obicei în cadourile pentru astfel de ocazii. Însă Luca merita asta şi, datorită afacerii mele de Crăciun, contul meu a putut suporta aceşti bani. Tu ce i-ai cumpărat?

— Un voucher pentru cărţi.

— Bineînţeles.

Mi-am dat ochii peste cap, însă ştiam că Luca se va bucura. Voucherul pe care îl primise de ziua lui îl folosise în cel mult o săptămână.

După ce am terminat de spălat vasele, April a plecat la prietenii ei de odinioară. Şi, pentru că nu am vrut să trândăvesc în living în timp ce Russell şi Joan erau acolo, l-am aşteptat pe Luca în camera de oaspeţi, revăzând un episod din *The Tonight Show.*

Puţin mai târziu a sosit şi Luca, îmbrăcat într-o geacă groasă şi purtând o căciulă de lână. Pe umeri îi

străluceau perle de apă de la zăpada topită, iar obrajii îi erau roşii.

— Ţi-am spus că urăsc iarna? întrebă el, apoi şi-a scos mănuşile şi a început să-şi frece degetele înţepenite de frig.

— Da, mi-ai spus. De aproximativ două sute până la cinci sute de ori de la începutul săptămânii. Am râs. A durat mult. Am crezut că vreţi să mai puneţi doar câteva lumini.

— A trebuit să facem munca de două ori, fiindcă cineva ne-a adus din pivniţă luminile greşite şi ne-am dat seama mult prea târziu.

— Şi acel cineva eşti tu? am întrebat, privindu-l cum stătea îngheţat şi tremurând lângă pat. I-am luat degetele între ale mele şi am încercat să i le încălzesc cu mâinile mele calde.

— Poate. Luca se uita la mine cum îi frecam mâinile îngheţate, apoi se aplecă şi mă sărută pe frunte. Buzele îi erau şi ele reci şi aspre, totuşi era atât de multă căldură în gestul lui, încât inima începu să-mi bată cu putere.

— Merg la duş. Poţi să cauţi un film pentru seara asta.

— Unde sunt DVD-urile?

— În living. În dulapul de lângă fereastră.

— Bine.

Mi-am adunat puterile şi am coborât scările.

Nu-i vedeam nicăieri pe Russell şi pe Joan. Cu siguranţă s-au dus în dormitorul lor, ca să se pregătească pentru concert. Am găsit imediat dulapul la care se referea Luca. Oferta de filme era impresionantă şi a durat destul de mult până când am reuşit să citesc toate titlurile. În cele din urmă, m-am decis pentru *Iron Man.* Nu era neapărat filmul meu preferat, dar ştiam că lui Luca îi plăcea Marvel, iar oferta de comedii romantice era destul de redusă. Dar fiindcă nici Luca, nici April nu erau pasionaţi de această tematică, probabil că nu ar trebui să fie de mirare de la cine au moştenit gustul.

Am auzit paşi răsunând în spatele meu.

— Ai găsit ceva? mă întrebă Joan.

— *Iron Man.* Primele trei părţi, am spus ridicând cutia cu DVD-urile.

— O alegere excelentă. Mi-a zâmbit, fixându-şi cercelul rotund pe care îl purta.

— Arăţi foarte bine.

— Mulţumesc. Şi-a netezit mâinile peste rochia ei neagră cu paiete argintii, care ofereau un contrast deosebit cu buzele ei roşii. La începutul anului, mi-am propus împreună cu Russell să întreprindem ceva măcar o dată pe săptămână. De şapte ori am reuşit. Şi dacă am această ocazie, îmi place să mă aranjez.

— Şi toţi ceilalţi bărbaţi vor fi geloşi pe mine. Russell veni lângă soţia lui şi îi puse o mână peste umeri. Eşti gata?

Joan îl privi.

— De câteva ore te aştept.

— Da, da, spuse Russell, făcându-mi cu ochiul şi se îndreptă împreună cu Joan spre ieşire. După concert, mergem cu câţiva prieteni să mâncăm. Ne întoarcem târziu.

I-am însoţit pe cei doi până la uşă.

— Îl voi anunţa pe Luca.

— În congelator mai este lasagna, îmi spuse Joan, netezindu-şi pardesiul. Sau vă comandaţi ceva. Numerele de telefon sunt…

— … lângă cutia cu pâine, o întrerupse Luca, în timp ce cobora scările. Sage este nouă în casă, însă eu am locuit aici optsprezece ani, aţi uitat deja?

— Poate că am schimbat locul lucrurilor.

— Nu faci niciodată asta, spuse Luca apropiindu-se de mama lui şi sărutând-o pe obraji. Şi, apropo, arăţi foarte bine.

Joan îi zâmbi.

— Ai dreptate, amândoi arătaţi foarte bine.

— Nu doreşte nimeni să spună câteva cuvinte despre ţinuta mea? întrebă Russell întinzându-şi braţele, deşi sub geaca sa groasă nu se putea vedea prea mult din costumul pe care îl purta.

— Şi tu arăţi extraordinar, îi spuse Joan soţului ei cu o voce suavă, ceea ce îl făcu pe Luca să îi trimită pe amândoi din casă. Le ură o seară plăcută, interzicându-le să se întoarcă acasă mai repede de miezul nopţii.

După ce uşa se închise în urma lor, Luca s-a întors oftând spre mine.

— Şi ce vom viziona în seara aceasta?

— *Iron Man?* am spus ridicând cutia cu DVD-uri. Însă mai întâi vreau să-ţi văd fosta cameră.

— Neapărat?

— Dacă aşa întrebi? Neapărat.

Luca m-a condus la primul etaj spre o uşă opusă camerei de oaspeţi, la celălalt capăt al holului. Pe lemnul lăcuit în alb atârna un panou ca acelea din magazin, pe care scria *Deschis.*

— La vârsta de 14 ani mi-am pierdut cheia de la cameră şi de atunci am acest panou.

A deschis uşa, întorcând în trecere panoul cu faţa, pe care scria *închis.*

Privirea mi-a căzut prima dată pe un poster cu o femeie pe jumătate goală, aflată chiar deasupra patului său. M-am întors spre el ca să spun ceva, când deodată am descoperit un altul în acelaşi gen. Am început să râd dintr-odată.

— Nu râde! spuse el împingându-mă afectuos, aşa încât am intrat şi mai mult în încăpere. A închis uşa

după el. La vârsta de 14 sau 15 ani mi se păreau extraordinare.

— Şi acum nu ţi se mai par?

A ridicat din umeri.

Mincinosule!

— De ce nu le-ai dat jos până acum? l-am necăjit puţin.

A scos un mormăit neinteligibil, iar eu am început să râd şi mai tare când am descoperit un alt poster pe uşă, care nu ar fi putut defini mai bine noţiunea de clişeu: O blondină în bikini roşii se tolănea pe o capotă. În mână ţinea un burete cu care nu spăla maşina, ci se spăla pe ea însăşi.

— Încetează să mai râzi sau plecăm de aici, repetă Luca zâmbind.

— Nu, te rog. Mă voi comporta decent de acum înainte. Mi-am strâns buzele şi m-am îndreptat spre un raft pe care erau aşezate o mulţime de cărţi, dar şi fotografii şi diverse amintiri. Am descoperit chiar o fotografie cu April, Luca şi Gavin, care fusese făcută la mare. Luca avea probabil 16 ani, iar Gavin îşi pusese un braţ pe umerii lui April. Dacă în poză nu ar fi avut 13 ani, aş fi zis că sunt un cuplu.

— April şi Gavin sunt apropiaţi? l-am întrebat pe Luca.

I-am văzut pe amândoi în diferite ocazii, însă nu am simţit niciodată că ar fi atât de apropiaţi unul de celălalt, cum mi se părea în această fotografie.

— În trecut erau nedespărţiţi, spuse Luca venind spre mine şi punându-mi un braţ pe umeri, la fel cum stătea Gavin în fotografie. Însă acum trei sau patru ani, situaţia s-a schimbat. M-am mutat cu Gavin la Melview pentru a studia, aşa că ei au pierdut legătura.

— De ce nu te-ai mutat de fapt cu Gavin în apartament?

— El şi-a dorit întotdeauna un câine, iar eu, pentru că sunt alergic, nu îi suport prezenţa mai mult de câteva ore în apartament. Dacă aş dormi la el două nopţi, aş vorbi ca Darth Vader.

Îmi aduc aminte că April îmi povestise cândva ceva asemănător.

— Nu te deranjează că ei nu mai sunt prieteni?

Luca se gândi puţin apoi negă.

— În cei trei ani în care April nu era în Melview, m-am obişnuit cu ideea că nu mai eram un trio. Iar acum, April te-a întâlnit pe tine şi se pare că nu îi mai simte atât de mult lipsa.

— Vrei să-ţi povestesc ceva amuzant?

— Întotdeauna, cu plăcere.

— Când am cunoscut-o pe April, am crezut că Gavin eşti tu.

— Ce?

— April a vorbit întotdeauna de fratele ei şi nu a pronunţat niciodată numele tău. Iar la un curs al profesorului Eriksen, Gavin a venit direct la mine şi am bănuit că mă cunoaşte de la April, care se înţelegea bine cu fratele ei şi care pesemne îi povestise de mine. De-abia în săptămâna următoare, când am vizitat-o pe April, iar tu ai deschis uşa, mi-am dat seama de confuzie.

Luca a început să râdă. Stătea atât de aproape de mine, încât puteam simţi vibraţia corpului său lângă al meu.

— De aceea te-ai uitat atunci la mine de parcă aş fi fost un extraterestru?

— Da, aşa este, dar şi pentru că eşti incredibil de atrăgător, am spus aproape în şoaptă. Nu voiam să-i divulg adevărul, şi anume acela că îmi provoca în acel moment teamă.

— Incredibil de atrăgător? Mă trase lângă el şi îşi împleti mâinile în spatele meu, ca şi când m-ar fi ţinut prizonieră în îmbrăţişarea lui, iar între noi se afla DVD-ul *Iron Man.*

Am aprobat, m-am ridicat pe vârfuri şi i-am atins buzele cu buzele mele fără a-l săruta.

Luca scoase un geamăt uşor.

— Nu ar trebui să faci asta.

— De ce nu? am întrebat, plimbându-mi limba pe colţul gurii lui.

A înghiţit cu greu.

— Pentru că mi-am propus să mă port decent în casa părinţilor mei. Şi ceea ce tocmai faci acum declanşează în mintea mea gânduri indecente.

Am rânjit.

— Într-adevăr?

— Da. O sclipire provocatoare îi apăru în privire şi, înainte să pricep ce avea de gând, a îngenuncheat încet în faţa mea şi m-a ridicat până am pierdut contactul cu solul.

Am râs, prinzându-mă de el şi lăsând să-mi cadă cutia cu DVD-uri.

A făcut trei paşi şi a ajuns lângă patul lat de cel mult un metru, însă nu aveam nevoie de prea mult spaţiu. M-a aşezat cu grijă pe saltea, aplecându-se peste mine, iar coapsele mi se aflau acum între picioarele lui. Încet, de parcă ar fi avut tot timpul din această lume, îşi lăsă privirea să alunece în jos, de la nas şi gură până la sânii, care, sub presiunea respiraţiei emoţionate, se ridicau şi se lăsau apoi puternic.

Nu puteam ignora dorinţa din privirea lui Luca, de aceea am încetat să mai râd. Aproape îmbătat de plăcere, începu să privească o zonă de piele goală de pe burta mea, acolo unde puloverul alunecase. Şi-a strecurat un deget sub pulover şi a început să-l plimbe pe suprafaţa pielii.

Am simţit un fior în tot corpul. Un zâmbet de mulţumire apăru într-un colţ al gurii, îşi plimbă degetele mai departe pe pielea mea goală de pe burtă, apoi mă privi din nou. Ochii îi vagabondau acum lacomi pe faţa mea, fixându-mi buzele cu care îl tentasem.

Mi-am muşcat buza inferioară în semn de rugăminte, dar şi de provocare.

Luca scoase un mârâit încet şi, cu braţele lângă capul meu, se apropie şi mai mult.

Buzele mi s-au deschis automat. Voiam să mă sărute. Ca prima dată în patul lui din Melview, fără să-şi facă griji că aş putea reacţiona negativ.

Între timp, Luca se apropiase atât de mult, încât îi simţeam respiraţia pe gura mea. Fără să văd, am început să-i pipăi tricoul. Mi-am înfipt degetele în material ca să-l ţin lângă mine şi m-am aplecat spre el.

S-a tras înapoi râzând.

— Nu fi atât de nerăbdătoare!

— Eşti rău.

— De ce? Tu ai început.

Îi plăcea foarte mult tortura dulce. Deşi, în acest moment nu îmi doream nimic mai mult decât să-l sărut, savuram totuşi drumul până acolo şi mai ales uşurinţa cu care făceam asta şi care fusese pentru mine până acum de neconceput.

Luca se aplecă din nou spre mine şi respiraţia deja neregulată mi se opri când îşi puse buzele pe un colţ al gurii mele, la fel cum făcusem eu înainte. Mi-am întors capul, pentru a-i fura un sărut, însă el avea altceva în gând. Fără să-mi satisfacă dorinţa, îmi exploată cu gura obrajii, apoi maxilarul, până la lobul urechii, pe care îl prinse între buze şi îl muşcă suav.

Am oftat surprinsă. Am simţit cum plăcerea îmi cuprinde tot corpul, oprindu-se în abdomen.

— Parcă voiai să fii decent, am spus cu o voce aspră.

— M-am răzgândit, şopti Luca.

— Dar părinţii tăi…

— Nu se întorc mai devreme de miezul nopţii, m-a întrerupt el, înăbuşindu-mi orice protest şi sărutând exact locul unde pulsul mi se simţea exagerat de puternic. Cu siguranţă observă cât de tare îmi bătea inima la fiecare gest al său. Mi-am înclinat capul când limba îi alunecă lin peste pielea mea sensibilă.

Mi-a interpretat mişcarea ca pe o invitaţie şi şi-a împins şi un picior între genunchii mei. Mi-am deschis picioarele pentru el, simţindu-i acum mai mult greutatea şi săruturile şi mai intense. Îmi săruta tandru gâtul şi, de fiecare dată când buzele îmi atingeau pielea, furnicăturile pe care le simţeam între coapse se intensificau.

Fără să-şi dezlipească niciun moment gura de corpul meu, a exploatat drumul până la claviculă, unde tivul puloverului meu îl opri. Mă pregăteam să respir uşurată, gândindu-mă că această tortură luase sfârşit. Totuşi, Luca mă surprindea în continuare. A tras cu degetele materialul puloverului, pentru a-şi face loc.

— Luca, te rog…

Puteam să-i simt zâmbetul, însă nu-mi ignoră cuvintele. A început să mă sărute din nou lent, de data aceasta de la claviculă până la gât şi maxilar şi s-a oprit pe buze, pentru ca în cele din urmă să mă elibereze, să ne elibereze.

Gurile lacome şi pline de dorinţă ni s-au întâlnit din nou. Mi-am îngropat mâinile în părul lui, a scos un mormăit satisfăcut şi eu am răspuns cu un oftat în momentul în care i-am simţit limba în gura mea.

Ne-am sărutat mult şi profund, iar între corpurile noastre luă naştere o frecare dulce-amară. În ultimele zile ne-am sărutat şi atins frecvent, însă de cele mai multe ori intimitatea noastră era însoţită adesea de o lejeritate ludică. Totuşi, când Luca mi-a cuprins şoldurile şi s-a apăsat pasional pe mine, această joacă a început să dispară. Am devenit conştientă de cât de serios era totul.

Purta pantaloni de sport, iar prin materialul lor subţire puteam să-i simt bine erecţia. Se apăsa acum

pe şoldurile mele cu şi mai multă înflăcărare şi ardoare. Mă cuprinse din nou un val de excitaţie care mă făcu să mă înfior. În acelaşi timp, creştea în mine şi o panică din păcate familiară. Am închis ochii, mi-am pus braţele în jurul umerilor lui şi am încercat să ignor acest sentiment. Dacă îl sărutam îndelung şi intens, corpul va înţelege că tot ceea ce intenţionam nu se compara cu nimic din ce trăisem în trecut.

Am gemut amândoi atunci când i-am atins erecţia la mişcarea coapselor mele. Am repetat mişcarea instinctiv, iar erecţia a devenit şi mai puternică.

Fără să vreau, am devenit dintr-odată rigidă şi, ca atunci în bucătăria apartamentului, Luca a observat imediat schimbarea. A terminat sărutul şi şi-a tras bazinul puţin într-o parte, astfel încât să nu-i mai simt excitaţia. Totuşi, numai ideea că ea încă mai exista între noi mă făcea nervoasă.

— Este prea mult?

— Cam da, am mărturisit. Vocea îmi era răguşită de dorinţa pe care o simţeam şi pe care nu puteam să o trăiesc. Totuşi, căldura şi umezeala dintre picioare erau o dovadă suficientă că o parte din mine îl dorea pe Luca. Mi-am întors capul într-o parte. Câteodată chiar mă urăsc.

— Nu, nu trebuie să faci asta, răspunse el hotărât. Ai doar nevoie de mai mult timp, nu este nicio

problemă. Suntem împreună doar de câteva zile, nu este sfârşitul lumii.

— Ba da, este. Te doresc, dar nu te pot avea.

Luca mă privi profund şi toată frustrarea mea se oglindi în ochii lui.

— De ce îţi este teamă în acest moment? Sărutul este evident în ordine, la fel şi mângâierea, continuă îngropându-şi degetele în pielea mea goală. Este vorba numai despre asta? a întrebat, presându-şi erecţia din nou pe coapsele mele.

Am tras aer în piept şi mi-am împins bazinul în saltea, cât mai departe de el.

— Nu ai încredere în mine? întrebă Luca.

Voiam să-l contrazic, însă ce aş fi demonstrat cu asta? Dacă aş fi avut încredere deplină în el, ne-am fi smuls hainele de pe noi, iar el şi-ar fi pus un prezervativ.

Luca oftă. Îmi venea să plâng când s-a ridicat. Ultimul lucru pe care îl voiam era să-l dezamăgesc şi mă uram că prin săruturile mele, îi promiteam ceva ce nu puteam să duc la bun sfârşit, chiar dacă şi eu îmi doream nespus de mult.

— Cred că am o idee, spuse Luca, folosind un ton conspirativ. S-a îndreptat spre dulapul de haine din perete, în care se găseau numeroase vechituri. Pe cârligul din spate atârnau câteva piese de îmbrăcăminte.

M-am ridicat, de asemenea, de pe pat, fiindcă mi se părea ciudat să rămân acolo întinsă. L-am urmărit cu mâinile încrucişate.

— Ce cauţi?

— Vei vedea imediat. În ciuda înălţimii sale, a trebuit să se ridice pe vârful degetelor ca să poată ajunge la ultimul raft. Am găsit, m-a anunţat cu un rânjet insinuator şi a scos dintr-o cutie o pereche de cătuşe.

Am făcut ochii mari. Am scuturat din cap şi m-am dat un pas înapoi. Avea de gând să mă pună în lanţuri? Chiar credea asta serios? Numai ideea de a mă preda neputincioasă în faţa lui mă făcea să transpir, putând acum să simt cum resturile de plăcere pe care le mai simţeam se evaporaseră. Cum putea să-şi imagineze că asta ar fi o idee bună?

— Nu sunt pentru tine, spuse Luca hotărât, smulgându-mă brusc din lumea gândurilor. Tu nu ai încredere în mine, însă eu am, Sage. Vreau să-ţi dovedesc acest lucru. Şi poate că aceste cătuşe te vor ajuta să te confrunţi cu ea.

Mi-am încruntat fruntea.

— Să mă confrunt cu cine?

— Cu ea. Luca îşi cuprinse fără jenă erecţia, mângâindu-se peste materialul pantalonilor o dată, de două ori.

Îmi imaginam cum ar fi dacă eu l-aş fi atins aşa. Şi, în acest moment, mi-am dat seama că îmi doream într-adevăr să-l ating şi că exista în mine o dorinţă pe care până acum nu o mai simţisem.

— Ce propui? am întrebat cu gâtul uscat.

— Mă voi lega, îmi spuse Luca sobru. Mi-a aruncat o cheiţă pe care am prins-o din reflex. Apoi poţi să faci cu mine tot ceea ce doreşti. Nu te voi atinge. Doar tu vei avea controlul.

— Voi avea controlul, am repetat. Nesigură şi iritată în acelaşi timp, am fixat cheia pe care o ţineam acum în mână. Nu puteam ignora strângerea pe care o simţeam în abdomen. Oferta era la fel de atrăgătoare ca săruturile sale, deşi o fărâmă de îndoială încă era prezentă.

Nu aşteptă răspunsul meu. Fără a ezita, şi-a tras tricoul peste cap şi şi-a dat jos pantalonii de sport, păstrându-şi doar boxerii. Erecţia sa era acum mult mai evidentă prin materialul subţire. Am înghiţit cu greu, iar Luca interpretă expresia feţei mele făcându-mi cu ochiul, înainte de a-şi pune cătuşele. Doar cu un clic, şi-a legat mâinile la spate şi stătea acum în faţa mea, excitat, încătuşat şi gata să mi se ofere în întregime.

Mi-am lăsat privirea să alunece de la zâmbetul lui viclean la pielea bronzată care avea o nuanţă mai deschisă în zona pieptului şi a picioarelor decât pe

braţe. Muşchii de pe burtă deveniseră mai plați încă din vară. Nu se mai antrena atât de des, fiindcă nu suporta frigul, însă acest lucru nu îl făcea mai puţin atrăgător, ci din contră, mai uman. Am rămas împietrită câteva secunde la această privelişte, înainte să îndrăznesc să-mi îndrept din nou atenţia către zona umflată din boxerii lui.

La naiba! Chiar se întâmpla asta?

Am expirat zgomotos, am lăsat deoparte cheia şi am făcut un pas spre Luca. Nu părea să aibă vreo grijă. Nu se gândea că aş putea să fug pur şi simplu şi să-l las singur aici.

— Ce ai face dacă aş dispărea acum?

— M-aş gândi ce scuză aş putea găsi în faţa părinţilor mei. A ridicat din umeri, privindu-mă provocator. Ai de gând să dispari?

Am clătinat din cap şi m-am aşezat în faţa lui, copleşită de întreaga situaţie. Oare aşteaptă de la mine să îi sărut penisul erect? Să îl ating cu mâna sau cu gura? Nu voiam să ajung atât de departe, însă nici nu îmi doream să refuz o ocazie unică.

— Îţi face plăcere să mă chinui, nu-i aşa? mă întrebă Luca.

— Poate, am răspuns, sărutându-l pe gât.

Gustul pielii lui mă făcu să-mi las grijile la o parte şi să-mi apăs mai tare gura pe gâtul său. Îl savuram centimetru cu centimetru. Îl lăsam să-mi simtă limba

sau dinţii pe pielea lui. Am remarcat repede câtă plăcere îi provocam când îl atingeam. Ne-am unit din nou corpurile, însă de data aceasta, nu m-a mai deranjat să-i simt erecţia pe burta mea. Am zâmbit şi săruturile mele au devenit mai îndrăzneţe.

Respira tot mai greu şi scotea acum acele sunete care păreau să-mi ardă tot corpul.

— Este totul în ordine?

— Mhm, mormăi Luca şi urmărea cu ochii întredeschişi cum săruturile mele alunecau profund spre tatuajele sale, iar apoi spre inimă.

În acelaşi timp, îmi foloseam şi mâinile. Îi mângâiam pieptul dur până la abdomenul plat. Îi zgâriam încet pielea cu unghiile şi fiecare muşchi al corpului său părea să se încordeze. Mai curajoasă acum, mi-am lăsat degetele să alunece şi mai mult în jos, am urmat crestăturile de pe abdomen până când am ajuns la brâul boxerilor, având grijă totuşi să nu-i ating erecţia.

— Sage, mârâi Luca, foarte liniştit în tot acest timp.

Am râs gemând, mi-am sprijinit capul de umărul său şi l-am privit.

— Deja îţi pare rău?

— Nu.

— Eşti sigur?

A dat din cap şi, în ciuda plăcerii pe care i-o puteam citi în privire, îmi dădeam seama că ar suporta această tortură dulce atât timp cât ar fi necesar, doar pentru a-mi da siguranţa de care aveam nevoie.

Ca mulţumire, i-am sărutat buzele. Şi, înainte să încep să mă îndoiesc de anumite lucruri, i-am cuprins erecţia cu mâinile prin materialul boxerilor.

Luca începu să ofteze şi degetele mele îl apăsară şi mai mult. Voia să îl ating, deşi aveam şi posibilitatea de a nu face asta. Aş fi putut să dau înapoi fără ca el să aibă vreo şansă să mă ţină acolo. Aveam controlul deplin asupra situaţiei, aşa cum spusese el la început, iar acest gând îmi dădea şi mai mult curaj. Am început să-mi mişc mâna în sus şi în jos, explorându-l. Sărutul a devenit acum mai vijelios şi respiraţia mai neregulată, cu cât îl mângâiam mai mult.

— Mai tare, îmi ceru el în timp ce buzele mele le atingeau pe ale lui, iar eu l-am ascultat, dar numai pentru două sau trei secunde, apoi mi-am reluat ritmul. A suspinat dezamăgit şi, pentru prima dată de când începuse acest joc, încercă să se împotrivească faptului că era încătuşat.

Mi-am pus faţa pe gâtul lui şi de data aceasta am lăsat ca mâinile să-mi alunece în boxerii lui, însă fără a-i atinge erecţia.

— Acum te urăsc, mormăi Luca răguşit.

Am zâmbit.

— În curând, nu mă vei mai urî. Într-o mişcare lină, am îngenuncheat în faţa lui şi i-am tras boxerii jos.

S-a ridicat în picioare şi stătea acum înalt, în faţa mea, în toată splendoarea lui. De fiecare dată când îl văzusem în pantalonii lui de sport credeam că aveam deja în cap o imagine a corpului său, însă acum realitatea depăşea orice imaginaţie. Goliciunea lui avea în sine o frumuseţe pe care nu aş fi crezut-o vreodată posibilă.

Mă aflam acum la nivelul erecţiei lui, iar el mă cerceta cu privirea. Puteam citi în ochii lui ce îşi dorea de la mine. Propriul corp îmi vibra de încordare şi de aşteptare. Nu mai simţisem până acum o dorinţă atât de intensă, iar în prezenţa lui totul părea natural.

Când m-am aplecat, am putut auzi cum inspira adânc şi îşi ţinu apoi respiraţia. Totuşi, nu i-am luat penisul în gură, aşa cum şi-ar fi dorit, ci mi-am apăsat buzele de oasele coapselor lui. Luca oftă frustrat, ceea ce făcea ca propria mea excitaţie să crească. Îmi plăcea ideea de a avea controlul asupra lui şi, mai mult, îmi plăcea ideea că mi-a permis aşa ceva. Nu-l întrebasem niciodată ce preferinţe avea la pat, însă eram sigură că nu el era, în mod obişnuit, cel încătuşat. Fiindcă mi-a oferit această încredere, numai pentru a-mi alunga teama, făcea ca inima să-

mi bată cu şi mai multă putere şi voiam acum să-i ofer ceea ce îşi dorea.

M-am ridicat şi i-am luat mâna într-a mea. Fără a spune nimic, l-am condus pe hol spre camera de oaspeţi. În numai câteva secunde, cât a durat până să străbatem holul, am simţit cum creşte în mine nervozitatea. Nu îmi venea să cred ce urma să fac. Dorinţa de a-l avea pe Luca era mai mare decât frica pe care totuşi o simţeam, de aceea am încercat să-mi alung îndoielile.

— Întinde-te, i-am cerut şi am închis uşa camerei.

Nu a ezitat niciun moment şi s-a întins pe pat.

Aşa cum o făcuse şi el mai înainte, m-am aplecat asupra lui. Am început să-l sărut încet, dar chinuitor, ceea ce cerea nu numai din partea lui stăpânire de sine, ci şi din partea mea. Am sărutat de sus în jos fiecare centimetru al pielii lui care, din cauza încordării, avea acum gust sărat. Am oftat, mi-am înfipt limba în buricul său pentru ca apoi, în final, limba mea să-şi atingă scopul.

Plină de nerăbdare, m-am uitat acum spre el. Privirea lui plină de dorinţă era cel mai erotic lucru pe care îl văzusem vreodată. Şi faptul că eu eram cea care trezise în el această plăcere, mi-a dat curajul să fac şi ultimul pas. I-am înconjurat erecţia cu buzele mele, ceea ce îl făcu să geamă. De această dată, nu mai

era nimic între noi care să ne deranjeze. Eram doar eu şi el.

Căldura pe care o degaja corpul lui era îmbătătoare. Cu limba am alunecat cu grijă peste pielea lui încordată, ceea ce îl făcu să înjure şi să îşi ridice coapsele.

Nu aveam experienţă, de aceea m-am lăsat condusă doar de instincte. Luca îmi dădea cu o respiraţie greoaie câteva indicaţii, până când înţelesesem ce îi plăcea. Şi, spre surprinderea mea, savuram şi eu asta. Ceea ce mă excita în mod deosebit nu era neapărat actul în sine, ci ideea că Luca era în mrejele mele, că mă dorea cu adevărat, iar acesta era un sentiment îmbătător. Mă făcea să-mi uit trecutul, chiar mai mult decât reuşeau accesoriile mele sau alcoolul.

— Sage! Îmi pronunţă numele chinuit şi provocator totodată.

Puteam să simt cum fiecare muşchi din corpul său se încorda, în timp ce punctul culminant se apropia. Mişcările mi-au devenit tot mai rapide şi chiar dacă pe moment mă cuprindea o mică nesiguranţă la gândul că nu ştiam exact cum să procedez când s-ar apropia momentul, nu am cedat.

Cu buzele deschise, gemea. Un ultim tremur îi străbătu corpul şi dintr-odată se relaxă. Îi auzeam respiraţia grea.

— La naiba! înjură el.

— La naiba? am întrebat cu obrajii înfierbântaţi, alunecând în sus pe lângă corpul lui gol. M-am lipit de el. De fapt, ar fi trebuit să iau cheia pentru cătuşe din cealaltă cameră, însă pulsaţia pe care o simţeam între picioare nu mă lăsa să mă ridic. Atât de rău a fost?

— Din contră. A fost destul de bine pentru început.

Mi-am ridicat o sprânceană.

— Pentru început?

— Mhm, trebuie să facem asta mai des în viitor, spuse Luca întorcându-se spre mine cât putea, cu mâinile legate, şi mă sărută. În privirea lui încă se oglindeau dorinţă şi plăcere.

Furnicăturile pe care le simţeam deveneau tot mai intense sub privirea lui. Voiam să mă atingă. Neapărat. Însă Luca era încătuşat şi, fără să mă gândesc la asta, mi-am strecurat mâna în pantaloni. Nu era prima dată când mă atingeam, însă era prima dată în prezenţa unei alte persoane. Şi niciodată nu fusese o senzaţie atât de fantastică şi de necesară ca în acest moment.

Luca mi-a urmărit mişcările şi, când şi-a dat seama ce am de gând să fac, a scos un şuierat. Nu puteam trece cu vederea că îmi savura iniţiativa. M-am lăsat mai pe spate şi m-am uitat la el cum mă priveşte. Cu mişcări circulare, mi-am frecat cu un

deget partea sensibilă dintre picioare, apoi cu al doilea deget. Mi-am muşcat buza inferioară pentru a-mi reţine un geamăt.

— Vreau să te văd, îmi ceru el cu voce răguşită. Cu coada ochiului, observam cum penisul i se întărise din nou. Dezbracă-te! Te rog! spuse el aproape fără aer.

Mi-am scos mâna din pantaloni şi, fără a ezita, mi i-am dat jos împreună cu chiloţii. Pentru că după tot ceea ce mi-a oferit Luca, după toată încrederea pe care a avut-o în mine, lăsându-se chiar încătuşat, era cel mai mic lucru pe care-l puteam face pentru el. Mi-am desfăcut picioarele şi mi-am frecat din nou cu mâna locul sensibil, până când am început să gem necontrolat. Niciun moment nu l-am pierdut din ochi. Fiecare clipă de incertitudine se topea sub privirea lui. Şi apoi am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată până acum. Încet, mi-am introdus un deget în mine şi am gemut tare.

Muşchii de pe braţele lui începuseră să se încordeze încercând să se elibereze de cătuşe. Dorinţa de a face el ceea ce îmi provoca acum plăcere îl înnebunea. Se zbătea în zadar, fiindcă nu îşi putea elibera mâinile.

Cu mişcări tot mai rapide, creşteam presiunea asupra părţii mele intime. Îmi apăsam degetele pe coapse. Pleoapele îmi fâlfâiau. Încercam să nu închid

ochii. Voiam să-l pot privi pe Luca. Pofta trădată de trăsăturile feţei lui mă făcea să-mi pierd controlul. Nu voia să mă atingă numai pentru a-şi satisface lui însuşi dorinţa, aşa cum *el* o făcea întotdeauna. Dimpotrivă, Luca voia să mă atingă din cauza mea, *din cauza noastră,* pentru că ştia că asta ne-ar provoca amândurora plăcere.

Mersesem prea departe ca să mă ridic acum şi să iau cheia. Îmi tremura tot corpul şi îmi simţeam picioarele din cauciuc. Senzaţia de căldură din coapse până la vârfurile degetelor de la picioare era dulce-amară şi dureroasă în acelaşi timp. Mi-am mişcat mâna instinctiv, încercând să-mi imaginez cum ar fi dacă Luca m-ar putea atinge în acest moment. Totuşi, ceva lipsea şi acel ceva se lăsa aşteptat. Tânjeam după acel punct culminant, despre care ştiam că există, însă care nu voia să îşi facă apariţia.

Am scos un sunet ce suna mai mult a scâncet.

— Nu… nu pot. Eu… Simţeam cum frustrarea creşte în mine.

— Sage! Luca se sprijinea acum cu toată greutatea pe mine, iar modul cum îmi pronunţă de data aceasta numele mă făcu să-l iau în serios. Se aplecă să mă sărute, iar următoarele lui cuvinte au fost rostite suav chiar lângă buzele mele.

— Ai avut vreodată un orgasm?

Am negat şi atunci am înţeles ce voia corpul de la mine, dar pe moment nu îi puteam oferi acest lucru.

Luca a dat din cap de parcă nu l-ar fi surprins ceea ce i-am spus.

— Aşază-te pe mine, pretinse dezinvolt.

— Ce? am întrebat cu o voce răguşită, plină de dorinţă. Mi-am lăsat privirea să alunece spre erecţia lui. Era foarte puternică, chiar dacă apăruse cu doar câteva minute în urmă. Mi-aş fi dorit în acest moment să fiu fata care să-i îndeplinească această dorinţă şi să putem atinge împreună punctul culminant. Totuşi, îmi dădeam seama că nu eram încă pregătită, chiar dacă era un chin fizic să nu-i accept invitaţia.

Se uită în jos.

— Nu voiam să spun asta.

— Ce…

Luca mi-a întrerupt întrebarea cu un sărut. Mi-a deschis buzele şi şi-a lăsat limba să-i alunece în gura mea.

Atunci mi-am dat seama ce îmi oferea cu adevărat şi numai imaginaţia mă făcea să oftez.

Luca începu să râdă încet.

— Vrei să te ajut să simţi asta?

Am înghiţit cu greu şi am încuviinţat. O scânteie de nebunie aparţine acestui joc, atât timp cât te încredinţezi cuiva în acest mod.

Luca s-a pus din nou pe spate, iar eu m-am aşezat peste el. Acum putea să-mi vadă totul, ceea ce nu era nicio problemă, din moment ce şi eu l-am văzut, l-am simţit şi chiar l-am gustat.

— O să-ţi placă, mă asigură Luca, sărutându-mi partea interioară a coapsei.

Îmi plăcea să-i simt buzele pe piele. Şi cel mai mult iubeam faptul că îmi lăsa suficient timp ca să mă obişnuiesc cu situaţia. Încetul cu încetul, gura îi aluneca până când ajunse la locul perfect.

Am gemut tare, cufundându-mă şi mai mult, fiindcă nu puteam altfel. Ceea ce făcea cu limba era într-adevăr nebunesc. Mă sărută rapid apoi încet, tandru apoi dur, variind mişcările buzelor sale.

Nu a durat mult până când am simţit din nou furnicăturile între picioare. Inima începu să-mi bată cu putere şi a trebuit să mă sprijin cu mâinile de perete pentru a nu mă dezechilibra. Era ca şi cum puterea din membre se acumula acum în locul pe care se concentra Luca.

Ştia exact ce făcea şi, cu experienţa sa, arăta şi corpului meu ce era de făcut, ajutându-mă să descopăr o nouă senzaţie pe care o ratasem până acum.

— O, Doamne, Luca…!

Am început să tremur şi mai tare. Fiecare nerv îmi zvâcnea şi tensiunea pe care o simţeam de atât

timp între picioare explodă. Luca nu încetă să mă sărute, în timp ce trăiam primul meu orgasm. Numai după ce trecu primul val al plăcerii, îşi îndepărtă buzele.

Încă tremuram când m-am dat jos de pe el. Mi-am pus capul pe pieptul lui, încercând să respir normal şi să înţeleg ce se întâmplase.

— La naiba! am repetat la fel cum o făcuse el anterior.

A început să râdă.

— Întotdeauna este aceeaşi senzaţie?

— Nu, câteodată este şi mai bine.

Mai bine? Nu puteam să-mi imaginez asta. Fusese prea mult pentru mine.

— A fost minunat, am spus, sprijinindu-mă pe coate ca să mă pot uita la el. Mulţumesc!

A zâmbit cu aroganţă.

— Însă dacă vrei să faci ceva pentru mine, ai putea să-mi scoţi cătuşele de la mâini.

I-am sărutat vârful nasului.

— Nimic nu e mai bun decât asta.

Capitolul 30

A doua zi am rămas mai mult timp în pat.

Era cu mult trecut de miezul nopţii şi nu aveam chef de somn. Am vorbit vrute şi nevrute şi, la un

moment dat, înainte ca părinţii lui să se întoarcă acasă, Luca şi-a luat din vechea lui cameră hainele şi DVD-urile. Îmbrăţişaţi, am văzut, în sfârşit, primul film *Iron Man.*

În dimineaţa următoare, mă aşteptam să fiu cuprinsă de ruşine şi de regret pentru ceea ce făcusem împreună, însă spre surprinderea mea, amintirea celor întâmplate mă umplea de fericire şi de o nouă dorinţă. Încă nu puteam să cred cât de departe am mers şi cât de minunat fusese totul.

Nu-mi puteam da seama ce ar trebui să însemne noaptea trecută pentru starea mea mentală care încă de la sosirea în Melview se îmbunătăţise considerabil. Însă atât pentru Luca, dar mai ales pentru mine noaptea trecută a însemnat totul şi poate că, în final, voi asculta sfatul dr. Montry şi îl voi lua pe Luca la una dintre şedinţele mele de terapie. Merita să afle poate şi numai o fărâmă de adevăr, după ce îmi dăruise toată încrederea lui.

— La ce te gândeşti? mă întrebă Luca, sărutându-mi umerii.

I-am zâmbit şi m-am întors pe o parte, sprijinindu-mi capul cu o mână.

— La nimic. Mă întrebam ce planuri ai astăzi.

Luca îşi lăsă privirea să alunece de la mine spre balconul acoperit de zăpadă, pe care câţiva fulgi

cădeau lin. Tremura de frig şi se apropie şi mai mult de mine.

— Planurile mele constau în vin fiert, fursecuri şi o vizită la Gavin.

— Uit mereu că şi el este din Brinson. Locuieşte în apropiere?

Luca clătină din cap.

— La celălalt capăt al oraşului. Înainte să se mute împreună cu familia, a locuit şi el în acest cartier. Sper ca April sau părinţii mei să mă ducă mai târziu cu maşina până la el.

— Pot să te duc eu.

— Nu vreau să-ţi expun camioneta la aşa o vreme.

— Hei, maşina mea este din Maine. Rezistă cu siguranţă la vremea rea.

— Posibil, dar eu nu vreau asta, spuse Luca înfigându-şi degetele reci în talia mea.

— Este vorba numai de încălzire, am concluzionat. Funcţionează sporadic şi când într-adevăr porneşte, te sufoci şi aerul miroase a cauciuc ars.

— Instalaţia de încălzire, confirmă Luca, lăsându-şi mâinile să alunece pe spatele meu până când degetele îi ajunseră la talia chiloţilor. Vrei să vii şi tu la Gavin?

Am refuzat. Ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră pline de experienţe şi acum nu voiam să-mi încerc norocul şi să mă prezint şi familiei lui Gavin.

— Voi rămâne aici. Ce planuri au April şi părinţii tăi?

— Nu ştiu. Putem să mergem şi să-i întrebăm.

Joan, Russell şi April stăteau în jurul mesei în bucătărie, având încă în faţă resturile de la micul dejun.

— Bună dimineaţa, ne întâmpină Joan cu un zâmbet radios, ridicându-se imediat ca să pună în cuptor câteva chifle şi pentru noi. Aţi dormit bine?

— Fantastic, a răspuns Luca, sărutându-şi mama pe obraz. Era drăgălaş cum făcea de fiecare dată acest lucru. Este bine să fii din nou acasă.

— Dacă este atât de bine să fii din nou acasă, poţi veni să ne vizitezi mai des.

Luca îşi plecă vinovat capul.

— Ştiu. Ştiu. Anul viitor.

Russell bombăni.

— Anul trecut, tot în această perioadă, ai spus acelaşi lucru.

— Promisiunile există pentru a fi încălcate, spuse April mângâindu-şi tatăl pe burtă. Acesta îşi propunea în fiecare an să slăbească o jumătate de kilogram.

— Ce pot face dacă Joan găteşte atât de bine?

— Ah, acum eu sunt de vină?

— Parţial, răspunse Russell cu un zâmbet nevinovat.

Şi, în acest moment, un sentiment de invidie mă lovi la ceafă brusc şi pe nepregătite, ca un bulgăre de zăpadă în curtea şcolii, simţindu-l apoi cum se prelinge rece ca gheaţa de la gât spre spate. Aş da orice să am un tată vitreg ca Russell, afectuos, cu inima uşoară şi grijuliu. Alan nu avea nimic din toate acestea, cel puţin nu pentru mine. Nu mă îndoiam că îmi iubea mama, chiar dacă relaţia lor avea cu totul o altă dinamică decât cea a lui Joan şi a lui Russell. Pe Nora o făcea mereu să râdă şi era, de asemenea, un poliţist bun, dovadă fiind insignele pe care le adunase în decursul anilor. Nu avea numai părţi rele, totuşi nu înţelegeam ce aveam de mă trata diferit.

— Hei, este totul în ordine? mă întrebă Luca, smulgându-mă din gânduri. S-a aşezat lângă mine şi şi-a pus un braţ pe spătarul scaunului, ca atunci în cantină. De un minut eşti cu gândurile în altă parte.

— Sunt doar puţin obosită, am minţit. Am alunecat până pe marginea scaunului şi m-am întins să iau cana cu cafea, aşa încât degetele lui nu-mi mai atingeau acum spatele.

Dacă Luca îmi remarcase disconfortul, atunci ştia foarte bine cum să disimuleze asta în faţa familiei sale. Mi-a zâmbit şi apoi şi-a întors atenţia către părinţii săi.

— Cum a fost concertul?

— Minunat, a răspuns Joan, apoi întreaga familie se dedică discuţiei despre colinde, muzică, punch şi mâncare festivă şi, cu fiecare cuvânt rostit, simţeam cum se crapă fisurile din sufletul meu, pe care reuşisem, în final, să le lipesc cu multă grijă.

Nu-mi puteam da seama din ce cauză simţeam asta. Poate din cauza zilelor de sărbătoare. Sau poate din pricina faptului că de mulţi ani nu mai aveam o familie întreagă. Sau poate că totul avea legătură cu ce se întâmplase între mine şi Luca. Era posibil ca apropierea lui să îmi fi făcut bine numai pe moment. Ca atunci când mâncasem o jumătate de tort de frişcă şi m-am dus fericită în pat, pentru ca apoi, în timpul nopţii, să am crampe cumplite la stomac. Acţiune şi apoi reacţie la ceea ce făceam. Dacă ar fi acelaşi lucru şi cu Luca? Ce s-ar întâmpla dacă pur şi simplu m-am supraestimat şi dorinţele mi-au fost atât de puternice, încât au oprit toate celelalte sentimente, iar acum acestea încearcă să mă depăşească şi să se îndrepte spre mine ca o furtună de vară? Cu ploaie însoţită de fulgere, tunete şi grindină ce cădeau din cer atât de puternic, încât ar putea găuri sticla.

Am tresărit când Luca mi-a pus din nou mâna pe umăr. Inima începu să-mi bată cu putere. Patru perechi de ochi erau acum fixaţi asupra mea. În faţa

mea se afla o chiflă pusă pe o farfurie. Când o scosese Joan din cuptor?

Am încercat să zâmbesc.

— Îmi pare rău. Ce aţi spus?

Luca mă privi suspicios, iar eu am bănuit în acel moment că, de îndată ce vom fi singuri, vom avea o discuţie serioasă.

— April şi părinţii mei vor să meargă la târgul de Crăciun? Vrei să-i însoţeşti?

— Nu, am răspuns brusc, dregându-mi apoi glasul. Am de gând să coc fursecuri, dacă nu este nicio problemă.

— Bineînţeles că nu, spuse Joan, arătând cu degetul spre o uşă îngustă, chiar lângă bucătărie. Vei găsi toate ingredientele în cămară, iar dacă lipseşte ceva, există un supermarket la cinci minute de aici.

— Mulţumesc, am spus cu un zâmbet mai puţin fals. Era exact ceea ce aveam acum nevoie. Să petrec o oră sau două lucrând cu mâinile. Apoi, lumea mea ar arăta din nou bine.

Cumva, am reuşit să mănânc chifla din faţa mea şi chiar să particip într-o oarecare măsură la conversaţia de la masă. Probabil că acesta era şi singurul motiv pentru care Luca a plecat împreună cu părinţii şi cu April ca să-l viziteze pe Gavin, în loc să mă păzească pe mine. Şi aşa mă găseam din nou singură într-un apartament străin, unde nimic nu-mi

aparţinea. Sentimentul era ciudat, însă savuram prea mult această singurătate ca să-mi fac griji.

M-am întins pe canapea pentru o jumătate de oră şi i-am trimis lui Megan un mesaj audio, apoi am luat laptopul lui Luca din living, pe care îmi făcuse şi mie un cont de acces, şi m-am dus cu el în bucătărie. Am căutat pe You Tube o reţetă şi apoi mi-am luat ingredientele din cămară. Nu am făcut niciodată fursecuri. Îmi mai ajutam mama din când în când, dar asta era totul. Nu aveam habar de la ce îmi venise acum această idee. Probabil că familia Gibson mă molipsise cu ospitalitatea ei.

— Frământaţi aluatul cu podul palmei până când obţineţi o masă omogenă. Dacă aluatul este prea uscat, adăugaţi puţin lapte, explică bucătăreasa de pe monitor, cu o voce euforică, un sfert de oră mai târziu.

— Şi de unde să ştiu dacă aluatul meu este prea uscat? am murmurat, frământând mai departe. În orice caz, nu este prea moale. După o mică ezitare, am adăugat puţin lapte în masa nu foarte omogenă. Cât de rău putea fi?

— De îndată ce aluatul are consistenţa potrivită, puneţi-l în frigider timp de o oră, continuă bucătăreasa. Că doar am mai făcut până acum aşa ceva.

— Eu nu, am mormăit şi mi-aş fi dorit să-mi fi luat câteva dintre accesoriile mele cu mine la Brinson. Munca în bucătărie nu era neapărat relaxantă, însă m-a făcut să mă gândesc şi la altceva.

Am închis laptopul cu cotul. Nu se mai auzea vocea bucătăresei. Am pus puţină făină şi zahăr în castron. Am început din nou să frământ aluatul care se lipea ca nişte ghemotoace de degete.

Telefonul mobil care era lângă mine, pe blatul de lucru, începu să sune, aşa că mi-am întins gâtul pentru a vedea cine mă sună.

Nora.

La naiba! Trebuia să răspund. Dacă o ignoram acum, mai ales că nu reuşisem să o vizitez de Crăciun şi după toate evenimentele din ultimele luni, ar fi fost dificil să ne refacem relaţia. Mi-am şters în grabă mâinile cu un prosop şi cu degetele lipicioase am luat telefonul.

— Hei!

— Bună, Sage, mă salută o voce bărbătească mieroasă şi blândă, ca un tors de pisică şi special creată ca să mă întoarcă pe dos. Ce mai faci, micuţa mea?

— Alan? am întrebat cu o voce tremurândă, deşi ştiam deja răspunsul.

Simţeam cum genunchii mi se înmoaie şi a trebuit să mă sprijin pe blatul de lucru pentru a nu mă

prăbuşi. Deşi mintea realiza că Alan nu era aici, corpul îmi reacţiona la fel de fiecare dată când îi auzeam vocea. Simţeam cum, din cauza fricii, mă cuprinde o transpiraţie rece, iar inima îmi bătea cu putere şi se încorda în acelaşi timp, fiind sfredelită de durerea înţepătoare a amintirii.

— Ce mai faci, micuţa mea? mă întrebă el, închizând după el uşa camerei mele de acasă. A *încuiat-o cu singura cheie pe care numai el o avea. Mamei îi povestise că aş fi pierdut cheia.*

— Am primit astăzi foarte multe teme, am explicat privind în jos, fiindcă era mai bine decât să nu îi răspund nimic. Îmi simţeam stomacul încordat şi mi-aş fi dorit să nu fi mâncat nimic la cină.

În întuneric, se apropia de mine şi deşi abia puteam să-l disting în toată întunecimea care mă înconjura, zgomotul pantofilor lui pe podea trăda faptul că era tot mai aproape de mine.

— La ce materie?

— La matematică, am spus, trăgându-mi pătura pe mine până deasupra nasului. De parcă în acest mod m-aş fi putut ascunde de el.

— Eram destul de bun la matematică. Deschise veioza de pe noptieră şi îl vedeam acum cum se înălţa asupra mea. Părul îi era tuns foarte scurt, astfel încât în lumina crepusculară a veiozei, îi puteam zări pielea capului. Poate te pot ajuta mâine cu matematica.

— Asta... ar fi drăguţ din partea ta, am spus, ascunsă sub pătură, cu o voce înăbuşită.

— Pentru tine o fac întotdeauna cu plăcere. Începu să râdă şi se aplecă să-şi pună buzele reci pe fruntea mea. Acesta era momentul în care zâmbetul lui se transformă în grimasa din coşmarurile mele. Şi-a scos papucii lustruiţi şi şi-a desfăcut cureaua unde îşi ţinea arma de serviciu. A aruncat-o fără nicio grijă pe podea, lângă uşă, cât mai departe de mine, de parcă bănuia cât de des îmi imaginasem cum ar fi dacă într-o noapte aş pune mâna pe ea.

— Unde eşti? mă întrebă Alan, întrerupându-mi amintirile.

— Sunt în California, am răspuns gâfâind.

Nu mai puteam respira, iar gâtul mi-l simţeam umflat ca după o înţepătură de albină. Alan nu trebuia să ştie unde eram de fapt, însă întotdeauna a avut asupra mea acel efect care mă determina să spun sau să fac lucruri pe care nu aş fi vrut să le fac.

— Deci este adevărat, spuse pe un ton dur. Ai un prieten. Luca. Nora mi-a povestit despre el. Din cauza lui nu m-ai vizitat până acum? Îţi petreci Crăciunul cu el?

Am deschis gura ca să spun ceva, însă toate cuvintele şi replicile curajoase pe care le aveam deja pregătite în visele mele dispăruseră acum. Am strâns

cu degetele atât de tare carcasa telefonului mobil, încât am crezut că aud plasticul cum crapă.

— Când sora ta mi-a povestit că nu vei veni acasă de sărbători, i-am spus că este o idioţenie, continuă Alan. Acum mă simt ca un mincinos. Nu vrei asta, Sage, nu-i aşa?

Puncte negre începuseră să danseze în faţa ochilor, şi dintr-odată nu mai vedeam nimic. Era ca atunci, în camera mea. Învăluită în întuneric, nu îi auzeam decât vocea. Se apropia din ce în ce mai mult spre mine, iar eu aveam senzaţia că pereţii se strângeau tot mai mult, până când nu mai era niciun spaţiu liber între noi, doar el şi eu. Prizonieri.

— La naiba, Sage! strigă Alan în telefon.

Am tresărit. Tăcerea mea era pentru el un răspuns suficient. M-am întrebat unde puteau să fie mama şi Nora, atât timp cât îşi permitea să ţipe aşa prin casă.

— Ce naiba înseamnă asta? Ai uitat ce mi-ai promis? mă întrebă pe un ton mârâit, ameninţător.

Nu ţi-am promis nimic, însă nu am fost în stare să rostesc cu voce tare aceste cuvinte. Eram amorţită. Corpul nu îmi mai aparţinea.

Aparţinea lui Alan şi fricii mele. Nu mai gândeam. Reacţionam acum aşa cum mă învăţase de-a lungul anilor, prin bătaie.

Nu te lupta.

Suportă.
Nu îl contrazice.
Rămâi tăcută.
Nu întreba nimic.
Acceptă.

Aceste reguli mi se întipăriseră în minte, fiindcă dacă nu le respectam, eram pedepsită. Când îi auzeam vocea, parcă îi simţeam loviturile şi durerea arzătoare de pe pielea mea.

— Aştept acum de la tine să te urci imediat într-un avion, spuse Alan pe un ton hotărât poruncitor, ce nu lăsa posibilitatea de împotrivire. *Atinge-mă!* Vei petrece sărbătorile cu familia ta, iar eu mă voi ocupa să-l uiţi pe acel Luca. Ai înţeles?

Nu.

— Ai înţeles? şuieră Alan.

Am deschis gura ca să pronunţ acest singur cuvânt care m-ar fi putut salva de Alan, însă în schimb, am scos un sunet implorator, care transformă răspunsul meu într-un scâncet.

— Nu vreau să-ţi aud văicăreala. Ani buni ţi-am oferit un acoperiş deasupra capului, ai avut ce să mănânci şi am suportat-o pe prietena ta nebună, Megan. La mama ta te gândeşti? În fiecare noapte mă înnebuneşte că nu îi răspunzi la telefon. Ce comportament este acesta? Aşadar, ori te urci în

primul avion spre Maine ori vin chiar eu să te iau acasă. Este decizia ta. Ce ar trebui…

Am întrerupt conversaţia înainte să poată pune întrebarea. Pentru că întotdeauna, în trecut, ceea ce voia de la mine îi ofeream mai devreme sau mai târziu, numai pentru a o ţine pe Nora departe de el sau pentru a mă proteja pe mine însămi. Era ciudat însă, în anumite zile era mai uşor să închid ochii şi să-l suport pentru câteva minute decât să lupt împotriva lui. Uneori, eram mult prea obosită ca să mă opun. Şi câteodată nu suportam ideea că, deşi mă luptam contra lui, pierdeam. Şi atunci, fără să opun niciun fel de rezistenţă, făceam ceea ce pretindea de la mine şi încercam să mă conving că atât timp cât nu lupt împotriva lui, nu exista niciun perdant.

Sunetul telefonului mobil m-a smuls din gânduri. Am clipit ca să-mi înlătur lacrimile. Numărul Norei îmi apăru din nou pe ecran. Probabil că începeam să o iau razna, fiindcă aveam acum impresia că sunetul şi vibraţia deveneau tot mai furioase. Fixam telefonul cu privirea şi îmi ţineam respiraţia, când căsuţa vocală se porni dintr-odată.

Nu îmi este frică.

Frica nu există.

La naiba, cum putuse să scape totul atât de repede de sub control? Cu puţin timp în urmă, îl adoram pe Luca pentru tot ceea ce făcea pentru mine.

Ca în următoarea clipă să se prăbuşească tot ce am construit. În această situaţie, nu mă mai simţeam om. Nu eram nici adult, nici copil, fiindcă nicio persoană nu ar trebui să fie tratată aşa cum Alan mă trata pe mine.

Simţeam furnicături în membre. Nu mă mai puteam ţine pe picioare. M-am aşezat pe unul dintre scaunele din bucătărie, încercând să prelucrez în minte tot ceea ce se întâmplase şi să nu permit ca teama să mă copleşească. Alan nu era *încă* aici. Şi chiar dacă ar fi venit în California, era imposibil să ştie unde locuieşte Luca.

Telefonul îmi vibra din nou. De data aceasta nu era un apel, ci un SMS. Ştiam că trebuia să-l ignor, însă nu puteam.

Cu degetele tremurânde, am deschis mesajul şi am simţit dintr-odată cum faţa îmi ia foc.

Nu putea fi adevărat.

Imposibil.

O adresă.

Adresa lui Joan şi a lui Russell.

Şi dedesubt era şi o frază: *Dacă nu vei veni la mine, voi veni eu la tine.*

Alan ştia unde mă aflam.

Nu mai puteam rămâne aici.

Nu trebuia să mă găsească.

Nu îndrăzneam să-mi imaginez ce mi-ar fi putut face dacă ar fi trebuit să călătorească atât de departe din cauza mea.

Eram deja în picioare înainte ca raţiunea să-mi poată dicta ce să fac. Am urcat repede scările. Mi-am luat rucsacul de sub pat, din camera de oaspeţi, şi am început să-mi pun în el lucrurile pe care le aveam în dulap şi pe care cu o zi înainte le ordonasem acolo. Gândurile îmi zburau. Mai era Alan în Maine? Sau mi-a luat-o înainte şi era deja aici? De când avea adresa? Ştia şi despre apartamentul lui Luca în Nevada? Cu siguranţă, deşi nu-mi puteam da seama de unde. Voi afla cu siguranţă totul, însă acum trebuia să plec de aici.

— Ce faci? am auzit o voce în spatele meu.

M-am întors şi, pe moment, am crezut că-l văd pe Alan în cadrul uşii, însă era Luca. Simţeam cum uşurarea şi disperarea mă învăluie în acelaşi timp. Senzaţia de uşurare, fiindcă Alan nu era acolo şi senzaţia de disperare, pentru că nu ştiam cum ar trebui să-i explic totul lui Luca.

A făcut un pas spre mine, părând la început confuz, apoi privirea i se opri pe rucsacul cu haine din mâinile mele.

— Sage?

— Plec. Vocea îmi era înăbuşită de lacrimile pe care încercam să mi le reţin.

Se uita încă fix la geanta mea.

— De ce?

— Nu mai pot să rămân aici.

— De ce? mă întrebă încă o dată. Stătea acum în faţa mea, aşa încât a trebuit să-mi înalţ capul ca să pot să-l privesc în faţă. Ochii lui gri se întunecaseră. Ştia că plecarea mea nu ar fi însemnat ceva bun, de parcă mi-ar fi înţeles motivele şi aştepta acum să-i confirm bănuielile.

Am scuturat din cap în loc să răspund.

A scos un pufnit amar.

— Asta îţi este explicaţia?

Mă forţam acum să văd în Luca pe acel tip pe care l-am întâlnit prima dată în căminul de fete, şi nu pe cel care a făcut ca noaptea de ieri să fie cea mai frumoasă noapte din viaţa mea. Altfel nu aş fi capabilă să articulez cuvintele care l-ar determina să mă lase să plec.

— Nu trebuie să-ţi explic nimic.

Pe moment, am putut zări în privirea lui o explozie trecătoare de durere, înlocuită de hotărâre. Voia un răspuns. Iar eu nu-mi doream altceva mai mult decât să fiu capabilă să-i spun întregul adevăr.

Ochii mi se umpluseră de lacrimi şi am clipit repede, pentru ca Luca să nu le observe. Dacă mi-ar arăta acum un strop de afecţiune, m-aş prăbuşi şi nu aş mai putea pleca.

— Ce să spun familiei mele? mă întrebă el. Era doar o încercare lentă de a obţine de la mine un răspuns. Ştiam asta amândoi.

— Spune-le că plec la Maine ca să-mi vizitez familia, am răspuns strângând şi mai tare mânerul rucsacului şi pregătindu-mă să plec.

Am vrut să mă strecor pe lângă el, însă acesta îmi prinse încheietura mâinii. Cu degetele îmi strângea braţul tare şi, de data aceasta, în atingerea lui, nu era nimic tandru sau rezervat. Mă ţinea strâns, la fel cum o făcea Alan.

Mi-am simţit stomacul strângându-se, iar gura îmi era amăruie.

— Unde te duci? Sunetul rece al vocii lui mă înfioră.

M-am forţat să rămân calmă şi să nu îmi smucesc încheietura mâinii din strâmtoarea lui.

— Luca…

— Unde? mă întrebă încă o dată printre dinţi, fără a mă lăsa să-mi termin fraza.

Mi-am strâns buzele şi ne-am privit unul pe celălalt. Fiecare aştepta acum rigid ca, poate, celălalt să cedeze. Totuşi era o luptă pe care niciunul dintre noi nu o putea câştiga. Luca voia să ştie adevărul. Iar eu trebuia să plec.

— La naiba! înjură Luca. Nu îmi dădu drumul, însă strânsoarea din jurul încheieturii mâinii devenise mai blândă. Ce se întâmplă, Sage?

Mâinile au început să-mi tremure din nou şi nu ştiam cât aş mai fi putut rezista sub această presiune. Mi-aş fi dorit să fi putut fugi fără să spun vreun cuvânt. Această conversaţie era ca nisipul mişcător. Cu cât încercam să mă salvez, cu atât mă adânceam şi mai mult în prăpastie.

— Vreau pur şi simplu să plec.

Puteam vedea cum muşchii maxilarului i se întăreau.

— Nu înainte să vorbim. Ştim amândoi că nu mergi să-ţi vizitezi familia. Este din cauza acelui *nimeni,* Alan?

Să-i aud numele rostit de Luca era ca şi cum cineva mi-ar fi înfipt o bară de fier în stomac, deşi durerea ar fi fost chiar şi atunci mai mult sufletească decât fizică. Acum se ciocneau două lumi care nu aveau voie să se întâlnească. Trebuia să împiedic asta.

— Cât de des trebuie să-ţi mai spun? am răspuns pe ocolite, încercând să nu las durerea interioară să mi se observe. Nu vreau să vorbesc despre asta cu tine. Nu vreau să vorbesc. Şi, pentru că ai decis că fac parte din categoria persoanelor care îţi sunt importante, nu înseamnă că trebuie să-ţi povestesc totul despre mine.

Îndurasem foarte mult în viaţa mea. Cuvintele *lui.* Atingerile *lui.* Loviturile *lui.* De fiecare dată strângeam din dinţi. Aş suporta să mă mai atingă încă o dată, în cazul în care ne-am întâlni. Însă ceea ce nu puteam suporta era modul în care Luca mă privea în acest moment. De când intrase în cameră, expresia feţei lui se schimbase de mai multe ori. Confuziei i-a luat locul furia, iar din furie a luat naştere disperarea care acum a fost înlocuită de dezamăgire. Această privire i-am întâlnit-o prima dată atunci când vorbise la telefon cu mama lui, după ziua sa de naştere. Încercase atunci să-şi ascundă sentimentele în faţa mea, însă mi-am putut da seama ce avea pe inimă. Şi, în această secundă, avea aceeaşi expresie a feţei, doar că acum eu eram cauza. Nu puteam să-l învinovăţesc pentru asta, pentru că tocmai l-am minţit, iar el ştia asta.

Îl minţisem, aşa cum făcuse şi mama lui. Acea femeie care l-a făcut să nu mai aibă încredere în alţi oameni. Totuşi, el avusese încredere în mine, iar eu i-am distrus-o din cauza acestei situaţii. Şi, cu fiecare minut cu care îl lăsam în incertitudine, îl chinuiam şi mai mult decât mă chinuiam pe mine însămi. Luca merita o prietenă care să aibă încredere în el şi care să nu-l părăsească într-un moment dificil sau să-i spună adevărul numai pe jumătate. *Mi-aş fi dorit* să

fiu eu acea prietenă pentru Luca. Însă nu aş *putea* fi niciodată.

De aceea nu-mi rămâne decât o posibilitate.

Nu voiam asta, dar trebuia să o fac.

Mi-am îndreptat umerii şi l-am privit hotărâtă.

Probabil că observase hotărârea în ochii mei, pe care nu o mai văzuse până atunci, fiindcă mi-a dat drumul la încheietura mâinii.

— Vrei să ştii de ce plec?

— Da, răspunse el încrucişându-şi mâinile la piept.

— Vreau asta.

— Plec pentru că nu vreau să fiu cu tine.

Luca tresări, totuşi, înainte să spună ceva, şi îşi lăsă privirea să-i alunece peste faţa mea în căutarea unei alte minciuni.

Pe care nu o va găsi. Nu voi permite acest lucru. Nu îmi doream să mă despart de el, însă dacă despărţirea noastră era singura cale de a-l elibera din pânza mea de minciuni, atunci aş face asta. Mai bine să mă urască acum decât să-şi piardă din cauza mea şi ultima fărâmă de încredere. Pentru că ştiam prea bine cât de lipsită de speranţă este lumea dacă ţi-ai pierdut încrederea.

— Am încercat cu adevărat, Luca, am continuat să pun capăt odată pentru totdeauna acestei situaţii. Însă nu pot suporta acest tip de apropiere. Mă dezgustă.

Ziua de ieri a fost o greşeală. Sărbătorile m-au făcut mai sentimentală. M-am lăsat uşor influenţată.

— Uşor influenţată? izbucni Luca, iar privirea îi era de data aceasta dură, la fel ca expresia feţei lui, pe care nu o mai puteam acum interpreta. O spui de parcă aş fi profitat de tine.

Am dat din umeri cât mai dezinvolt.

— Nu faci la fel cu toate femeile? Profiţi de ele, pentru ca apoi să renunţi înainte să te rănească?

Buzele i s-au întredeschis şi puteam acum să-i aud gândurile. *Cu tine este diferit. Tu eşti importantă pentru mine. Nu am vrut niciodată să te ademenesc să faci ceva ce nu ţi-ai fi dorit. Îmi pare rău.* Totuşi, din gura lui ieşi cu totul altceva.

— Dispari!

Acest cuvânt nu mi-a frânt inima, fiindcă o ruptură înseamnă o împărţire în două jumătăţi care, în final, se vor lipi din nou. În această secundă, inima mi se fărâmiţase în mii de cioburi care se împrăştiaseră pe podea. Şi trebuia să conştientizez acum că eu am provocat această situaţie.

Am dat din cap şi mi-am pus rucsacul pe umăr. Mi-am lăsat privirea să-mi alunece pentru ultima dată pe faţa lui, pentru a-mi imprima în minte griul ochilor şi forma buzelor lui. Voiam să mi-l reamintesc ca pe cel care mi-a redat speranţa.

— La revedere, Luca! am spus trecând pe lângă el.

— Sage?

La auzul numelui, încolţi în mine speranţa trădătoare. Am rămas pe loc fără a mă întoarce. Luca nu trebuia să-mi vadă acum faţa plină de lacrimi.

— Când mă întorc acasă nu vreau să te mai găsesc acolo.

— Nu îţi face griji, am afirmat, surprinsă de tonul sec din vocea mea, în timp ce îmi simţeam lacrimile sărate pe buze. Am început de săptămâna trecută să-mi caut un apartament.

— Bine, bolborosi Luca şi, fără să mai spun ceva, am fugit de acolo încercând să-mi păstrez o poziţie cât mai dreaptă, pentru a nu se observa cât de neputincioasă mă simţeam. Trebuia să fiu puternică, pentru că dacă m-aş fi prăbuşit acum, totul ar fi fost în zadar, iar Luca mi-ar fi descoperit minciuna. Trebuia să rezist numai până la camionetă. Totuşi, fiecare pas era un chin care îmi provoca o durere ascuţită în piept.

Va continua.

Cuvânt de mulţumire

Înainte de toamna anului 2015, când am început să-mi scriu cartea, aproape că renunţasem la ideea de a scrie cândva un roman pentru adulţi. Cititoarea din mine a iubit întotdeauna acest gen de literatură, însă ca scriitoare îmi era dificil să scriu o astfel de poveste, până în momentul în care drumul lui Luca şi al lui Sage mi-au ieşit în cale.

A existat ceva la cei doi, care m-a fascinat încă de la început şi, în câteva săptămâni, aveam deja prima versiune a cărţii mele. Din acel moment, romanul a trecut prin mâinile a numeroşi cititori de încredere, care m-au ajutat să-l transform în povestea fascinantă pe care tocmai aţi citit-o.

În primul rând, vreau să le mulţumesc fetelor nebunatice: Caro, Bianca, Mona, Kim, Nadine, Rebecca şi Yvonne, cărora le dedic acest roman. Până acum, v-am menţionat într-o formă sau alta de fiecare dată când am avut prilejul de a-mi exprima mulţumirea, însă această carte vă aparţine acum! Nu-mi pot imagina o zi creativă fără schimbul de experienţă cu voi şi sper din tot sufletul că mă veţi însoţi şi pe viitor în lumea cuvintelor. Cu această ocazie, aş dori în mod deosebit să o evidenţiez pe Nadine: Fără conversaţiile cu tine, Luca nu şi-ar fi găsit vocaţia.

Mulţumirile mele merg mai departe către primii mei cititori, care mi-au făcut şi primele recenzii – Nina şi Jess. V-aţi confruntat la început cu o poveste care era departe de cea de astăzi.

Îi mulţumesc foarte mult editoarei mele, Stephanie Bubley, cea care a făcut posibil să împărtăşesc cu voi povestea dintre Sage şi Luca. De asemenea, mulţumesc întregii echipe LYX, care m-a susţinut în acest proces şi a crezut în mine.

Mulţumesc frumos şi lui Melike Karamustafa, care m-a ajutat să desăvârşesc romanul şi care a lustruit vocea narativă a lui Sage atât de bine, cum nimeni altcineva nu ar fi putut-o face.

De asemenea, doresc să mulţumesc AVA internaţional GmbH şi agentului meu, Markus Michalek, care întotdeauna mă susţine, indiferent de genul literar pe care l-aş aborda în viitor.

Aş dori, de asemenea, să mulţumesc părinţilor mei, care întotdeauna mi-au fost alături, chiar dacă *a fi autor* uneori le provoca dureri de cap. Ştiu, aţi fi preferat să am undeva un loc de muncă stabil, însă scrisul mă împlineşte cu adevărat. Fără sprijinul vostru din ultimii ani nu aş fi reuşit să-mi împlinesc visul. Larissa, ţie îţi mulţumesc pentru că îmi citeşti toate cărţile, şi, da, ştiu că în anumite momente ţi-ai dat ochii peste cap!

Şi, nu în ultimul rând, vreau să mă scuz în faţa cititorilor mei pentru finalul romanului: îmi pare puţin rău! Vă mulţumesc pentru că aţi călătorit împreună cu Sage şi Luca. Ne vom regăsi în volumul al doilea.

© Olivier Favre

LAURA KNEIDL

scrie romane despre provocările cotidiene, despre lumi fantastice și dragoste. S-a născut în Erlangen în 1990 și a studiat biblioteconomia și managementul informației la Stuttgart. Inspirată de cărțile ei preferate, și-a început primul ei roman în 2009. După o lungă ședere în Scoția, autoarea s-a stabilit la Leipzig, unde și-a amenajat apartamentul asemenea unei biblioteci. Este foarte activă pe Instagram și îi place să facă schimb de idei cu cititorii ei.

Sage nu credea că va putea iubi vreodată. Dar l-a întâlnit pe el...

La 18 ani, Sage ajunge în Nevada pentru a începe o viață nouă la facultate. Nu are nici bani, nici casă, nici prieteni. Ci doar o voință de fier să o ia de la capăt și să uite ce s-a întâmplat acasă. Nu îi este ușor, pentru că amintirile o urmăresc pas cu pas și frica o îngheață. Dar la biblioteca universității unde învață și unde și-a găsit un job îl întâlnește pe Luca. Ochii pătrunzători și tatuajele acestuia o înspăimântă, dar tânărul nu este cine pare la prima vedere și când Sage își dă seama de acest lucru, inima începe să îi bată mai repede.

„*Nu mi-e frică* este primul roman dintr-o serie cu două părți, scris din perspectiva unei tinere de 18 ani care se luptă să uite abuzurile la care a fost supusă în familie."

buecher.de

ISBN: 978-606-006-588-3

9 786060 065883

www.raobooks.com